Să nu seduci
un crai
SABRINA
JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
SĂ NU SEDUCI UN CRAI
SERIA ŞCOALA PENTRU MOŞTENITOARE

Never seduce a scoundrel **by Sabrina Jeffries**

Copyright © 2006 Deborah Gonzales
Ediţie publicată pentru prima dată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire
LITERA*

2019

Minunatei Suse. Nu aş fi reuşit fără tine!

Capitolul 1

Londra, iunie 1818

Dragul meu văr Michael,

În următoarele luni, nu voi fi la şcoală, ci la Londra, ca însoţitoare a lui Lady Amelia, în vreme ce tatăl şi mama ei vitregă sunt la ţară. Te rog să-mi scrii în continuare. Voi avea nevoie de sfaturile tale înţelepte, căci Lady Amelia este o entuziastă (să îndrăznesc să spun că e aproape la fel de îndrăzneaţă ca mine?) şi riscă să ne bage pe amândouă în bucluc înainte de încheierea sezonului.

A ta devotată,

Charlotte

Cine s-ar fi gândit că balurile puteau fi atât de plictisitoare?

Cu siguranţă, nu Lady Amelia Plume. Când ajunsese prima dată la Londra, din orăşelul de coastă Torquay, fiecare întâlnire la ceai, fiecare bal, fiecare serată fuseseră magnifice.

Dar asta se întâmplase cu doi ani în urmă, înainte să-şi dea seama că erau toate la fel. Iar balul din fiecare primăvară al distinsei vicontese de Kirkwood nu făcea excepţie, judecând după mulţimea de oameni pe care Amelia îi urmărea cum intrau în sala de bal cu pereţi trandafirii. Erau aceleaşi persoane plictisitoare, aceiaşi filfizoni înfumuraţi, aceleaşi matroane bârfitoare şi aceleaşi domnişoare frivole. Nicio lady care aspira la aventură şi care avea un dram de respect de sine nu ar fi rămas acolo.

Din păcate, Amelia îi promisese prietenei ei din Scoţia, Lady Venetia Campbell, că avea să rămână. Măcar Venetia, pe care o zări la câţiva metri depărtare, ştia cum să învioreze o serata plictisitoare.

— Slavă Cerului că ai venit! spuse Venetia când se apropie. Îţi jur că o să mor de plictiseală. Nu este aproape nimeni interesant pe aici.

— Nimeni? întrebă Amelia cu o dezamăgire evidentă. Nici măcar un ambasador spaniol, vreun explorator întors de curând din Pacific ori un cântăreţ de operă?

Venetia râse.

— Mă gândeam mai degrabă la bărbaţi buni de însurătoare.

Pentru Venetia, asta însemna un gentleman inteligent. Nu că n-ar fi putut să aleagă din pleiada de domni, inteligenţi sau nu. Pe lângă faptul că era impresionant de bogată, avea genul de frumuseţe pe care bărbaţii îl idolatrizau, cu bucle negre, piele de culoarea laptelui şi nişte sâni enormi.

În comparaţie cu Venetia, Amelia era îngrozitor de comună – înălţime obişnuită, piele obişnuită, voce obişnuită. Chipul ei comun nu avea să inspire niciodată rapsodii, iar părul ei de un castaniu mediu şovăia între a fi cârlionţat şi drept.

Dar avea foarte mult păr, slavă Cerului, şi îl menţinea strălucitor cu ajutorul pomezii şi a apei de caprifoi pe care le folosea mama ei vitregă, originară din America. Poate că ochii Ameliei nu aveau verdele de sirenă al ochilor Venetiei, dar bărbaţii îi descriau ca fiind „strălucitori”, iar sânii ei de regulă atrăgeau atenţia.

Pe scurt, Amelia avea un farmec decent şi… pretendenţi modeşti. Desigur, cei mai mulţi bărbaţi erau atraşi de averea ei nu chiar atât de modestă şi de statutul de fiică a contelui de Tovey. Dar, oricum, ea nu avea de gând să se mărite cu niciunul dintre ei – nici cu marchizul de Pomeroy, un general în vârstă, căruia îi plăceau Amelia şi averea ei, nici cu fiul amfitrioanei, însuşi vicontele de Kirkwood, care îi făcuse avansuri cu un an înainte.

Ea visa la o viaţă mai aventuroasă – să călătorească prin Turcia, asemenea lui Lady Mary Wortley Montagu, sau să trăiască în Siria, precum legendara Lady Hester Stanhope.

— De fapt, spuse Venetia, există o persoană aici care ni s-ar părea interesantă amândurora: vărul din America al lui Lord Kirkwood. Ea făcu un semn din cap spre un colţ aflat undeva în spatele Ameliei. Se pare că maiorul Lucas Winter se află în Anglia în misiune cu Garda Marină a Statelor Unite.

Aşteptându-se să dea peste vreun tip mai în vârstă, încărunţit şi palid, Amelia urmări privirea Venetiei. Apoi se uită lung. Dumnezeule, cum îl ratase când îşi făcuse intrarea?

În sala aceea înghesuită, maiorul Winter ieşea în evidenţă ca un şoim printre porumbei. Purta o uniformă albastră absolut fermecătoare, cu fireturi de aur şi o centură de un roşu aprins strânsă pe talia lui elegantă. Inima i-o luă la goană numai privindu-l.

Şi nu doar studiindu-i uniforma. Părul lui de un negru intens se potrivea de minune cu cizmele de aceeaşi culoare şi, departe de a fi palidă, pielea arsă de soare îi făceau pe ceilalţi gentlemeni să pară teribil de anemici. Te îndemnau să te gândeşti la o zi petrecută pe mare, în bătălii pe Mediterană. Oh, câte aventuri trebuia să fi trăit!

— Iată un bărbat adevărat! observă Venetia. Cresc înalţi şi bine făcuţi în America, nu-i aşa? Chiar dacă trăsăturile lui sunt întrucâtva grosolane.

Era adevărat. Bărbatul avea maxilarul un pic prea ascuţit, iar nasul puţin cam subţire pentru a fi chipeş. Iar orice lord englez ar fi smuls fără milă sprâncenele acelea groase şi rebele. Dar, chiar dacă şi-ar fi schimbat înfăţişarea, atâta vreme cât îşi păstra privirea aceea încruntată, bărbatul tot grosolan continua să pară.

„Şi fascinant”.

— Încă nu a invitat nicio doamnă la dans. O dorinţă intrigantă licări în ochii Venetiei. Dar o să fii încântată să afli ce se spune despre el – călătoreşte cu un veritabil arsenal. Dacă o să continue să-i insulte pe ofiţeri, s-ar putea să fie nevoit să-l şi folosească.

— I-a insultat?

La naiba, ratase toate lucrurile interesante pentru că

ajunsese cu întârziere!

— I-a spus lui Lord Pomeroy că americanii au câştigat ultima bătălie împotriva noastră pentru că ofiţerii englezi sunt mai interesaţi de pomezi decât de pistoale.

Amelia râse. Nu putea decât să-şi închipuie cum trebuia să fi primit generalul comentariul acela. Mai ales rostit de bărbat precum maiorul, care sigur se simţea acolo ca pe teritoriul inamicului, chiar dacă războiul se încheiase cu trei ani înainte. În vreme ce maiorul Winter sorbi din şampanie, scrută din priviri sala de bal cu dispreţul rezervat al unui spion aflat în recunoaştere.

— Este însurat? întrebă Amelia.

Venetia se încruntă.

— Acum, că stau să mă gândesc, nimeni n-a confirmat acest lucru.

— Sper să nu fie. Amelia mai aruncă o privire în direcţia lui. Trebuie să fie extraordinar de curajos dacă îi înfruntă pe vechii lui duşmani chiar acasă la ei.

— Şi trebuie să aibă ceva mai mult decât ramuri uscate pe sub kilt, adăugă Venetia cu accentul ei uşor scoţian.

Amelia o privi pieziş.

— Ai citit din nou cartea aceea ieftină cu poveşti din harem, nu-i aşa?

— Este foarte edificatoare, continuă Venetia în şoaptă. Ce zici? Maiorul are o *sabie* care să merite să fie venerată de gura cuiva?

— Dumnezeule, nici măcar eu nu sunt atât de neobrăzată încât să-mi dau cu părerea despre sabia maiorului!

Venetia chicoti.

— Mama ta vitregă o să fie încântată să audă asta.

Amelia râse.

— Dumnezeu ştie că biata Dolly are şi aşa destule bătăi de cap cu mine. A detestat să fie târâtă prin lume de răposatul ei soţ, aşa că nu înţelege de ce n-aş rata niciodată şansa de a călători.

Privirea ei alunecă din nou spre maior. Marinarii

americani erau celebri datorită faptului că se luptaseră cu piraţii barbari în ultimii ani. El era prea tânăr ca să fi experimentat asta? Oare ea îndrăznea să aranjeze lucrurile astfel încânt să-i fie prezentată şi apoi să-l întrebe?

Lord Kirkwood o privi şi îi murmură ceva vărului său, care îi urmări privirea. Era prima dată când americanul se uita în direcţia ei, aşa că Amelia schiţă un zâmbet îmbietor spre el.

El nu i-l întoarse. Făcu ochii mici spre ea, cu o intensitate bruscă de prădător, apoi privirea îi alunecă fără neobrăzare spre rochia din mătase galbena din China, cu volănaşe roşii orientale. În clipa în care privirea lui reveni asupra chipului ei, obrajii Ameliei erau în flăcări.

Dumnezeule, bărbatul era îndrăzneţ! Nici un englez nu se uitase vreodată la ea de parcă era goală puşcă. Cât de fascinant! Un fior delicios o cuprinse într-un iureş de senzaţie.

Apoi el spulberă momentul făcând un semn scurt din cap şi îşi întoarse privirea spre vărul lui.

Ei bine, ce trebuia să înţeleagă ea din asta?

— Unde este mama ta vitregă? întrebă Venetia.

— Ea şi tata au plecat ieri la Torquay, spuse Amanda absentă.

Acum, că Dolly aştepta primul copil, papa era hotărât să o răsfeţe la ţară.

— Aproape că m-au convins să merg cu ei, dar, din fericire, doamna Harris a acceptat să vină cu mine în oraş şi să fie însoţitoarea mea câtă vreme nu este nevoie de ea la şcoală.

Cu doi în urmă, Amelia şi Venetia absolviseră Şcoala pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris, iar profesoara lor încă nutrea pentru ele o puternică afecţiune, sentiment de altfel reciproc. Tocmai de aceea mergeau acolo în fiecare lună pentru a lua ceaiul şi pentru lecţiile de tânără moştenitoare. Asta, fără a mai menţiona informaţiile preţioase pe care doamna Harris le primea în mod regulat de la misteriosul ei binefăcător, vărul Michael.

— Oricât aş adora-o pe doamna Harris, spuse Venetia,

nu mi-aş dori să mă însoţească. Nu te-ar lăsa niciodată să ai un moment între patru ochi cu vreun domn.

— Cu ce domn are Amelia un moment între patru ochi? întrebă o voce cârcotaşă din spatele lor.

Amelia îşi înăbuşi un oftat. Era domnişoara Sarah Linley, altă colegă de şcoală. Amelia încercase să o placă, dar irascibilitatea şi snobismul prostuţei Sarah o făceau până şi pe ea să scrâşnească din dinţi.

— Bună, Sarah. Ea îşi lipi un zâmbet politicos pe chip. Vorbeam doar despre lipsa bărbaţilor eligibili de aici.

— Ce lipsă? întrebă Sarah. Eu văd câţiva. Lord Kirkwood, de exemplu.

— Despre care aud că încearcă să se însoare cu o avere, sublinie Venetia.

Sarah îşi răsuci pe deget o şuviţă aurie.

— Iar eu am o avere, nu-i aşa?

Fiica bancherului avea trăsăturile deosebite ale unei păpuşi de porţelan. Păcat că nu avea nimic care să semene cu un creier.

— Lord Kirkwood n-ar manifesta niciodată vreun interes pentru tine, replică Venetia fără să se deranjeze să-şi ascundă dispreţul.

Din cauza frecventelor referiri ale lui Sarah legate de mizerabilii scoţieni, cele două erau întotdeauna cu pumnalele la vedere.

— Ah, dar a făcut-o deja, spuse Sarah cu o voce care trăda un aer de superioritate. Apoi oftă afectată. Din păcate, părinţii mei nu sunt de acord. *Papa* spune că Lord Kirkwood este un pierde-vară cu titlu şi că vrea să mă mărite cu un negustor de ceai care are grămezi de bani. M-au lăsat să vin aici în seara asta doar pentru că vine şi acel negustor. Eu, măritată cu un negustor de ceai! Vă puteţi închipui? Când, de fapt, aş putea să fiu Lady Kirkwood!

— Sunt sigură că vicontele are inima zdrobită, zise Venetia sarcastic.

— Oh, povestea încă nu s-a terminat!

Sarah schiţă spre ele un zâmbet secretos.

Amelia ştia că nu trebuia să o încurajeze, dar era

limpede că Venetia nu putea să suporte ideea că Sarah ştia ceva ce ea nu aflase.

— Chiar aşa? întrebă Venetia.

Sarah se aplecă spre ea.

— Îmi promiteţi că nu spuneţi nimănui?

Venetia schimbă o privire cu Amelia.

— Absolut!

— La ultima întâlnire, mi-a dat pe ascuns o scrisoare în care îşi declara intenţiile.

Amelia abia reuşi să-şi mascheze uluirea. Lord Kirkwood i se păruse un om rezonabil, dar, dacă se gândea serios la o căsnicie cu prostuţa Sarah, cu siguranţă era nebun sau mai disperat după înavuţire decât îşi dăduseră seama cei din înalta societate.

— I-am scris un răspuns. Sarah arboră un aer tragic. Dar este foarte posibil să rămână în săculeţul mea pentru totdeauna. Mama urmăreşte cu atenţie corespondenţa şi m-a ameninţat că-mi ia toate bijuteriile dacă dansez măcar odată cu Lord Kirkwood. Ea privi încruntată în colţul opus al încăperii. Dar ar reuşi să vorbească puţin cu mine dacă nu ar fi vărul lui oribil.

Privările li se îndreptară spre maiorul american chiar când acesta schimba câteva cuvinte cu doi invitaţi. În timp ce spiritele se aprinseră, Lord Kirkwood interveni să stingă focul.

Sarah oftă.

— De fiecare dată când Excelenţa Sa se îndreaptă spre mine, ticălosul lui văr supără pe cineva. Şi nu este ca şi cum aş putea să mă duc direct la el şi să-i dau scrisoarea. Cineva ar putea să mă vadă, iar tata mi-ar pune pielea pe băţ.

— Atunci dă-o unui slujitor, spuse Venetia cu dispreţ.

— Şi dacă observă mama? Sau dacă slujitorul o să pălăvrăgească? Probabil părinţii mei o să mă închidă în camera mea sau o să facă vreun lucru la fel de oribil.

— Ai putea să o laşi într-un loc în care să fii sigură că o s-o găsească, sugeră Amelia. În biroul lui, de exemplu.

— Bărbaţii joacă deseori cărţi acolo, zise Sarah vizibil

încruntată.

— Atunci lasă-i scrisoarea pe pat, continuă Amelia. Sau mai bine pe perna lui. Niciun slujitor n-ar îndrăzni să o ia de acolo până când nu o vede stăpânul.

În timp ce Sarah o privi înfricoşată, Venetia adăugă cu nişte ochii strălucitori:

— Da, Sarah, de ce nu te duci până sus ca să o laşi pe pat?

— Foarte amuzant, spuse Sarah îmbufnată. Voi două vreţi să vedeţi cum dau de necaz ca să-l aveţi pe Lord Kirkwood numai pentru voi.

Amelia fu cât pe ce să-i spună că Lord Kirkwood o abordase înainte să se fi gândit măcar la Sarah, dar nu putea să fie atât de rea.

— Vreau doar să spun că, replică ea scurt, casa nu este mare şi există scările slujitorilor. Ai putea să te furişezi până sus şi să o faci înainte să observe cineva că ai dispărut.

— Dacă este aşa de uşor, de ce nu o faci tu? întrebă Sarah. Tu eşti cea care tânjeşte după aventură.

Amelia dădu să răspundă, apoi se opri. Chiar ştia să aprecieze o adevărată aventură. Partea ei ascunsă, entuziasmul de a se furişa… De ce să nu o facă? Desigur, nu pentru Sarah, ci doar ca să vadă dacă putea să scape neobservată.

Nu era ca şi cum avea să se întâmple ceva extraordinar în seara aceea. În plus, probabil camera maiorului era sus, iar ea putea chiar să arunce o privire asupra *arsenalului* menţionat de Venetia.

— Bine, spuse Amelia. O să duc chiar eu scrisoarea.

Sarah păru surprinsă, dar Venetia se încruntă.

— Nu fi absurdă! Nu poţi să te duci în dormitorul omului.

— Este cea mai bună cale de a ne asigura că o să citească scrisoarea lui Sarah.

— Este cel mai bun mod de a fi ruinată dacă te vede cineva, spuse Venetia tăios. Pentru numele lui Dumnezeu, am putea la fel de bine să ne ducem la el şi să-i dăm

scrisoarea direct. Bârfele te-ar distruge oricum.

— Dacă Amelia vrea să mă ajute, se împotrivi Sarah, de ce să nu o facă?

— Pentru că o să fie prinsă, prostuţo!

— Dacă sunt prinsă, o să fac pe proasta, zise Amelia. O să-mi flutur genele şi o să mă prefac că sunt o nătângă care s-a rătăcit prin casă în căutarea camerei de toaletă.

— Ideea de a face pe nătânga nu o să ţină cu toată lumea, o avertiză Venetia.

— Atunci o să mă asigur că nu mă prinde nimeni. Amelia se întoarse spre Sarah. Dă-mi scrisoarea!

Sarah o scoase din săculeţ şi o strecură în mâna Ameliei.

Ignorând protestele Venetiei, Amelia îndesă plicul în săculeţul ei, apoi se îndreptă grăbită spre coridor. Sigur, nu era chiar genul de aventură extraordinar de exotică la care visase, dar era mai bine decât nimic. Dacă reuşea să ajungă la uşa care dădea spre scările din spate fără să fie văzută…

Avu noroc. Scara se afla chiar lângă camera de toaletă, aşa că era uşor să deschizi o uşă în locul celeilalte când nu se uita nimeni. Sus avu din nou noroc, pentru că etajul la care se aflau dormitoarele era pustiu.

Dar care era camera Excelenţei Sale? Ascultând dacă se apropia vreun slujitor, deschise iute uşile una după alta, trecând de dormitorul în care mirosea a apă de trandafiri, considerând că era al vicontesei, şi de următorul, care părea a fi al unei tinere doamne. Chiar când Amelia deschise uşa altei încăperi de pe coridor, se auziră nişte voci dinspre scări. Cu sângele vuindu-i în urechi, intră repede în cameră şi închise uşa.

Câtă vreme cineva traversă coridorul, ea aruncă o privire în jur. Cu siguranţă, era camera unui bărbat. O pereche de cizme lustruite erau aşezate la picioarele patului, iar o centură şi o sabie cu o formă stranie băgată în teacă atârnau pe un scaun. Sabia lui Lord Kirkwood era ţinută într-un dulap la parter, astfel că aceea trebuia să fie…

Camera maiorului Winter.

Simţi furnicături pe piele. Era şansa ei de a-i vedea arsenalul. Şi de a afla mai multe despre el – unde fusese, unde se ducea.

Dacă era căsătorit.

În timp ce iureşul emoţiilor îi învolbură sângele în vene, ea se strecură mai aproape ca să se uite cu atenţie la suportul de bărbierit. La fel ca majoritatea militarilor, bărbatul era extrem de îngrijit, periile şi pieptănul fiind foarte curate. Acelaşi lucru era valabil pentru ordonata lui măsuţă de toaletă. Nu găsi bijuterii, dar, în singurul sertar, descoperi un pumnal straniu, cu mâner de fildeş.

O privire rapidă înăuntrul dulapului îi dezvălui haine bine croite, dar nu moderne, mănuşi şi cizme practice şi două pălării uzate din blană de castor. Găsi şi mai multe lucruri din arsenalul lui – o cutie de pistol încuiată, încă un pumnal şi chiar o puşcă, pentru numele lui Dumnezeu! Dar, la naiba, nimic care să dea de înţeles dacă avea sau nu o soţie!

Apoi zări scrisorile deschise de pe masa de scris. Ea şovăi, cu sângele înfierbântat în vene. Să îndrăznească? Însemna să meargă prea departe, nu-i aşa?

Oh, dar tocmai de aceea trebuia să o facă! Nicio aventură nu era lipsită de risc.

Grăbindu-se, aruncă o privire peste foaia de deasupra. Scrisoarea de la Comisia navală către consulul american îi permitea maiorului Lucas Winter să vadă şantierele navale de la Deptford. Interesant, dar nu teribil de palpitant. Le răsfoi şi pe celelalte. Şi mai multă corespondenţă plictisitoare, nicio scrisoare de la vreo soţie.

Apoi, ajunse la ultima foaie, care conţinea o listă curioasă de nume şi comentarii mâzgălite în dreptul fiecăruia. Doamna Dorothy Taylor era adnotată cu o serie de adrese din Franţa, o dată şi o scurtă descriere. Domnişoara Dorothy Jackson nu avea nicio descriere, ci adrese din Franţa şi menţionarea unui frate. Doamna Dorothy Winthrop… Dumnezeule, omul avea o slăbiciune pentru femeile care se numeau Dorothy! Dar deţinea doar o

dată şi o adresă, alături de o referire la soţul ei american.

Ultimul nume era subliniat de două ori: doamna Dorothy Smith. Amelia încremeni. Înainte ca Dolly să se fi măritat cu *papa,* numele ei fusese Dolly… Dorothy Smith. Amelia înghiţi în sec. Nu însemna nimic. Trebuiau să existe o sută de Dorothy Smith numai în Londra.

Dar, după ce trecu în revistă comentariile din dreptul doamnei Dorothy Smith, îşi simţi inima cât un purice:

270 Rue de la Sonne, Paris

Poate că a avut un însoţitor la Rouen în noiembrie 1815?

A plecat din Calais spre Plymouth singură, în februarie 1816.

Are piele albă, ochi verzi, păr roşcat, e scundă.

Amelia se uită absentă la hârtie. Cu siguranţă, descrierea i se potrivea lui Dolly. Iar Dolly fusese atât la Paris, cât la Rouen, înainte să ajungă în Plymouth în 1816, când *papa* o luase pe sus şi se însurase cu ea. „Poate că a avut un însoţitor”… Bineînţeles că avusese un însoţitor. Acum răposatul ei soţ, un fost negustor.

Dar de ce era interesat maiorul Winter de Dolly? Era limpede că numele ei îi declanşase interesul, aşa că probabil nu o cunoscuse personal.

Întorcând foaia pe cealaltă parte, găsi mai multe notiţe care îi făcură pielea de găină:

Dorothy Frier alias Dorothy Smith?

Perioada în care Frier a fugit din SUA ca să scape se potriveşte.

Dolly? Încercând să scape? De cine? Şi de ce? Cuvântul alias suna cât se putea de criminal. Implicarea maiorului Winter însemna că guvernul american era parte din poveste?

Probabil că Dorothy pe care o căuta maiorul Winter fusese o spioană britanică. Dar războiul se încheiase, cui îi

mai păsa de spioni? Oricum, nu putea să fie vorba despre timida Dolly, care tresărea când oamenii se certau, care se chinuia din răsputeri să le facă pe plac Ameliei şi lui *papa,* care îşi dorise din suflet să se mărite cu *papa* şi să-i permită să-i folosească toată averea când ar fi putut să ia de bărbat vreun bogătaş.

O neliniște bolnăvicioasă i se trezi în pântec. Dacă Dolly făcuse avere pe căi necinstite?

Când tatăl văduv al Ameliei o întâlnise pe Dolly în Plymouth, cei doi se îndrăgostiseră la prima vedere. Dolly era atât de tristă şi de delicată, încât masivul şi morocănosul tată al Ameliei nu îşi dorise altceva decât să o protejeze. Şi cine nu şi-ar fi dorit acest lucru? Femeia era blândă şi dulce din fire.

Dar averea lui Dolly le schimbase viaţa. Cu banii ei plătiseră şcoala scumpă a doamnei Harris. Banii ei îi oferiseră Ameliei o zestre şi debutul în societatea londoneză. Şi tot banii lui Dolly îi îngăduiseră lui *papa* să-şi pună proprietatea pe picioare după ani întregi de austeritate.

Amelia căută prin documente, sperând să găsească alte informaţii, dar nu mai văzu nimic. Ce avea să facă acum? Dolly nu menţionase niciodată numele Frier, dar povestise puţine lucruri despre trecutul ei. Se putea să fi avut un alt fel de viaţă? Lui Dolly îi plăcea să joace cărţi... Era posibil să fi fost împătimită de jocurile de noroc? Sau fusese soţia vreunui cartofor ori a unui trişor?

Nu, era absurd. Dolly nu ar fi participat niciodată la niciun fel de acţiune nelegiuită. Nu avea un temperament potrivit pentru aşa ceva. Nu era în stare nici măcar să îi nege Ameliei cea mai mică rugăminte şi plânsese când muriseră peştişorilor aurii, pentru numele lui Dumnezeu! Ideea ca ea să facă un lucru nelegiuit era ridicolă. Faptul că viaţa ei actuală o oglindea oarecum pe acea Dorothy Smith era doar un lanţ îngrozitor de coincidenţe.

Dar maiorul nu avea să creadă aşa ceva. Amelia îşi dădea seama că el era genul de investigator minuţios. Într-adevăr, era posibil să ştie deja despre Dolly. Asta explica de

ce se uitase lung la Amelia în sala de bal.

Deci cât mai dura până când maiorul pleca la Devon pentru a vorbi cu *papa?* Sau până când încerca să o ducă pe Dolly în America din pricina unor acuzaţii de care cu siguranţă nu se făcea vinovată?

Amelia trebuia să o avertizeze, dar cum? Şi despre ce? Nu ştia ce anume urmărea el – se putea să nu fie nimic important. Nici măcar nu era sigură că el făcuse vreo legătură între Dorothy Smith şi Dolly. Şi nici nu se punea problema să o supere pe Dolly în starea delicată în care se afla. În plus, nu era mai bine să afle mai întâi de ce se afla omul acela acolo?

O pocnitură o făcu să tresară. Era doar un buştean din şemineu. Dar ea trebuia să plece. Camera căpătase un aer deosebit de ameninţător, cu sabia expusă îndrăzneţ, armele ascunse şi notiţele de rău augur care sugerau o trădare. Dacă maiorul o prindea acolo, nu avea de unde să ştie cum putea reacţiona.

Cu grijă, puse hârtiile la loc, exact aşa cum le găsise, apoi ieşi degrabă pe uşă. Din fericire, coridorul era pustiu. Încă trebuia să livreze scrisoarea lui Sarah, o sarcină de care acum voia să scape cât mai repede cu putinţă.

În timp ce se grăbea spre singurul dormitor rămas, scoase scrisoarea lui Sarah din săculeţ. Dar nu mai reuşi să-l închidă la loc, iar din acest motiv observă prea târziu că cineva urcase scările.

— Ce naiba cauţi aici sus? răsună o voce necunoscută de bărbat, cu un accent specific.

Aproape că i se opri inima în piept. Ascunse scrisoarea şi săculeţul la spate şi înălţă capul, doar ca să dea nas în nas cu singurul bărbat pe care ar fi trebuit să-l evite.

Maiorul Lucas Winter.

Capitolul 2

Dragă Charlotte,

Puţină îndrăzneală nu a făcut niciodată rău nimănui. Însă voi fi fericit să te sfătuiesc şi, dacă veţi intra în bucluc, sunt gata să vă ajut pe amândouă. Totuşi, încearcă să mă anunţi din vreme. Voi avea nevoie de timp ca să-mi pregătesc o evadare din Newgate.

Al tău fidel servitor,

Michael

Lucas se uită cum tânăra se face albă ca varul. Bun. O englezoaică înfricoşată era sinceră. Când urcase să-şi ia pumnalul, nu se aşteptase să dea peste fiica vitregă a femeii pe care o cerceta. Era limpede că duşmanii se ascundeau nu doar în sala de bal, care era plină de uniforme roşii. Iar acest duşman special ascundea ceva la spate.

— Ei bine? întrebă el. Spune-mi ce cauţi la uşa camerei mele.

Fata îşi schimbă brusc expresia şi flutură din gene spre el.

— Camera ta? Nici măcar nu ştiu cine eşti. Căutam camera de toaletă.

El pufni.

— În aripa familiei, la etajul al doilea? Încearcă o altă poveste. Asta nu ţine.

Chiar dacă de aproape era şi mai frumoasă decât în sala de bal, îmbufnarea ei arăta că era genul de femeie răsfăţată, pe care el o detesta.

— Serios, domnule, nu ştiu de ce faci atâta caz. De unde să ştiu că aripa familiei este aici? Pur şi simplu o să cobor…

— Mai întâi arată-mi ce ai la spate, îi ceru el.

— Te referi la săculeţul meu? spuse ea puţin prea repede şi i-l întinse.

— Şi în cealaltă mână?

— Nimic care să te privească pe tine, spuse ea.

Schimbarea bruscă a tinerei răzgâiate într-o lady distinsă îl făcu să-şi îngusteze ochii, iar ea se îmblânzi numaidecât.

— Este ceva personal, continuă ea.

Făcând un pas în faţă, el o prinse de braţ.

— Poate că pur şi simplu ar trebui să continuăm discuţia asta jos.

— Nu!

Când ea îşi retrase braţul din prinsoarea lui, ceva ateriză pe podea. Ea dădu să se aplece, dar el puse piciorul pe obiect. Amelia îşi înălţă iute capul şi îi întâlni ochi scăpărătorii.

— Ia-ţi piciorul imediat!

Doamna chiar furase documente din camera lui?

El ridică iute obiectul pe care îl acoperise cu piciorul. O scrisoare sigilată şi adresată lui Lord Kirkwood. Mii de tunete şi fulgere! O privire spre obrajii ei îmbujoraţi îi spuse ce însemna toată povestea aceea, chiar dacă Lord Kirkwood nu îi menţionase că fata avea o slăbiciune pentru el.

La naiba cu ea că se furişa unde nu trebuia! Acum, că o insultase şi o făcuse să se simtă stânjenită, nu avea să mai scoată niciodată adevărul de la ea.

Scrâşni din dinţi. Era mai bine să schimbe abordarea. Îi întinse scrisoarea.

— Cred că asta îţi aparţine, doamnă.

Ea o luă şi trase scurt aer în piept.

— Ţi-am spus că este ceva personal.

— Un soldat este nevoit să se gândească la ce este mai rău când o femeie dă târcoale de una singură. În America, o femeie care se strecoară în camera unui soldat, de regulă, nu pune nimic bun la cale. Sau nimic respectabil, în orice caz.

Îmbujorarea ei evidentă se accentuă.

— Asta este ideea ta despre cum trebuie să sune nişte scuze?

La naiba! Nu putea să spună lucrul potrivit în seara aceea ca să-şi salveze viaţa.

— Bineînţeles că nu. Te rog, iartă-mă, doamnă. O să-i

spun vărului meu că ai încercat să-i protejezi intimitatea.

— Lord Kirkwood este vărul tău? întrebă ea cu ochi mari şi nevinovaţi.

— Ar trebui să mă prezint. Sunt maiorul Lucas Winter.

— Eu sunt Lady Amelia Plume.

Ea schiţă din nou un surâs care putea face un bărbat să dea de necaz.

Dar nu pe el… Nu până când nu confirma că nu era adânc implicată în afacerile mamei ei vitrege.

— Dacă vrei, spuse el scurt, îi dau chiar eu scrisoarea varului meu. Măcar atât pot face.

— Oh, nu! Deja ai făcut destul, spuse ea fluturând scrisoarea mototolită prin faţa lui. Cred că ar fi mai sigur dacă aş face ce aveam de gând iniţial şi să o las chiar eu în camera lui. Înainte să mă împuşti pentru că dau târcoale.

Remarcile ei inteligente erau într-o ciudată contradicţie cu tinerica prostuţă care îi păruse să fie mai devreme. Dar, oricum, cei ca ea – bogaţi şi de familie bună – erau frivoli şi nestatornici. El ştia prea bine, doar fusese crescut de unii ca ea.

Amintirea acestui lucru îi întunecă starea de spirit.

— Nu-ţi face griji, Lady Amelia, puţină murdărie pe scrisoarea ta nu o să afecteze interesul vărului meu pentru averea ta.

— Nu este corespondenţa mea, ci a unei prietene, se împotrivi ea.

— Desigur. Cu un gest teatral, el deschise uşa de la dormitorul vărului lui. Hai, livrează scrisoarea prietenei tale! Eu o să aştept aici cât timp o faci.

Rămas în uşă, o obligă să treacă pe lângă el ca să intre şi surprinse o notă din părul ei înmiresmat. Îi amintea de ceva. Mirosea a caprifoi. Ca săpunul pe care toate doamnele păreau să-l prefere în oraşul din Virginia în care crescuse, înainte ca tatăl lui să se fi mutat în Baltimore.

Parfumul delicat care simboliza ideea de a fi acasă îl făcu să-şi dorească să-şi urle frustrarea. Îi vâna pe Theodore şi Dorothy Frier de mai bine de doi ani. Când alţi marinari se întorseseră acasă pentru a se bucura de pace,

el nu avusese nici casă, nici pace. Iar acum, mulţumită celor din familia Frier, fusese obligat să se întoarcă în ţara pe care o dispreţuia. Încă un lucru de care avea să-i considere responsabili de îndată ce-i prindea.

Lady Amelia reveni la uşă, iar el se îndepărtă pentru a-i face loc să iasă şi să închidă uşa. Nu voia să-i mai simtă din nou parfumul, să-şi amintească de tot ce pierduse ori să observe cât de al naibii de atrăgătoare era.

Spre iritarea lui, în loc să plece numaidecât, ea se întoarse cu faţa spre el.

— Mulţumesc că mi-ai permis să-mi duc sarcina la bun sfârşit. Şi aş aprecia, domnule, dacă nu ai... Dacă ar afla cineva că eu...

— Vrei ca această scurtă întâlnire să rămână între noi?

Ochi de culoarea ciocolatei bogate îi întâlniră pe ai lui.

— Ar fi minunat, mulţumesc.

Deci doamna voia o favoare, nu-i aşa? Se putea folosi de ocazie.

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti, doamnă. Mă aştept la ceva în schimb.

Ea se încordă.

— Oh?

Dacă îi punea întrebările chiar acolo, din senin, avea să-i stârnească suspiciuni, iar el nu-şi dorea ca ea să-şi avertizeze mama vitregă. Dar i se oferise o cale prin care să se apropie mai mult de ea, pentru a investiga cu mai multă discreţie.

— Vreau un vals de la tine.

— U-un vals?

— Bărbatul ia mâna doamnei în mâna lui, pune cealaltă mână...

— Ştiu ce este un vals, replică ea sec.

— Atunci vreau unul în schimbul tăcerii mele.

Ea clipi, apoi îi trimise un zâmbet cochet.

— Vai, domnule maior, nu încerci să mă şantajezi, nu-i aşa?

Flirtul îl puse în gardă.

— Cam aşa s-ar rezuma povestea asta.

— Nu este foarte frumos din partea ta.

— Sunt soldat, doamnă, nu vreun curtenitor. Mă folosesc de orice am la dispoziţie ca să obţin ce vreau. El îşi lăsă privirea să hoinărească în voie peste trupul ei. Iar ce vreau în seara asta este un vals.

Sfioasă, ea îşi coborî privirea.

— Când pui problema aşa, cum aş putea refuza?

Ea se întoarse, iar rochia, sub greutatea volanelor, i se mulă pe spate, subliniindu-i formele, apoi se îndreptă la loc. El se încordă. Când se culcase ultima dată cu o femeie? La Paris, probabil. Dar obrajii rujaţi puternic şi corpul nespălat al franţuzoaicei nu semănau în niciun fel cu farmecul dulce al creaturii parfumate care se îndepărta unduios pe coridorul din faţa lui.

Nu reuşi şi-şi ia privirea de la ea. Dumnezeule, avea un mers care putea să înflăcăreze peste măsură sângele unui bărbat! Observase asta chiar în sala de bal.

Înainte ca el să-şi stingă focul din vene, ea se întoarse şi schiţă un zâmbet atât de arzător, încât îi aprinse toată faţa.

— Află, maior Winter, că aş fi dansat cu tine şi fără şantaj.

Apoi se îndreptă spre spatele scărilor şi se făcu nevăzută.

Pentru o secundă, nu fu în stare decât să se uite după ea. Îi plăcea să aţâţe bărbaţii! Mai întâi pe vărul lui, apoi pe el. Dacă n-ar fi ştiut asta, ar fi crezut că urmărea ceva…

Se încruntă. La naiba, poate că într-adevăr fusese în camera lui!

Intră încet în dormitor şi cercetă totul. Studie suprafeţele, căută fire de păr pe covor, chiar adulmecă aerul. Nimic nu părea nelalocul lui. Chiar şi hârtiile lui erau exact acolo unde le lăsase. Chiar dacă i se părea că simţea miros de caprifoi, nu putea să fie sigur cu atâtea vase de flori prin jur. Probabil slujitorii lui Kirkwood credeau că era un simandicos afurisit, la fel ca toţi stăpânii lor englezi.

Totuşi, se îndoia că o femeie din înalta societate ar fi

intrat acolo. Se putea ca Lady Amelia să fie suficient de îndrăzneaţă încât să lase o scrisoare pe perna unui pretendent, dar nu ar fi intrat niciodată să inspecteze dormitorul unui străin. La naiba, dacă nu cunoştea adevăratul motiv pentru care venise el în Anglia – şi nu se putea să-l ştie –, nici nu s-ar fi gândit să intre. Asta, dacă într-adevăr gândea.

Era doar o femeie cochetă. Iar el avea să se folosească de asta. Dacă ea îşi dorea distracţie, el era dispus să se supună cu plăcere. Ce alt mod mai bun exista ca să obţină informaţii de la delicata lady?

Asta, dacă mai reuşea să flirteze de vreme ce ajunsese la capătul răbdării. Englezoi blestemaţi! Întotdeauna aveau acest efect asupra lui. Poate că războiul se terminase, dar lui continua să nu-i dea pace.

În regulă. Să îndrăznească să se apropie de el. Iar în cazul în care aveau să o facă…

Îşi găsi pumnalul în sertar. Ar fi trebuit să-l ia la el de la bun început.

Ascunzându-l în centura lui latră, unde se transformă într-o umflătură liniştitoare, ieşi din încăpere şi coborî scările. Înainte să ajungă jos, se apropiară doi soldaţi englezi.

Se încordă.

— Domnilor, spuse el dând încordat din cap.

Continuă să coboare, dar ei îi blocară calea. În timp ce vechea furie începu să i se învolbureze în stomac, vru să-şi apuce pumnalul din instinct. „Uşurel, omule, sunt doar nişte tineri nebuni şi afumaţi!” Dar gândul acela nu domoli angoasa dinăuntrul lui.

Unul dintre ei îl înghionti pe celălalt.

— Ia te uită pe cine avem aici, unul dintre sălbaticii ăia americani care au fugit la Bladensburg, în timp ce noi le ardeam din temelii capitala pricăjită!

Menţionase bătălia greşită. Armata americană fugise de britanici, nu şi Garda Marină.

— Vă înşelaţi, domnule. Lucas se chinui să-şi controleze impulsurile. Eu sunt unul dintre sălbaticii ăia

care au rămas pe poziţie în faţa comandorului Barney. Nu reuşi să-şi înăbuşe un rânjet batjocoritor. Nu că voi, flăcăiandrilor, aţi avea de unde să ştiţi asta... Probabil că eraţi ghemuiţi pe undeva prin vreo cazarmă.

Ştiu că atinsese o coardă sensibilă când ambii bărbaţi se făcură roşii ca racul.

— Acum, dacă mă scuzaţi...

Trecu pe lângă ei.

Unul din ei îl apucă de braţul drept.

— Ia fii atent aici, yankeu insolent...

Cu instincte exersate în ani întregi de lupte, Lucas îşi scoase pumnalul cu mâna stângă şi îl apăsă în coastele bărbatului.

— Dacă nu cumva îţi doreşti o lamă în intestine, băiete, ai face bine să-mi dai drumul!

Celălalt soldat se întinse legănat spre el, dar Lucas îşi trecu braţul drept pe deasupra celui stâng şi îl apucă pe om de gât.

— Dă-i drumul! Lupta doi la unu este o nimica toată pentru mine. Strânse până când bărbatul începu să se sufoce. Am nevoie doar de un motiv.

Nici măcar nu avea nevoie de aşa ceva. Întărâtat de vederea uniformelor roşii, o ceaţă întunecată îi acoperi vederea şi îl purtă înapoi într-un tunel fără aer şi la urletele...

— Maior Winter! se auzi o voce tăioasă din spatele lor. Dă-le drumul acestor domni!

Fu nevoie doar de o clipă ca toată ceaţă să se ridice şi de alta ca Lucas să-şi amintească unde se afla. Apoi îl văzu pe Kirkwood grăbindu-se pe coridor cu o expresie neliniştită pe chip.

Domolindu-şi rămăşiţele de furie, Lucas zâmbi rece.

— Desigur, vere. Îşi luă mâna din gâtul omului, dar fu nevoit să se forţeze ca să-şi bage pumnalul în teacă. Răsuflarea îi era întretăiată şi apăsată, uscându-i gâtul. Doar îi explicam câteva lucruri. Dar acum ne înţelegem, nu-i aşa, băieţi?

Cel pe care îl ţinuse de gât căzu în genunchi, cu

răsuflarea tăiată. Celălalt se uită lung la el.

— Eşti nebun, chiar eşti!

Lucas îl privi cu dispreţ.

— Să ţii minte asta!

Încremenind, omul mormăi:

— Cineva ar trebui să te înveţe nişte maniere.

Lucas îşi aşează mâna pe mânerul pumnalului.

— Aş fi încântat să-ţi fac pe plac oricând…

— Gata, amândoi! spuse Kirkwood, părând îngrozit. Se întoarse spre soldat. Vedeţi-vă de drum înainte să-i spun mamei că ne-aţi acostat oaspetele.

Ursuz, bărbatul se potoli. În timp ce o luă pe coridor, Kirkwood aruncă o privire spre soldatul care răsufla din greu pe podea şi îi ceru unui slujitor să-i aducă nişte apă. În vreme ce slujitorul se ocupa de bărbatul cu pricina, Kirkwood îi făcu semn lui Lucas să-l urmeze în biroul lui.

De îndată ce intrară, Kirkwood închise uşa.

— Dumnezeule, Winter, vrei să fii ucis?

Lucas se duse să-şi toarne coniac din decantorul de pe biroul lui Kirkwood.

— Crede-mă, nemernicii ăia doi abia dacă puteau să meargă, darămite să omoare pe cineva.

— E adevărat, sunt mai cunoscuţi pentru măiestria lor pe la mese decât în luptă. Dar asta nu i-ar fi împiedicat să încerce.

— Şi să moară, continuă Lucas calm, chiar dacă mâinile începuseră să-i tremure atât de tare încât abia reuşea să ţină paharul de coniac.

Acum că instinctul de luptă se liniştea, era uluit cât de aproape fusese să ucidă. Nu venise în Anglia pentru asta.

Îşi duse cu greu paharul la buze şi bău pe nerăsuflate, având nevoie ca arsura să-l aducă înapoi dintr-un iad îndepărtat. Ce glumă proastă… Investigaţia lui îl adusese în singurul loc în care nu suporta să se ştie, unde nu se simţea în largul lui.

Kirkwood îl privi îngrijorat.

— Trebuia să te descurajez să-ţi poţi uniforma în seara asta, dar cum războiul s-a încheiat cu mult timp în

urmă, am crezut că voi, domnilor, l-aţi dat deja uitării.

— Nu pot să vorbesc în numele prietenilor tăi soldaţi, spuse Lucas, dar eu am ceva dificultăţi în a da uitării trecutul. Ceea ce ni s-a făcut mie şi oamenilor mei a depăşit cu mult regulile războiului şi decenţa umană.

— Îmi dau seama de asta, zise Kirkwood. Şi dacă aş fi ştiut că mama voia să invite atât de mulţi ofiţeri, aş fi oprit răul din faşă. Dar unii dintre ei au surori care sunt moştenitoare, iar ea spera să le convingă pe femeile de aici…

— Este hotărâtă să te însoare, nu-i aşa? întrebă Lucas, disperat să treacă peste subiectul legat de ofiţerii britanici şi să uite cât de aproape fusese de săvârşirea unei crime.

Odinioară, Kirkwood îl ajutase pe Lucas cu riscul de a avea multe probleme, dar existau unele lucruri asupra cărora nu aveau să cadă niciodată de acord.

Vărul lui nu era genul care să se răzgândească.

— Să-ţi faci duşmani aici nu serveşte cu nimic scopului tău. Nimeni nu o să-ţi vorbească despre Lady Tovey dacă tu continui să creezi probleme.

Lucas sorbi mai mult coniac.

— Nu o să-mi vorbească oricum despre Lady Tovey. Pentru că nu sunt unul dintre ei şi pentru că tatăl meu era un comerciant.

— Indiferent de motiv, comportamentul tău este un obstacol pentru investigaţia ta.

Cu un zâmbet sumbru, Lucas se gândi la Lady Amelia.

— Nu neapărat.

Kirkwood se uită lung la el.

— Ce s-a întâmplat? Ai aflat ceva?

— O să aflu de îndată ce îmi revendic valsul cu Lady Amelia.

— V-a făcut cineva cunoştinţă?

— Nu chiar. Lucas studie cu atenţie chipul vărului lui. Am prins-o la etaj cu o scrisoare pentru tine.

Uimirea lui Kirkwood păru sinceră.

— Pentru mine? Eşti sigur?

— Pe plic era numele tău, iar ea l-a pus pe pernă.

Părea oarecum şocat.

— Nu-mi pot închipui de ce.

— Nu este nimic între voi?

— Mi-am exprimat interesul o dată, dar ea m-a respins. Lady Amelia este pretenţioasă. A intrat târziu pe piaţa căsătoriilor şi nu pare să o deranjeze dacă o părăseşte târziu.

Interesant. Pretenţioasă nu era un cuvânt pe care l-ar fi folosit pentru acea lady cu zâmbet cochet şi şolduri unduitoare.

— De ce a intrat târziu?

— De unde să ştiu? Dar a avut primul sezon abia după ce tatăl ei s-a recăsătorit.

Poate pentru că înainte nu avusese banii necesari pentru a-şi face debutul? Nu, tatăl ei era un afurisit de conte, pentru numele lui Dumnezeu! Kirkwood avea nevoie de bani, şi totuşi continua să trăiască la un nivel cu mult superior mediei americane. Se putea ca lipsa banilor să nu aibă nimic de-a face cu intrarea întârziată în societate a lui Lady Amelia.

— Lady Amelia trebuie să se fi răzgândit în privinţa ta, îi spuse el vărului lui. Am urmărit-o cum a pus scrisoarea aia pe pernă.

Kirkwood clătină din cap.

— Sincer, sunt uimit. Potrivit domnişoarei Linley, femeia a spus în repetate rânduri că nu ştie sigur dacă vrea să se mărite.

— Domnişoara Linley?

— Una dintre fostele colege ale lui Lady Amelia de la celebra Şcoala pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris. În privat, noi îi spunem Şcoala de moştenitoare a doamnei Harris. Luate împreună, familiile elevelor ei deţin probabil jumătate din Anglia. El schiţă un zâmbet. În seara asta, mama a invitat toate tinerele care au învăţat vreodată acolo. Majoritatea au acceptat.

— Nu le pasă că eşti interesat de banii lor? întrebă Lucas sceptic.

Nu avea să înţeleagă niciodată sistemul englezesc de

troc de căsătorii. Chiar dacă şi americanii aveau aşa ceva, celor mai mulţi li se părea nedemocratic, motiv pentru care clasa superioară încerca să ascundă acest obicei.

— Unora dintre doamne le pasă, dar oricum participă pentru a întâlni alţi domni. Altele sunt dispuse să accepte târgul. Cum ar fi domnişoara Linley, care are avere, dar tânjeşte după poziţia pe care pot să i-o ofer. Sau cel puţin cred că tânjeşte… încă nu mi-a răspuns la scrisoare. El făcu ochii mici. Se poate ca Lady Amelia să fi livrat o scrisoare pentru domnişoara Linley?

— Lady Amelia chiar a susţinut că o face pentru o prietenă.

— Ah! El se întoarse spre uşă. Poate că ar trebui să arunc o privire…

Lucas îl opri.

— Nu încă. Am nevoie să mă prezinţi oficial lui Lady Amelia. A fost de acord cu valsul şi vreau să-l revendic.

— Cum ai convins-o să accepte un vals?

— Am băgat-o în sperieţi.

Kirkwood se încruntă.

— Sper că nu ai scos pumnalul şi la ea.

— Bineînţeles că nu, replică Lucas iritat. Mă descurc cu femeile ca ea.

— Dacă spui tu… Kirkwood se îndreptă spre uşă. Hai, o să vă fac cunoştinţă! Dar încearcă să nu o jigneşti, în regulă? Toate prietenele ei sunt nişte bârfitoare notorii, iar eu trebuie să mă însor cu una dintre ele.

Punându-şi paharul jos, Lucas îl urmări pe vărul lui.

— Sigur un bărbat cu inteligenta şi legăturile tale poate să întreprindă altceva pentru a face rost de bani.

Kirkwood deschise uşa.

— Nu un bărbat de rangul meu şi nu în Anglia. Aici, fiul cel mai mare are obligaţii. Am două surori şi un frate mai mic. Dacă mă însor cu o moştenitoare, totul o să fie aranjat pentru ei. Dacă nu…

Oftă, apoi îl invită pe Lucas să iasă.

Bietul de el! Chiar dacă Kirkwood nu era deranjat de o soţie care să fie la fel de utilă ca vârful catargului unei

corăbii, Lucas nu putea să-şi închipuie cum era să profiţi de căsătorie ca să-ţi susţii familia. Dacă ajungea vreodată să-şi găsească soţie, el avea să fie cel care urma să pună mâncare pe masă, nu ea.

Din fericire, coridorul era pustiu în timp ce se îndreptau spre sala de bal.

— Şi dacă nu afli nimic de la Lady Amelia? întrebă vărul lui.

— Nu-ţi face griji, o să aflu.

Cât de greu putea fi să o determine pe cocheta aceea să-i dezvăluie ce avea nevoie să afle?

— De ce nu te duci direct la Devon şi nu o înfrunţi pe mama ei vitregă?

— Dacă Lady Tovey este Dorothy Frier, în clipa în care un soldat american o să apară pe moşia soţului ei, cerând să discute cu ea, o să-şi dea numaidecât seama. Se prea poate să-l avertizeze pe Theodore Frier ori să fugă înainte să apuc să trec de majordomul ei. Iar de data asta, o să se asigure că nu o să-i găsesc niciodată.

— Numai dacă ea e cu adevărat cine crezi tu că este. Dacă ai dreptate în privinţa ei, atunci femeia este bigamă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dacă presupunem că ea şi Frier au fost căsătoriţi legal de la bun început. Se poate să fi fost o căsătorie de drept comun. Este clar că a obosit să o tot trimită dintr-o parte în alta, pentru că lui i-am pierdut urma după ce s-au despărţit în Franţa. Şi ce modalitate mai bună de a te ascunde de autorităţi există dacă nu căsătoria cu un lord cu titlu ca Tovey?

— Da, dar…

— Dacă ea nu este cea pe care o caut, atunci de ce l-a făcut pe Tovey să o ducă la ţară chiar în clipa în care mama ta a început să le povestească prietenilor ei despre vărul american care vine în vizită? Pentru că s-a hotărât să nu-şi asume un risc inutil. Ai spus că preferă să stea la ţară; ce altceva să dorească o femeie care se ascunde de autorităţi?

— Şi a trimis-o pe fiica ei vitregă la balul mamei ca să fie acostată de tine? întrebă Kirkwood sceptic.

— Ascultă, spuse Lucas exasperat, nu ştiu eu cum funcţionează mintea femeii! Ştiu numai că Lady Tovey este singura pistă pe care o mai am. Nu o să risc să o pun în gardă ori să o fac să-l avertizeze pe Frier până când nu sunt sigur că am dat de femeia potrivită. Se uită urât la Kirkwood. De ce toate întrebările astea? Te deranjează să mă prezinţi acelei fetişcane zvăpăiate, Lady Amelia?

Kirkwood arcui o sprânceană.

— Am o problemă dacă o să-i spui *fetişcană.* Să ştii că nu este vreo servitoare de tavernă de care să-ţi baţi joc…

— Bine, mormăi Lucas, o să-mi revendic valsul fără să fim prezentaţi.

Se îndepărtă de vărul lui.

— Opreşte-te, la naiba! strigă iritat Kirkwood în spatele lui. Când Lucas se opri, el îl ajunse din urmă. N-am spus că nu vă fac cunoştinţă, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau doar să fiu sigur că o te porţi ca un gentleman. O să încerci măcar să fii reţinut şi politicos?

— O să fiu discreţia întruchipată, spuse el.

— De ce nu mi se pare liniştitor? Kirkwood oftă. Poate că o să ne surâdă norocul şi o să afli ce trebuie într-o singură întâlnire.

— Aşa sper. Cu cât termin mai iute cu povestea asta, cu atât mă întorc mai repede acasă, în la Baltimore, departe de toţi englezii ăştia blestemaţi!

Capitolul 3

Dragul meu văr,

Chiar dacă sper că Newgate nu se va afla în viitorul meu, nu aş avea încredere în nimeni, în afară de in tine, ca să mă ajute. Acum, legat de o chestiune mai serioasă: ar trebui s-o încurajez pe domnişoara Linley să se mărite cu Lord Kirkwood, în ciuda faptului că el nu are avere? Ea are nevoie de un soţ inteligent, care să compenseze lipsa ei de

inteligenţă şi mă tem că alegerea părinţilor ei, domnul Chambers, îi va încuraja prostia chiar mai mult decât o fac ei.

Cunoştinţa ta mereu iscoditoare,

Charlotte

Amelia se plimbă prin camera de toaletă, pulsul bătându-i nebuneşte. Maiorul Winter o făcuse să treacă printr-o sperietură zdravănă. Dumnezeule! Ea îşi dorea aventură, nu un infarct!

Nu că îi mai păsa de vreo aventură dacă însemna ca Dolly să aibă probleme. Dar avea? Doar pentru că maiorul scrisese o mulţime de notiţe despre o femeie cu un nume asemănător nu însemna neapărat ceva. Cu siguranţă, nu însemna că el ştia de legătura Ameliei cu o anume Dorothy Smith.

Trebuia să afle ce anume ştia el, ceea ce presupunea să aibă mai multe întâlniri cu el. Amelia îşi şterse mâinile transpirate pe fuste. Putea să o facă. Se descurcase de minune cu dezastrul de pe coridor. Nu conta că trebuise să se poarte ca o fluşturatică nătângă; cel puţin îl păcălise. Altfel, el nu i-ar mai fi cerut un vals.

„Sunt soldat, doamnă, nu vreun curtenitor. Folosesc tot ce am la dispoziţie ca să obţin ce vreau. Şi ce vreau în seara asta este un vals”.

Dumnezeule, bărbatul acesta făcea ca şantajul să sune ispititor!

Dar sub vorba lui tărăgănată şi dulce ca mierea se afla o voinţă de fier. Nu era vreun tinerel pe care să-l manipuleze cu câte un zâmbet sau cu un cuvânt tăios, ci era un ofiţer experimentat, cu de o inteligenţă evidentă. Cum putea o adevărată aventurieră să-l convingă să-şi divulge secretele?

Stilul fluşturatic putea să meargă: bărbaţii îi spuneau unei fete prostuţe lucrurile pe care nu le povesteau niciodată unei femei inteligente. Dar Amelia avea nevoie de ceva mai mult cu care să-i distragă atenţia.

O mulţime de fantezii scandaloase, născute din cititul poveştilor din harem i se învolburară în minte. Se încruntă. Nu aşa. Ea îşi dorea aventură, nu să se compromită. Totuşi, el răspunsese la flirtul ei. Chiar şi un marinar suspicios putea să scape o vorbă când o femeie frumoasă întorcea capul.

O cuprinse un val de entuziasm, însă şi-l înăbuşi nemiloasă. Ce se întâmpla cu ea? Da, bărbatul acela emana cel mai ameţitor aer de primejdie, dar ea nu îndrăznea să se lase purtată de val până ce nu afla dacă Dolly avea probleme.

Îndreptându-se spre uşa camerei de toaletă, se opri la oglindă ca să-şi aranjeze buclele şi să se ciupească de obrajii palizi. Când maiorul Winter avea să vină pentru valsul lui, ea urma să joace la perfecţie rolul domnişoarei cu ochii mari, plină de remarci nevinovate şi zâmbete cochete, menite să-l ademenească pentru a-i dezvălui totul.

Ieşi pe uşă într-o dispoziţie de bravadă cutezătoare. Apoi, aproape că se pierdu cu firea când îl zări pe maior stând de vorbă cu Lord Kirkwood şi cu însoţitoarea ei.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Halal aventurieră! În felul acesta, nu putea afla niciodată ce voia să ştie.

„Uită că este vorba despre Dolly! Eşti un spion într-o misiune. Americanul are secrete pe care trebuie să le descoperi pentru binele ţării tale”.

Inima i se linişti. Era mai bine.

Gazda lor aruncă o privire în direcţia ei, în timp ce Amelia se apropie de grup.

— Ah, Lady Amelia, chiar o întrebam pe doamna Harris de tine. Aş vrea să ţi-l prezint pe vărul meu.

— Desigur.

Când notele unui cadril îi ajunseră la urechi, se chinui să-şi lipească un zâmbet pe buze. Urma valsul. Dumnezeule!

Domnul Kirkwood făcu rapid prezentările. Când menţionă că mama vitregă a Ameliei era originară din America, ea fu nevoită să-şi înăbuşe un geamăt, dar maiorul doar zâmbi. Apoi o invită la vals într-o manieră

perfect potrivită. Dacă nu ar fi ştiut că o cerceta pe Dolly, ar fi fost flatată.

Pentru o clipă, se temu că doamna Harris, o femeie minionă, de vreo 30 şi ceva de ani, cu un păr strălucitor, putea să se împotrivească deoarece maiorul nu făcuse chiar cea mai bună impresie. Văduva părea să se uite atât la Lord Kirkwood, cât şi la maiorul Winter cu oarecare prudenţă. Dar, din fericire, spuse doar atât:

— Distrează-te, draga mea!

Apoi femeia îşi deschise evantaiul.

În timp ce maiorul o conduse în aglomerata sală de bal, Amelia simţi cum o scrutează din priviri.

— Doamna Harris este rudă cu tine? întrebă el.

— Nu. Este profesoara mea.

— Credeam că tinerele domnişoare sunt în general însoţite de familie.

Se referea la ceva anume? Ea nu reuşi să-şi dea seama.

— Aşa e, dar părinţii mei nu sunt în oraş.

Îi urmări reacţia. Nu trădă niciun semn de îngrijorare sau de uimire, ci doar o curiozitate politicoasă.

— Oh?

— *Papa* şi Dolly au plecat la ţară azi…

— Dolly? Mama vitregă americană pe care a menţionat-o Kirkwood?

La naiba, dacă nu ştiuse mai devreme de legătura ei cu o persoană pe nume Dorothy, acum ştia! Ea ce trebuia să spună? El putea să afle cu uşurinţă adevărul, iar dacă o prindea că minte în legătură cu ceva atât de simplu, se putea prea bine să-i trezească suspiciunile.

— Da.

— Cred că Dolly e prescurtarea pentru Dorothy.

O conduse spre ringul de dans.

Se întoarse spre el cu un zâmbet strălucitor.

— Noi mereu i-am spus Dolly. Cred că este chiar numele de botez, în Anglia, o mulţime de femei au numele Dolly, ştii, şi nu este deloc prescurtarea pentru Dorothy. De exemplu, săptămâna trecută…

Valsul începu şi îi opri bâlbâitul. Slavă Cerului! În ritmul acela, maiorul putea ghici ce avea ea de gând cu mult înainte să afle ceva de la el.

Când o luă de mână şi şi-o puse pe cealaltă pe talia ei, Amelia încercă să se relaxeze. Spionii îşi jucau rolurile cu o eficienţă netulburată. Nu bâlbâindu-se.

Apoi o prinse în dans, iar ea se concentra asupra valsului, nu a propriilor emoţii. Dar situaţia se înrăutăţi. Pentru că acum îl percepea mai mult decât ca pe un investigator. Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi pe care îi întâlnise, el o atrăgea. Umărul lui se încorda sub degetele ei, iar mâna lui o prinse intim de talie. Maiorul mirosea a coniac şi a oţel, dacă aşa ceva era posibil.

Gurile rele aveau dreptate – valsul era prea intim, mai ales acolo, sub strălucirea romantică a lămpilor de argint, cu trandafirii lui Lady Kirkwood care parfumau aerul şi mica orchestră ce umplea încăperea cu cele mai rafinate şi senzuale…

— De ce a plecat familia ta la ţară fără tine?

Din fericire, întrebarea o scoase din gândurile ei prosteşti şi copilăreşti. Apoi îşi dădu seama că, în timp ce întrebarea lui era perfect de înţeles, tonul îi era mult prea nepăsător.

Îşi potrivi propriul ton după al lui.

— N-au vrut să-mi distrugă toată distracţia forţându-mă să părăsesc oraşul chiar în mijlocul sezonului. Dar *papa* a simţit că este mai bine ca Dolly să-şi petreacă ultimele zile de sarcină la moşia noastră de la ţară.

El păru surprins.

— Ultimele zile de sarcină?

— Americanii nu obişnuiesc să facă asta? întrebă ea cu ochi mari şi inocenţi. În Anglia, când o doamnă aşteaptă un copil…

— Ştiu ce înseamnă. Trase adânc aer în piept de câteva ori, de parcă încerca să se liniştească. Doar că nu mi-am dat seama că englezii se retrag la ţara pentru asta.

— Sănătatea lui Dolly este fragilă.

— Înţeleg, zise el părând sceptic. Este primul lor

copil?

— Da. De frica altor adevăruri pe care putea să le scoată la suprafaţă, ea schimbă subiectul. Dansezi bine, maior Winter.

De fapt, el dansa ca un soldat, preluând cu iscusinţă controlul la fiecare pas. Oricui îi era uşor să-i urmeze pasul.

— Pari surprinsă, spuse el. Ai crezut ca americanii nu dansează?

„Nu uita, fii o cochetă prostuţă!”

— Bineînţeles că nu. Dar sunt surprinsă că un soldat mare şi puternic ca tine s-a deranjat vreodată să-şi petreacă vremea valsând.

Ea îşi trecu provocator mana peste umărul lui puternic, apoi se aplecă destul de aproape când se învârtiră, ca el să arunce o privire spre sânii ei. Bărbaţilor părea să le placă asta.

Privirea lui coborî negreşit spre pieptul ei şi rămase aţintită acolo.

— Am bătut câteva săli de bal la vremea mea, rosti el.

Privirea lui îndrăzneaţă o încântă. Pielea i se înfioră sub rochie, de parcă îşi expusese mai mult decât linia sânilor, şi abia dacă mai putea să-şi menţină ritmul calm al respiraţiei, dar mai ales paşii de dans.

Îşi dorea ca el să nu se mai uite la ea de parcă ar fi fost dezbrăcată. Din pricina entuziasmului enervant care îi înfierbânta sângele, îi era teribil de greu să se concentreze asupra dansului.

Numai după ce el îşi întoarse privirea şi o întâlni pe a ei se simţi capabilă să se gândească la ce avea să spună. Schiţă un zâmbet spre el.

— Am auzit că erai mai interesat de pistoale decât de plimbare.

El o privi atent.

— Sus, te-ai purtat de parcă n-ai fi ştiut cine sunt.

La naiba, iar călcă strâmb!

— N-am făcut legătura între tine şi omul despre care toată lumea a tot bârfit. Asta, până ce te-ai prezentat.

— Ah! Expresia lui prudentă nu şovăi. Ochii lui îi

cercetară chipul de sub nişte gene incredibil de lungi şi de negre. Ce alte bârfe ai mai auzit despre mine?

— Nu prea multe. Nimeni nu pare să ştie nimic. Ea îi aruncă o privire sfioasă. S-a speculat foarte mult. Toată lumea se întreabă de ce un bărbat căruia îi displac atât de mult englezii se află în Anglia în vizită la vărul lui.

El se încruntă.

— Ce te face să crezi că-mi displac englezii?

— Hai, maior Winter, eşti mai puţin decât cordial cu domnii şi n-ai dansat cu nicio doamnă…

— Pentru că nu aveam nimic cu care să le şantajez. Nu pentru că sunt englezoaice.

Zâmbetul pe care-l schiţă ar fi făcut ca pulsul Ameliei să bată într-un ritm nebunesc dacă ochii lui nu ar fi rămas la fel de glaciali precum îi era numele[1].

— Deci şederea ta în Anglia este doar o vizită socială. Doar ca să-l provoace, ea adăugă: Şi ai îmbrăcat uniforma la un bal care geme de ofiţeri englezi deoarece ai crezut că o să te ajute să-ţi faci prieteni?

Maiorului îi zvâcni un muşchi în maxilar, în timp ce o învârti cu o iscusinţă surprinzătoare.

— Bine, recunosc. Nu sunt doar în vizită la vărul meu. Sunt aici ca să-i consiliez pe britanici cu privire la întreruperea tratatului cu Algeria.

Ei i se strânse inima. Maiorul nu menţionase că era în căutarea unei Dorothy Frier sau Smith, ceea ce însemna că investigaţia lui era secretă. Nu putea să fie semn bun.

Ea continuă să testeze terenul.

— Dar de ce tu? Nu eşti diplomat.

— Am suficientă experienţă cu piraţii barbari.

Ameliei i se acceleră pulsul.

— Ai fost cu locotenentul Decatur la Tripoli? reuşi ea să îngâne.

El făcu ochii mici.

— Ştii despre asta?

La naiba cu gura ei spartă! De ce trebuise să menţioneze singurul subiect pe care îl considera absolut

1 Joc de cuvinte - în engleză, Winter înseamnă iarnă, (n.tr.)

fascinant?

Ei bine, o fluşturatică putea să aibă o pasiune pentru piraţi, nu-i aşa?

— Toată lumea ştie despre Tripoli, spuse ea uşor. Ziarele au tratat pe larg subiectul.

— Dar erai o domnişoară foarte tânără când s-a întâmplat asta.

— O domnişoară foarte plictisită într-un oraş foarte plictisitor. Aşa că am citit ziarele.

Păstrase tăieturi ale fiecărei acţiuni a americanilor împotriva piraţilor barbari.

Clătină sfioasă din cap, apoi adăugă:

— Dacă exista vreun magazin decent, n-aş fi recurs la asemenea activităţi plictisitoare, dar cât poate să brodeze o fată? Ea flutură din gene. Şi ce fată nu este fascinată de poveştile cu corsari?

— Corsari nemiloşi care răpesc bărbaţi, femei şi copii pentru bani. Ai idee… El se opri cu un pufnit. Nu, sigur că n-ai idee. Tu crezi că aceşti corsari sunt subiect de divertisment.

— Încearcă să trăieşti în Torquay câteva săptămâni, însoţit doar de un tată deprimat, spuse ea supărată, şi o să vezi ce te distrează.

— Şi mama ta vitregă? Ea nu era prin preajmă?

Ea se încordă. „Fii atentă!”

— Dolly şi *papa* s-au căsătorit acum câţiva ani.

Trebuia să spună mai mult? Îi putea el dezvălui de ce anume era interesat sau dacă ea îi dădea informaţiile greşite? Reacţia lui ar fi putut să-i dea de înţeles dacă Dolly era cea pe care o căuta.

Amelia schiţă un zâmbet absent.

— S-au cunoscut chiar în Devon. Anglia a fost ultima oprire a lui Dolly după călătoria ei pe continent, iar corabia ei, care venea din Italia…

— Italia? interveni el, evident surprins.

Simţi o teamă teribilă în stomac, dar se chinui să pară relaxată.

— Florenţa, dacă îmi amintesc bine. A vizitat tot felul

de locuri după ce a murit soţul ei american. Spania şi Italia…

— În timpul războiului? o întrerupse el, cu ambele sprâncene arcuite.

La naiba, nu se pricepea să mintă! Nu putea să recunoască faptul că Dolly venise în Anglia după război, căci perioada coincidea cu datele lui legate de plecarea lui Dorothy Smith din Franţa.

— Oh, nu… De fapt, era în Italia la sfârşitul războiului, dar înainte de asta… Ei bine, s-ar putea să mă înşel în privinţa Spaniei. S-ar putea să fi fost Grecia. Nu sunt sigură. Ea ridică din umeri. Nu pot să reţin niciodată toate ţările astea străine, tu poţi?

El scrâşni din dinţi.

— Este treaba mea să le reţin.

— Bineînţeles. Ea chicoti. Călătoreşti foarte mult? Probabil că măcar ai ajuns la Tripoli dacă ai experienţă cu piraţii barbari. Îşi îndreptă ochii spre el, aruncându-i ceea ce spera să fie o privire cochetă. Asta dacă nu cumva ai fost tu însuţi pirat.

Putea să şi-l închipuie ca pe un corsar cu părul negru bătut de vânt, un cercel de aur strălucitor care îi atârna în ureche, pieptul gol…

„Încetează! Încerci să-ţi dai seama dacă el este cu adevărat aici ca să ajute la vreun tratat”.

— Nu eram la Tripoli cu Decatur, tocmai fusesem numit ofiţer secund. Dar am fost cu O’Bannon la Tripoli în anul următor, traversând deşertul spre Derna.

Îl însoţise pe cutezătorul O’Bannon. Nu îi venea să creadă! Dansa cu un bărbat care chiar fusese înăuntrul fortului din Derna, care se putea să fi eliberat sclavi şi chiar să fi intrat într-un harem…

La naiba cu el, nimic din toate acelea nu conta! Şi probabil mintea.

— Dar erai doar un băiat.

— La 17 eşti mai degrabă bărbat decât băiat.

Ea nu trebui să-şi mimeze uimirea.

— Dar acum ai fi…

— Foarte bătrân, spuse el sec. Aproape 30 de ani.

— Nu arăţi de 30 de ani.

— Ah, dar am, spuse el cu o voce tărăgănată şi amuzată, care răsună prin trupul ei mai seducător decât notele valsului. Şi dacă nu crezi că am fost la Derna, pot să-ţi dau detalii.

Curiozitatea se războiu cu prudenţa ei. Curiozitatea învinse.

— De exemplu?

— Eram o forţă de patru sute de oameni – cavalerie arabă, greci, mercenari şi o mână de soldaţi din marina militară americană. Am avut nevoie de cincizeci de zile ca să traversăm deşertul. Vântul uscat şi fierbinte învolbura nisipul în furtuni care acopereau soarele chiar şi la amiază. După ce am rămas fără mâncare, arabii au sacrificat nişte cămile şi asta am mâncat până când am ajuns la navele noastre cu provizii, care aşteptau pe coastă, lângă Derna.

— Ai mâncat carne de cămilă? întrebă ea fascinată.

El ridică din umeri.

— Am fost nevoit să o fac. Eram aproape morţi de foame.

— Şi totuşi, tu şi tovarăşii tăi aţi cucerit fortul şi aţi forţat oraşul să se predea în mai puţin de două ore, spuse ea încet şi pe nerăsuflate.

Replica îl făcu să tresară uşor. El îşi arcui o sprânceană.

— Chiar că ai acordat atenţie deosebită celor citite în ziare, nu-i aşa?

Ea clipi. Iarăşi greşise.

— Oh, da, am fost foarte atentă la toate detaliile! spuse ea senină. Mai ales la partea despre sabia de marţipan.

Privirea lui deveni din nou dispreţuitoare.

— Te referi la sabia de mameluc.

— Mameluc? Ea îi aruncă o privire absentă, chiar dacă trebui să-şi muşte limba ca să nu întrebe dacă era vorba despre sabia ciudată din camera lui. Nu v-au oferit vouă, americanilor, dulciuri de marţipan în formă de sabie?

— Nu, chiar a fost o sabie adevărată. Apoi adăugă pe un ton superior: Are o lamă şi tot ce îi trebuie. Dacă vrei, pot să ţi-o arăt cândva pe a mea.

Ea îşi dorea să-l plesnească pentru aerul lui superior… şi să-l sărute pentru că se oferise să-i arate sabia. Cu siguranţă, ticălosul ştia cum să ispitească o aventurieră.

— O porţi cu tine peste tot? încercă ea să nu pară prea entuziasmată. Te aştepţi să supui duşmanul cu forţa?

Privirea îi pluti spre buzele ei, iar vocea îi deveni răguşită.

— Dacă de asta este nevoie…

Răsuflarea ei se înteţi, iar pântecul îi tremură.

— Mai vorbim despre săbii, domnule maior?

— Desigur, răspunse el tărăgănat. Ceva absolut îmbietor licări în adâncurile înguste ale ochilor lui. Despre ce altceva aş vorbi cu o tânără englezoaică bine-crescută?

Cuvintele îi scăpară printre buze înainte să apuce să le oprească:

— Despre soţia ta, poate?

Cu siguranţă, ceva ce ar fi spus o femeie cochetă. Iar ea întreba doar pentru investigaţia ei. Asta era tot. Cu siguranţă.

El clipi.

— Nu sunt căsătorit.

Ea ignoră fiorul rătăcitor care o traversă.

— 30 de ani este o vârsta destul de înaintată ca să fii încă neînsurat, nu-i aşa?

— Am fost foarte ocupat în ultimii zece ani, doamnă. Eram prea tânăr pentru o soţie înainte de războiul cu Anglia şi, în timpul acestuia, n-am avut timp de făcut curte.

— Dar războiul s-a încheiat de mult timp. Ce ai făcut de atunci?

Privirea lui deveni de nepătruns.

— Misiuni diplomatice.

Valsul se termină, aşa că o conduse de pe ringul de dans.

— Unde? insistă ea, în speranţa că avea să dezvăluie scopul real. În locuri prin care n-ai putut să-ţi găseşti soţie?

Mie mi se pare... Ea se opri când zări un gentleman croindu-şi drum prin mulţime spre ei, apoi spuse: Oh, nu, el e aici!

Dorinţa de a obţine alte informaţii dispăru în faţa nevoii de supravieţuire.

— Scuză-mă! Ea îi eliberă braţul. Trebuie să plec.

El o urmă grăbit, în timp ce ea se îndreptă valvârtej spre cea mai apropiată uşă de sticlă care ducea spre terasă.

— Unde te duci?

— Departe de marchiz, murmură ea. Şi te rog să nu mă urmăreşti! Este greu să treci neobservat, maior Winter; o să-l conduci direct la mine.

Din fericire, el îi ascultă rugămintea. Odată ajunsă afară, se uită în urmă. Maiorul Winter dispăruse, dar marchizul din Pomeroy se oprise în loc ca să cerceteze zona. Când ochii lui albaştri şi tăioşi se fixară pe uşile de sticlă, ea se retrase cu o tresărire.

Observând un stâlp în apropiere, ea se strecură în spatele lui. Îşi fixă privirea pe crăpătură dintre stâlp şi perete, prin care putea să vadă doar uşile de sticlă.

— Ce am pierdut? se auzi o voce lângă cotul ei.

Ea sări ca arsă. Se întoarse brusc şi îl găsi pe maior stând acolo, apoi strigă:

— Bestie! M-ai speriat de moarte! Ce faci aici?

— Te însoţesc. Am venit pe altă uşă. O fulgeră cu privirea. Păcat că n-ai găsit un stâlp ca să te ascunzi în spatele scărilor sau ai fi putut să...

— Şşşt! şopti ea.

Tăcură amândoi când auziră că se deschide uşa de sticlă. Ea se încordă când o voce strigă:

— Lady Amelia?

Privirea ei se aţinti spre maiorul Winter. Pentru a o proteja, el se apropie mai mult. Un zâmbet atinse buzele Ameliei. Era foarte palpitant să se ascundă acolo cu maiorul.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia şi-l închipui pe Lord Pomeroy cum cercetează terasa cu ochi aroganţi.

Când auzi zgomotul tocurilor pe piatră, ea se lipi de marmura rece, încercând să-şi ţină răsuflarea.

Ceea ce nu era deloc uşor cu maiorul stând la câţiva centimetri distanţă. Mâna lui îi găsi talia şi o mângâie delicat, ademenitor. Ea înghiţi în sec.

Privirea lui se fixă pe gâtul ei şi se ivi din nou licărul acela delicios în ochii lui. Dar înjurătura mormăită a lui Lord Pomeroy întrerupse momentul. Amelia îşi ţinu răsuflarea, iar paşii se retraseră şi uşa se închise.

— Poţi să-mi spui despre ce a fost tocmai vorba? întrebă maiorul Winter.

— Nu vreau să vorbesc cu Lord Pompos… Vreau să spun Pomeroy, zise ea pe nerăsuflate, îngrijorată că bărbatul putea să apară din nou şi să-i găsească.

— Mi-am dat seama. Cine este?

— Bărbatul pe care l-ai întâlnit mai devreme, cel căruia i-ai făcut observaţia despre plimbare şi pistoale.

— Generalul Paxton?

— Încearcă să-i spui aşa, nu Lord Pomeroy, şi o să-ţi ia capul!

— Da. Chiar asta am făcut. Aşa i-am spus. Razele lunii luminară buzele maiorului când se arcuiră într-un zâmbet strâmb. Şi chiar mi-a luat capul. Un bătrân înfumurat, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire moralizatoare.

— Noi, englezii, îl considerăm un erou de război pentru că l-a alungat pe Boney. Tocmai de aceea l-a onorat prinţul cu titlul de marchiz.

— Atunci de ce te ascunzi în spatele stâlpilor ca să-l eviţi?

Ea oftă.

— Vrea să se însoare cu mine, naiba să-l ia! Cu mine şi cu averea mea.

— El nu are avere?

— Nu chiar. I-au dat pământuri şi un titlu, dar trebuie să le întreţină.

Privirea lui o cercetă pe a ei.

— Iar tu nu vrei să te măriţi cu un vânător de zestre.

Mâna lui încă se odihnea pe talia ei. Ştia că ar fi trebuit să o îndepărteze, dar nu reuşi să o facă.

— Cine ar vrea?

El îşi sprijini braţul de stâlp, cu o expresie scrutătoare pe chip.

— Cred că asta înseamnă că n-am nicio şansă cu tine.

— Tu nu ai bani?

— Am avut odinioară. Vocea îi deveni glacială. Dar au dispărut cu mulţi ani în urmă.

— Trebuia să ai mai multă grijă, spuse ea uşor, chiar dacă sângele îi vuia în urechi.

Banii lui dispăruseră din cauza lui Dolly?

Un val de furie străluci în ochii lui.

— Grija n-a avut nicio legătură cu asta.

Retrăgându-şi mâna de pe talia ei, el se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă.

Ea îl urmări pe terasă. Trebuia să afle mai multe, ceea ce însemna să nu-l contrazică.

— Ai alte avantaje care compensează lipsa de avere, maior Winter.

— Chiar aşa? mârâi el.

Ea îşi ridică brusc privirea spre el.

— Ce femeie ar rezista unui marinar chipeş şi cutezător ca tine, care a trecut prin aventuri atât de interesante? Poveştile tale ar putea să încânte o femeie în vreme ce soţii plictisitori n-ar fi în stare să facă asta.

El se opri şi o privi cu un scepticism evident.

— Iar tu te-ai mărita cu un bărbat pentru că a trecut prin multe aventuri?

— Cu siguranţă! Ar fi o mare distracţie. Cu un zâmbet cochet, ea înaintă pe terasă. Mai ales dacă soţul meu m-ar lua şi pe mine în aceste aventuri.

— De ce să nu te măriţi cu generalul… cu Lord Pomeroy?

— Este bătrân, pentru numele lui Dumnezeu! spuse ea pe tonul cel mai frivol de care era în stare.

— Ei bine, de ce nu cu unul dintre ceilalţi ofiţeri englezi?

— Majoritatea îşi doresc doar averea mea ca să-şi finanţeze retragerea în rezervă.

Din păcate, era adevărat.

— Iar cei câţiva ofiţeri aventurieri fie nu-şi doresc o soţie, fie deja sunt însuraţi. Ea se întoarse spre el îmbufnată. Chiar şi cei însuraţi se aşteaptă ca soţiile lor să rămână acasă ca nişte fetiţe bune şi să nu vadă niciodată lumea, în timp ce ei navighează spre Indiile de Vest şi chiar mai departe.

— Crede-mă, Lady Amelia, nu ţi-ar plăcea să vezi lumea dacă asta ar însemna să-ţi petreci zilele în cabina înghesuită a unei corăbii sau ore îndelungate pe spatele unei cămile.

— Oh, cum este să călăreşti o cămilă? Poate alerga asemenea cailor sau merge mai degrabă într-un fel de trap? Chiar rezistă cu orele fără să bea apă?

El se uită lung la ea.

— Cămilele miros urât, sunt murdare şi irascibile. Nu ţi-ar plăcea să călăreşti o cămilă. Cu siguranţă, nu ţi-ar plăcea să mănânci dintr-una.

Dumnezeule, iar se dăduse de gol!

— Bineînţeles că nu, spuse ea înţepată. Îmi închipui că este destul de tare carnea de cămilă.

— Tare şi aţoasă. Nu e mâncare pentru o doamnă. El îşi îndreptă privirea spre grădinile de sub ei. Presupun că interesul acesta pentru aventură ţi l-a insuflat mama ta vitregă.

El tot încerca să discute despre Dolly. Probabil o suspecta de ceva. Mergând de-a lungul balustradei de pe terasă, ea se uită lung spre tufişuri ca să-şi ascundă agitaţia.

— De ce spui asta?

El se apropie şi se aplecă peste balustradă, lângă ea.

— Sunt sigur că ţi-a povestit totul despre călătoriile ei din Franţa şi…

— Nu Franţa, maior Winter. Sângele îi vuia în urechi. Era Spania, îţi aminteşti?

— Da, exact, în timpul războiului. Am uitat. El îi scrută

chipul. Trebuie să fii foarte apropiată de mama ta vitregă dacă i-ai adoptat iubirea pentru călătorii.

— Nu-mi dau seama ce vrei să spui, răspunse ea ambiguu.

Trebuia să fie pe urmele lui Dolly. Până când nu afla de ce, nu ştia cum să răspundă la întrebările lui. Trebuia să-i distragă atenţia de la subiect.

— Îmi închipui că ea şi tatăl tău nu s-au căsătorit de mult, dar pari că-i împărtăşeşti interesele. Oricum, de cât timp sunt căsătoriţi?

— Maior Winter, spuse ea, disperată să schimbe subiectul, ai de gând să stai acolo şi să sporovăieşti despre rudele mele sau ai de gând să mă săruţi?

El se încruntă.

— Poftim?

„Fă-l să-şi piardă capul! Să nu se mai gândească la Dolly”.

Cu inima bătând nebuneşte, ea îşi trecu degetele spre tresele aurii ale hainei lui.

— Când un bărbat urmăreşte o tânără lady pe o terasă şi discută cu ea despre pretendenţi şi alte asemenea lucruri, de obicei, are în minte altceva decât conversaţia. Suntem singuri, iar stelele sunt pe cer. N-ai putea să ceri o ocazie mai bună.

Ea îi trase mâna pe talia ei.

El nu obiectă şi trase iute aer în piept.

— Câţi ani ai?

— Aproape 21.

— Prea tânără pentru mine, spuse el răguşit.

— Aiurea! Lord Kirkwood este de vârsta ta, iar Lord Pomeroy are peste 50 de ani. Asta nu l-a împiedicat pe niciunul din ei să-mi facă curte. Ea îşi coborî genele în ceea ce spera să fie un aer provocator. Bineînţeles, dacă ţi se pare că nu sunt atrăgătoare…

— Nici un bărbat sănătos la cap n-ar putea să nu te găsească atrăgătoare, mormăi el. Dar asta nu înseamnă că sunt atât de nebun încât să te sărut.

Un instinct nebunesc şi nesăbuit puse stăpânire pe

ea.

— Atunci va trebui să te sărut eu.

Capitolul 4

Dragă Charlotte,

Suntem total de acord. Răsfăţata domnişoară Linley are nevoie de un soţ cu o mână forte. În plus, domnul Chambers frecventează în secret genul de locuri pe care niciun gentleman nu le-ar vizita, ceea ce este dovada limpede a lipsei de caracter.

Vărul tău cu opinii,

Michael

Fiecare muşchi din corpul lui Michael se încordă cu viteză maximă. Dumnezeule, cocheta chiar se ridică pe vârfuri ca să-şi apese buzele pe ale lui! La naiba, era suficient de tânără cât să-i fie... ei bine, măcar o soră mai mică.

Dar nu săruta ca o soră mai mică, era un lucru mai mult decât evident. Avea cele mai ademenitoare buze pe care le gustase el vreodată. Fără a mai aminti minunatul ei corp, care îl făcea să-şi dorească să o mângâie peste tot.

Totuşi, înainte să apuce măcar să se delecteze, ea întrerupse sărutul, apoi se retrase cu un zâmbet cunoscător pe buze.

El se pierdu cu firea. Ea era precum toţi englezii – îl ademenea şi îl chinuia, crezând că putea să scape neatinsă pentru că el era un american grosolan, iar ea, o englezoaică pompoasă. Dar ea începuse toată povestea, aşa că ar fi făcut bine să o termine!

O apucă de mijloc şi o lipi de el.

— Dacă asta este ideea ta despre sărut, nu e de mirare că tânjeşti după aventură. O apucă de bărbie, apoi

mormăi: Ăsta, Lady Amelia, este un sărut!

Apoi îi acoperi gura cu a lui.

Chiar dacă ea încremeni, nu i se împotrivi, aşa că el profită. Îşi mişcă buzele pe ale ei, testă, gustă, se bucură. Apoi, răsfirându-şi degetele pe spatele ei acoperit de mătase, se avântă cu limba în…

Ea se retrase brusc, dar nu se eliberă din îmbrăţişarea lui, ci se uită lung la el cu ochii aceia luminoşi, de culoarea ciocolatei.

— Ce faci?

— Te sărut.

Ea se îmbujoră.

— Da, dar tu… adică… tu…

— Aşa sărutăm noi, americanii sălbatici. Reacţia Ameliei îl irită. Dat fiind flirtul ei, trebuia să ştie ce făcea el. Dar bănuiesc că nu-ţi place un simplu soldat care îndrăzneşte să te sărute cu toată gura.

— Nu… n-am spus asta, se împotrivi ea.

— Bun. Atunci nu te superi dacă o să continui de unde m-am oprit.

Fără să-i mai dea răgaz ca să opună rezistenţă, o sărută din nou. Nu ştia ce îl excita mai tare – şocul ei evident în faţa insolenţei lui sau faptul că ea îşi dorise doar să-l tachineze. Însă nu avea de gând să lase o domnişoară trufaşă să pună stăpânire pe el. Nu în seara aceea, nu după ce sângele i se învolbura furios prin vene după întâlnirea cu cei doi soldaţii.

Îi luă gura cu toată obrăznicia unui soldat prădător, dar aşteptându-se ca ea să se împotrivească atacului cu aceeaşi ferocitate. Spre uimirea lui, nu doar că nu i se împotrivi, ci, când el se insinuă printre buzele ei, chiar îl lăsă să intre.

La naiba! Era ca şi cum te scufundai în cea mai caldă dintre melase – teribil de catifelată şi atât de dulce încât furia lui se transformă în ceva mult mai periculos. Ameţit, îşi avântă limba adânc în gura ei, apoi din nou şi din nou. Cu fiecare atingere, ea se mai topea un pic, până când ajunse să fie moale în braţele lui, asemenea untului

proaspăt.

Ar fi înnebunit orice soldat înfierbântat. Ce buze ademenitoare avea, fragede ca o piersică! Iar parfumul ei de caprifoi mirosea atât de mult a acasă încât, pentru o clipă, uită că era englezoaică, uită a cui fiică vitregă era. Îşi dorea mai mult. Mult mai mult. Voia să o cucerească, să o devoreze.

Când ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, strivindu-şi sânii moi de pieptul lui, el îi interpretă gestul ca pe o invitaţie şi îşi lăsă mâinile să hoinărească pe spatele ei, apoi peste şoldurile frumoase, după care urcă pe coaste până când vârful degetelor mari intrară sub…

— Trebuie să ne oprim! Ea se retrase cu un murmur, cu faţa îmbujorată şi răsuflarea întretăiată. Cineva o să se observe în curând că lipsim amândoi din sala de bal, iar dacă ne prinde cineva aici împreună, o să se spună că sunt o uşuratică sau chiar mai rău.

Mintea lui se chinui să asimileze cuvintele. Apoi se încruntă.

— Ăsta este preţul aventurii, scumpo, spuse el răguşit, luptându-se cu dorinţa nebunească de a o arunca peste umăr şi a o duce într-un tufiş.

Ea nu părea să-şi dea seama că se juca cu focul, căci îi aruncă o privire rece.

— N-ai mai fi aşa de obraznic dacă ai şti care este preţul pe care ar încerca ei să te facă să-l plăteşti dacă ne prind împreună.

— Acum nu mă simt nicidecum obraznic.

Chiar dacă expresia de pe chipul ei se mai îmblânzi, încercă să se retragă din îmbrăţişarea lui. Dar el nu era pregătit să îi dea drumul. Pătrunsese înţelesul cuvintelor ei şi voia să afle răspunsul.

— Şi, mai exact, ce preţ crezi că ar încerca să mă facă să plătesc? întrebă el, în timp ce se chinuia să-şi ţină în frâu dorinţa nesăbuită.

— Căsătoria, desigur. Nu se cade ca un gentleman să sărute o doamnă necăsătorită dacă nu-i face curte. Şi nu-mi faci, nu-i aşa?

Fu cât pe ce să răspundă cu un „nu, la naiba!”, dar se opri la timp. Se lăsase purtat de gura ei dulce ca mierea, dar el nu se afla acolo ca să enerveze o englezoaică alunecoasă. Era acolo ca să facă dreptate. Lucru imposibil fără să aibă de-a face cu ea.

Şi cum să aibă de-a face cu ea altfel decât curtând-o? Să o curteze era motivul perfect pentru scopul lui. Dacă-şi juca aşa cum trebuia cărţile, se putea chiar să-l ducă acasă să-i cunoască părinţii.

El îşi coborî privirea spre buzele ei roşii, apoi spuse:

— As putea.

Ea clipi nedumerită.

— Ce ai putea?

— Să-ţi fac curte.

Era în deplină siguranţă. Kirkwood îi spusese deja că domnişoara nu era interesată de măritiş, lucru pe care îl recunoscuse şi ea. În plus, Amelia nu avea să-şi mai dorească să aibă de-a face cu el după ce avea să afle despre mama ei vitregă şi Theodore Frier, ceea ce Lucas urma să-i spună de îndată ce se asigura că Dolly era femeia pe care o căuta.

Se uită la el încurcată.

— *Ai putea* să-mi faci curte? După un sărut?

El ridică o mână şi îi cuprinse obrazul în palmă, trecându-şi degetul peste senzuala ei buza de jos.

— Mai mult decât un sărut. Uneori, este singurul lucru de care ai nevoie.

— Serios? Vocea îi era ciudat de încordată. Credeam că eşti aici cu afaceri.

— Afaceri? întrebă el prudent.

— Tratatul cu algerienii.

— Ah, da! Măcar era parţial adevărat. Superiorii lui fuseseră de acord că avea să fie acoperirea potrivită în vreme ce dădea de urma familiei Frier. Asta nu înseamnă că nu pot să-mi caut soţie în timp ce mă ocup de afaceri.

El crezu că zăreşte o urmă de furie în ochii ei, dar se stinse de îndată. Probabil îşi imaginase… De ce să fie furioasă? Femeile ca ea colecţionau pretendenţii ca

bijuteriile. Nu putea să-i pese prea tare că mai avea unul prin preajmă.

— Deci acum îţi cauţi soţie. Mâinile îi alunecară spre mijlocul lui, apoi încremeni când îi simţi pumnalul. Ce este asta? Îşi strecură mana pe sub centură, apoi scoase pumnalul şi îl ridică, cu o sprânceană arcuită. Ai mereu un pumnal la tine când faci curte?

— Iar tu îţi verifici mereu pretendenţii de arme? îi răspunse el, înşfăcându-l şi îndesându-l la loc în centura.

Ea şovăi, apoi schiţă un zâmbet mult mai potrivit cu flirtul uşuratic de mai devreme decât cu femeia pe care tocmai o sărutase.

— Bineînţeles că nu, prostuţule. A fost din greşeală. Îşi flutură degetul la el. Dar tocmai asta este problema curtării tale. Nu ştii regulile.

— Ce reguli? întrebă el, enervat de schimbarea ei bruscă de atitudine.

De data asta, când ea îl împinse, el îi dădu drumul.

— Ale înaltei societăţi englezeşti. Mai schiţă un zâmbet cochet. În Anglia, se consideră că e groaznic de nepoliticos să vii înarmat la un bal, domnule maior.

— Lucas, spuse el încordat, enervat de bunele ei maniere stupide după acele săruturi înflăcărate. Spune-mi Lucas! Este numele meu de botez.

— Încă nu suntem logodiţi, domnule. Şi este puţin probabil să fim dacă o să continui să dispreţuieşti regulile înaltei societăţi.

La naiba cu regulile înaltei societăţi! Voia doar să aibă ocazia să afle ce avea nevoie să ştie.

Dar…

— Ai putea să mă înveţi să nu o mai fac. Să dispreţuiesc regulile, vreau să spun. Da, avea să funcţioneze. Nu putea să-şi continue investigaţia dacă ea nu accepta să se mai întâlnească din cauza purtării lui *nepoliticoase.* Ai putea să-mi dai lecţii de conduită în societate. Fără să-şi poată ascunde sarcasmul din glas, el adaugă: Fă-mă demn să-ţi devin pretendent!

O licărire ciudat de calculată se aprinse în ochii ei.

— Este o idee minunată.

Aşa spera şi el.

— Cine să mă înveţe mai bine ca tine?

Singura femeie care putea să-l ducă la Dorothy Frier, apoi la Theodore Frier.

— Chiar aşa, cine? Ea flutură din gene spre el. Chiar dacă nu ştiu dacă merită efortul, de vreme ce sunt curtată de o mulţime de gentlemeni care cunosc deja regulile înaltei societăţi englezeşti.

El strânse din dinţi. Dacă se gândea că el avea s-o implore pentru *privilegiul* de a o curta, urma să aibă o adevărată surpriză. Dar el avea ceva ce ea îşi dorea.

— Ah, dar niciunul dintre aceşti domni nu poate să-ţi ofere poveştile pline de aventură după care tânjeşti.

Ea se uită lung la el.

— Aici ai dreptate.

— Pot să-ţi ofer propriile aventuri, dacă vrei.

Privirea îi deveni de oţel.

— Ce fel de aventuri? Săruturile tale?

Lui i se învolbură sângele în vene. Era ceva care sigur putea să compenseze faptul că trebuia să îndure *lecţiile înaltei societăţi.*

— Dacă asta îţi doreşti, scumpo…

Expresia ei deveni reţinută.

— O să vedem. Dacă te dovedeşti a fi *demn* să-mi fii pretendent, poate că o să accept câteva aventuri.

Deci ştrengăriţa avea de gând să-şi exerseze trucurile pe el, nu? În regulă, să exerseze cât avea chef!

— Atunci avem o înţelegere. Tu îmi dai lecţii de comportament în înalta societate, iar eu îţi ofer aventuri.

Ea şovăi, apoi afişă un zâmbet sceptic.

— Foarte bine. Simte-te liber să mă vizitezi în casa de la oraş a lui *papa.* Lord Kirkwood poate să-ţi dea adresa. Întoarse privirea spre uşile de sticlă. Acum aş face bine să intru înainte să vină cineva să mă caute.

Când ea dădu să plece, el o urmă. Ea se opri numaidecât.

— Nu putem să intrăm împreună, altfel lumea o să

creadă…

— Că am fost aici afară şi am făcut ceva nepermis?

— Exact. De sub genele coborâte seducător, ea îşi întoarse privirea spre el. Iar asta să fie prima lecţie: nimeni nu dă vreodată de înţeles lumii că a făcut ceva ce n-ar trebui.

— În cazul ăsta…

El îşi coborî mâna peste spatele ei.

Amelia se îndepărtă tresărind şi se înroşi.

— Ce faci?

— Ai praf de pe balustradă pe rochie. Şi dacă vrei ca nimeni să nu afle ce făceam noi…

— Oh! Ea îşi scutură rochia de praf. Pe viitor, ar trebui să-mi spui, ca să o fac eu, nu să te ocupi tu.

— Bine. Data viitoare o să te las să te atingi singură pe posterior.

Posteriorul ei voluptuos, care se potrivea de minune în mâinile unui bărbat.

Ea scoase un râset.

— Şi, cu siguranţă, n-ar trebui să rosteşti cuvântul *posterior* în societate.

El se enervă la auzul observaţiei ei.

— Ai prefera să spun *fund?*

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

— N-ar trebui să te referi la absolut nicio parte a corpului.

— Aşadar, nu pot să mă ofer să-ţi dau mâna? Ori să te iau de braţ? Sau să-ţi ofer un umăr?

— Ştii prea bine la ce mă refer, prostuţule.

— Nu fi atât de sigură! În opinia englezilor, sunt un sălbatic.

— Şi sălbaticii pot să înveţe să se poarte cum se cuvine.

— Dacă vor asta.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Am crezut că vrei.

El se chinui să zâmbească.

— Atât timp cât nu încerci să mă transformi într-unul

dintre filfizonii tăi simandicoşi.

— Oh, mă îndoiesc să existe vreun pericol în privinţa asta, spuse ea pe un ton de-a dreptul sarcastic. Dar, chiar când el întrezări cealaltă faţă a Ameliei, ea schiţă discret un semn al nebuniei, apoi spuse: Sper să ne revedem în curând… Lucas. Abia aştept următoarea noastră aventură!

Apoi plecă agale pe coridor legănându-şi şoldurile, lăsându-l să se uite lung după ea cu sângele înflăcărat în vene. Oh, avea să-i ofere ştrengăriţei o aventură pe cinste! Numai să rămână undeva singur cu ea, să o pună jos şi…

El blestemă în şoaptă. „Nu fi nebun!” Urma să curteze doar ca să obţină informaţii, nimic mai mult. Ea nu avea decât să-l tachineze şi să-şi fluture genele cât voia. În timp ce ea se juca de-a îmblânzirea sălbaticului american, el voia să o interogheze, nu să facă dragoste cu ea. El avea de gând să obţină răspunsuri cu orice preţ.

*

În timp ce Amelia intra în sala de bal, zâmbetul ei insipid se transformă într-o încruntătură. Să o curteze, ţi-ai găsit! Ticălosul voia să se folosească de prilej ca să afle ce avea nevoie să ştie despre Dolly. Şi poate chiar să facă rost de o invitaţie la moşia lor.

Totuşi, deşi părea imposibil, Dolly era punctul central al investigaţiei lui. Pusese prea multe întrebări tăioase, încercase prea des să o prindă pe Amelia pe picior greşit.

Fără a mai menţiona curtarea aceea obscenă. Nemernicul avea să pretindă că făcea curte unei femei doar ca să obţină ce voia? Cum îndrăznea?

Ei bine, două persoane puteau să joace acel joc. În timp ce el avea să încerce să o sărute ca să-i ofere informaţii, ea avea să-l tachineze ca să-i dezvăluie motivul pentru care o urmărea pe Dolly. Suspiciunile lui nebuneşti nu puteau să se bazeze pe nimic important. Şi avea să o dovedească, indiferent dacă trebuia să o facă pe fluşturatica până când nu mai era în stare să fluture din gene.

— Ai fost afară în tot timpul ăsta? se auzi din apropiere o voce de femeie cunoscută.

Ea tresări, apoi se întoarse spre însoţitoarea ei.

— Da. Aveam nevoie să-mi limpezesc mintea.

Doamna Harris părea mai degrabă îngrijorată decât dezaprobatoare.

— El nu te-a deranjat, nu-i aşa?

Inima începu să-i bată cu putere.

— Cine?

— Lord Pomeroy. L-am văzut când a ieşit după tine, dar înainte să apuc să intervin, a intrat înapoi. Aşa că mi-am dat seama că te-ai descurcat de minune şi singură.

— Oh! Ea zâmbi uşurată. De fapt, m-am ascuns. Nici măcar nu m-a văzut.

Doamna Harris oftă uşurată.

— Slavă Cerului! M-aş fi simţit o însoţitoare foarte neglijentă chiar şi dacă te-ar fi atins. Dar nu mi-am dat seama că ai rămas afară. Cineva a intrat în discuţie cu mine, iar când am terminat…

Ea se opri brusc, cu privirea aţintită în stânga Ameliei.

Amelia se întoarse şi văzu când Lucas intră în sala de bal chiar pe uşa de lângă cea pe care intrase ea. Oh, nu!

Surprinzându-le privirile, el încuviinţă din cap şi îşi văzu de drum, lăsând-o pe Amelia să o înfrunte pe doamna Harris. Chiar când ochii albaştri şi tăioşi ai însoţitoarei se îndreptară spre ea, Amelia spuse la repezeală:

— Nu este ceea ce crezi.

— Ai fost cu el? Singură pe terasă?

— Da, însă doar am vorbit. El a ieşit ca să se asigure că Lord Pomeroy nu mă deranja.

— Chiar aşa? Se uită atentă la Amelia. Ai grijă, draga mea! Când un bărbat de vârsta maiorului Winter…

— Nu este mai în vârstă decât tine, se împotrivi ea.

— Asta înseamnă destul de în vârstă faţă de tine. Ca să nu mai vorbim că este un simplu soldat, în vreme ce tu eşti o moştenitoare.

— Deci trebuie să umble după averea mea, nu-i aşa?

Doamna Harris şovăi.

— Se poate.

Amelia se încordă. Trebuia oare să-i povestească tot ce descoperise în dormitorul maiorului?

Probabil că nu. Conştientă de sarcina care îi revenea, doamna Harris putea să încerce să o trimită de îndată la ţară. Amelia nu voia să o neliniştească pe Dolly inutil ori să îl facă pe *papa* să se uite la soţia lui cu suspiciune. Era mai bine să păstreze pentru sine ce ştia până când afla mai multe.

— Chiar mă îndoiesc serios că maiorul Winter umblă după averea mea, spuse Amelia.

— De ce nu? În afară de legătura cu Lord Kirkwood, ştim prea puţine despre el. Nu ştim din ce familie vine sau ce venit are…

— Ceea ce ar fi bine de ştiut, nu-i aşa?

Da, asemenea detalii ar fi ajutat-o să-şi dea seama de ce Lucas o urmărea pe Dolly.

— Te interesează? întrebă doamna Harris.

— S-ar putea spune şi aşa.

Oftatul apăsat al doamnei Harris îi făcu buclele roşcate să se cutremure.

— Nu sunt chiar surprinsă. Este genul de bărbat care te-ar atrage. Vocea îi deveni nervoasă. E la vârsta la care are destulă experienţă, fără a fi bătrân. Poartă o uniformă impresionantă, duce o viaţă neînfricată şi este exact ceea ce orice tânără crede că-şi doreşte. Până când primeşte ce-şi doreşte.

Amelia îşi arcui o sprânceană.

— Acum vorbim tot despre maior?

Doamna Harris clipi, apoi chicoti.

— Iartă-mă, draga mea. Chiar am tendinţa de a-mi lăsa propria experienţă să-mi afecteze judecata, nu-i aşa?

— Din când în când, da, răspunse Amelia cu un zâmbet.

Nu că doamna Harris ar fi fost de condamnat. Fiică a unui baron, femeia fugise în tinereţe cu un ofiţer de cavalerie nesăbuit, care îi cheltuise fiecare bănuţ din moştenire în cei doi ani de când se căsătoriseră. Din

fericire, el avusese bunul-simţ să moară într-un duel, lăsându-i doamnei Harris libertatea de a-şi organiza viaţa. Dar de atunci, cum era de aşteptat, văduva fusese prudentă cu bărbaţii atât spre binele ei, cât şi al propriilor finanţe.

Doamna Harris se uită lung în colţul opus al încăperii, unde Lucas îşi punea nişte punci.

— Aşadar, îţi place maiorul american, nu-i aşa?

— Îmi plac poveştile lui despre luptele cu piraţii barbari. Îmi place profesia lui captivantă.

Îi plăceau săruturile lui, care erau la fel minunate precum cele din poveştile cu haremuri. Ca povestea în care corsarul luase prizonieră o văduvă englezoaică, apoi o sărutase atât de adânc şi de înflăcărat încât…

Ea gemu. La naiba cu Lucas, care îşi folosea săruturile de corsar pe ea! Nu trebuia să se gândească la ele. Erau parte din strategia lui, tacticile unui crai… nimic mai mult. Uşor de dat uitării.

Aşa cum era dată uitării o cometă pe cerul nopţii. Sau o eclipsă de soare. Sau Tamisa care îngheţase când avea ea 16 ani.

Amelia se încruntă. Să-l ia naiba, că săruturile lui nu erau serioase!

— Dacă o să-mi placă sau nu o să depindă de lucrurile pe care pot să le aflu despre el. Ea îşi aţinti privirea spre spatele puternic şi lat al lui Lucas şi zâmbi sumbru. După cum mi-a spus odată o femeie foarte înţeleaptă, informaţia este mai valoroasă decât aurul.

— Mă bucur să văd că unele dintre învăţăturile mele au prins rădăcini, spuse doamna Harris.

— Nu-ţi face griji, toate au prins. Îşi luă privirea de la adversarul ei. Şi ştiu exact persoana pe care ar trebui să o întrebăm despre maiorul Winter.

— Vărul Michael?

— Oh. Nu mă gândisem la el, dar da, cu siguranţă ar trebui să-i scrii. Eu mă gândeam la Lady Kirkwood. Cine este mai potrivit să ne dezvăluie secretele dacă nu propria rudă a omului?

— Dacă o să ne spună, sublinie doamna Harris.

Amelia zâmbi.

— Îşi doreşte o moştenitoare pentru fiul ei, nu-i aşa? Informaţiile utile pot să circule în ambele sensuri.

Doamna Harris scoase un chicotit şovăitor.

— Eşti mai vicleană decât mi te închipuiam.

— Am învăţat de la o adevărată maestră. Cu un zâmbet poznaş, Amelia îşi strânse însoţitoarea de mână. Hai, să te văd în acţiune!

Chiar dacă doamna Harris îşi dădu ochii peste cap, se duse cu Amelia să o caute pe Lady Kirkwood.

Din fericire, o găsiră pe văduvă stând singură lângă orchestră. În timp ce se apropiară, Lady Kirkwood le zâmbi precaută.

— Doamnă Harris, ce mă bucur să vă văd!

— Mulţumesc, răspunse doamna Harris. Eu şi Amelia vrem să vă întrebăm despre ruda dumneavoastră, maiorul Winter.

— Nu ştiu ce aş putea să vă spun. Familiile noastre nu sunt apropiate.

— Ce păcat, interveni Amelia. Draga mea prietenă Sarah Linley ne-a spus că sunteţi persoana potrivită pe care să o întrebăm.

Lady Kirkwood se dezgheţă numaidecât.

— Ah, da, domnişoara Linley. O fată încântătoare!

— Şi despre care am auzit că îl admiră nespus pe fiul dumneavoastră.

Dacă exista cineva care să ştie cum funcţiona jocul, aceea era Lady Kirkwood.

— Cu siguranţă, şi el o admiră nespus. Îşi trecu o mână peste părul argintiu. Nădăjduiesc că o să-i transmiteţi acest lucru.

— Desigur, rosti Amelia încet. O să fie încântată să audă asta. În al nouălea cer, mai degrabă. Acum, în privinţa maiorului Winter…

— Ah, da, vărul meu! Lady Kirkwood se aplecă mai aproape. Ar trebui să spun văr îndepărtat. Mama lui este descendentă a celui de-al patrulea viconte de Kirkwood.

— Şi tatăl lui? întrebă doamna Harris.

— De ce vreţi să ştiţi? ripostă Lady Kirkwood.

— Maiorul Winter a arătat interes faţă de Lady Amelia.

Amelia îşi ţinu răsuflarea, rugându-se ca Lady Kirkwood să nu fi aflat de avansurile pe care fiul ei i le făcuse cu un an înainte. Altfel, întrebările lor puteau să pară ciudate.

Se părea că ştia, pentru că zâmbi.

— Chiar aşa? Mărturisesc că sunt surprinsă. Nu că Lady Amelia nu ar fi o tânără încântătoare, perfect capabilă să atragă orice tânăr, dar... Oftă. Maiorul Winter nu prea agreează englezii. Este foarte vocal în privinţa asta.

— Bănuiesc că războiul i-a indus această prejudecată, spuse doamna Harris.

Lady Kirkwood clătină din cap.

— Este mai mult de atât, chiar dacă nu cunosc întreaga poveste. Fiul meu, David, ştie, dar nu vrea să spună. Ceva s-a întâmplat când maiorul Winter a fost în Anglia, chiar după încheierea războiului...

— A mai fost în Anglia? interveni Amelia.

— Da. Nu sunt sigură de ce. Bănuiesc că a avut legătură cu tratatul de pace. Dar ştiu că David l-a ajutat cu întoarcerea în America.

Ce ciudat! Ce să fi făcut un american în Anglia la atât de puţin timp după încetarea războiului? Se putea să fie un spion care avea legătură cu Dolly?

Nu avea niciun sens. Lord Kirkwood n-ar fi ajutat niciodată un spion. În plus, pe vremea aceea, Dolly încă nu ajunsese în Anglia şi era limpede că Lucas nici măcar nu aflase până de curând despre care Dorothy era vorba.

— Ei bine, indiferent ce simte el pentru doamnele englezoaice, spuse doamna Harris, a dat dovadă de slăbiciune pentru cea pe care o însoţesc. Speram că aţi putea să ne spuneţi câte ceva despre familia şi perspectivele lui.

— Pot să vă spun din puţinul pe care îl ştiu. Lady Kirkwood schiţă un surâs. Chiar dacă mama lui făcea parte din una dintre cele mai de vază familii din Richmond,

Virginia, tatăl lui era un marinar obişnuit. Se pare că tatăl lui era destul de chipeş încât să întoarcă multe capete, ceea ce i-a permis să o convingă pe mama lui să se mărite cu el.

— Şi atunci cum şi-a câştigat maiorul brevetul? întrebă Amelia. Prin intermediul familiei mamei?

— Nu chiar. Deşi cred că maiorul Winter a crescut în sărăcie – marinarii din America nu sunt plătiţi mai bine decât cei de aici –, mai târziu, familia lui a devenit înstărită. Tatăl lui a părăsit marina când maiorul Winter era doar un băiat şi a deschis o companie de muniţie. A inventat un tun special pentru nave, lucru care l-a făcut bogat. Când maiorul Winter împlinea 16 ani, tatăl lui avea legăturile necesare ca să facă rost de un brevet pentru fiul lui în marina militară americană.

Doamna Harris păru mulţumită.

— Aşadar, este singur la părinţi? Sau măcar cel mai mare?

— Din fericire, este singur la părinţi. Vocea lui Lady Kirkwood deveni dispreţuitoare. Dacă era cel mai mare, ar fi trebuit să-şi împartă moşia cu fraţii lui. De fapt, americanii ăştia nebuni le permit tuturor copiilor să fie moştenitori. Este de neconceput! Cum să rămână familiile puternice când trebuie să-şi împartă proprietăţile?

Amelia îşi înăbuşi o replică. Personal, i se păruse dintotdeauna că sistemul englez era foarte nedrept cu fiicele şi fiii mai mici.

— Deci o să moştenească doar el compania tatălui lui, spuse doamna Harris.

— A moştenit-o deja. Părinţii lui au murit în urmă cu trei ani, în timp ce el era în străinătate.

Afirmaţia o lovi pe Amelia ca un pumn un stomac. Părinţii lui Lucas muriseră în absenţa lui? Ce groaznic!

— Sărmanul, spuse doamna Harris cu un oftat empatic. Bănuiesc că a fost obligat să preia conducerea companiei. De aceea se află aici? Din motive legate de compania de muniţii?

— Nu, nu… Se află aici pentru nu ştiu ce tratat. Încă

face parte din marină. Lady Kirkwood părea uşor confuză. Bănuiesc că are pe cineva care se ocupă de Baltimore Maritime pentru el. Da, sunt sigură că este aşa.

Amelia încă se gândea la incredibila tristeţe a lui Lucas de a-şi fi pierdut părinţii când avea... 27 de ani? Nu putea să fie mult mai în vârstă dacă doar cu trei ani în urmă...

Cu trei ani în urmă. Un fior o cutremură pe Amelia. Atunci nu plecase Dolly din America în Canada?

— Ambii lui părinţi au murit în acelaşi timp? întrebă Amelia cu voce tremurătoare, înspăimântată de groaznica posibilitate.

— Da. Chipul lui Lady Kirkwood se întunecă brusc. Nu cunosc toate detaliile, dar a fost tragic.

Era limpede că Excelenţa Sa nu mai avea de gând să dezvăluie alte secrete.

Totuşi, Amelia trebuia să mai afle un lucru.

— N-au fost ucişi, nu?

— Ucişi? Lady Kirkwood pufni. Sigur că nu! Americanii ăştia par duri, dar sunt sigură că nu obişnuiesc să ucidă oameni respectabili.

— Iertaţi-o pe Lady Amelia, interveni iute doamna Harris. Are o imaginaţie bogată.

— Aşa aş spune şi eu. Auzi, ucişi. Lady Kirkwood se ridică. Dacă mă scuzaţi, trebuie să mă mai ocup şi de alţi invitaţi.

De îndată ce femeia plecă, doamna Harris se întoarse spre ea.

— Ce Dumnezeu a fost asta? Ucişi? Serios, Amelia...

— Îmi pare rău. Mă ştii... mereu dramatică.

Amelia abia reuşi să-şi ascundă uşurarea. Slavă Cerului că Lucas nu o bănuia pe Dolly de implicare în moartea părinţilor lui! Ar fi fost îngrozitor.

Doamna Harris îi studie chipul, dar abandonă subiectul.

— Măcar acum ştii sigur că maiorul Winter nu este un vânător de avere.

— Da.

Dar menţionase pe coridor ceva despre pierderea tuturor finanţelor. Fusese o minciună sau Lady Kirkwood pur şi simplu nu ştia? Şi avea ceva de-a face cu Dolly? Probabil că nu, altfel nu i-ar fi menţionat detaliul de la bun început.

Doamna Harris o privi cu atenţie.

— Nu pari foarte convinsă.

— O femeie trebuie întotdeauna să fie prudentă. Înainte să mă implic în vreo relaţie cu maiorul Winter, trebuie să-mi dau seama cât de serioase ar putea fi intenţiile lui. Şi să mă port în consecinţă.

— Un înţelept plan de acţiune, draga mea.

Doamna Harris zâmbi larg.

Ce eufemism! Săruturile calculate ale lui Lucas Winter erau clar menite să-i distragă atenţia de la investigaţia lui secretă.

Iar înainte ca povestea aceea să se încheie, ea avea de gând să-l facă să plătească pentru tot.

Capitolul 5

Dragul meu văr,

Ce veşti şocante despre domnul Chambers! Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Are un chip atât de dulce! De unde afli toate aceste lucruri? Şi ce spun sursele tale despre vărul lui Lord Kirkwood, maiorul Lucas Winter? Şi-a manifestat interesul pentru Lady Amelia, lucru care mă priveşte. El nu are un chip dulce.

Prietena ta etern recunoscătoare,

Charlotte

Lampa din tunel se stinse. Urme de paşi făceau ca podelele de deasupra să scârţâie, acoperind strigătele lui Lucas. Nu putea fi auzit, nu putea să vadă... Era atât de

întuneric în tunel, atât de întuneric şi de frig!

Se târî pe mizeria umedă până spre ieşirea din tunel, doar ca să ridice privirea şi să vadă că intrarea era blocată de lespedea grea. Se ridică şi încercă să se împingă în ea, dar aceasta nu se clinti din loc. Şi nu putea să se facă auzit din cauza zgomotului.

Apoi împuşcături de muschete, pe jumătate înăbuşite de piatră. La naiba, soldaţii britanici trăgeau!

În spatele lui răsunau strigătele groaznice ale oamenilor aflaţi pe moarte, oamenii lui. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple! Soldaţii nu aveau dreptul să tragă, nicidecum! Îşi înroşi mâinile lovind în piatră, dar fără niciun folos. Oamenii lui erau ucişi deasupra lui…

Frigul i se strecură în oase, făcându-l să tremure în zdrenţele lui subţiri. Simţi că aerul încărcat îi tăie respiraţia şi începu să răsufle din greu. Cât aer mai avea? Cât timp mai avea la dispoziţie ca să iasă?

Încercă să se gândească, dar urletele continuară şi continuară…

Lucas sări din pat, ud până la piele de sudoarea rece, cu inima bubuindu-i atât de tare în urechi încât avu nevoie de ceva timp ca să-şi amintească faptul că acum era în siguranţă. Nu era ghemuit, pe jumătate dezbrăcat şi mort de foame în tunelul întunecat, aşteptând să moară.

Însă îşi aruncase toate aşternuturile în agitaţia lui, atâta tot. Şi, din moment ce purta doar lenjerie de corp când dormea, i se făcuse frig. Totul era bine.

Gata. În regulă. Zvârlindu-şi picioarele peste marginea patului, rămase acolo, răsucind din greu, încercând să-şi liniştească bătăile nebuneşti ale inimii.

Pe măsură ce pulsul i se domolea, îşi strânse pătura în jurul lui, apoi se ridică şi se duse la fereastră, unde urmele firave de lumină de la orizont vesteau apropierea zorilor. Cu lăcomie, sorbi din priviri linia orizontului ca să-şi alunge fantomele.

Coşmaruri blestemate! Nu mai avusese unul de luni întregi, de când rămăsese pe puntea inferioară, la trecerea din Canada în Franţa. Călătoria aceea groaznică îl făcuse să

se teamă că nu avea să mai reuşească niciodată să stea cu săptămânile pe mare. Un marinar care abia mai putea să răsufle de îndată ce cobora pe puntea inferioară era inutil pentru nava lui.

Dar visurile se terminaseră în Franţa, iar el începuse să spere că…

Îşi înfipse pumnul în pervaz. Fusese nevoie doar să vadă uniformele roşii la un bal pentru a-şi reînvia coşmarurile. Dumnezeule, abia aştepta să plece din ţară aceea blestemată!

Se mai uită o dată la cerul strălucitor, apoi îşi trecu degetele prin părul încurcat. Întorcându-se la lavoar, turnă nişte apă rece ca gheaţa şi se stropi pe faţă. Judecând după tăciunii stinşi din şemineu, servitorii aveau să vină cât de curând ca să aprindă din nou focul.

Nu avea niciun rost să încerce să adoarmă la loc. Era prea agitat, îşi simţea nervii întinşi la maximum. Avea nevoie să-şi potolească tensiunea cu o rundă de luptă cu sabia, o lungă plimbare călare sau o partidă frenetică de amor…

La naiba, de unde venise gândul acela?

Dar el ştia prea bine: de la Amelia. Frumoasă, cocheta, exasperanta Amelia. Care voia să meargă călare pe o cămilă şi avea o gură ispititoare, care îi trezea dorinţa pe care şi-o înăbuşise luni de-a rândul. Ce păcat că era englezoaică şi fiica vitregă a soţiei unui criminal! Pentru că simplul gândul de a se pierde în corpul acela catifelat…

Pufni. De parcă acea femeie frivolă, care nu l-ar fi lăsat să o curteze fără lecţii de bune maniere în înalta societate, l-ar fi acceptat în patul ei. Pretindea că îşi dorea aventuri, dar probabil leşina dacă dădea vreodată peste una adevărată.

Îşi privi lung în oglindă chipul umbrit de barba nerasă şi tras de nesomn. La naiba, Amelia probabil ar fi leşinat dacă ar fi apropiat de el în clipa aceea! Şi cum avea de gând să îi facă o vizită în dimineaţa aceea…

Se rase şi se îmbrăcă atent. Nu conta că flirtul era menit să-l ademenească să o curteze pentru că era

plictisită. El avea nevoie de informaţii. Iar dacă asta însemna că trebuia să arate pe jumătate civilizat şi să danseze cum îi cânta ea, atunci avea să o facă, pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă trebuia să scrâşnească din dinţi tot timpul.

O oră mai târziu, se îndreptă spre salonul de luat masa. Fu surprins să-şi găsească vărul deja acolo.

— Cam matinal, nu-i aşa? Lucas se îndreptă spre bufet, unde slujitorii aranjaseră pâine proaspătă, brânză şi fructe doar pentru el. Credeam că niciunul dintre voi nu ia micul dejun înainte de ora 10.

— N-am ajuns încă în pat, murmură Kirkwood.

Lucas îşi studie vărul, care stătea aplecat peste o ceaşcă de ceai fierbinte. Desigur, Kirkwood era tot în hainele de seară.

— Balurile se termină târziu aici, nu-i aşa?

Îşi puse mâncare în farfurie, apoi se aşeză la masă, în faţa vărului său.

— S-a terminat la ora 3. Dar după aceea am fost la club. Tocmai am ajuns acasă.

— Aşa se explică totul. Eu n-am mai aşteptat până la final. M-am dus la culcare de îndată ce a plecat Lady Amelia la miezul nopţii.

— Am observat.

Tonul acid al vărului lui îl puse pe Lucas în gardă.

— De asemenea, le-am observat pe Lady Amelia şi pe însoţitoarea ei discutând cu mama. Kirkwood îşi aţinti ochii roşii şi umflaţi spre Lucas. Se pare că ele cred că îţi cauţi soţie. Şi că ţi-ai pus speranţele în Lady Amelia.

Încercând să nu pară iritat, Lucas luă ceainicul aflat în mijlocul mesei şi îşi umplu ceaşca.

— Ştii cum sunt femeile. Cred ce vor.

— Nu toate femeile. Nu doamna Harris, de exemplu. Şi nu fără un motiv. El se uită lung la Lucas. Ce ai făcut? Am observat că şi tu şi Lady Amelia aţi dispărut o vreme din sala de bal şi trebuie să mă întreb…

— Du-te la culcare, mârâi Lucas. Înainte să te bagi în lucruri care nu te privesc.

— Ai grijă, Winter! Poate că eşti oaspete în casa mea, dar…

— Dar tu eşti singurul căruia i se permite să curteze o femeie din motive greşite, nu-i aşa? Când vărul lui se arici, el adăugă: Este un flirt, nimic mai mult. Şi să nu crezi că am început eu, pentru că nu este aşa. N-am început eu, ci ea. Aşa că, dacă zvăpăiata vrea să flirteze cu un american sălbatic, sigur nu o s-o opresc. El se uită la Kirkwood. Şi nu o s-o opreşti nici tu.

Dar expresia de pe chipul vărului lui se îmblânzi.

— Zvăpăiată? Lady Amelia?

— Nu-ţi face griji că aş putea să profit de ţicnită asta! Îşi puse o bucată de brânză pe o felie de pâine şi luă o muşcătură. Îţi jur, de fiecare dată când Amelia îmi zice „soldat mare şi viguros” şi flutură din gene, vreau să o strâng de gât.

Când vărul lui scoase un sunet sufocat, Lucas ridică privirea şi văzu cum Kirkwood încerca să-şi înăbuşe un hohot de râs, cu ochii prea strălucitori.

— Ce este? întrebă Lucas.

— Vorbeşti despre Lady Amelia, nu? Fata contelui de Tovey?

— De ce n-aş vorbi despre ea?

— Fără motiv. Kirkwood izbucni în râs. Încerc numai să mi-o închipui spunându-ţi „soldat viguros” şi fluturând din gene.

Lucas se încruntă.

— Crezi că mint?

— Nu, bineînţeles că nu, zise vărul lui, reuşind să afişeze o expresie serioasă, care dispăru când izbucni în râs.

— Nu sunt vreun căpcăun, să ştii.

— În niciun caz, rosti Kirkwood pe un ton sobru adecvat.

— Femeile chiar mă consideră atrăgător, mormăi Lucas. Chiar flirtează cu mine.

— Chiar şi ţicnitele ca Lady Amelia.

Umorul dansă în ochii vărului lui.

— Sigur. De ce nu?

Kirkwood îşi ridică mâinile în semn de capitulare.

— Chiar aşa, de ce nu? El se ridică. Cred că mă duc la culcare şi te las cu uneltirile tale.

— Aşteaptă! Lucas îşi luă ceaiul. Am nevoie de adresa lui Lady Amelia.

Kirkwood se opri în uşă.

— Deci de aia eşti aşa de spilcuit. Te duci în vizită la *zvăpăiată.*

— Peste câteva ore, spuse Lucas. Vreau să le las pe ea şi pe doamna Harris să ia micul dejun. În plus, trebuie să-mi lustruiesc sabia înainte să plec. Se lăsă pe spate în scaun. I-am promis lui Lady Amelia că îi arăt sabia mea de mameluc. El pufni. Crede că este făcută din marţipan.

Kirkwood râse cu toată gura.

— Chiar aşa?

— Serios, nu ştiu cum te descurci cu moştenitoarele astea prostuţe.

— Este un întreg proces. Ochii îi străluceau de amuzament. Ar fi mai bine să nu-ţi petreci prea mult timp cu sabia aia. Nu vrei să te duci prea târziu în vizită.

— Ai dreptate. Ar trebui să le prind înainte să plece la cumpărături sau… la ce Dumnezeu fac toată ziua. O să-mi şlefuiesc rapid sabia.

— Sau du-te acolo şi las-o pe domnişoară să o şlefuiască singură, glumi Kirkwood. Asta o s-o facă să creadă că este făcută din marţipan.

Lucas se aprinse la gândul unei fluşturatice care îi freca sabia, iar în minte i se năzări o imagine cu totul diferită.

— Crede-mă, dacă mă gândeam că Lady Amelia mi-ar lustrui „sabia”, eram deja acolo acum.

Vărul lui clipi, apoi se încruntă.

— Ştii foarte bine că nu am vrut să zic asta. Un gentleman nici n-ar trebui să gândească aşa despre o lady, darămite să o spună.

— Ce bine că nu sunt un gentleman! Lucas îşi goli ceaşca. Nu-ţi face griji! Ei nu i-aş spune-o niciodată.

Oricum, nu este ca şi cum ar înţelege.

— S-ar putea să fii surprins, murmură Kirkwood şi plecă.

Lucas se uită încruntat după el. Nimic despre Amelia nu l-ar fi surprins. Femeia era schimbătoare ca vântul.

Dar nu conta. Atât timp cât obţinea de la ea ce avea nevoie, nu avea decât să se schimbe de cincizeci de ori pe oră. De data aceasta, Theodore Frier nu avea să-i mai scape.

*

Chiar dacă nu se culcase până la ora 1, Amelia se trezise devreme. În general, prefera să doarmă pană târziu, dar îngrijorarea legată de Dolly o făcu să intre în salonul de luat masa din reşedinţa tatălui ei cu mult înainte de ora 8.

Se gândise toată noaptea, analizând cei doi ani scurţi petrecuţi cu mama ei vitregă şi căutând semne. Iar acum se întrebă dacă putea să le găsească în jurnalele ei de călătorie. Avea mai multe, pline de tăieturi, schiţe şi tot felul de poveşti pe care le aflase de la Dolly din călătoriile ei. Până când Amelia putea să călătorească la rândul ei, jurnalele erau tot ce avea.

Grăbindu-se spre masa de scris de lângă fereastră, unde erau aranjate, îl scoase pe ultimul şi îl citi. Nu-i sări nimic în ochi, nimic care să-i spună de ce Lucas era interesat de Dolly.

Cu un oftat, lipi în jurnal un articol pe care i-l dăduse Venetia cu o seară în urmă, despre un individ, Năpastă Scoţiană, care jefuia nobilimea britanică la drumul mare. Se părea că îl ura pe tatăl Venetiei.

Lord Duncannon, pentru că îl menţiona mereu pe om în faţa victimelor lui, chiar dacă Venetia nu ştia de ce.

Apoi notă descrierea lui Lucas despre marşul de la Derna. Surprinsese atât de bine esenţa experienţei, încât Amelia aproape că simţea gustul nisipului. Şi chiar mâncase carne de cămilă?

Ea examină în treacăt un articol de ziar. O cămilă

trebuia să fie mai bună decât ceea ce mânca acel paşă din Algeria. Una dintre soţiile bărbatului încercase să-l otrăvească, dar reuşise doar să-i provoace o indigestie.

Probabil că o împinsese la un asemenea act cu ochii lui hoinari şi poftele lacome. Poate că se săturase să se uite la parada concubinelor din apartamentele lui, care făceau ceea ce descriau poveştile din harem:

Noi, prizonierele, am fost învăţate să venerăm corpul paşei, cum să-l excităm cu sărutări apăsate pe pieptul masiv şi pe abdomenul tare. Apoi am fost instruite să-i dezmierdăm „sabia" pe care bărbaţii o poartă între coapse mai întâi cu mâinile, apoi cu gura.

Ameliei luară foc. Când ea şi Venetia citiseră relatarea prima dată, râseseră nebuneşte. Ce idee! Cum reuşeau femeile să nu izbucnească în râs?

Acum nu mai părea atât de ciudat. Dacă ar fi fost ca un bărbat precum Lucas, de exemplu, să stea dezbrăcat în faţa ei şi să-i ceară să-i venereze trupul...

— Te-ai trezit devreme, draga mea, spuse doamna Harris din uşă. Amelia tresări. Dumnezeule, femeia era la fel de rea ca Lucas, se strecura pe nesimţite peste tot! Chinuindu-se să schiţeze un zâmbet, se întoarse să o salute pe însoţitoarea ei.

— Şi tu la fel.

Doamna Harris se duse la bufet.

— Am crezut că e bine să-i scriu cât mai repede posibil vărului Michael despre maiorul Winter.

Ea îşi luă o farfurie şi o umplu cu pere coapte, limbă rece şi felii groase de pâine neagră.

— Dacă cineva poate să ofere informaţii, acesta este vărul tău. Poate că reuşea să lămurească şi ce voia maiorul de la Dolly.

— Nu ştiu cum m-aş descurca fără sprijinul lui.

Comentariul aţâţă curiozitatea Ameliei.

— Este adevărat că ţi-a dat bani să deschizi şcoala?

— Da. Luând loc la masă, doamna Harris îşi unse din

plin pâinea cu unt. Nu mi-aş fi permis niciodată să o deschid singură.

— Şi totuşi, nu l-ai cunoscut niciodată. Nu înţeleg. Dacă este vărul tău, atunci de ce…

— Vărul răposatului meu soţ, draga mea, nu al meu. Iar soţul meu era foarte evaziv când venea vorba despre familia lui. Ea mâncă nişte pâine, apoi îşi şterse buzele cu delicateţea unei doamne. Mărturisesc că n-am insistat prea mult asupra chestiunii. Vărul Michael mi-a cerut o singură favoare în schimbul ajutorului lui – să-i permit să rămână anonim. Mi-a spus că asta o să mă ferească de bârfe. Nu a vrut să-mi compromită reputaţia după ce soţul meu – ruda lui – mi-a distrus viaţa. Cum a fost un punct de vedere excelent, am fost de acord cu condiţia lui.

— Indiferent cine ar fi, are legături foarte bune. Altfel cum ar putea să ştie atât de multe bârfe? Doar dacă… În minte i se ivi o posibilitate încântătoare. S-ar putea să fie un poliţist de pe Bow Street?

Doamna Harris chicoti.

— Numai tu ţi-ai putea închipui aşa ceva. Nu, nu cred că este ceva atât de romantic. După cum scrie, îmi închipui mai degrabă că este un om în vârstă. Are un scris foarte tremurat.

— Poate că încearcă să se ascundă, continuă Amelia, dar râsul doamnei Harris nu dădu crezare nici acelei sugestii.

Ea şi celelalte fete inventaseră mai multe poveşti fanteziste despre binefăcătorul misterios al doamnei Harris: un admirator secret, o iubire pierdută, un sultan bogat care tânjea de departe de dragul văduvei.

O lovitură bruscă în uşa de la intrare o făcu pe Amelia să se îndrepte de spate.

— Aşteptaţi pe cineva?

— Nu.

Când noul lacheu, John, traversă coridorul şi le întrebă dacă erau acasă pentru un anume maior Lucas Winter, ele schimbară priviri uluite.

— A venit în vizită la ora asta? întrebă doamna Harris.

— Da, doamnă. Spune că Lady Amelia a fost de acord să-i dea lecţii.

Amelia gemu.

— Am uitat complet. Când doamna Harris îi aruncă o privire întrebătoare, ea explică: I-am promis că-l ajut să înveţe cum să se poarte în înalta societate englezească.

— Să-i permit domnului să intre? întrebă John.

— Chiar te rog, rosti doamna Harris cu un zâmbet. O să fie interesant.

Numai după ce lacheul plecă, Amelia îşi aminti de jurnalele ei de călătorie care erau întinse peste tot. În grabă, începu să le aşeze la locul lor.

— Ce faci, draga mea? întrebă doamna Harris.

— Doar puţină ordine.

Nu prea putea să explice că jurnalele ei puteau prea bine să dezvăluie că avea… creier. Doamna Harris nu ar fi fost de acord cu mascarada ei de fluşturatică.

Doamna Harris râse.

— Nu o să observe dacă eşti dezordonată… Este bărbat.

Înainte ca Amelia să apuce să-şi pună bine jurnalele, John îl anunţă pe musafirul ei, iar maiorul intră.

Când se întoarse dinspre masă şi doamna Harris se ridică, Ameliei i se opri inima în gât. Dumnezeule, bărbaţilor atât de atrăgători nu trebuia să li se îngăduie să cutreiere în voie prin societate! Pur şi simplu nu era corect.

— Bună dimineaţa, domnule maior.

Amelia se mişcă uşor, ca el să nu-i vadă masa de scris.

— Bună dimineaţa, doamnă. Făcu un semn din cap spre ea, apoi o salută pe doamna Harris. Arătaţi foarte bine amândouă.

— Şi tu, rosti Amelia.

Mai mult decât bine, la naiba cu el! Trăsăturile aprige ale corsarului, care se potriveau de minune cu uniforma lui, se potriveau şi cu haina de un maro-închis, cu pantalonii de călărie din piele de căprioară şi cu cizmele lungi şi lustruite. Din moment ce îi cercetase dulapul, Amelia ştia că erau

hainele lui cele mai frumoase, în afară de uniformă. Poate că s-ar fi simţit flatată dacă totul nu făcea parte din strategia lui de a obţine informaţii de la ea.

Ceea ce o făcu să-şi revină brusc.

— Ce te aduce aici la ora asta imposibilă, domnule maior?

Doamna Harris se uită lung, speriată de remarca ei ciudată, dar se întoarse la locul ei de la masă.

— Ce este imposibil la ora asta? spus el tărăgănat. Sunt treaz din zorii zilei.

— Se prea poate, dar nimeni în Londra nu face vizite înainte de ora prânzului.

— Nu mi-am dat seama că englezii sunt atât de leneşi.

— Eu şi doamna Harris suntem treze amândouă, nu-i aşa? Pur şi simplu nu suntem pregătite pentru musafiri. Ar trebui să nu uiţi asta data viitoare.

— Sigur o să încerc, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Cu siguranţă, Lucas nu era obişnuit să fie instruit în nici o privinţă.

Ea îşi ascunse un zâmbet. Avea să-l facă să regrete ziua în care se încurcase cu fata contelui de Tovey. Făcând un semn spre sabia din teacă, ea spuse:

— Am crezut că am convenit azi-noapte că nu trebuie să vii înarmat la întâlnirile sociale...

El îşi puse mâna pe mâner.

— Este sabia de mameluc pe care m-am oferit să ţi-o arăt.

Fu cuprinsă de un val neaşteptat de încântare. Bine, deci ticălosul îi adusese singurul lucru care putea să-i atragă garantat interesul. Dar asta nu însemna că trebuia să leşine la picioarele lui.

— Ce frumos din partea ta! spuse ea distantă, dar nu se abţinu şi se grăbi să facă loc pentru sabie în capul mesei, în partea opusă doamnei Harris, care continua să-şi mănânce micul dejun. Adu-o aici, ca s-o văd!

El făcu întocmai, scoase sabia şi o aşeză în faţa ei. Simţindu-şi inima în gât, o examină cu atenţie, închipuindu-

şi-o fluturată în luptă. Mânerul curbat de alamă placat cu aur strălucea ca o nestemată, chiar în lumina ceţoasă a dimineţii.

Dar lama era ceea ce o interesa cel mai tare.

— Ce sunt astea?

Ea arătă spre simbolurile negre, orientale gravate pe aproape un metru de oţel călit.

— Nu ştiu ce înseamnă toate, dar asta este Steaua Damascului. El arătă spre o stea cu şase colţuri. Meşteşugarii de săbii din Damasc folosesc două triunghiuri, ca semn al breslei lor.

— Pot să ating simbolurile? întrebă ea.

— Ai grijă, draga mea, spuse doamna Harris din celălalt capăt al mesei.

— Da, spuse el, să nu te tai. Este o sabie muncită.

— O sabie foarte muncită, sunt convinsă. Nenumăratele găuri şi punctele de uzură erau dovada. Amelia îşi trecu degetele pe fiecare în parte, întrebându-se unde o obţinuse. Ai avut-o la Derna?

— Nu. Guvernul meu a dat săbiile de mameluc celorlalţi soldaţi numai după ce Hamet a cedat-o pe a sa lui O'Bannon.

— Este uimitor! Urmări lama cu degetele. Îţi păstrezi sabia într-o stare excelentă, maior Winter.

— Îmi dau silinţa.

Vocea lui părea mai degrabă sufocată.

Ea ridică privirea şi îl zări cum urmăreşte lung mâna ei când o coborî peste lamă şi apoi o urcă din nou. Ce se întâmpla cu el? Nu era ca şi cum oţelul putea să-i facă vreun rău doar prin simpla atingere. Pentru numele lui Dumnezeul, după felul în care privea, ai fi zis că sabia era un lucru viu!

Apoi am fost instruite să-i dezmierdăm „sabia" pe care bărbaţii o poartă între coapse mai întâi cu mâinile, apoi cu gura.

Cu siguranţă el nu… nu îşi închipuia că ea…

Ea dădu să-şi retragă mana, dar ceva o opri. Cartea despre harem spunea că un bărbat se simţea incomod când era excitat. Şi Dumnezeu îi era martor că îşi dorea nespus să-l facă pe maior să se simtă incomod.

Vrând să testeze acea posibilitate, ea mângâie sabia din nou, de astă dată cu o atingere lentă, senzuală.

— Este cu adevărat magnifică, spuse ea.

El încremeni, un muşchi zvâcnindu-i în maxilar.

— Mulţumesc.

— Nu am mai văzut niciodată o piesă atât de frumoasă.

Încântată de rezultatele experimentului ei, ea mângâia arma în sus şi în jos.

Mâna lui se avântă să o oprească pe a ei.

— Ai putea să te răneşti. Lama este ascuţită.

— Cu siguranţă, spuse ea sfioasă. Ea îşi îndepărtă mâna… doar ca să apuce mânerul.

Geamătul lui evident o făcu să vrea să strige de bucurie.

Ea mângâie mânerul.

— Mi-ai permite să o frec?

Privirea lui se aţinti numaidecât spre a ei, iar înflăcărarea din ochii lui o făcu să se oprească.

— Să o freci? întrebă el răguşit. Sabia… hm… mea?

— Da. Aş avea grijă să nu apăs prea tare. Ea zâmbi dulce, chiar dacă privirea lui înflăcărată o făcu să răsufle mai greoi. Dar mă îndoiesc că aş putea să-i fac vreun rău, indiferent cât ar fi de tare.

— Nici n-ai idee!

Fără vreo avertizare, se aşeză destul de băţos pe un scaun şi îl trase spre masă.

— Maior Winter, îl atenţionă Amelia, reuşind să schiţeze o încruntare, este nepoliticos să te aşezi înaintea tuturor doamnelor!

— Nu poţi să dai vina pe sărmanul om, Amelia, interveni doamna Harris. L-ai ţinut prea mult timp în picioare după călătoria până aici.

Însoţitoarea ei o privea cu o sprânceană arcuită, dar

Amelia se distra prea mult ca să se oprească.

— Aiurea, o scurtă plimbare nu este nimic pentru un bărbat mare şi viguros ca el. Nu-i aşa, maior Winter?

El dădu să deschidă gura ca să răspundă, dar doamna Harris interveni din nou.

— Arată-i jurnalele tale de călătorie, draga mea. Ar putea să i se pară interesante.

Amelia oftă. Acum nu mai avea cum să le ascundă. Dar încă nu era pregătită să renunţe la jocul acela încântător.

Capitolul 6

Dragă Charlotte,

Din păcate, puţini bărbaţi cu caracter au chipul dulce. Experienţele de viaţă apar mai întâi în trăsăturile unui om. Dar o să văd ce pot să descopăr despre maiorul Winter, chiar dacă trebuie să scot informaţiile cu cleştele de la familia lui.

Slujitorul tău fidel,

Michael

Ca prin ceaţă, Lucas o auzi pe Amelia spunând:

— Probabil ar trebui să îţi băgăm sabia în teacă. O faci tu sau o fac eu, domnule?

Îi apărură pe frunte broboane de sudoare. Dumnezeule, da! Numai să aibă la dispoziţie un minut cu micuţa ticăloasă, iar el şi-ar băga sabia atât de iute şi de adânc încât…

— Sunt sigură că maiorul poate să o pună în teacă mai târziu, interveni tăioasă doamna Harris.

Amelia aruncă o privire aprinsă spre însoţitoarea ei,

pe care el o observă chiar şi în febra copleşită de dorinţă. Dacă nu ar fi ştiut că nu era posibil, ar fi crezut că afurisita îl tortura intenţionat. Dar cum putea o virgină zvăpăiată să transforme o discuţie despre o sabie de mameluc în tortură senzuală?

— Dacă nu o punem în teacă, spuse ea cu o voce suspect de nevinovată, atunci aş putea să o frec…

— N-ai menţionat nişte jurnale de călătorie? zise el gâtuit. Dacă îi mai spunea un cuvânt despre frecare sau despre teacă, el avea să se arunce la picioarele ei cu răsuflarea întretăiată ca un câine. Aş vrea să le văd.

Amelia întoarse spre el un zâmbet rece.

— Oh, este doar ceva prostesc! Unui marinar mare şi puternic ca tine i s-ar părea ceva obositor.

— Îndrăznesc să spun că să fii mare şi puternic nu are nimic de-a face cu asta, interveni doamna Harris.

Cu o privire severă la auzul împotrivirii ei, văduva se ridică şi se duse la masa pe care Amelia era hotărâtă să o ferească de privirea lui. Luând o grămadă de cărţi care arătau ciudat, le aduse şi le aşeză în faţa lui.

În timp ce Amelia se tot foia, el o deschise pe prima, o colecţie de coli aspre, legate cu sfoară între două coperte subţiri. Pe fiecare foaie era ceva diferit, fixat cu lipici – o tăietură de ziar, un bilet la teatru, o pană.

Dar pe lângă lucrurile tipic femeieşti – flori presate şi schiţe cu rochii franţuzeşti – ea inclusese hărţi, articole despre bătălii şi desene cu personaje neobişnuite. În mod surprinzător, zvăpăiata lady lipise informaţii despre fiecare articol. Chiar comentase articolele.

Apoi urmară pagini după pagini despre piraţii barbari – tăieturi din ziar despre luări de prizonieri, poveşti ale prizonierilor, descrieri ale culturii lor. Cele mai multe dintre ele se refereau la bătăliile dintre corăbii, inclusiv marşul de la Derna. Şi chiar îl relatase.

Cu siguranţă era o femeie ciudată, nu-i aşa?

El întoarse pagina şi îi atrase atenţia un desen.

— De unde ai luat asta?

— Căpetenia indiană? Ea zâmbi cu mândrie. Mama

mea vitregă l-a desenat.

Pulsul lui Lucas se înteţi.

— Cizmele din piele cu blană arată că este un indian Maliseet. Lucas se uită lung şi tăios la ea. Iar tribul Maliseet trăieşte în New Brunswick.

Zâmbetul ei păli.

— Nu se poate. Nu există indieni în Brunswick; nemţii n-ar permite niciodată asta.

— Nu, dragă. Vorbeşte despre Canada, zise doamna Harris şi îşi turnă nişte ceai.

— Îmi pare rău să te corectez, rosti Lady Amelia, dar Brunswick nu este în Canada – oriunde ar fi asta –, ci e în Germania.

— New Brunswick este în Canada, spuse el încordat, refuzând să o lase să-l deruteze. Şi se putea ca o femeie care crease acele jurnale să fie chiar atât de prostuţă pe cât părea Lady Amelia? După imaginea asta, aş spune că mama ta vitregă sigur a fost în Canada.

— Crezi asta? Probabil doar a copiat imaginea dintr-o carte.

— Nu ştiu, Amelia. Doamna Harris se uită sever la ea. Mama ta vitregă putea foarte bine să viziteze Canada. A călătorit foarte mult prin lume. Îndrăznesc să spun că ăsta este motivul pentru care Lord Tovey s-a îndrăgostit atât de tare de ea, asta şi…

— Maior Winter, întrerupse Amelia discuţia, îmi pare rău, dar uităm cu totul de lecţiile tale.

— Cred că o să ajungem şi la ele în cele din urmă.

Voia să ştie ce dorise să spună doamna Harris.

Dar Amelia nici nu voia să audă.

— Nu, serios, nu am dori să-ţi pierzi timpul. În plus, este o zi mult prea frumoasă ca să stăm aici şi să discutăm despre jurnalele mele prosteşti. De ce nu facem o plimbare în grădină? Putem vorbi despre regulile înaltei societăţi şi să ne bucurăm de trandafiri de Damasc.

El se mai uită lungă la ea o clipă, dar ea îl privi pur şi simplu cu zâmbetul acela ciudat, pe care nu ştia niciodată să-l interpreteze.

— Dacă asta vrei… Făcu un semn din cap spre doamna Harris. Scuzaţi-ne, doamnă.

— Desigur, rosti văduva, deşi se uită la eleva ei de parcă Lady Amelia ar fi scos fum pe urechi.

Îi oferi braţul Ameliei şi se îndreptară spre coridor. El observă nenumăratele încăperi, covoarele groase, şemineurile din marmură şi lumânările din ceară de albine. Casa vărului lui nu avea pe pereţi atât de multe picturi frumoase şi mirosea a lumânări de seu. Familia Ameliei avea bani, era mai mult decât evident.

Dar totul părea nou, de parcă fusese cumpărat în ultimii ani. Dacă el avea dreptate, iar banii pentru toate acele lucruri veneau de la…

— Lucas, mai încet!

Când vocea Ameliei îl scoase din gândurile lui, îşi dădu seama că mergea atât de repede încât ea fusese nevoită să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Iartă-mă, doamnă, spuse el printre dinţi şi încetini pasul.

— Eşti foarte dornic să vezi trandafirii despre care-ţi vorbeam, îl tachină ea.

— Fireşte, minţi el. Frumoasă casă! Pare scumpă.

Se îndreptară pe scările din spate spre grădina cea mare.

— Nu este de mirare că vânătorii de avere bat la uşa ta. Ai locuit mult timp aici?

Paşii ei încetiniră pe aleea din grădină.

— Destul de mult. Şi iată încă o lecţie pentru tine – este groaznic de nepoliticos să discuţi despre bani şi cât de mult costă lucrurile. Ea îşi arcui o sprânceană. Probabil că şi americanii respectă regula asta.

— Tu eşti cea care a adus în discuţie vânătorii de avere azi-noapte. Când ea îl privi pieziş, el adăugă: Ar trebui să faci ceea ce predici.

Ea se încruntă.

— Iar tu ar trebui să iei serios lecţiile acestea, domnule, altfel nici nu o să mă mai deranjez să ţi le dau.

— Îţi promit, le iau foarte în serios.

„Mai serios decât ţi-ai putea închipui”.

— Oh? Sper că nu ţi-ai luat pumnalul după tot ce ţi-am spus aseară!

În Londra, cu tâlhari care hoinăreau pe fiecare stradă? Bineînţeles că îl luase. Dar îl pusese acolo unde ea să nu putea să-l observe.

— Nu, doamnă, minţi el, dându-şi seama că ea nu avea să ştie vreodată diferenţa.

— Spui asta doar ca să mă liniştești.

Cu ochii strălucitori, el se opri şi îşi deschise haina.

— Simte-te liberă să cauţi dacă vrei.

Când privirea ei coborî şi îi studie pieptul, apoi reveni plină de admiraţie, sângele maiorului se înfierbântă. De parcă Amelia putea să vadă prin vestă, ochii ei urcară agale spre chipul lui, iar pulsul lui Lucas o luă la goană. Mii de tunete şi fulgere, de unde învăţase femeia asta să fie atât de seducătoare?

Apoi se uită la el pe sub genele coborâte într-un aer cochet.

— Indiferent cât de mult mi-aş dori să aflu cât de mare şi de puternic eşti, Lucas, ar fi bine să nu o fac. Se uită dincolo de el. Şi ai face bine să-ţi închei haina înainte ca doamna Harris să pună capăt acestei lecţii.

Trăgând adânc aer în piept, el îi urmări privirea. Printr-o fereastră de la etaj, putea să o vadă pe însoţitoarea ei aşezată la un birou, urmărindu-i în timp ce scria ceva. La naiba! Avea să fie greu să o sărute pe Amelia ca s-o convingă să-i spună ce avea nevoie.

Îşi închise haina.

— Bănuiesc că gestul de a-mi deschide haina este alt lucru pe care n-ar trebui să-l fac în lumea bună.

— Cu siguranţă. Ea continuă să înainteze pe alee. Să nu o dai vreodată jos.

El se apropie de ea.

— Nici măcar în sala de jocuri?

— Nu dacă sunt doamne prin jur. Amelia ridică privirea spre el. Joci cărţi?

— Din când în când. Dar n-am intrat niciodată în

necaz din cauza lor, dacă la asta te referi.

— Bănuiesc că ai întâlnit o grămadă de trişori.

Era un comentariu straniu. El îi aruncă o privire şi o observă uitându-se atentă la el.

— Nu prea mulţi. De ce întrebi?

Părea uşurată.

— Eram doar curioasă, atâta tot.

— Crezi că este mai probabil ca americanii să fie trişori, nu-i aşa?

— Serios, domnule, se împotrivi ea, nu trebuie să iei fiecare remarcă nevinovată şi să o transformi într-o critică adusă conaţionalilor tăi.

— Am făcut eu asta?

— Sigur ai făcut asta azi-noapte la bal. Soldaţii erau foarte iritaţi.

— Atunci n-ar trebui să vorbească aiurea despre bătălii în care n-au luptat niciodată.

— Iar tu n-ar trebui să foloseşti un limbaj nelalocul lui.

El îşi înăbuşi o replică înfierbântată.

— Iartă-mă, doamnă. Mi-am petrecut aproape jumătate din viaţă în preajma soldaţilor. Uneori, uit cum să mă port în prezenţa unei doamne.

Ea îşi înclină capul.

— Atât timp cât îţi revizuieşti comportamentul.

El pufni. Avea el să-şi schimbe comportamentul pentru o englezoaică atunci când avea să cadă luna în Atlantic.

— Nu ştiu ce ţi-a spus mama ta vitregă despre americani, dar nu facem mare tam-tam când cineva înjură uneori.

Nu era cu totul adevărat, dar trebuia să îndrepte discuţia spre scopul lui.

— Dolly n-a menţionat nimic despre asta.

El îşi asumă un risc.

— Kirkwood mi-a spus că părinţii ei erau englezi, nu americani.

Amelia îşi înteţi paşii pe alee.

— Da, au emigrat în ţara ta înainte ca ea să se nască.

Informaţia se potrivea cu ceea ce aflase despre Dorothy Frier.

— Unde a crescut?

— Habar n-am, spuse ea încet. Rareori povesteşte despre viaţa ei de acolo. Îi aminteşte prea mult de răposatul ei soţ, pe care îl iubea foarte mult.

— Cine era? Când ea îşi arcui o sprânceană, el adăugă: Poate că îl cunosc.

— Numele lui era Obadiah Smith. Deţinea o afacere în Boston.

El se încruntă. Când Theodore Frier plecase la nord de Baltimore, i se alăturase lui Dorothy în Rhinebeck, New York, nu în Boston. Iar de acolo, familia Frier trecuse graniţa în Canada.

Deci Dorothy Smith nu era Dorothy Frier? Sau pur şi simplu îşi minţise noua familie?

— Nu recunosc numele, dar nici nu cunosc Bostonul. Eşti sigură că a trăit acolo?

— Bineînţeles că sunt sigură. Şi nu încerca să-mi spui că este vorba de Brunswick doar pentru că ambele încep cu aceeaşi literă. Ştiu că nu este aşa.

— Am stabilit deja asta, spuse el sec. Deci unde locuiau în Boston?

— De unde să ştiu eu?

— Atunci, cât timp au locuit acolo?

Ea îşi încetini paşii pe alee.

— Nu mi-a spus fiecare detaliu din viaţa ei. De ce eşti atât de interesat de mama mea vitregă?

Trebuia să fie mai atent.

— Fără vreun motiv anume.

Ea flutură din gene spre el.

— Pentru că, dacă ideea ta de a face curte înseamnă să vorbeşti despre familia mea plictisitoare, nu o să ajungem prea departe.

— Ai dreptate, desigur. Scrâşnind din dinţi la reapariţia părţii ei cochete, el se opri să rupă un boboc de trandafir, apoi i-l întinse. Te rog să-mi accepţi scuzele.

Cu ochi suspect de strălucitori, ea se opri să-l miroasă.

— Trebuie să mai lucrezi la scuze, domnule. Grădinarul nostru ţi-ar lua capul dacă te-ar prinde furând un boboc din trandafirii lui nepreţuiţi.

El se întinse şi îi prinse bobocul în păr, apoi îşi lăsă mâna să coboare peste obrazul ei într-o mângâiere uşoară.

— Grădinarul tău nu este aici, draga mea, spuse el.

Ea trase aer în piept când privirile li se întâlniră, iar săruturile din noaptea de dinainte plutiră între ei, o imagine ispititoare, care îi făcu sângele să i se înflăcăreze în vene. Când ea îşi linse buzele, el îşi coborî capul.

Dar, înainte să apuce să o sărute, ea se retrase. Aruncând o privire spre fereastra de la etaj, ea murmură:

— Poate că el nu se află aici, dar doamna Harris este cu siguranţă.

— Englezii îngreunează al n-ai... complică foarte tare curtarea unei femei. În America, oamenii îi oferă bărbatului spaţiu ca să discute cu o femeie. Nu-i respiră în ceafă în fiecare secundă.

— Există modalităţi prin care să eviţi asta.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui, iar sângele lui Lucas se înfierbântă din nou.

— Ai putea să mă duci la o plimbare călare, de exemplu. Atunci aş avea nevoie doar de un rândaş care să vină cu mine.

Călare. La ce i-ar folosi aşa ceva? Putea cu greu să o distragă cu săruturi dacă erau călare. În plus, aveau un rândaş pe urmele lor.

Apoi îi veni altă idee.

— Ce-ai zice să vezi o corabie adevărată a piraţilor barbari?

Faţa ei se lumină.

— Serios?

— Serios. Astfel, avea nenumărate şanse de a rămâne singur cu ea. Există una care a fost capturată la şantierul regal din Deptford, iar mie mi se permite să o vizitez.

— Atunci trebuie să vină şi doamna Harris,

bineînţeles, spuse ea.

El se încruntă.

— De ce?

— Trebuie să mergem cu trăsura mea. Este prea periculos la docuri pentru o cabrioletă deschisă şi nu pot să călătoresc singură cu tine într-o trăsură închisă.

La naiba, el se gândise la un rândaş care să meargă călare pe lângă trăsură! Ar fi trebuit să îşi dea seama.

Totuşi, o corabie era un loc mare şi se putea să-i reuşească ceva de îndată ce o urca la bord.

— Bine, o să ieşim toţi trei.

Capitolul 7

Dragul meu văr,

Iartă-mă pentru nenumăratele mele scrisori, dar povestea cu maiorul Winter impune o mare grabă. Are cel mai ciudat efect asupra lui Lady Amelia: ea se transformă într-o gâsculiţă ori de câte ori apare maiorul. Şi pot să te asigur că ea nu este niciodată o gâsculiţă în jurul bărbaţilor.

Prietena ta neliniştită,

Charlotte

Lucas fu surprins cât de repede îşi convinse Amelia însoţitoarea să li se alăture. Doamnele îşi schimbară hainele şi, în mai puţin de o oră, se îndreptară spre docul regal al Maiestăţii Sale din Deptford.

— Ce o să vedem se numeşte fregată, nu-i aşa? întrebă Amelia de pe bancheta din faţa lui, unde stătea alături de doamna Harris.

El făcu ochii mici spre ea.

— De unde ştii asta?

— O fregată englezească a acostat o dată la Torquay. Am auzit că francezii au scufundat-o după aceea.

— Săgeata, da. Tocmai de aceea marina vrea să o recondiţioneze ca să o folosească în scopuri proprii. Fregata poate fi o corabie foarte utilă.

— Cum au obţinut-o?

— O flotilă care se îndrepta spre casă l-a capturat în largul coastei Spaniei.

Doamna Harris ridică o mână înmănuşată la gât.

— Au luat prizonieri?

— Nu. Piraţii tocmai ieşiseră pe mare.

— Slavă Cerului! spuse Amelia încet.

Privirea lui se aţinti spre ea.

— Da. Piraţii barbari nu sunt prea buni cu prizonierii.

Rămaseră tăcuţi în vreme ce trăsura îşi continua drumul, huruind prin St. James's Square. Lucas îşi dorea să pună mai multe întrebări despre mama ei vitregă, dar doamna Harris îl îngrijora. Poate că zvăpăiata Amelia nu observa că o interoga, dar doamna Harris cu siguranţă şi-ar fi dat seama.

După un timp, mirosul urât al Tamisei se strecură în trăsură pe măsură ce se apropiară de podul Westminster. Amelia îşi înălţă capul spre fereastră şi studie priveliştea cu o expresie plină de veselie, în timp ce traversară râul.

El se uită afară şi văzu o armată de catarge sub ei, fiecare luptându-se să înainteze pe un râu plin ochi de ambarcaţiuni. Barjele îşi croiau drumul pe lângă bărci, în timp ce negustorii navigau cu provele în vânt, ca nasul unor doamne elegante care se strâmbau a dispreţ. Bărcile uşoare alunecau pe lângă corăbiile care îndrăzneau să taie calea fregatelor masive, cu cârmaci care înjurau vâslaşii şi marinarii la fiecare manevră.

El observă că doamna Harris stătea încremenită pe banchetă, cu pumnii încleştaţi în poală ca nişte ghiulele.

— Eşti bine, doamnă?

Privirea femeii zbură spre el.

— Da. Ea reuşi să zâmbească. Foarte bine.

Bine pe naiba! Dar el nu avea să insiste, mai ales că Amelia părea să se simtă mai bine ca niciodată.

— Sunt atât de multe corăbii! spuse Amelia pe

nerăsuflate. Închipuie-ţi numai pe unde au fost şi spre ce locuri exotice pleacă de aici!

Nu era ceva la care el să se gândească prea mult, din moment ce văzuse o mulţime de docuri la viaţa lui.

— N-ai fost niciodată pe malul râului?

— Nu. Niciunul dintre cunoscuţii mei nu călătoreşte în străinătate. Am văzut docurile acasă şi în Plymouth, desigur, dar nu se compară.

— Adică sunt zgomotoase şi pline de mizerie umană?

Când se îndepărtară de râu, el se uită în urmă spre o mare de bărbaţi duri care forfoteau de-a lungul străzilor, singurele femei fiind câteva târfe care pluteau în mijlocul lor ca nişte bărci de salvare aflate în derivă.

Ea se uită la el pieziş.

— Eu văd o mulţime fascinantă de creaturi colorate, concentrate să-şi câştige traiul de pe urma râului.

El pufni.

— Dacă aşa vrei tu să le spui. Eu le spun marinari, luntraşi şi cei mai josnici şobolani de apă.

— N-ai nici urmă de romantism în tine, domnule maior, niciun simt al aventurii?

Doamna Harris, care părea mai relaxată acum, că traversaseră Tamisa, schiţă un zâmbet.

— Dacă asta este ceea ce consideri tu romantism şi aventură, atunci nu, răspunse el sec. Corăbiile sunt menite să-i ducă pe oameni acolo unde vor să ajungă, atâta tot.

— Ciudate cuvinte din partea unui om care îşi petrece viaţa pe apă, i-o întoarse ea.

— Tocmai din cauza felului în care îmi petrec viaţa, o văd pentru ceea ce este, nu ca pe o aventură romantică.

— Trebuie să fiu de acord, interveni doamna Harris, dar nu o s-o convingi niciodată pe Amelia. Primul lucru pe care l-a întrebat când mama ei vitregă a înscris-o la şcoala mea a fost dacă fac vreodată excursii prin locuri interesante.

Mama ei vitregă o înscrisese la şcoală?

— Şi când a fost asta? Poate că, la urma urmei, reuşea să obţină ceva util de la doamna Harris. Cât de

tinere sunt englezoaicele când intră la şcoală?

— Ei bine, în cazul Ameliei…

— A fost înainte să-mi fac debutul, fireşte. Amelia îşi flutură genele spre el. Sigur ţi-ai putea da seama, prostuţule.

El se încruntă. Doamna era la fel de ageră ca o actriţă. Ai fi zis că în ea erau două persoane diferite.

Lucas încremeni. Da. Exact.

— N-ai idee cât de complicat poate să fie debutul unei fete, continuă ea. Trebuie să mergi într-un anumit fel, să stai într-un anumit fel… Cu greu puteam să ţin evidenţa tuturor regulilor.

— Părea că te descurci de minune, spuse doamna Harris, cu o sprânceană arcuită.

Amelia îşi răsuci pe deget panglica de la bonetă ca o cochetă.

— O fată trebuie să înveţe totul dacă vrea să se distreze în societate.

— Sunt convins că trebuie să facă asta, murmură Lucas.

Cu cât ştia mai multe despre Amelia, cu atât îl irita mai tare latura ei frivolă. Acum vorbea despre fregate şi discuta despre lucrurile atât de inteligente încât îţi atrăgea atenţia, iar în clipa imediat următoare îi arunca o privire uşuratică şi scotea pe gură vreo prostie. Pur şi simplu, cele două nu se potriveau.

Mai ales când însoţitoarea ei părea la fel de surprinsă de felul ei uşuratic. Ce rol juca Amelia? Şi dacă era aşa, de ce o făcea?

Astfel, el avu ceva la care să se gândească tot restul călătoriei, în timp ce ea turui despre dansuri, limbajul evantaielor şi alte câteva aiureli. Oricum, cine auzise vreodată că evantaiele vorbeau?

Curând, se apropiară de docurile de la Deptford. Încercând să revină la Amelia cea inteligentă, el aruncă o privire pe fereastră şi îi atrase atenţia spre o fregată sub pavilion spaniol. Lampagiii tocmai coborau butoaiele pe pasarelă.

— Tocmai trebuie să fi început să o descarce pe bătrână. La cât de jos ajunge în apă, probabil este plină până la refuz.

Amelia îi urmări privirea.

— Ce crezi că transportă?

— Nu ştiu. Spuse intenţionat o prostie: Poate bumbac.

Ea pufni.

— De ce ar importa cineva bumbac din Spania şi, pe deasupra, în butoaie? Vin, mai mult ca sigur, sau chiar măsline.

— Ce te face să crezi că este o navă spaniolă? spuse el tărăgănat.

— Păi, bineînţeles că este spaniolă. Este sub… Ea se opri, apoi îi aruncă un zâmbet prostesc. Este sub ceea ce presupun că e pavilion spaniol. Cu atâtea culori strălucitoare, trebuie să fie spaniol. Dar, sigur, ar putea să fie cel francez şi să care mătase.

— Ar putea, repetă el neutru.

Iar ea chiar putea să fie atât de proastă pe cât părea. Dar el începea să se îndoiască.

Trăsura se opri.

— Am ajuns.

Sărind din trăsură, Lucas se întoarse ca să o ajute pe doamna Harris să coboare, apoi pe Amelia.

Mâinile lui practic îi cuprinseră talia subţire. Pulsul i se înteţi în timp ce parfumul de caprifoi îndulci aerul din jurul lor, iar ea îl privi cu ochi strălucitori şi obraji îmbujoraţi.

El o lăsă pe drumul prăfuit, luptându-se să-şi ţină în frâu valul brusc de dorinţă. La naiba, era frumoasă! În alte condiţii, poate chiar s-ar fi gândit cu adevărat să îi facă curte.

Lucas pufni. Sigur. Să curteze o englezoaică a cărei distracţie preferată era probabil să-şi cheltuiască moştenirea. Despre care el era foarte sigur că era furată.

Îi întinse doamnei Harris celălalt braţ.

— Iat-o, spuse maiorul, în timp ce le conduse spre doc. Este corabia neagră, ancorată la vreo nouăzeci de metri în larg, cu velele ridicate.

— Dar este aşa de mică! exclamă Amelia.

— Este mare pentru o fregată, dar pescajul e prea puţin adânc ca să ţină o greutate mare. Din cauza asta are un tun atât de mic. Nu puteţi să vedeţi de aici, dar are doar treizeci şi patru de arme, în timp ce o corabie de război medie are de două ori mai multe. În schimb, piraţii se bazează pe viteză şi manevrabilitate. Ca să o prindă, marina a fost nevoită să doboare două pânze cu salve.

El se uită la Amelia.

— Vrei să urci la bord? Am putea să ieşim în larg în bărcuţa de acolo…

— Da! exclamă ea, în timp ce doamna Harris spuse:

— În niciun caz!

Amelia îi aruncă însoţitoarei ei o privire rugătoare.

— Oh, chiar trebuie să mergem la bord! Vreau să o văd de aproape!

Cu ochi mari de groază, doamna Harris îi eliberă braţul şi se îndepărtă de doc.

— Eu nu vreau, nu o să calc în nicio bărcuţă.

Un val de dezamăgire alungă expresia de pe chipul Ameliei când ea îi întâlni privirea.

— Am uitat. Doamnei Harris nu-i… plac bărcile. Şi nici să iasă în larg.

Judecând după expresia panicată a văduvei, era mai mult decât o simplă neplăcere. Dacă exista cineva care putea să recunoască o teamă iraţională, el era acela.

Îşi îmblânzi vocea.

— Aş putea totuşi să o duc pe Lady Amelia în larg, doamnă Harris. Poţi să rămâi aici, fără probleme, cu vizitiul.

— Oh, da, te rog! Amelia îi lăsă braţul şi se duse spre însoţitoarea ei. Mi-ar plăcea foarte mult să o văd.

— Dar, draga mea, dacă ţi s-ar întâmpla ceva, dacă se iscă vreo furtună…

— Nu se vede niciun nor pe cer, iar corabia este la doar câţiva metri depărtare, spuse Lucas cu îngăduinţă. Nu o să permit să i se întâmple nimic. O să am grijă de această lady ca de mine însumi.

— Vezi? ciripi Amelia. Cu aşa un bărbat zdravăn care

să mă protejeze, n-am de ce să mă tem.

Doamna Harris se uită la el şi la bărcuţă, apoi spre Amelia, al cărei chip era atât de rugător încât femeia oftă.

— Bănuiesc că nu poate să se întâmple nimic.

— Oh, mulţumesc! strigă Amelia şi strânse mana văduvei.

Când Amelia îl apucă de braţ şi se îndreptară spre doc, doamna Harris strigă după ei:

— Să ai grijă, Amelia! Ştii cât de nesăbuită poţi fi... să nu o iei pe unde nu-ţi dă voie maiorul!

— O să fiu bine! răspunse Amelia, zâmbind larg spre el de sub bonetă.

Doamna Harris rămase cu mult în urma lor, frecându-şi mâinile.

Lucas coborî primul în bărcuţă, apoi o ajută pe Amelia.

— Să nu te apleci prea tare într-o parte, că o să vă răsturnaţi! strigă doamna Harris.

Cu ochii scânteietori, Amelia se aşeză în faţa lui, cu echilibrul unui marinar înnăscut.

— O să fiu foarte atentă! răspunse ea.

Cu o încuviinţare din cap, Lucas se aşeză şi ridică vâslele.

În timp ce se îndepărtară de doc, doamna Harris continuă să strige:

— Şi să rămâi pe punte! S-ar putea să fie şobolani înăuntru!

— Nu te mai aud! răspunse veselă Amelia. Nu stăm mult!

Înăbuşind un râset, el vâsli spre fregată.

— Chiar că îi displace teribil apa, nu-i aşa?

Amelia încuviinţă din cap.

— Aproape că s-a înecat când era mică, iar asta a avut un impact teribil asupra ei. Nu poate să se apropie de bărci şi devine agitată de fiecare dată când traversează un pod.

— Am observat. El zâmbi. Dar pe tine nu par să te deranjeze bărcile.

Ea îşi lăsă capul pe spate cu o expresie de pură

încântare.

— Niciodată! Eu ador apa. *Papa* obişnuia să mă ia la pescuit când eram mică.

— Înţeleg că tu şi tatăl tău sunteţi apropiaţi.

— Atât de apropiaţi cât pot să fie o fată şi un bărbat care şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă îngropat în cărţi. Ea îl privi curios. Şi tu?

— Ai putea spune că eram apropiaţi. Tata era militar, ca mine. A luptat în revoluţie.

— Ce revoluţie?

El îşi arcui o sprânceană.

— Cea împotriva Angliei.

Ea scoase un chicotit.

— Oh, da! Am uitat de asta.

— Eu n-am uitat, crede-mă, spuse el cu amărăciune.

Zâmbetul ei dispăru. Îşi întoarse privirea spre apă cu o expresie gânditoare.

— Aşa a murit tatăl tău? În luptă?

— Nu, răspunse el încordat.

Nu avea de gând să-i spună cum murise tatăl lui. Ce păcat că toată lumea din Baltimore ştia cum murise! Iar el aflase când era prea târziu ca să împiedice acest lucru.

Ajunseră deja la fregată. O trimise mai întâi pe ea pe scara din frânghie, el ca să rămână în urmă şi să o prindă dacă ar fi căzut, dar ea urcă agilă ca o pisică. De fapt, se mişcă atât de repede, încât el nu mai avu timp să se concentreze pe legănarea ademenitoare a şoldurilor sau pe frânturile de glezne în ciorapi pe care le întrezări. De îndată ce ea ajunse sus, se aşeză pe balustradă şi îşi aruncă picioarele de cealaltă parte, apoi dispăru.

Cu o înjurătură, el urcă iute în vârf.

— La naiba, Amelia, aşteaptă…

— Oh, Lucas! strigă ea. Este uluitor!

El urcă la bord, apoi se uită în jur. Chiar era. Linii dulci, netede şi grinzi aproape delicate. O gazelă, în timp ce majoritatea corăbiilor de război erau nişte elefanţi.

— Dar trebuie să fii atentă pe unde calci. Ghetuţele tale de lady pot să se prindă în grilaje. Şi mai sunt găurile

de aerisire, vâslele…

— Vâsle? Este o corabie!

— Da, dar se poate întoarce mai repede dacă le are pe amândouă. Tocmai de aceea o fregată poate să atace o corabie de război care are de două ori mai multe arme la bord. O fregată nu rămâne pe loc suficient timp pentru o salvă laterală, pentru că s-ar scufunda. Este prea firavă ca să facă faţă unui asemenea asalt.

Ea se uită lung la punte.

— Îmi dau seama. Grinzile nu sunt din stejar sau cel puţin nu din stejar englezesc. Ar putea fi stejar verde, din moment ce acesta creşte în apropierea Mediteranei. Nu cred că lemnul de măslin este suficient de puternic încât să…

— Nefiind expert în lemnul algerian, spuse el, incapabil să-şi ascundă amuzamentul, nu sunt sigur, dar mă îndoiesc.

Ea încremeni, apoi schiţă spre el un zâmbet tâmp.

— Lemn de balsa, poate? Pluteşte foarte bine.

Revenirea uşuraticei Amelia era prea mult pentru el.

— Nu, mârâi el.

— Nu ce?

— Nu o mai face pe prostuţa cu mine.

— Poftim?

— Genele fluturate, zâmbetele prosteşti şi comentariile ridicole. Tu nu eşti aşa şi amândoi o ştim. Aşa că poţi să încetezi o dată pentru totdeauna. Nu este nevoie să faci asta… Ştiu ce pui la cale.

Capitolul 8

Dragă Charlotte,

Voi acţiona cu toată graba care se impune. Totuşi, să nu uiţi că obţinerea de informaţii despre americani este mai dificilă. Din fericire, am un prieten la Consiliul de Marină. El

s-ar putea să ştie mai multe.

Dornic să-ţi satisfac orice cerere,

Michael

— Ce pun la cale? Inima Ameliei bătu mai repede decât steagurile corăbiei care fluturau în vânt. Nu-mi dau seama la ce te referi, spuse ea, încercând să-şi recapete sângele-rece.

El o fixă cu o privire tulburătoare.

— I-am auzit eu pe englezi vorbind despre femeile lor! Ei cred că toate sunteţi lipsite de minte, iar adevărul este că vă preferă aşa. Aşa că voi, femeile, credeţi că puteţi să puneţi mâna pe un soţ doar dacă vă prefaceţi că sunteţi imbecile.

Ea se uită lung la el. Asta credea el că punea ea la cale? Credea că încerca să pună mâna pe un soţ?

— Dar nu trebuie să faci asta cu mine, continuă el. Îmi plac femeile cu minte. Aşa că nu te mai preface că a ta s-a dus pe apa sâmbetei când ai împlinit 15 ani!

Ea trase uşor aer în piept. Putea prea bine să-i folosească explicaţia. În plus, nu însemna că trebuia să renunţe la flirtat.

— 18. Ea zâmbi ca să ascundă minciuna. Aveam 18 ani când am început să mă prefac că n-am minte.

Cu un aer de mulţumire de sine, el îi oferi braţul.

— Ştiam eu. Nimeni nu poate să aibă cunoştinţele tale despre steaguri şi nave şi să fie atât de prostuţ pe cât te-ai prefăcut tu că eşti.

Îl lăsă să o conducă de-a lungul punţii.

— Mulţumesc. Cred.

Îl lăsă să se bucure de momentul lui de victorie. Poate că aşa nu observa că partea ei prostuţă ieşise la iveală doar atunci când îi pusese întrebări iscoditoare.

Ce păcat că nu putea să-l înfrunte! Dar atât timp cât el nu-şi dădea seama cât de multe ştia ea, avea să-i fie mai uşor să-l ia la întrebări.

— De ce departamentul de marină ţi-a permis să ai

acces la fregată? întrebă ea, în timp ce traversau partea corăbiei care se afla spre mal.

Trecură de mai multe tunuri aşezate în blocuri de lemn, apoi ocoliră catargul principal.

— Sigur n-au crezut că o să te ajute în eforturile legate de tratat.

— Au crezut că pot să sugerez modificări. Vezi tu, compania tatălui meu proiecta tunuri pentru corăbii.

— Proiecta?

— Acum, că el a murit, compania este în derivă, ca să zic aşa.

— Iar tu nu eşti deloc interesat de proiectarea de tunuri.

El zâmbi întristat.

— De fapt, nu mă pricep deloc la asta. În timp ce tata punea bazele companiei, eu mă luptam cu piraţii barbari. După ce m-am întors acasă, chiar am încercat, dar… Ridică din umeri. Aş prefera mai curând să folosesc un tun decât să fac unul. Apoi a început războiul cu Anglia, iar eu…

— Ai profitat de şansa de a lupta din nou.

El îşi arcui o sprânceană.

— Aş putea spune şi aşa.

— Totuşi, nu mai lupţi. Ea riscă un comentariu iscoditor: Zilele astea te ocupi de răufăcători.

El îşi întoarse iute privirea spre ea, vizibil concentrat şi ferm.

— La ce te referi?

— La piraţi, bineînţeles. Şi la tratate.

— Corect. Expresia îi deveni de nepătruns. Dar şi negocierea unui tratat este o luptă.

— Deci, de cât timp negociezi tratatele astea? Credeam că britanicii au trimis acum câţiva ani majoritatea barbarilor în Algeria. Totuşi, dacă fregata asta şi-ar face apariţia în apropierea Spaniei…

— Chiar eşti fascinată de piraţii ăştia blestemaţi!

Ea refuză să-l lase să schimbe subiectul.

— Sunt fascinată de ceva mult mai interesant decât viaţa mea plictisitoare. Ceva precum tratatele tale.

— Şi aventurile mele.

Cu ochi întunecaţi, el o prinse de mână şi încearcă să o cuprindă în braţe.

În timp ce pulsul ei începu să bată frenetic, ea se îndepărtă de el.

— Nu aici. Doamna Harris poate să ne vadă.

— Nu, nu poate. Partea asta de fregată nu se vede de pe docuri.

Un val de emoţie îi traversă şira spinării. Chiar dacă el încerca să o distragă de la întrebările ei, nu reuşi să nu se lase ademenită. Şi faptul că se aflau la bordul acelei corăbii de piraţi chiar amplifica şarmul romantic al morocănosului maior.

Ea se îndepărtă pe punte.

— Cu toate astea, trebuie să ne limităm la aventurile potrivite.

— Şi care ar fi astea?

— Călătoria până la docuri. Scurta ieşire în larg cu barca. Ea reuşi să zâmbească. Turul pe fregată.

El o vână ca un corsar care urmărea un bric pe mare.

— Nişte aventuri prea blânde, n-ai zice?

Observând o trapă undeva în apropiere, ea se îndreptă într-acolo.

— Nu mi-ai arătat toată fregata, iar eu mor de curiozitate să văd ce este sub punte.

— Am crezut că însoţitoarea ta ţi-a spus să nu te duci jos, spuse el, dar vocea îi era ciudat de încordată.

Ea se întinse spre trapă şi o deschise.

— N-am auzit-o spunând nimic, glumi ea. Bătea vântul prea tare.

El nu râse.

— Rămâi acolo, Amelia! El traversă puntea până la ea. Să nu îndrăzneşti să cobori pe scara aia!

Ea se uită lung în gaura întunecată.

— Hai, Lucas, vreau doar să…

Apucând-o de braţ, o trase înapoi dinspre gaura care se căsca înaintea ei.

— Nu. Nu te duci acolo jos, la naiba!

— De ce nu?

Ea se răsuci cu faţa spre el, dar cuvintele îi îngheţară pe buze.

Chipul îi era alb ca velele corăbiei, iar ochii îi erau aţintiţi spre gaura neagră, de parcă ar fi fost porţile iadului.

— Lucas? spuse ea cu voce blândă.

El păru să nu o audă, iar degetele i se înfipseră în braţul ei ca nişte gheare.

— Lucas! spuse ea mai apăsat. Mă doare!

El tresări, apoi îi eliberă în grabă braţul.

— Nu mergem jos. Întorcându-se pe călcâie, el se îndreptă spre pupă. Dar îţi arăt restul corăbiei de aici dacă vrei.

Ea îl urmă.

— De ce nu vrei să cobori sub punte?

— Nu vreau să cobori tu sub punte, i-o întoarse el chiar când intră pe uşa de pe puntea superioară.

Ea se grăbi să intre după el. Găsiră o cameră modestă în formă de semicerc, care probabil fusese folosită drept cabină a căpitanului.

— Astea sunt prostii, spuse ea. Când el se întoarse cu faţa spre ea, Amelia adăugă: Am văzut expresia de pe chipul tău. Arătai de parcă ai fi zis că diavolul însuşi sălăşluieşte sub punte.

Chipul lui se încordă.

— E doar în închipuirea ta.

— Ba nu. Am putut să-mi dau seama clar că…

El se apropie hotărât de ea şi o sărută apăsat.

Când se retrase, sângele i se învolbura cu furie prin vene. Se uită la el uimită şi surprinsă.

— Pentru ce a fost asta?

— Ca să taci din gură. Apoi, cu ochii scăpărători, îi prinse capul în mâinile lui puternice, dându-i jos boneta. Dar asta, mormăi el, este pentru mine.

Sărutul nu fu aspru, ci profund. Şi mistuitor. Şi posesiv. El preluă controlul asupra buzelor ei de parcă îi aparţineau, ca şi cum le revendica.

Ea încercă să-şi amintească de fapt că nu era aşa, dar

Dumnezeule, bărbatul ştia să sărute! Lucas îi cuceri gura cu siguranţa unui corsar, îşi cufundă limba adânc, în felul acela intim pe care i-l arătase cu o noapte în urmă, apoi repetă scandaloasa mişcare cu dezmierdări îndrăzneţe, înflăcărate.

Ea îl sărută înapoi, împletindu-şi limba cu a lui. Avea gust de cafea şi mirosea a mare, o combinaţie irezistibil de exotică.

Dar, pe măsură ce sărutul lui deveni mai aprig, ea se eliberă şi întoarse capul într-o încercare de a-şi trage sufletul şi de a-şi recăpăta calmul. Atunci, printr-un hublou deschis, o zări pe doamna Harris plimbându-se pe ţărm.

Femeia nu putea să-i vadă în cabina întunecată, dar Amelia fu sigură de acest lucru numai după ce scoase un strigăt răguşit şi se trase din strânsoarea lui.

Încercând să-şi recapete controlul asupra impulsurilor nesăbuite, se îndepărtă de el.

— Nu ţi-am dat permisiunea să mă săruţi.

El o urmări nemilos, cu o intenţie mai mult decât evidentă.

— Mi-ai dat permisiunea aseară.

— A fost altceva.

Pe chipul lui se citea furia.

— Pentru că suntem cu adevărat singuri şi nu poţi să strigi după un englez care să te protejeze de americanul sălbatic, în cazul în care devine prea incomod?

Ea se lovi de peretele cabinei şi gemu. Înainte să mai apuce să scape, el ajunse la ea şi îi cuprinse corpul cu braţele.

— Zici că-ţi doreşti aventuri, iar eu sunt fericit să mă supun dorinţei tale. Se aplecă spre ea cu ochi înflăcăraţi. Dar au fost doar vorbe goale, nu-i aşa? Îţi doreşti numai ceea ce poţi să controlezi. Iar pe mine nu mă poţi controla.

Ea se uită la el.

— Eşti sigur de asta?

Oh, Dumnezeule, nu era lucrul potrivit pe care trebuia să-l spună unui bărbat furios, care îşi închipuia că ea şi compatrioţii ei încercau să-l subjuge!

Dar, în orice caz, părea să dezvăluie mai multe despre el când era sub influenţa furiei… sau a pasiunilor.

Cu o mişcare bruscă a capului, care spera să pară nonşalantă, ea adăugă:

— Cred că te-am controlat destul de bine până acum.

Ea îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea răspunsului lui, întrebându-se dacă tachinarea unui *sălbatic* era o pură nebunie.

Dar, în loc să pară furios, el păru gânditor.

— Ah, la naiba!

— Nu există nicio îndoială în privinţa asta, i-o întoarse ea.

Spre surprinderea ei, el zâmbi înainte să se aplece mai mult şi să-şi apese gura pe urechea ei.

— Sabia. Ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti?

— În dimineaţa asta, în salon, când ai început să-mi mângâi sabia de mameluc. Toată discuţia despre cât de tare era sabia mea… Ai ştiut tot timpul ce-mi făceau cuvintele tale viclene.

Ea simţi un gol în stomac.

— Nu-mi dau seama ce vrei să spui.

— Mi-ai mângâiat voit sabia şi ai vorbit despre frecări şi teci ca să mă exciţi, apoi să mă laşi în starea aia, fără nicio speranţă de uşurare.

— Nu fi ridic…

— Iar eu am reacţionat ca orice bărbat. În felul în care ai ştiut că o s-o fac, nu-i aşa?

El răsufla apăsat în urechea ei, dar, din moment ce nu putea să-i vadă ochii, ea nu ştia dacă era de furie… sau altceva. Orice ar fi fost, o încânta să-l aibă atât de aproape şi atât de ameninţător.

Şi o făcea să se simtă îndrăzneaţă. Îşi întoarse capul şi îi întâlni privirea.

— Dacă ai fost afectat, este numai pentru că mintea ta e cufundată în depravare.

Ochii lui scăpărară.

— Tu ai început, deci tu eşti cea a cărei minte este

cufundată în depravare. El ridică mâna şi şi-o trecu prin păr. Eşti o micuţă Dalila, nu-i aşa? Totuşi, aş putea să jur că n-ai avut niciodată un bărbat în patul tău.

— Bineînţeles că nu!

Ea încercă să se elibereze, dar el o ţintui repede de perete.

— Atunci de unde ai ştiut exact ce să faci în dimineaţa asta, cum să faci ca un bărbat să îngenuncheze fără să-l atingi măcar?

— Eu… am ghicit, asta este tot.

— Ai ghicit, spuse el sceptic.

Îi sărută urechea, apoi o muşcă uşor de lob. Când avu îndrăzneala să o lingă, ea se înfioră de încântare. Dumnezeule, cine ar fi zis că urechile puteau fi atât de sensibile?

Apoi îşi plimbă gura de-a lungul gâtului ei, până ce ajunse la pulsul care se zbătea furios la baza gâtului, şi îl sărută până când atinse un ritm febril.

— Hai, Amelia, eşti prea nevinovată ca să fi ghicit aşa ceva. Deci, de unde ai ştiut ce să faci? Mama ta vitregă te-a învăţat cum să…

— Nicidecum, spuse ea cu un râset tremurător.

Numai simpla idee că Dolly o învăţase cum să seducă un bărbat era scandaloasă.

El îi apăsă un sărut pe claviculă, apoi coborî.

— Cineva te-a învăţat. Şi din moment ce ea este văduvă…

— Am citit o carte, spuse ea pe nerăsuflate.

El se retrase şi o privi lung.

— O carte?

Amelia se înroşi.

— Despre haremurile barbare. Şi ce se întâmplă în ele.

El îşi arcui o sprânceană groasă.

— Te referi la una dintre colecţiile acelea stupide pe care vreun englez le-a adunat la un loc ca să-i înflăcăreze pe fraieri? De ce ai citi o asemenea aiureală?

Îşi împinse bărbia în faţă.

— Din curiozitate, desigur. Cum altfel să afle o tânără protejată adevărul despre… anumite chestiuni?

El râse înfundat.

— Crezi că poţi să afli adevărul din poveştile despre harem? Jumătate din ele sunt minciuni, iar cealaltă jumătate, exagerări nebuneşti.

Era supărător să-l vadă cum râdea de ea.

— Cu siguranţă, au avut dreptate când au povestit cum să trezeşti „sabia” unui bărbat, judecând după cât de uşor mi-a fost să te tachinez.

Amuzamentul lui dispăru şi fu înlocuit de o intenţie bruscă şi întunecată.

— Ai dreptate. El îşi coborî capul spre gura ei, dar se opri la un centimetru distanţă. Aşadar, eşti curioasă să afli ce se întâmplă într-un harem, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea cu prudenţă.

— Atunci ar trebui să-ţi fie îndeplinită curiozitatea.

Cuvintele lui o puseră în gardă.

— Ce vrei să spui?

Cu ochi strălucitori, îşi coborî mâna şi o lăsă să se odihnească pe talia ei.

— Mi se pare că ai fost extrem de amabilă azi. Ai fost foarte generoasă cu lecţiile de bune maniere în înalta societate. Mi-ai spus să nu înjur, să nu mă deschei la haină şi să nu mă aşez, chiar dacă m-ai provocat intenţionat pentru ca eu să mă expun.

Încordarea din vocea lui îi trezi o mie de fluturi în stomac.

Mâna lui alunecă de-a lungul coastelor ei.

— Şi de vreme ce înţelegerea noastră a fost ca eu să îţi dau aventuri în schimbul lecţiilor tale, ar trebui să mă ocup de asta chiar acum.

Când inima începu să îi bată nebuneşte, Amelia se chinui să-i răspundă:

— Este în regulă, serios. Este suficientă aventură în a-mi arăta corabia asta.

— Ca să te răsplătesc pentru toată bunătatea ta? spuse el cu un sarcasm evident în voce. Nici pe departe!

Spre uimirea ei, el îi acoperi sânul cu mâna.

— Lucas! Ea îi apucă mâna. Ce crezi că faci?

— Eşti curioasă să afli ce fac barbarii cu prizonierii lor, aşa că o să-ţi arăt.

— Dacă ai impresia că o să te las să mă compromiţi…

— Nu trebuie să se ajungă atât de departe. Un zâmbet provocator se desenă pe buzele lui. Poţi să-ţi păstrezi nevinovăţia, şi totuşi să guşti din experienţele unei prizoniere.

El îşi mişcă mâna peste pieptul ei încet, senzual.

— Dar…

El îi închise gura cu a lui şi o sărută cu toată febrilitatea şi intensitatea unui bărbat care îşi devora ultima masă. Iar ea nu putu să reziste sărutului, aşa cum nici Pământul nu rezista să nu se rotească în jurul Soarelui, mai ales când el îi mângâie pieptul cu o delicateţe delicioasă care îi făcu ţăndări toate impulsurile de împotrivire.

Dumnezeu să o ajute! Îşi închipuise lucrul acela de o sută de ori. Din momentul în care devenise conştientă pentru prima dată de faptul că anumite părţi ale corpului se simţeau foarte bine când erau atinse, se gândise la cum ar fi fost să fie sub mâna unui bărbat.

Chiar se atinsese singură de câteva ori, ceea ce nu făcu decât să-i trezească apetitul de mai mult. Dar ştia că nu avea să primească mai mult până când nu se mărita pentru că niciun gentleman englez nu ar fi îndrăznit vreodată contrariul. Poate tocmai de aceea ce făcea Lucas părea atât de încântător şi de nesăbuit.

— Lasă-mă să-ţi ofer o aventură adevărată, spuse el cu voce guturală, nu una despre care să citeşti!

Ideea ca el să o atingă şi mai intim eliberă înăuntrul ei un iureş de emoţii sălbatice – frică, încântare, nerăbdare. Oh, era cu adevărat neobrăzată!

Chiar nesăbuită. Acolo, el putea să-i facă orice îşi dorea. Mai ales acum, că ieşiseră cu totul din raza vizuală a doamnei Harris.

— Nu cred că este înţelept, spuse ea cu răsuflarea tăiată, chiar dacă nu îi opri mana.

— Ar avea farmec o aventură dacă ar fi înţeleaptă?

— Bănuiesc că nu.

Nu mai putea gândi cu toate mângâierile lui, cu gura lui fierbinte care desena săruturi pe gâtul ei... Şi chiar era atât de rău să se implice într-o aventură intimă lipsită de valoare?

Ea aruncă o privire spre hublou. Dacă ar fi ţipat, doamna Harris cu siguranţă ar fi venit să o salveze, cu sau fără frică de apă.

Probabil el îi interpretă tăcerea ca pe un consimţământ pentru că îi desprinse şalul opac pe care îl purta peste rochia de zi.

— Lucas, încă n-am acceptat...

— Dar vrei. Pot să văd asta pe faţa ta. Ticălosul zâmbi diavoleşte. Ştiu cât de mult îţi place să deţii controlul. Aşa că, atunci când o să-mi spui să mă opresc, o s-o fac. Aventura o să se încheie acolo.

Îi oferea o aventură lipsită de riscuri. Sau cea mai sigură dintre aventurile pe care putea să le aibă. Iar dacă el încălca regulile pe care şi le impusese, ea avea să se lupte cu el cu dinţii şi unghiile în vreme ce o striga pe doamna Harris.

Cum ar fi putut să piardă?

Capitolul 9

Dragul meu văr,

Ai văzut relatările din ziarul ataşat despre balul de aseară?

Îl menţionează pe maior în cel mai nefavorabil mod. Nu mi-am dat seama că are sentimente atât de schimbătoare. În aceste condiţii, este foarte îngrijorător. Amelia nu este chiar cea mai calmă persoană.

A ta recunoscătoare,

— Bine. Amelia se rugă să nu fi înnebunit. Dă-mi o aventură! Arată-mi cum şi-ar trata un pirat barbar prizoniera!

Un val de înflăcărare îi traversă chipul preţ de câteva secunde înainte să-i prindă din nou gura, sărutând-o lent, înnebunind-o cu dezmierdările limbii lui. Apoi se retrase.

— Întoarce-te!

— De ce?

El ridică o sprânceană.

— Foarte obraznică pentru o prizonieră, nu-i aşa?

Chiar dacă ea se încruntă, făcu ce îi ceru. Dar, când simţi că-i strânge şalul în jurul încheieturilor, se panică.

— N-am fost de acord cu…

— Trebuie să-mi leg prizoniera, spuse el pe tonul acela tărăgănat şi mieros care îi provoca mereu un gol stomac. Aşa ar face orice pirat barbar care se respectă.

O irită înfiorarea bruscă de care fu cuprinsă.

— Ai milă, Lucas, replică ea când el o întoarse cu faţa spre el, dacă mă compromiţi, o să te fac să-ţi pară rău că te-ai apropiat vreodată de mine!

— Nu mă îndoiesc de asta, draga mea. Dar există o mare marjă de manevră pentru aventură între sărut şi compromitere. El zâmbi. În plus, nu suntem nici măcar pe aproape.

Sceptică, ea îşi verifică legăturile. Desigur, o legase atât de lejer, încât se putea elibera prin nişte mişcări uşoare.

Dacă îşi dorea să se elibereze. Ceea ce nu îşi dorea. Pentru că valul de entuziasm care o traversa la gândul de a fi legată şi a rămâne la voia lui era ca un drog care îi învolbura sângele în vene.

Amelia se chinui să-şi amintească de intenţia ei.

— Ai mai făcut asta vreodată? întrebă ea, încercând să-şi controleze răsuflarea întretăiată.

— Ce vrei să spui?

El îşi scoase mănuşile cu o iscusinţă neîndurătoare, de

care ar fi fost mândru orice pirat.

Sângele îi vui în urechile.

— Dacă ai încercat să iei prizonieră o femeie. Îşi menţinu tonul relaxat, chiar dacă îşi aduse aminte de cuvintele „a fugit ca să scape” din notiţele lui despre Dolly.

El păru uluit.

— Îmi pare rău, dar este prima oară când o fac pe piratul barbar. De ce? Fac ceva greşit?

— Nu. Pari foarte priceput la întemniţarea unei femei.

Era cel mai apropiat mod în care îndrăzni să facă referire la o posibilă captură a lui Dolly.

El îi trimise un zâmbet primejdios.

— Mă scald în ape necunoscute. Vocea lui căpătă un ton aspru. Mă tot scald în ape necunoscute de când te-am cunoscut, draga mea.

Cu siguranţă, era iscusit la vorbă. Iar când îşi aruncă mănuşile deoparte, pe Amelia o cuprinse un tremur de nerăbdare.

— Dar sunt destul de sigur ce ar trebui să facă un pirat în continuare, spuse el când se întinse să-i dezlege panglicile corsajului.

— Ar vrea să-şi examineze prada.

— Prada?

Ea scoase un râset nervos.

El arcui o sprânceană.

— M-ai pus să-ţi iau lecţiile în serios. Acum tu trebuie să iei în serios această aventură.

Dacă ar fi ştiut cât de *serios o* afecta aventura aceea!

— Continuă! Piratul îşi examinează prada, care probabil sunt eu.

— Ai perfectă dreptate. Dar ar vrea să aibă o perspectivă mai bună.

Când el îşi băgă scandalos mâna în corsajul ei, ca să dezlege legăturile corsetului şi ale cămăşuţei, ea înghiţi cu greu în sec. Apoi îi coborî încet rochia, corsetul şi cămăşuţa de pe umeri, ţintuind-o mai bine, dar eliberându-i sânii din încorsetarea lor. Privirea lui înflăcărată se aţinti spre sânii ei.

Dumnezeule sfinte! Pentru prima dată în viaţa ei, stătea cu pieptul dezgolit în faţa unui bărbat. Nu ştia dacă trebuia să se simtă indignată… sau încântată.

Faptul că avea mâinile la spate o făcea să-şi împingă sânii mai în faţă şi, pe măsură ce răsuflarea îi devenea tot mai întretăiată, pieptul i se ridica şi cobora într-o mişcare ce părea să-l fascineze.

— Ai fi un premiu extraordinar pentru orice pirat barbar, spuse el răguşit.

Tonul lui sincer o ispiti, iar expresia profund carnală de pe chipul lui lăsa limpede de înţeles că, în clipa aceea, o dorea doar pentru un singur lucru. Şi nu era vorba nici despre banii ei, nici măcar despre informaţiile pe care le căuta despre Dolly.

Aşa se uitau bărbaţii la Venetia, dar niciodată la ea. Ca obiect al dorinţei unui bărbat, ea fusese dintotdeauna a doua alegere.

Lucas o făcea să se simtă prima alegere.

Rămăşiţele împotrivirii ei dispărură, iar ea se pierdu în fantezia lui… în fantezia ei. Chiar îşi împinse sânii mai în faţă pentru privirea lui şi fu răsplătită de dorinţa înflăcărată din ochii lui.

— Dar un pirat ar face mai mult decât un singur fel de examinare.

— Oh? răsuflă întretăiat, apoi se înroşi la auzul nerăbdării din propria voce.

Se părea că simţi şi el asta pentru că privirea lui se aţinti numaidecât spre ea, încântând-o cu intensitatea aprigă.

— Ar trebui să evalueze prin atingere.

Apoi îi acoperi pieptul – pieptul dezgolit – cu mâinile.

Şi era minunat!

Cealaltă mână alunecă pe mijlocul ei, ca să o tragă mai aproape şi să deseneze febril săruturi pe gâtul ei, frământându-i sânul cu palma goală şi provocându-i senzaţii înnebunitoare prin fiecare nerv. Era o femeie atât de neobrăzată! Dar senzaţia era atât de glorioasă… de desăvârşită!

Când îi răsuci sfârcul între degete şi îl transformă într-un punct încordat, dureros, ea aproape că îşi împinse sânul în mâna lui, atât de dornică era de mai mult. Da, era neobrăzată! Şi nici măcar nu-i păsa. Se ridică spre mângâierile lui refuzând de bunăvoie şi cu nerăbdare să se priveze de acel moment savuros.

— Este destul de multă aventură pentru tine, draga mea? întrebă el răguşit în gâtul ei. Sau vrei mai mult?

Îşi apăsă hotărât gura pe umflătura unui sân, iar ei i se tăie respiraţia. Mai mult? Mai mult?

— Lasă-mă să-ţi arăt, să te gust…

Apoi îşi lăsă capul în jos şi îi prinse sânul în gură.

Dumnezeule! Era cu siguranţă mult mai splendid, mai ademenitor, mai… tot! Gura putea să facă atât de multe – să sugă şi să tachineze şi – oh – ce făcea în clipa aceea. Îi răsfăţa sfârcul cu dezmierdările senzuale ale limbii, care provocară un iureş de senzaţii sălbatice înăuntrul ei, făcând-o să-şi încordeze pântecul şi învolburându-i sângele în vene.

Când îi zgârie uşor sfârcul cu dinţii, aproape că înnebuni de încântare, agitându-se în şalul care îi ţintuia mâinile la spate, sigur avea să moară de plăcere înainte ca el să termine.

Cum reuşeau să reziste spioanele? Cum foloseau arta senzualităţii ca să obţină informaţii, când aceasta distrăgea atât de mult atenţia?

O transformă într-o creatură ciudat de carnală, care nu se mai putea stăpâni. Totul deasupra buricului se înfiora, totul dedesubt ardea.

De parcă el ar fi ghicit ce simţea, se întinse în spatele ei ca să-i descheie rochia până ce ajunse să atârne pe ea, apoi îşi strecură mâna prin faţă şi trecu de buricul încorsetat până ce ajunse la punctul dintre picioarele ei. La uluirea ei absolută, el îi frecă îndrăzneţ carnea delicată prin cămăşuţă.

Se agită sub efectul mângâierii intime.

— Eşti sigur… că un corsar ar simţi nevoia să-şi examineze prizoniera… acolo?

El îşi înălţă capul, răsuflând într-un ritm aspru, întretăiat.

— Da, da… Mai ales când prizoniera lui a fost atât de obraznică.

— Poftim? întrebă ea pe nerăsuflate. Cum am fost eu obraznică?

— Mă tachinezi de două zile. Cu numai câteva ore în urmă, te amuzai, pregătindu-mi „sabia” pentru o întâlnire pe care aveai de gând să mi-o negi. El îşi mută buzele pe gura ei, dar se opri, îndepărtându-se doar cât să adauge pe un ton şoptit şi răguşit: Ei bine, draga mea, o să te las să-ţi faci o idee despre cum se simte asta.

Apoi îi capturăă din nou gura, înfigându-şi adânc limba, chiar când degetele lui înnebunitoare o mângâiară apăsat jos. Fiorul aprig al senzaţiei o făcu să i se taie genunchii şi să se lipească încordată de el, dorindu-şi tot mai mult. Oh, Cerule, ce făcea cu ea?

Degetele lui necuviincioase îi mimară săruturile necuviincioase, până când ea simţi o umezeală ruşinoasă, care se strecură prin materialul cămăşuţei. Cu siguranţă şi el o simţi.

Dacă o simţise, asta nu-l făcu decât să o mângâie şi mai apăsat, până când ea simţi o senzaţie ciudată între coapse, încordându-se în locul ei cel mai intim, făcând-o să se muleze pe mâna lui, în mişcări nebuneşti, lacome.

Dintr-odată, îşi ridică mâna ca să-i mângâie pieptul. Cu câteva clipe înainte, ea ar fi primit bucuroasă acea mângâiere, dar acum nu mai era de ajuns.

Îşi desprinse gura de a lui ca să implore:

— Lucas, te rog… nefiind sigură ce îşi dorea, dar ştiind cu certitudine că el putea să-i ofere. Te rog, vreau…

— Ce? murmură el pe obrazul ei. Ce vrei?

— Nu ştiu, spuse ea pe nerăsuflate, îngrozită.

— Îţi spun eu ce vrei. El o muşcă uşor de ureche. Vrei eliberare. Sau, cum spunem noi, americanii vulgari, vrei să ai orgasm.

— Indiferent cum s-o numi, continuă ea, întorcând o privire rugătoare spre el, vreau asta!

El scoase un chicot răguşit.

— Şi eu. O să ţi-l dau dacă mi-l dai şi tu.

Ea se uită lung la el, uluită.

El îi eliberă încheieturile din legătura şalului, apoi se retrase ca să se descheie la pantaloni. Numai atunci îi observă umflătura de acolo. Umflătură foarte mare din pantaloni.

Înghiţi în sec în timp ce el se descheie. Cu ochi care o scrutau asemenea celor ai unui corsar aţintiţi spre prizoniera lui, el spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Este vremea pentru *frecatul* ăla pe care voiai să i-l oferi sabiei mele, draga mea. Îi scoase mănuşile, apoi îi strecură mâna în pantalonii lui şi o înfăşură pe *sabia* lui. Tu mă freci o dată, eu te frec o dată.

În timp ce rămase acolo, cu mâna în pantalonii lui, fascinată, dar îngrozită de propria curiozitate, el îşi strecură mâna pe sub rochia ei şi ridică poalele jupei până la nivelul corsetului, apoi îi cuprinse din nou locul dintre coapse.

Doar că, de astă dată, era goală sub degetele lui.

Îi frecă înflăcărat şi delicat pielea îndureratã. Cu mâna liberă, îi arătă cum să-l mângâie, cum să se plimbe peste carnea tare prin mişcări lungi şi apăsate.

— Oh, Dumnezeule, da! gemu el, în timp ce ea preluă controlul, chiar dacă era greu să se concentreze pe satisfacerea lui când el o înnebunea cu propriile lui dezmierdări.

El se întinse spre ea, în vreme ce mâinile li se mişcau în tandem între ei.

— Eşti al naibii de udă şi de dulce… îi şopti el la ureche.

— Iar tu eşti atât de… mare, îi şopti ea uimită. Şi tare.

El reuşi să scoată un râset înăbuşit.

— Acum înţelegi de ce m-ai înnebunit mai devreme? Cu toată vorbăria ta despre frecatul *sabiei* mele?

— Şi atunci am înţeles, îl tachină ea.

— Eşti o Dalila fecioară, care învaţă din cărţi necuviincioase cum să tortureze un bărbat.

Se aprinse la faţă şi deschise gura ca să răspundă,

dar un sunet frânse clipocitul valurilor care se loveau uşor de corabie.

— Amelia! strigă o voce ascuţită de peste apă. Amelia, unde eşti? Ce se întâmplă?

— La naiba, gemu el, când amândoi recunoscură vocea doamnei Harris.

Amelia încercă să se retragă, dar el o prinse iute.

— Încă n-am terminat, se împotrivi el.

— Trebuie să-i răspund sau o să convingă vreun luntraş să vină aici după noi. În timp ce se zvârcoli să se elibereze, se îndreptă legănându-se spre hubloul care dădea spre ţărm, asigurându-se că îşi lăsa numai capul la vedere, în timp ce încerca să-şi aranjeze hainele la loc. Facem un tur pe punte! strigă ea.

Doamna Harris îi zări capul gol şi se încruntă.

— Unde îţi este boneta?

Lucas veni în spatele ei şi murmură:

— Spune-i că a luat-o vântul!

În timp ce repetă scuza lui strălucită pe un ton prudent, el îşi strecură mâna printr-o parte şi îi mângâie sânul. Ea aproape că se înecă. Chiar dacă ştia că doamna Harris îi vedea doar faţa, era ceva teribil de tulburător faptul că însoţitoarea ei o privea în timp ce el o atingea cu atâta neobrăzare.

Tulburător… şi ciudat de excitant. Ea îşi apăsă sânul în mâna lui.

— Scapă de ea, la naiba! îi porunci el. Spune-i că îţi căutăm boneta. Cu cealaltă mână îi ridică fustele în faţă ca să-şi reia mângâierea cu atât mai scandaloasă. Spune-i că o să ieşim de îndată ce o găsim!

Ea îi prinse mâna, dar asta îl făcu să o mute pe a ei înapoi în pantalonii lui ca să-i mângâie *sabia. Sabia* lui cutezător de întărită.

Ea îl apucă strâns, gândindu-se că putea să-l potolească, însă el spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Da, aşa, te rog, draga mea…

Acel „te rog” o făcu să se decidă. Ştia că el ar fi preferat să mănânce cuie decât să i-o spună unei

englezoaice. În timp ce sângele îi răsună în urechi, ea îşi strigă scuza spre însoţitoarea ei, rugându-se ca obrajii roşii să nu o dea de gol.

Doamna Harris strigă:

— Eşti bine, draga mea?

— Foarte bine! strigă ea înapoi, disperată să se îndepărteze de hublou. Lucas îi făcea cele mai necuviincioase lucruri, iar încântarea care se forma înăuntrul ei era prea minunata ca să o ignore. Doar că este puţin cald aici…

Cald nu era chiar cuvântul potrivit. Torid. Mistuitor. În flăcări. Simţea că avea să moară dacă nu îşi atingea eliberarea cât mai curând.

Nu aşteptă să vadă dacă doamna Harris îi acceptă povestea. Îndepărtându-se de hublou, ea dădu drumul *sabiei* lui Lucas şi se întoarse spre el. El se năpusti numaidecât asupra ei, devorându-i gura, în timp ce îi trase mâna înapoi în pantaloni.

Apoi se întoarse să o mângâie, dar de astă dată fu cu atât mai scandalos. Chiar avu îndrăzneala să-şi strecoare un deget înăuntrul ei. Înăuntrul ei!

Ea îşi îndepărtă gura ca să murmure:

— Lucas, n-ar trebui…

— Nu spune nimic, draga mea, îi şopti el în timp ce-i răsfaţă gâtul cu săruturi înflăcărate şi pasionale. Este doar degetul meu, nimic mai mult. Dar trebuie să mă laşi să te înnebunesc… la fel cum mă înnebuneşti tu pe mine.

Cuvintele lui o încântară.

— Serios? îi şopti ea, deşi îi era tot mai greu să vorbească.

— Ştii că da, gemu el. Mai repede… Mângâie-mă mai repede! Te implor, scumpa mea Dalila…

Ei îi plăcu rugămintea lui, oh, da! Şi felul în care săruturile lui deveneau mai sălbatice şi mai frenetice când îl făcea să implore. Calculatul, stăpânitul maior nu mai era decât o poveste. În locul lui apăruse un bărbat care avea nevoie de o femeie, care avea nevoie de ea.

Ar fi fost momentul perfect să-l întrebe ce voia ea să

afle. Dar nu putea. Nu cu acea tensiune uluitoare care se contura înăuntrul ei, accentuându-se, arcuindu-se, făcând-o să scoată un ţipăt adânc şi gutural…

Slavă Cerului că el îl înăbuşi cu gura lui. Pentru că ea nu ar fi fost în stare să şi-l înăbuşe aşa cum nu reuşi să oprească furtuna de plăcere care îi zgudui membrele, ţâşnind fierbinte şi dulce prin venele ei, trimiţând-o într-un loc glorios, în care exista doar bărbatul care o aducea la extaz…

Iar când el, după câteva momente, o găsi pe a lui, ea mai degrabă ghici decât să vadă că scoase ceva din buzunar şi băgă în pantaloni. Simţi ceva – poate o batistă? – care se înfăşură pe mâna ei chiar înainte ca el să geamă pe buzele ei, iar o umezeală lipicioasă se strecură prin material, ajungând la mâna ei.

Amelia învăţase suficiente lucruri despre relaţiile dintre bărbaţi şi femei ca să ştie că era sămânţa lui. Fu cuprinsă de o încântare feroce. Şi el îşi găsise plăcerea în braţele ei.

Dar, în timp ce amândoi se cutremurară sub efectul plăcerii lor comune, iar săruturile lor febrile se potoliră într-o îmbrăţişare care se răci cu paşi repezi, realitatea a ceea ce tocmai făcuse începu să devină evidentă. Ei… ea…

Dumnezeule sfinte, totul ajunsese prea departe! Avea să ajungă în iad pentru un asemenea dezmăţ, indiferent de scopul ei.

Scopul ei… Ha! Uitase de scopul ei în clipa în care bărbatul acela îşi începuse seducţia blestemată.

Îşi scoase mâna din pantalonii lui Lucas şi se eliberă din braţe lui, încercând să-şi liniştească pulsul dezlănţuit. Ce trebuia să facă acum? El avea să se aştepte la mai multe aventuri, acum că intraseră în jocul acela atât de primejdios. Iar dacă el chiar ar fi curtat-o, ea ar fi fost dornică să continue.

Dar, la naiba, el nu o curta! Ca orice bărbat, el pur şi simplu îşi căuta propria plăcere. Se uită pe furiş la el şi îl găsi urmărind-o cu privirea lui înflăcărată. Probabil credea că este o desfrânată şi se gândea că era o scuză suficientă

ca să-şi facă pe plac, în timp ce se prefăcea că o curta.

Gândul acela o făcu să-şi domolească furia. Şi-o făcuse cu mâna ei, cu fascinaţia ei blestemată pentru lucrurile interzise. Dar nu era vreo nebună – dacă accepta alte asemenea aventuri, avea să fie compromisă. Nu voia să rişte şi să-şi facă familia de râs.

Întorcându-se cu spatele la el, îşi aranjă cu grijă hainele, încercând să nu-şi amintească noianul de emoţii pe care le simţise când el o sărutase pe gât, îi privise sânii dezgoliţi, o purtase pe culmile extazului.

Îşi înăbuşi un oftat. Oh, era cu adevărat destrăbălată! Nu mai era nimic de făcut, întâlnirile lor între patru ochi trebuiau să se încheie. Era incapabilă să-şi înăbuşe dorinţa nesăbuită de pasiune pentru datoria de a afla trecutul secret al lui Dolly, iar acest lucru era periculos. Nu numai pentru ea, ci şi pentru Dolly.

Dintr-un motiv oarecare, el nu se folosise de întâlnirea lor senzuală ca să-i pună întrebări, dar asta nu însemna că nu avea să o facă în viitor.

Aşa că, de acum înainte, trebuia să o curteze în public. Nu trebuia să-l mai lase niciodată să ghicească cât de mult o afectau *aventurile* lui. Altfel, el nu avea să se liniştească până ce nu găsea altă şansă de a profita de slăbiciunea ei.

Ceea ce putea să ducă doar la dezastru.

Capitolul 10

Dragă Charlotte,

Într-adevăr, am citit relatarea din ziar. Totuşi, îndrăznesc să spun că nu trebuie să-ţi faci griji pentru Lady Amelia. Sunt convins că poate să se descurce cu maiorul Winter dacă se dovedeşte că devine problematic. Ai instruit-o bine – de fapt, pe toate tinerele tale domnişoare – în privinţa crailor.

Cu sinceritate,

Michael

„La dracu’! Ce naiba am făcut?”

În timp ce raţiunea se infiltra în creierul lui febril, Lucas gemu. Chiar îşi pierduse minţile de data asta. Distrusese totul.

Şi nimic nu o dovedea mai bine decât felul în care Amelia se îndepărtase de el. Niciun fel de săruturi tandre de final, nici urmă de ataşament, niciun minut în plus în îmbrăţişarea lui. El rămase acolo, încercând din răsputeri să-şi recapete răsuflarea, învăluit în parfumul de caprifoi, cu gustul ei încă pe limbă, iar ea se retrase.

Nu putea să o condamne. Îi legase mâinile. Îi oferise plăcere. O făcuse să-i ofere plăcere. Doamne, aproape că făcuse inimaginabilul!

Dar, la naiba, când îl tot sâcâise să coboare sub punte, faptul că fusese martoră la slăbiciunea lui îl împinsese să-i scoată acel moment din minte. Iar de îndată ce îşi dăduse seama că tortura aceea senzuală cu sabia de mameluc de dimineaţă fusese intenţionată, fusese cuprins de dorinţa de a o cuceri, de a-i arăta că nu putea să-l tachineze şi să-l chinuie cum, fără îndoială, făcea cu gentlemenii ei pedanţi.

El o cucerise întru totul. Iar acum ea avea să-l facă să sufere pentru asta.

După ce aruncă deoparte batista murdară, se încheie la pantaloni cu o iuţeală căpătată în ani întregi în care se grăbise să răspundă la chemarea datoriei. Aruncă o privire furişă spre Amelia, dar ea nici măcar nu se uită la el câtă vreme îşi aranja hainele. La naiba, la naiba, la naiba!

Amelia era tânără şi lipsită de experienţă, pe lângă faptul că era o moştenitoare foarte râvnită, cu un tată cu titlu nobiliar. Nu era vreo văduvă veselă cu care putea să se joace de-a piraţii şi domniţele, să o lege şi să o dezbrace pentru plăcere reciprocă. Sau vreo târfă de pe docuri pe care putea să o lipească de un perete şi să o mângâie după

ce o plătise cu câteva monede.

Amelia avea să-l pedepsească pentru asta. Chiar dacă ea acceptase tot ce făcuse el, chiar dacă participase de bunăvoie şi chiar îl făcuse să uite pentru scurt timp…

Scrâşni din dinţi. Când trebuise să o interogheze, se bucurase de ea. Şi probabil că o înfuriase, distrugându-şi şansele viitoare.

Cel mai rău era că ar fi făcut-o din nou într-o secundă dacă ea i-ar fi permis. Pentru că intimitatea cu ea fusese cea mai divină senzaţie pe care o simţise în ultimii trei ani.

Dumnezeu să aibă milă de el!

Ea se întoarse spre el, cu hainele aranjate şi şalul acoperindu-i sânii frumoşi. Dacă nu era tremurul mâinilor ei, în timp ce îşi trase mănuşile pe care el le scosese, Lucas nici nu ar fi zis că s-ar fi întâmplat ceva între ei.

— Asta a fost cu siguranţă o aventură interesantă, spuse ea cu o voce neutră.

O aventură interesantă? Doar atât putea să spună? El o privi prudent.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine. De ce să nu fiu după… eforturile tale susţinute?

El se chinui să digere reacţia ei. Englezii erau rezervaţi, dar reacţia aceea…

— Ar trebui să-mi cer scuze.

— Pentru ce? Mi-ai promis o aventură şi asta mi-ai oferit. Acum s-a terminat.

S-a terminat? La naiba, s-a terminat?

Cu un zâmbet rece, ea îşi aranjă câteva şuviţe de păr. Niciodată nu avusese un aer de englezoaică mai evident.

Şi nici nu fusese vreodată mai apetisantă. El îşi dorea să o lipească iar de perete şi să facă dragoste cu ea până când îşi pierdea zâmbetul rece şi nepăsarea, până când îi răvăşea cu totul părul şi hainele, făcând-o să răsufle întretăiat şi să geamă sub el…

„Ai grijă, omule!” Ca printr-o minune, i se oferise o păsuire şi trebuia să profite de ocazie cât mai putea.

— Ar trebui să ne întoarcem la ţărm, spuse el, hotărât

să adopte calmul ei.

— Da. Ea se aplecă să-şi ridice boneta cu o nonşalanţă care îl făcu să-şi încordeze maxilarul. Iar doamna Harris nu trebuie să ghicească în veci ce am făcut noi aici.

— De ce nu?

Privirea ei îngrozită se aţinti brusc asupra lui.

— Nu se poate să crezi că ar trebui să afle!

— Nu tot. Dar, cu siguranţă, până şi englezii se sărută când fac curte.

Oare ce citea pe chipul ei era furie? Încordarea se risipise prea repede pentru ca el să fie absolut sigur. În plus, de ce să fie furioasă acum când nu se supărase pentru cele întâmplate mai înainte?

— În mod oficial, nu-mi faci curte. Ea îşi legă boneta cu mişcări rigide. Aşa că, până când lucrurile nu se aşază mai bine între noi, aş prefera să nu-i povesteşti nimic doamnei Harris.

El făcu ochii mici. Cu cât continua mai mult povestea, cu atât erau mai mari şansele ca Dorothy să afle cine era el cu adevărat. Ea şi Frier aveau să fie la două ţări depărtare până ce Lady Dalila decidea să-l lase pe Lucas să intre în familie.

— Atunci să rezolvăm problema acum. El încercă să pară la fel de nepăsător ca ea. Nu mai am mult timp de stat în Anglia. Nici măcar nu ţi-am întâlnit părinţii. Îi veni o idee. Şi nu putem să ne ţinem mâinile departe unul de celălalt. La drept vorbind, s-ar putea să ne trezim obligaţi să ne căsătorim oricum dacă o să continuăm să ne întâlnim aşa.

— La drept vorbind, îl contrazise ea cu o urmă de sarcasm, nu văd niciun motiv pentru care să mă grăbesc. Ne-am cunoscut abia ieri, Lucas. În general, se consideră că o perioadă scurtă de curtat înseamnă şase luni, iar una lungă este de un an sau doi.

Tonul ei distant îi dădu fiori. Avea de gând să-l ţină după ea săptămâni întregi, în timp ce îl făcea să joace pe muzica ei?

— Dacă ai impresia că o să-mi prelungesc şederea în

Anglia până...

— Nu, bineînţeles că nu. Dintr-odată, ea îşi împinse bărbia în faţă cu o expresie imperială. Dar, cu siguranţă, n-ar fi rău să petrecem câteva zile ca să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt, înainte să le dăm de veste celorlalţi despre intenţiile tale.

Hotărât să o tulbure, îşi lăsă privirea să alunece încet peste corpul pe care îl mângâiase cu doar câteva minute înainte.

— Credeam că deja ne-am cunoscut destul de bine, draga mea.

În locul îmbujorării pe care sperase să o provoace, ea îi aruncă o privire de o asemenea furie încât el încremeni. Nu era atât de calmă sau de nepăsătoare pe cât se prefăcea că era. Într-un mod destul de ciudat, reacţia ei îl încântă.

— Vorbesc despre un alt fel de a ne cunoaşte, maior Winter.

— Deci ne-am întors la maiorul Winter şi Lady Amelia, nu-i aşa? o tachină el. La genul ăsta formal de a ne cunoaşte te referi?

— Da, genul potrivit, în care oamenii vorbesc în loc să...

— Să se înnebunească unul pe celălalt de dorinţă? El îşi coborî vocea într-un murmur răguşit. Să se excite unul pe celălalt pentru o plăcere reciprocă?

Ea îi studie chipul.

— Genul de a ne cunoaşte în care oamenii îşi dezvăluie unii altora mai mult decât trupurile lor. În care îşi împărtăşesc temerile, cum ar fi motivul pentru care încremenesc de groază la vederea unei trape deschise care duce sub punte.

Cuvintele îl izbiră ca un pumn în stomac. La naiba cu ea şi cu toată curiozitatea ei!

— Când o să putem împărtăşi o asemenea legătură, adăugă ea încet, când o să fii sincer cu mine, numai atunci o să-mi întâlneşti părinţii.

Întorcându-se pe călcâie, ieşi pe punte.

*

Tot drumul de întoarcere cu trăsura, Amelia îşi regretă cuvintele pripite. Nu doar din cauza groazei apărute pe chipul lui după ce ea le rostise. Sau a faptului că abia dacă schimbaseră două cuvinte după ce plecară de pe fregată sau în călătoria lor încordată cu bărcuţa.

Ci din cauza senzaţiei îngrozitoare că mersese prea departe. Indiferent ce demoni îl făcuseră pe Lucas să reacţioneze atât de puternic în faţa unei trape deschise, nu aveau cum să fie prea blânzi, iar un bărbat cu mândria lui sigur detesta să o lase să observe şi cu atât mai puţin să discute despre asta.

Dacă exact cruzimea ei îl făcea să acţioneze necugetat şi să o ia pe Dolly cu el în America? Din moment ce încă nu o făcuse, asta însemna că nu o bănuia cu adevărat pe Dolly de ceva nelegiuit? Sau doar că existau legi care împiedicau cursul faptelor? Chiar dacă existau, cu siguranţă, Lucas era destul de iritat ca să acţioneze sub efectul mândriei rănite.

Dar, la naiba, şi ea era mândră! Şi de fiecare dată când el menţiona faptul că o curta, de parcă îşi dorea cu adevărat să o ia de soţie, ea voia să-i dea o palmă. El doar încerca să o convingă să i-o prezinte pe Dolly. Ticălosul! Demon cu două feţe! Avea să-l ţină în aşteptare până ce se asigura că nu putea să-i facă niciun rău mamei ei vitrege.

— Sunteţi amândoi atât de tăcuţi! spuse doamna Harris, aflată lângă ea. Nu ţi-a plăcut corabia?

Fu cât pe ce să spună că anumite părţi din ea i-au displăcut teribil maiorului Winter, dar când îi văzu expresia rigidă, îşi înăbuşi cuvintele.

— A fost bine.

— Lui Lady Amelia i s-a părut… murdară.

Lucas o tachina cu privirea, la naiba cu el!

— Nu-mi pot închipui că puţină murdărie a deranjat-o pe Amelia, spuse doamna Harris.

— Vezi, domnule maior? răspunse ea. Trebuia să mă

laşi să cobor sub punte, aşa cum te-am rugat, în loc să subliniezi că era murdar peste tot.

Când el se încruntă la ea, doamna Harris interveni.

— Într-o asemenea situaţie, prudenţa a fost binevenită. Sunt sigură că erau şobolani pe acolo. Şi poate că Ameliei nu-i pasă de mizerie, dar cu siguranţă i-ar fi păsat dacă îi rodeau nişte şobolani degetele.

Remarca nu păru să-l îmbuneze pe Lucas.

— O să-mi amintesc de asta atunci când o să aleg următoarea noastră ieşire. Poate că ar trebui să facem ceva mai cuminte, să vizităm un muzeu ori să mergem la o plimbare în parc.

— O plimbare în parc sună minunat, spuse Amelia cu o voce mieroasă. Sunt convinsă că i-ar plăcea şi doamnei Harris.

— Atunci mâine? i-o întoarse el, chiar dacă licărirea glacială din ochii lui dădea de înţeles că nu-i plăcea să fie obligat să o includă şi pe văduvă în planurile lui.

— Desigur, răspunse Amelia încruntată.

— Nu, draga mea, nu mâine. Doamna Harris se întoarse spre Amelia. Ai uitat de întâlnirea organizată de London Ladies Society? Domnişoara North se bazează pe tine să-i susţii noua cauză. În plus, i-ai promis că mergi.

Louisa North era fiică de viconte, fostă damă de companie a răposatei prinţese Charlotte. Ca să scape de durerea provocată de moartea prematură a prinţesei în urmă cu un an, Louisa o ajutase pe doamna Harris să le pregătească pe elevele ei pentru prezentările de la curte.

De curând însă, îşi concentrase eforturile asupra reformei închisorilor, subiectul întâlnirii programate. După tot ce făcuse Louisa pentru şcoală, Amelia acceptase cu bucurie să participe. Iar acum nu mai putea să se răzgândească.

— Da, mă tem că am uitat, rosti Amelia. Trebuie să particip.

— Iar poimâine este ceaiul absolventelor, spuse doamna Harris. Nu poţi să lipseşti, din moment ce are loc la tine acasă.

Amelia oftă. Indiferent cât de supărată era pe Lucas, era nevoită să-şi petreacă timpul cu el ca să afle mai multe despre planurile lui. Dar, dacă începea să-şi anuleze întâlnirile cu prietenele ei ca să-i facă pe plac, doamna Harris putea considera că lucrurile avansau suficient de repede ca să le scrie lui *papa* şi lui Dolly. Amelia nu îndrăznea să grăbească revenirea lor prematură la Londra.

— Atunci, poate un eveniment pe seară, spuse Lucas.

— Mâine-seară deja am o obligaţie, spuse ea. Când el se încruntă, adăugă: Dar n-am nimic aranjat pentru seara următoare, după ceai.

El o studie atent.

— Atunci o să mă interesez la ce piesă de teatru putem merge.

— Oh, teatrele nu sunt deschise în seara aceea, interveni doamna Harris.

Lucas se cufundă între pernele de pe banchetă şi le privi încruntat pe amândouă.

— Voi, doamnelor, le daţi mari bătăi de cap unui bărbat care încearcă să curteze o femeie.

O tăcere copleşitoare se aşternu în trăsură. El tocmai îşi declarase oficial intenţiile, după ce Amelia îl rugase să mai aştepte înainte să o facă.

Ea se chinui să-şi ţină furia în frâu. El se răzbuna din cauza comentariilor ei legate de trapă şi din pricina refuzului de a-l reîntâlni. Îi forţa mâna, ceea ce îi crea probleme.

Lucru întărit de răspunsul doamnei Harris:

— Ca să vezi! Voi, americanii, sunteţi direcţi, nu-i aşa?

— Şi încrezuţi, adăugă Amelia. Trebuia să o convingă pe doamna Harris că încă nu exista niciun motiv să le scrie lui *papa* şi lui Dolly despre faptul că era curtată.

— Am discutat despre asta, răspunse el. N-ai spus nu.

Amelia simţi privirea văduvei aţintită spre ea.

— Nici n-am spus da. Am zis că poţi să-mi faci curte şi că o să vedem cum merge. Ea îşi miji ochii. Din câte îmi amintesc, ţi-am cerut să păstrezi chestiunea în privat până când ajungem să fim mai siguri… unul de altul.

El o ţintui din priviri.

— Eu sunt sigur de tine.

„Mincinosule! Tu nici măcar nu mă vrei!”

— Maior Winter! Doamna Harris puse o mână liniştită pe braţul Ameliei. Poate că americanii sunt agresivi când vine vorba de atingerea scopurilor lor, dar englezii tind să fie prudenţi. Nu ne aruncăm cu capul înainte când vine vorba de decizii importante legate de viitorul nostru.

— Eu n-am timp să fiu prudent, doamnă, spuse el pe un ton tărăgănat. În ritmul acesta, o s-o văd pe Amelia o dată pe săptămână, iar pentru mine nu este de ajuns. În curând, o să plec.

— Oh? răspunse Amelia. Era rândul lui să se simtă stânjenit, se gândi ea. Şi de ce chestiuni urgente trebuie să te ocupi? Eşti consilier la semnarea unui tratat. Guvernul tău nu o să-ţi permită să-ţi iei tot timpul de care ai nevoie?

Îi zvâcni un muşchi în maxilar.

— Aştept veşti despre posibilitatea unei numiri drept consul. Din moment ce anumite probleme personale mă împiedică să-mi continui cariera în Garda Marină, nu mi-ar plăcea să nu pot da curs numirii.

Dacă el putea să fie direct, putea să o facă şi ea.

— Ce fel de probleme personale?

— Amelia, este nepoliticos, interveni doamna Harris cu voce scăzută.

Privirea lui Lucas o întâlni pe a ei.

— Genul de probleme care mă împiedică să trăiesc la bordul unei corăbii luni întregi.

Atunci ea îşi dădu seama: el nu putea sau nu voia să coboare sub punte. Un lucru care, cu siguranţă, îi crea probleme unui marinar.

În timp ce el îşi întoarse brusc privirea spre fereastră, uitându-se lung la docurile sumbre, un val de empatie o făcu să-şi regrete cuvintele pripite. Sărmanul şi mândrul Lucas! Cum îşi dorea să se întindă şi să şteargă cu săruturi liniile aspre ale expresiei lui rigide!

Nu era de mirare că îşi luase în serios misiunea de a o găsi pe Dorothy Frier. Nu mai putea să-şi apere corabia aşa

cum trebuia să facă un marinar, aşa că îşi servea ţara în alt fel. Deşi cu siguranţă fusese dezinformat în legătură cu Dolly şi nu trebuia să pretindă că îi făcea curte Ameliei ca să-şi urmărească scopurile, măcar ea înţelegea înverşunarea intenţiilor lui.

— O să păstrez pentru tine seara de după ceai, domnule maior, spuse ea încet. Când te decizi asupra planurile noastre, poţi să-mi trimiţi un bileţel ca să-mi dai de veste.

Întunecată şi vulnerabilă, privirea lui o întâlni pe a ei.

— Mulţumesc, spuse el morocănos.

Merseră o vreme în tăcere, auzindu-se doar scârţâitul trăsurii şi tropăitul copitelor de cai pe pavaj. Se apropiau deja de St. James's Square.

Spre disperarea ei, se trezi întristată de gândul de a-şi lua rămas-bun. În mod cert, următoarele două zile aveau să-i ofere vărului Michael timp să afle mai multe despre misiunea lui Lucas, lucru care nu putea decât să o ajute. Dar ei avea să îi fie dor de Lucas. De el, cel mai enervant, secretos şi arogant bărbat pe care îl întâlnise vreodată!

Şi singurul care îi făcuse vreodată sângele să i se înfierbânte în vene, singurul care o făcuse vreodată să se simtă dorită. Dacă se dovedea a fi un adevărat ticălos după ce se încheia toată povestea aceea, cum avea să îndure totul?

Doamna Harris încremeni brusc lângă ea.

— Oh, Doamne, murmură ea. Aveai dreptate, Amelia. Omul ăsta chiar este o bătaie de cap.

Confuză, Amelia se întoarse spre ea şi văzu că văduva privea pe fereastră, apoi îşi dădu seama la ce se referea. O trăsură care purta blazonul cu coroană al unui marchiz era oprită la două uşi depărtare de locuinţa ei din oraş.

Exact ce-i mai trebuia în ziua aceea. Lord Pomeroy.

Capitolul 11

Dragul meu văr,

Îţi mulţumesc, bunule domn! Fac tot posibilul să-mi instruiesc domnişoarele, după cum ai spus-o tu atât de amuzant. Nicio boală nu este mai primejdioasă decât un soţ rău, căci dacă o femeie se molipseşte de această maladie, va suferi din cauza ei toată viaţa.

Prietena ta,

Charlotte

— Te rog, Lucas, lasă-l în pace! spuse Amelia puţin mai târziu, dorindu-şi din suflet ca doamna Harris să nu fi observat trăsura lui Lord Pomeroy pe stradă.

Amelia încerca să-i explice lui Lucas.

Se aflau la grajduri, pentru că ea insistase ca vizitiul să-i lasă să coboare acolo. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Lord Pomeroy să îl vadă pe maior cu ele.

Îi bloca drumul lui Lucas, în timp ce el se îndreptă spre uşa grajdului.

— Lord Pomeroy nu e treaba ta.

El se încruntă.

— Ei, ba bine că nu! Doamna Harris tocmai mi-a povestit că omul obişnuia să stea în trăsură în afara casei tale ca să-ţi intimideze pretendenţii. Iar tu te aşteptţi ca eu să-l las în pace?

Chiar dacă dorinţa lui neaşteptată de a o proteja era înduioşătoare, intervenţia lui putea doar să înrăutăţească lucrurile.

— A încetat să se oprească în dreptul casei noastre după ce *papa* a refuzat să se gândească la o căsătorie între noi. Azi probabil că a încercat să-mi facă o vizită, i s-a spus că nu sunt acasă şi a decis să aştepte. Asta e tot.

— Sau, interveni doamna Harris, acum că tatăl tău este plecat la ţară, Lord Pomeroy a revenit la vechile lui metehne. Mai ales după ce a observat aseară atenţia evidentă a maiorului pentru tine.

Amelia îi aruncă doamnei Harris o privire frustrată.

Femeia nu o ajuta deloc.

Lucas era foarte pornit.

— Atunci cineva ar trebui să-i amintească lui Pomeroy că atenţia *lui* nu este bine-venită. Şi nu doar în cuvinte.

Căută în buzunarul de la pantaloni şi scoase pumnalul din teacă.

— Doamne sfinte! murmură doamna Harris.

— Mi-ai spus că nu-l ai la tine! exclamă Amelia.

— Am minţit. El scoase calm pumnalul din teacă. Niciun soldat decent nu pleacă de acasă neînarmat.

Amelia aruncă o privire în jur şi văzu că rândaşii se uitau pe ascuns, uluiţi de pumnalul lui Lucas, în vreme ce dezlegau caii şi începură să-i ţesale.

— Nu o să te las să-l foloseşti.

Privirea lui Lucas o întâlni pe a ei, strălucind mânioasă.

— Un militar ca Pomeroy înţelege doar un singur lucru. Şi este nevoie de alt bărbat care să-i explice asta.

— Este un fost general, crezi că o să cadă pe spate şi o să se prefacă mort?

— Când o să fie posibil să moară, o să o facă.

— Doar o să fie şi mai hotărât să insiste şi să mă curteze. O s-o vadă ca pe un fel de a mă salva de tine. Când văzu că Lucas pur şi simplu îşi prinse pumnalul în faţa pantalonilor, afişat ostentativ, ea adăugă: Dacă ameninţi un lord, o să fii arestat, indiferent de motiv. Şi cum o să mă mai ajuţi?

Lucas strânse din dinţi.

— Atunci spune-mi ce să fac! Pentru că nu plec până ce nu o să fiu sigur că eşti în siguranţă.

— O să fim bine, serios. Lord Pompos este doar o pacoste. N-ar îndrăzni să facă mai mult decât să se uite urât la pretendenţi din trăsura lui.

— Unii oameni ar face orice ca să pună mâna pe bani, replică Lucas.

Convingerea lui aprigă o făcu să se oprească o clipă. Vorbea despre sine? Sau despre altcineva? Cu siguranţă, nu îl neliniştise într-o asemenea măsură doar Lord Pompos.

În regulă. Nebunul încăpăţânat nu avea decât să-l atace pe Lord Pompos. Probabil urma să-l rănească şi să fie arestat, ceea ce elimina ambele probleme ale Ameliei. Lord Pompos avea să o lase în pace, iar Lucas putea fi în siguranţă la închisoare şi departe de Dolly.

Însă nu putea să suporte gândul de a-l şti pe Lucas la închisoare. Nu după ce îi văzuse chipul livid când se uitase la trapa aceea. Şi, cu siguranţă, nu după ce o atinsese atât de intim.

La bine sau la rău, bătălia lor trebuia să rămână între ei. Aşa că trebuia să-şi alunge temerile. Se chinui să schiţeze un zâmbet liniştit.

— Serios, Lucas, sunt sigură că o să se sature de tactica asta când o să vadă că nu dă roade.

Lucas îşi încleştă pumnul.

— El nu este unul dintre lorzii tăi cu obraz subţire. Dacă asta nu dă roade, o să ia măsuri mai drastice.

— Cum ar fi? Orice altceva ar provoca un scandal, iar el nu şi-ar dori ca reputaţia de erou de război să-i fie mânjită. În plus, ştie că nu o să mă mărit cu el. Iar din moment ce trebuie să aibă consimţământul meu pentru nuntă şi pe al tatii ca să aibă acces la averea mea…

— Dacă ştie asta, spuse Lucas, evident frustrat, pentru ce stă la pândă în faţa reşedinţei tale, în loc să facă ochi dulci unei moştenitoare mai maleabile?

— Pentru că nu-l interesează doar banii Ameliei, interveni doamna Harris, indiferent ce spune ea.

Amelia îi aruncă o privire încruntată.

— Este adevărat, iar tu ştii asta, draga mea. Când ţi-ai făcut debutul în societate, ai fost atât de dornică să-i auzi poveştile din război, iar el a fost atât de flatat de interesul tău, încât a decis că eşti singura tânără care există pentru el.

— Da, protestă ea, dar acum mi-am dat seama de greşeala mea şi i-am explicat de o mie de ori că interesul meu era unul pur teoretic. Crede că, din moment ce sunt deja în al doilea sezon, lipsa de cereri în căsătorie o să mă facă să accept să fiu curtată de el. În timp, o să-şi dea

seama că se înşală.

Lucas îşi întoarse privirea sceptică spre doamna Harris.

— Tu ce crezi?

— Sunt de acord cu Amelia. Chiar dacă interesul lui pasionat este supărător, mă îndoiesc că o să facă ceva mai mult decât acum. Nu ar risca un asemenea scandal.

— O fi Lord Pompos general, adăugă Amelia, dar este şi marchiz şi e foarte conştient de importanţa lui.

— Da, cum să nu, spuse Lucas cu dezgust. Uit mereu cât de tare respectaţi voi, englezii, titlurile.

Dar măcar îşi băgă pumnalul în teacă şi îl puse la loc în buzunar.

— În plus, continuă ea, chiar crezi că tata mă lăsa singură în Londra dacă avea impresia că sunt în pericol?

Privirea lui rămase aţintită asupra ei.

— Nu ştiu sigur ce ar face tatăl tău.

Se referea cumva la Dolly? Era absolut convinsă de asta, dar nu putea să-şi dea seama ce voia să spună.

— N-ar permite niciodată să mi se întâmple ceva, îţi garantez. Deci ai putea foarte bine să te întorci la reşedinţa Kirkwood. Ea îl luă de braţ şi adăugă hotărâtă: Hai, te conduc până la poartă!

— Ne vedem înăuntru, murmură doamna Harris.

Amelia schiţă spre ea un zâmbet recunoscător, bucuroasă de şansa de a-şi lua rămas-bun de la Lucas între patru ochi. Putea să-i spună lucruri care nu puteau fi rostite de faţă cu alţi oameni.

Ieşiră din grajduri, dar Lucas se opri chiar înainte să ajungă afară, cu o licărire calculată în ochi.

— Trebuie să-mi iau sabia din salonul în care am fost de dimineaţă.

Când el dădu să se întoarcă, parcă vrând să se ducă pe urmele doamnei Harris, ea îl trase în direcţia opusă.

— Oh, nu o să faci asta! spuse ea râzând. Speri doar să dai nas în nas cu Lord Pomeroy. Ea îi aruncă un zâmbet sfios. În plus, nu poţi să-ţi iei sabia înapoi până ce nu o curăţ eu.

Ochii lui se întunecară.

— Cochetă obraznică! Ăsta este adevăratul motivul pentru care Pomeroy stă pe la uşa ta. Vrea să-i cureţi şi lui sabia.

Ea se înroşi.

— Pe naiba! Îmi vrea doar averea. Ajunseră la poartă. Iar tu, domnule, o să-l laşi în pace şi o să te întorci la reşedinţa Kirkwood pe uşa din spate, ca el să nu te vadă.

— De fapt, cred că o vorbă prietenească, aşa, ca între soldaţi ar fi în regulă.

— La naiba, Lucas… dădu ea să spună.

— Fără arme, îţi promit.

— Nu este suficient de bine. Ea se încruntă. Promite-mi că nu o să vorbeşti cu Lord Pomeroy!

Un zâmbet vag se desenă pe buzele lui.

— Şi de ce aş fi atât de nebun încât să-ţi promit asta?

— Pentru că, dacă nu o faci, o să refuz să te mai revăd. Ea îi împinse uşor pieptul cu mâna înmănuşată. Acum fugi de aici!

El îi prinse mâna de pe piept înainte să apuce să şi-o retragă.

— Promit să nu vorbesc cu Pomeroy dacă tu îmi promiţi că, dacă omul ăsta te mai deranjează, o să mă laşi să mă ocup de el în felul meu.

— Împuşcându-l? Provocându-l? Luptând cu el?

— Orice trebuie ca să-l fac să te lase în pace.

Ea ar fi fost flatată de îngrijorarea lui dacă nu ar fi suspectat ce anume o determina. Probabil se temea ca Pomeroy să nu facă ceva pripit, care să-i îngreuneze realizarea propriilor planuri.

Înăbuşindu-şi sentimentele rănite de gândul acela, Amelia încercă să adopte un ton mai relaxat:

— Promit că, dacă mă găsesc în pericol de moarte, o să te chem să-mi trimiţi duşmanii la plimbare.

— Vorbesc serios, la naiba! Mâna lui se strânse pe a ei. Promite-mi! Măcar o dată fă-mi pe plac!

— Mi se pare că mi-am petrecut toată după-amiaza făcându-ţi pe plac.

El scoase un râset răguşit.

— Dacă mi-ai fi făcut pe plac, draga mea, nu mai plecai fecioară de pe corabia aia. Cu o privire melancolică, el îi ridică mâna şi îi apăsă un sărut în mijlocul palmei. Data viitoare, nu o să mai dau dovadă de o asemenea reţinere de gentleman. Trăgând de marginea mănuşii scurte, mai apăsă un sărut pe pulsul care bătea nebuneşte la încheietura mâinii ei. Pentru că, atunci când un bărbat doreşte o femeie, nu se opreşte până ce nu obţine ce vrea.

Ei i se tăie răsuflarea. Cât îşi dorea să creadă intenţia înflăcărată din privirea lui, dorinţa din vocea lui! Cât îşi dorea ca intenţia de a o curta să fie adevărată, ca Lucas să vrea să se însoare cu ea!

Dar când vorbea despre dorinţă, se referea doar la corpul ei, la nimic altceva. Să o curteze era pur şi simplu un mijloc să-şi atingă scopul. Spera să câştige din toată povestea aceea, aşa cum Lord Pomeroy spera să câştige averea ei. Lucas doar îşi ascundea mai bine adevăratele intenţii.

Ea îşi înghiţi nodul din gât. De îndată ce îşi încheia investigaţia, se încheia şi curtarea, aşa că nu trebuia să se lase dusă de val de niciun gând nebunesc. Nu dacă voia să-şi protejeze inima.

Cu un zâmbet palid, ea îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Doamna Harris îmi face semn că trebuie să intru, minţi ea când deschise poarta. Mulţumesc că mi-ai arătat corabia!

El îşi plimbă privirea peste corpul ei cu intimitatea pe care o avea fiecare mângâiere fizică.

— Mulţumesc că mi-ai arătat… totul.

Ea se pierdu cu firea.

— Ai grijă, Lucas, că poate *tu* o să fii obligat să stai în trăsură la uşa reşedinţei mele!

Ea se grăbi să se întoarcă în casă.

Lucas o urmări cum pleca, simţindu-şi sângele vuind în urechi. Să stea pe poziţii într-o trăsură, aşteptând ca Lady Dalila să-l onoreze cu favorurile ei? Nici o şansă! Dacă îi închidea vreodată uşa, nu se aştepta ca ea să se mai

răzgândească. Nicio femeie nu merita atâta umilinţă, nici măcar Lady Dalila.

Exceptând cazurile în care se îndepărta pe o alee cu mersul acela legănat, care îţi făcea sângele să se învolbureze în vene. Sau când lăsa un bărbat să-i sărute gura aceea minunat de păcătoasă. Ori să-i mângâie sânii catifelaţi. Să-i tachineze mugurul delicat dintre picioarele până când gemea şi întărea atât de mult mădularul unui bărbat încât nici măcar dezmierdările mâinii ei calde nu mai erau suficiente ca să…

Cu o înjurătură, el îşi întoarse privirea de la spatele ei. Era o Dalila în toată regulă. Putea să secătuiască un bărbat de puterea şi când pur şi simplu se îndepărta de el.

Îşi căută în buzunar batista ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, apoi îşi aminti că lăsase materialul murdar pe corabie. Ar fi trebuit să-şi uite acolo şi gândurile înfierbântate de dorinţă, deoarece cu cât se lăsa mai mult pradă acelor gânduri, cu atât mai tare îi distrăgeau atenţia. Şi nu era bine.

Nu când părea că, în sfârşit, ajungea undeva. Declarându-şi limpede intenţiile în faţa doamnei Harris, se asigurase de una dintre două reacţii. Fie văduva îi susţinea intenţia de a o curta pe Amelia şi o încuraja să-şi cheme părinţii la Londra pentru o întâlnire, fie, dacă nu era de acord cu partida, le transmitea îngrijorările ei, lucru care i-ar fi adus la Londra într-un suflet.

Aşa că, dacă îşi juca bine cărţile, avea să se întâlnească în curând cu doamna Tovey. Nu putea să-şi lase mădularul excitat să distrugă totul.

Dădu să se îndrepte spre reşedinţa lui Lord Kirkwood, apoi se opri când traversă aleea de lângă reşedinţa Tovey, cea care ducea spre stradă. Mii de tunete şi fulgere, nu era bine să-l lase pe generalul acela să stea la uşă!

„Ai promis că nu vorbeşti cu el”.

Adevărat, dar nu însemna că nu putea să iasă puţin în recunoaştere. Pornind-o pe aleea care ducea în stradă, ocoli colţul exact la timp ca să-l vadă pe Pomeroy cum cobora treptele de la intrare ale reşedinţei. Probabil că generalul

încercase din nou s-o viziteze, dar fără mare succes.

În timp ce Pomeroy se îndreptă spre trăsură, Lucas îşi privi rivalul din spate. Pentru un bărbat de 50 de ani, era destul de agil, cu un mers vioi şi postura dreaptă, comună soldaţilor. Din câte reuşea Lucas să-şi amintească de la bal, bărbatul era suficient de atrăgător încât să fie pe placul unei femei, în ciuda fălcilor şi a nasului cârn. Părul lui grizonant era încă des, iar statutul de erou de război compensa cele mai multe dintre punctele slabe. Probabil ar fi putut să-şi găsească o soţie cu uşurinţă, aşa că de ce îi făcea curte Ameliei cu atâta înflăcărare? Trebuia să fie mai mult decât pentru averea ei.

Urmări să vadă dacă bărbatul pleca şi dacă Amelia avea dreptate, iar Pomeroy aşteptase doar ca ele să revină acasă. Dar marchizul urcă în trăsura lui, fără să-i adreseze vreun cuvânt vizitiului adormit. Îi trebuiră doar câteva secunde ca să-şi dea seama că omul nu avea de gând să plece nicăieri.

Lucas se încruntă. Idiot blestemat!

Pomeroy se gândea să intimideze şi alţi pretendenţi? În regulă. Nu era singurul care putea să folosească intimidarea ca strategie. Poate că Lucas promisese să nu discute cu Pomeroy, dar nu promisese să nu se lase văzut.

Intrând agale pe stradă, Lucas începu să fluiere. Numaidecât, trăsăturile încărunţite ale lui Pomeroy se iviră în geamul trăsurii. Lucas se îndreptă fix spre reşedinţă. Prefăcându-se că nu observă cum se uita generalul la el, băgă mâna în buzunar şi căută piatra de şlefuit, apoi îşi scoase pumnalul.

Se aşeză pe trepte şi începu să-şi ascută pumnalul cu mişcări lungi şi lente, ştergând des lama pe cizmele de piele. Iar în tot acel răstimp, fluieră de parcă nu avea altceva de făcut toată după-amiaza până spre seară.

După câteva minute, aruncă o privire spre trăsură. Lord Pomeroy încă îl urmărea, dar părea că nu era în apele lui. Când privirile li se întâlniră, Lucas îşi atinse intenţionat pălăria în direcţia generalului. Pomeroy se încruntă.

„Hai, nemernic bătrân! Te provoc. Ieşi din trăsura ta

blestemată şi rezolvăm situaţia chiar acum!” Nu putea să se gândească la ceva mai satisfăcător decât să tăbăcească bine un general englez.

Dar, după ce se uită urât la Lucas, Pomeroy se retrase de la geam.

Strângând din dinţii, Lucas se întoarse la ascuţitul pumnalului. „Ascute, ascute, ascute, ascute, şterge”. Mişcarea îl ajută să-şi potolească furia, ceea ce era un lucru bun. Pentru că îşi dorea din suflet să-şi înfigă lama între coastele lui Pomeroy. Nu numai pentru că omul era englez sau chiar general. Ci pentru că bătrânul Pomeroy îi complica planurile. Dar în adâncul inimii ştia că era o minciună. Pur şi simplu nu suporta gândul ca alt bărbat să umble după Amelia, nici măcar un cal de luptă îngâmfat ca Pomeroy.

Se chinui să alunge acel gând tulburător din minte şi să se concentreze pe ascuţirea pumnalului. „Ascute, ascute, ascute, ascute, şterge. Ascute, ascute, ascute, ascute, şterge”.

Mişcarea continuă mult timp după ce trăsura lui Lord Pomeroy se pierdu, în sfârşit, în praful amurgului.

Capitolul 12

Dragă Charlotte,

Am, în sfârşit, informaţiile pe care le aşteptai despre maiorul Winter. Îţi ataşez un raport amănunţit, obţinut prin amabilitatea prietenului meu din cadrul Consiliului de Marină.

Vărul tău serviabil,

Michael

— Poate că ar trebui să mutăm sarcofagul pe coridor, milady. Amelia abia dacă îl auzi pe lacheu. Cu o săptămână

înainte, ar fi protestat la auzul ideii de a-şi muta salonul de zi pe care *papa* şi Dolly îi permiseseră să îl decoreze singură. Cu o săptămână în urmă, ar fi fost încântată de şansa de a le prezenta colegelor ei noul mobilier în stil egiptean.

Cu o săptămână în urmă, încă nu îl întâlnise pe Lucas.

În cele două zile care urmară ieşirii pe fregată, el şi Dolly îi ocupaseră gândurile. O convinsese pe doamna Harris să nu-i scrie lui *papa* despre povestea curtării ei până când nu mai avansau lucrurile, dar cât timp putea să amâne acest lucru?

Acum, în timp ce ea şi doamna Harris pregăteau salonul pentru ceai, ea se gândi la tot ceea ce Dolly îi dezvăluise vreodată: fiecare informaţie, fiecare referire la trecutul ei, orice reacţie la un comentariu.

În timp ce covoarele erau strânse, îşi aminti de şocul lui Dolly când o văzuse pentru prima dată pe Amelia acoperind covorul scump de Axminster cu un postav. În vreme ce majordomul scoase preţiosul serviciu de ceai de Wedgwood din bazalt negru, care să-l înlocuiască pe cel de zi cu zi, Amelia îşi aminti uimirea lui Dolly la ideea de a deţine mai mult de un serviciu de ceai.

Ori americanii erau mai puţin extravaganţi cu banii lor decât englezii, ori Dolly nu trăise niciodată viaţa pe care presupusese Amelia că o avusese, dată fiind căsătoria ei cu un negustor bogat.

Astfel, cu o oră înainte ca fetele să ajungă pentru lecţiile lor de moştenitoare din fiecare lună, Amelia fu măcinată de un singur gând. Dacă Lucas avea dreptate? Dacă Dorothy Smith nu era cea pe care o crezuse Amelia?

— A venit corespondenţa? îl întrebă ea pe lacheu.

— Nu, milady, răspunse el. Încă nu.

— Nu ai trimis deja confirmarea la reşedinţa Kirkwood? întrebă doamna Harris.

Cu o zi în urmă, Amelia şi doamna Harris primiseră invitaţia de a cina împreună cu maiorul Winter şi cu familia Kirkwood în acea seară.

— Şi ai explicat de ce eu nu pot să particip?

— Da, i-am dat-o lui Hopkins să o trimită dimineaţă devreme.

— Eşti sigură că nu te deranjează să nu te însoţesc? insistă doamna Harris. I-am promis deja prietenei mele…

— Nu, este în regulă. O să mă descurc de minune cu un lacheu pentru scurta călătorie până acolo. Este doar o cină în familie, nimic formal. Cu Lady Kirkwood prezentă acolo, nimănui n-ar trebui să i se pară nepotrivit.

— Atunci de ce eşti atât de neliniştită în privinţa corespondenţei?

— Încă nu avem veşti de la vărul Michael despre maiorul Winter.

— Ah! Un zâmbet înţelegător arcui buzele doamnei Harris. Nu fi neliniştită; vărul meu o să ne dea de veste în curând. Dar a spus că o să dureze ceva timp.

„Eu n-am timp să fiu prudent, doamnă”.

Asta îi spusese Lucas doamnei Harris. Iar dacă el nu avea timp, nici Amelia nu prea avea. Totuşi, se vedea obligată să continue cu toate acele întâlniri sociale lipsite de sens până ce situaţia devenea favorabilă. Era un motiv suficient ca o femeie să-şi dorească să urle.

Cum se descurcau spioanele să-şi petreacă timpul tot punând întrebări, în timp ce se prefăceau că nu ştiau nimic? Ea era mult prea nerăbdătoare pentru asemenea uneltiri lente. În mod evident, ar fi fost o spioană îngrozitoare.

— Milady? insistă lacheul. Să mutăm sarcofagul?

— Oricât aş admira piesa ta de rezistenţă, interveni doamna Harris, ocupă destul de mult loc. Ar fi la fel de uluitoare şi pe coridor, nu crezi? Iar doamnele ar putea să o vadă când intră.

— Este în regulă, zise Amelia indiferentă.

Nu fu deloc atentă în timp ce lacheii mutară sarcofagul afară şi aduseră trei scaune înăuntru. Până când nu îl revedea pe Lucas, nu putea fi prea liniştită. Dar s-ar fi simţit puţin mai bine dacă ar fi primit veşti de la vărul Michael.

Nerăbdătoare, se îndreptă spre fereastră ca să se uite după poştaş. În schimb, dădu peste o privelişte

supărătoare.

— Oh, Dumnezeule, s-a întors! murmură ea şi se îndepărtă imediat de fereastră.

— Lord Pomeroy? întrebă doamna Harris.

— Da. Când văzu că doamna Harris se apropie ca să se uite, Amelia adăugă: Nu-l lăsa să te vadă! Asta o să-l încurajeze să intre şi să încerce să mă vadă.

Doamna Harris trase cu ochiul.

— Unde este maiorul Winter când ai nevoie de el?

— Nu spune asta! Toate se întâmplă din vina lui. Scena cu ascuţitul pumnalului l-a gonit temporar pe Lord Pompos. Dar ieri, când marchizul s-a întors, a venit devreme şi a oprit trăsura şi mai aproape.

— Iar maiorul Winter l-a gonit din nou.

Se întorceau de la întâlnirea cu Louisa şi dăduseră de trăsura lui Lord Pomeroy oprită pe o parte a străzii şi de Lucas aşezat pe treptele lor pe cealaltă parte.

De astă dată, maiorul adusese un pistol pe care să-l cureţe.

— Acum s-a întors, naiba să-l ia! spuse apăsat Amelia, şi practic şi-a oprit trăsura la intrarea din faţă. Dumnezeu ştie ce o să facă maiorul de data asta ca să încerce să-l gonească.

— Poate că o să cureţe un tun? glumi doamna Harris.

Amelia îi aruncă o privire îndurerată.

— Râzi, dar nu m-ar surprinde. Amândoi sunt nebuni.

Dar atenţia doamnei Harris fu distrasă de ceva.

— A venit poştaşul, draga mea.

Câteva clipe după aceea, un lacheu aduse scrisorile. Doamna Harris căută prin ele, apoi ridică o scrisoare cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Este groasă, iar ăsta este un semn bun.

Ea se duse la masa de scris şi rupse sigiliul cu un cuţit de scrisori. După ce scoase scrisoarea, îi întinse Ameliei a doua hârtie. A trimis un raport de la prietenul lui din cadrul Consiliului de Marină. Ochii îi licăreau. Este suficient să spun că maiorul nostru nu este ceea ce pare.

Amelia luă raportul cu mâini tremurânde, apoi îl citi cu

un gol în stomac:

Potrivit superiorilor mei, maiorul Lucas Winter se află într-o misiune specială, desemnată de Garda Marină, ca să prindă un criminal şi să-l aducă înapoi în Statele Unite pentru a fi judecat. La finele ultimului nostru război cu America, un cetăţean britanic pe numele Theodore Prier, a sustras 150.000 de dolari de la compania Jones Shipping, un furnizor al marinei americane. Se pare că omul a fugit cu banii în Canada. De atunci, maiorul Winter îl urmăreşte pe Prier. Chiar dacă Prier a fost văzut ultima oară în Franţa, maiorul Winter are motive întemeiate să creadă că acum se ascunde în Anglia. Asta investighează maiorul Winter.

Doamna Harris zâmbi.

— Ar trebui să fii măgulită că maiorul îşi rupe din timpul alocat îndatoririle lui importante ca să te curteze şi să te apere.

— Da, spuse Amelia cu un nod în gât. Îi era greu să dezvăluie că povestea curtării şi apărării ei făceau parte din îndatoririle lui importante.

Pentru că Theodore Frier avea legătură cu Dorothy Frier, adică Dorothy Smith. Mama ei vitregă.

Ea strânse raportul la piept într-o încercare zadarnică de a-şi potoli bătăile nebuneşti ale inimii. Dolly cunoştea un escroc. Nu, Lucas trebuia să o suspecteze de ceva mult mai rău, pentru că altfel s-ar fi dus deja la Torquay ca să-i pună întrebări lui Dolly. Şi nu şi-ar fi păstrat secret scopul real. Era clar, nu voia să o alarmeze pe Dolly deoarece credea că ea îl ajutase pe Theodore Frier fie să fugă din America, fie chiar să sustragă fondurile.

Un fior îi îngheţă sângele în vene. Lucas chiar o considera pe Dolly complice? Dolly venise în Anglia cu o avere. Fusese doar o coincidenţă?

Trebuia să fie. Trebuia.

Şi dacă nu era?

Implicaţiile îi tăiară răsuflarea. Chiar se putea ca zestrea Ameliei să aparţină companiei Jones Shipping şi,

eventual, marinei americane. De ce făcea investigaţii tocmai Lucas? În afară de a fi ofiţer decorat al Gărzii Marine – parte din marina americană –, el avea cunoştinţe despre companiile de transport maritim din activitatea tatălui lui, legată de tunuri pentru corăbii.

Aşa că îl trimiseseră să îl recupereze pe Theodore Frier. Şi banii.

Aşa se explicau atât de multe dintre lucrurile spuse de Lucas! Interesul pentru Canada, întrebările despre momentul în care Dorothy sosise acolo şi de unde venise, comentariile despre moştenirea Ameliei.

„Frumoasă casă! Pare scumpă… Ai locuit mult timp aici?”

„Unii oameni ar face orice ca să pună mâna pe bani”.

Dumnezeule! Dar dacă Dolly chiar luase parte la sustragerea de fonduri?

Timida şi blânda Dolly, o criminală? Nu! Amelia reciti raportul cu mai multă atenţie, dar Dolly nici măcar nu era menţionată. Totuşi, notiţele maiorului se concentraseră doar asupra ei.

Amelia se îndreptă de spate. Era un lucru uşor de explicat, îndărătnicul, arogantul Lucas nu suporta să nu-l prindă pe cel pe care îl urmărea, aşa că se oprise la Dorothy Frier ca ultimă soluţie. Dacă începuse căutările încă de la sfârşitul războiului, trebuia să fie frustrat. Aşa că găsise câteva asemănări între Dorothy Frier şi Dorothy Smith şi presupusese că Dolly era complicea lui Theodore Frier.

Ei bine, se înşela. Şi avea să i-o spună în clipa în care urma fie nou singură cu el.

„Tu nu ştii tot ce ştie el. Dacă are vreo dovadă incontestabilă?”

Foarte bine, avea să îl facă să i-o arate. Era sătulă să se învârtă în jurul cozii. Când avea să îl vadă la cină, voia să-i ceară să-şi expună toate dovezile care îl conduseseră la Dolly, ca apoi ea să o respingă pe fiecare în parte. Apoi, putea să-l elimine pe ispititorul ticălos din viaţa ei o dată pentru totdeauna.

— Eşti bine, draga mea? întrebă doamna Harris. Pari supărată din pricina veştilor primite.

Era foarte tentată să îi spună totul doamnei Harris. Sigur se putea baza pe discreţia văduvei.

Dar dacă totul se dovedea a fi doar excesul de zel al lui Lucas? Doamna Harris avea să se uite pe veci la Dolly – şi chiar la întreaga ei familie – cu alţi ochi. În plus, alarmată de intenţiile lui Lucas, se putea ca văduva să insiste să le scrie lui *papa* şi lui Dolly, indiferent cât de mult ar fi protestat Amelia. Iar ea s-ar fi simţit groaznic dacă Dolly pierdea copilul din cauza unui lucru ce se dovedea a fi neimportant.

Nu, cel mai bine era să păstreze tăcerea până când discuta cu Lucas. Apoi, putea să decidă în privinţa unei strategii adecvate. Dacă dovezile maiorului chiar păreau semnificative, se putea să fie nevoită să plece la Torquay ca să vorbească cu *papa* despre toată situaţia.

— Sunt bine, îi spuse ea doamnei Harris. Sunt doar dezamăgită că Lucas a fost atât de secretos.

Doamna Harris o cuprinse pe după umeri.

— Te-a cunoscut doar cu câteva zile în urmă. Nu te poţi aştepta ca el să aibă încredere în tine peste noapte. Lucrurile acestea necesită timp.

— Ştiu.

Gestul matern o făcu pe Amelia să simtă un nod în gât. Pentru o fracţiune de secundă, îşi odihni capul pe pieptul văduvei, apoi se retrase din îmbrăţişarea ei amabilă.

Pur şi simplu nu mai avea timp. În mod cert, Lucas menţionase lipsa timpul dintr-un anumit motiv. Exista o presiune din partea guvernului lui ca să-l prindă cât mai repede pe Theodore Frier? Sau el pur şi simplu încerca să forţeze curtarea Ameliei ca să ajungă la Dolly?

Cunoscându-l pe Lucas şi ştiind cât de nerăbdător era, probabil ultima variantă era adevărată. Dacă se gândea cum se purtase pe fregată…

Ea tresări. Şi cum se purtase ea! Îi era ruşine să se gândească la asta acum. Fusese la fel de nesăbuită ca el,

aruncându-se cu capul înainte în braţele lui, chiar ştiind că interesul arătat pentru ea era unul prefăcut.

Totuşi, nu se simţise prefăcut. Când îi şoptise „te rog, draga mea” sau „te rog, dulcea mea Dalila”, totul se simţise foarte-foarte real.

Ea încremeni. „Nu te minţi, Amelia! Dacă ar fi fost real, el ţi-ar fi spus despre Dolly. Dar nu ţi-a spus. Şi continuă să nu o facă”.

Însă în seara aceea avea să o facă.

Dacă nu cumva nu îl vedea înainte, când venea să-l enerveze pe Pomeroy, ca parte a programului lui afurisit de a-i intra în graţii. Dacă o făcea, ea trebuia să se confrunte cu el? Nu, nu se putea bucura de intimitate de faţă cu colegele ei roind pe acolo şi cu doamna Harris stând de veghe. În plus, dovezile lui erau la reşedinţa Kirkwood.

Deşi, dacă el apărea pe acolo, era posibil ca ea să nu-şi ţină în frâu limba şi mânia. Dolly, complicea unui escroc… Ha!

Amelia se încruntă spre doamna Harris.

— Acum îţi înţeleg perfect cinismul când vine vorba de bărbaţi. Uneori, nu sunt altceva decât un blestem.

Doamna Harris râse.

— Drept dovadă, trebuie doar să te uiţi la uşa de la intrare.

— Unul dintre articolele pe care le-am strâns vorbeşte despre un paşă otrăvit de soţie. Mare păcat că nu pot să fac şi eu acelaşi lucru cu Lord Pompos!

Un râs isteric aproape că îi scăpă printre buze. Sărmanul ei tată, ar fi avut o presupusă hoaţă drept soţie şi o ucigaşă drept fiică!

— Dacă îmi amintesc bine articolul, omul a supravieţuit otrăvirii, sublinie doamna Harris, deci la ce bun?

— Ah, dar otrava i-a provocat o indigestie groaznică! Ea zâmbi sumbru. Pun pariu că şi-a revizuit comportamentul arogant faţă de ea după ce şi-a petrecut câteva ore într-o… curăţare forţată.

— Pun pariu că şi-a executat soţia pentru asta, spuse

sec doamna Harris.

Amelia o auzi doar pe jumătate. Dacă era să…

Se îndreptă spre uşă şi chemă o slujitoare. De îndată ce fata îşi făcu apariţia, ea spuse:

— Roag-o pe bucătăreasă să pregătească o tavă cu diverse prăjiturele şi biscuiţi, un ceainic cu ceai tare şi o sticlă de coniac. Ştiu că *papa* ţine câteva pe undeva.

— C… coniac? întrebă slujitoarea.

— Nu pentru mine, pentru Lord Pomeroy. Când fata dădu să plece, Amelia adăugă: Dar să-mi aduci tava când este gata. Vreau să adaug ceva înainte să i-o trimitem. Şi spune-i bucătăresei să se grăbească!

Îşi dorea ca Pomeroy să plece înainte să sosească prietenele ei.

În timp ce slujitoarea se îndepărta în grabă, Amelia se îndreptă spre biroul de la etaj.

Doamna Harris se grăbi pe urmele ei.

— Amelia, ce ai de gând să faci?

— Să scap de acest Lord Pomeroy enervant.

Văduva gemu.

— Nu se poate să…

— De ce nu? Ridicându-şi poalele fustelor, Amelia urcă scările în fugă, cu doamna Harris în urma ei. O să-l facă să se gândească de două ori înainte să se instaleze la uşa mea. Şi, cu siguranţă, o să ne ajute să scăpăm de el în timpul ceaiului.

— Eşti sigură că o să meargă? întrebă doamna Harris când ajunseră la etaj. Nu o să-l determine pe marchiz să adopte un comportament mai drastic?

— În clipa asta, nu-mi pasă. Amelia aruncă o privire frustrată spre scări. Măcar azi aş vrea să fiu scutită de dramoleta de pe strada noastră. Îţi închipui ce o să spună toată lumea dacă o dea nu peste unul, ci peste doi bărbaţi cu pumnale scoase la uşa mea? Pur şi simplu îi ofer lui Lord Pompos un imbold ca să-şi vadă de drum. Iar dacă se întâmplă ca maiorul Winter să treacă pe aici, nu o să se aşeze pe treptele mele ca să-şi lustruiască tunul.

Doamna Harris şovăi înainte să se îndrepte spre

dormitorul ei.

— Atunci am un medicament de curăţare care ar face pe oricine să-şi ia zborul de îndată ce-l înghite.

Amelia râse.

— Vai, doamnă Harris, n-aş fi bănuit în veci că poţi să fii atât de imorală!

Doamna Harris schiţă un zâmbet trist spre Amelia.

— Nici n-ai idee, draga mea. Uneori, sunt la fel de ispitită de nebunii ca tine.

— Bine, spuse Amelia hotărâtă. Noi, doamnele aventuriere, trebuie să fim solidare.

Înainte ca aşa-zişii domni aventurieri – Lucas şi Lord Pompos şi, da, misteriosul Theodore Frier – să le calce în picioare.

Capitolul 13

Dragul meu văr,

Lord Pomeroy a devenit o asemenea bătaie de cap, că ne-a obligat să recurgem la acţiuni drastice. Te voi informa în privinţa rezultatelor. Se prea poate ca Newgate să fie în viitorul nostru.

Prietena ta neobrăzată,

Charlotte

Lucas se îndreptă cu paşi apăsaţi spre reşedinţa Ameliei, purtându-şi instrumentul de intimidare din ziua aceea – puşca Springfield cu baionetă – împreună cu uneltele de curăţare. Începea să fie sătul de manevrele de luptă standard ale generalului. Să înaintezi în teritoriul duşmanului. Să-ţi exprimi revendicarea. Să aştepţi atacul duşmanului.

Ceea ce Lucas nu putea să realizeze dacă trebuia să onoreze promisiunea făcută Ameliei. Totuşi, nu ştia cât

timp mai putea să-şi piardă vremea. Era scos din sărite de fiecare dată când îl vedea pe afurisitul de general.

Dintr-odată, o trăsură trecu huruind pe stradă, cu o viteză ameţitoare, chiar prin faţa lui. Era Pomeroy trecând valvârtej pe strada Ameliei, de parcă îl urmărea o hoardă de diavoli. O neliniște neplăcută se instala în intestinele lui Lucas. Ce anume îl gonise pe general înainte ca Lucas să ajungă să stea de pază?

Îşi primi răspunsul când coti spre strada Ameliei şi dădu peste o scenă haotică, în plină desfăşurare de forţe, a înaltei societăţi englezeşti. Vizitiii urlau, rândaşii se grăbeau în stânga şi în dreapta şi caii băteau din picioare pe măsură ce trăsuri elegante, ornate cu blazoane, se îndreptau spre reşedinţa Ameliei. Lachei în uniforme le ajutau pe tinerele doamne şi pe servitoarele lor să coboare. Judecând după aerul costisitor al trăsurilor şi al hainelor lor, erau colegele Ameliei.

La naiba, uitase! Organiza o întâlnire cu prietenele ei în ziua aceea.

Nu era de mirare ca generalul plecase valvârtej. Să vezi roind atât de multe tinere distinse, toate bogate, nobile şi probabil toate fecioare ar fi făcut pe oricine să fugă mâncând pământul.

Pe oricine, cu excepţia lui Lucas. El venise să o vadă şi nicio reuniune din înalta societate nu avea să-l oprească. Pentru că Amelia nu îi acceptase invitaţia la cina din seara aceea. Bătea în retragere? Voia să-l pedepsească pentru că încercase să-l gonească pe nemernicul de Pomeroy? Indiferent de motiv, el avea de gând să clarifice situaţia.

Dar nu îşi dorea să asiste cineva la discuţia lor. Avea să aştepte până ce prietenele ei intrau, apoi voia să-i ceară majordomului să o cheme ca să se vadă între patru ochi.

De îndată ce strada se eliberă, se apropie de casă, urcă treptele din faţă şi bătu la uşă. Deschise chiar majordomul, iar simpatia din trăsăturile lui lăsă de înţeles că îl recunoscu pe Lucas ca fiind omul care îl gonise pe Pomeroy în ultimele zile.

Lucas zâmbi.

— V-aş rămâne recunoscător dacă i-aţi spune lui Lady Amelia că maiorul Winter este aici ca să o vadă.

— Îmi pare rău, domnule, dar Lady Amelia este ocupată în clipa aceasta.

— Ştiu. Vreau doar să discut ceva rapid cu ea. Lucas auzi râsete care pluteau dinspre scări. Măcar spuneţi-i că sunt aici.

Majordomul încuviinţă din cap şi îl pofti înăuntru, apoi urcă scările. Punându-şi puşca şi uneltele de curăţare lângă uşă, Lucas începu să se plimbe prin foaier.

Amelia era ultima pistă care îi rămăsese. Între sesiunile de stat pe la uşa ei, urmărise şi alte piste mai puţin relevante. În sensul îmbunătăţirii relaţiilor dintre cele două ţâri, guvernul britanic îi permisese cu mare bucurie accesul la arhivele despre părinţii lui Frier şi despre emigrarea lor în America. Dar refuzase ferm să-i ofere informaţii despre contele de Tovey.

Tot ce aflase era data la care se însurase contele. Chiar dacă se potrivea perfect cu datele mişcărilor făcute de Dorothy Frier, se dovedea într-adevăr că era cu putinţă ca ea să fi folosit numele Dorothy Smith, lucru pe care îl cunoştea deja.

Dar el avea de gând să avanseze cu ancheta în seara aceea la cină. Kirkwood îi promisese că avea să-l ajute; dacă puneau amândoi întrebări, totul ar fi părut mai puţin suspect. Totuşi, Lucas trebuia mai întâi să se asigure că Amelia avea să fie prezentă. Ce Dumnezeu îi lua atât timp majordomului?

Nici nu îşi încheie gândul, că majordomul se întoarse.

— Pe aici, domnule.

Îi făcu un semn spre scări.

Se întâlnea cu el la etaj? Bine.

O luă în urma majordomului până la etaj şi trecură pe coridor pe lângă un mare sarcofag. Numai Amelia putea să-şi decoreze casa cu un sicriu din lemn pictat.

Majordomul se opri în faţa unei încăperi, din care se răsuna vorbăria veselă şi zgomotoasă a unor tinere şi, înainte ca Lucas să-şi dea seama ce urma să se întâmple,

bărbatul deschise uşa pentru a anunţa:

— Maiorul Lucas Winter.

Mii de tunete şi de fulgere! Exact ce nu îi trebuia – să-şi expună cererea în faţa întregii adunături de femei gălăgioase. Dar acum era prins în capcană.

— Maior Winter! strigă Amelia în timp ce el intra. Cu un zâmbet încordat, ea se întoarse dinspre slujitoarele pe care le ajuta să pregătească ceaiul. Hopkins, ia haina şi pălăria maiorului! Dumnealui ni se va alătura.

— Nu vreau să deranjez, doamnă.

Ce punea la cale?

În cameră erau cel puţin o duzină de femei, unele dintre ele cocoţate pe o canapea din mahon sculptat şi aurit, cu sfincşi pe braţe, altele aşezate în fotolii asortate şi toate privindu-l cu o curiozitate lacomă.

— Nu este niciun deranj, domnule maior, spuse doamna Harris. Ochii îi străluceau de veselie, în timp ce îi făcu semn să vină să se aşeze pe scaunul gol de lângă ea. Am votat. Doamnele au simţit că avem nevoie de părerea unui domn în privinţa subiectului nostru de discuţie.

Oh! De fiecare dată când o femeie cerea părerea unui bărbat, însemna că îşi dorea ca el să repete părerea ei. Dar, dacă îşi juca rolul atent, poate că reuşea să le convingă pe prietenele Ameliei să-i spună câte ceva despre Lady Tovey. Şi putea să discute doar cu Amelia de îndată ce femeile plecau.

Dându-i majordomului haina şi pălăria, Lucas se aşeză în fotoliul negru pe care i-l indicase doamna Harris.

— O să încerc să le fac pe plac doamnelor, dacă subiectul este unul despre care să ştiu ceva.

Cuvintele le făcură pe doamne să izbucnească în râs, care fu numaidecât redus la tăcere de doamna Harris. Apoi i le prezentă. Singura doamnă pe care o remarcă în mod deosebit era domnişoara Sarah Linley, femeia cu care Kirkwood avea de gând să se însoare. Lucas înţelese de ce; oricine putea să vadă că era o frumuseţe.

Dar el prefera oricând brunetele în locul blondelor. În plus, avea aerul acela aristocratic înfumurat, care i s-ar fi

potrivit lui Kirkwood, dar care pe el îl scotea din sărite. Aerul care Ameliei îi lipsea.

Dar nu în acea zi.

— Suntem atât de bucuroase că ai putut să ni te alături, domnule, spuse ea, cu spatele drept, în timp ce îşi ajută slujitoarele. Tocmai spuneam că…

Uşa se deschise brusc, iar o altă tânără intră într-un suflet, apoi se îndreptă spre Amelia.

— Îmi pare rău că am întârziat. Nici măcar nu observă că Lucas se ridică în celălalt capăt al încăperii. I-am făcut o vizită lui Lady Byrne. Soţul ei ştie totul despre toată lumea, aşa că m-am gândit că s-ar putea să aibă informaţii despre maiorul acela american despre care a spus doamna Harris că…

— Domnişoară North, o întrerupse Amelia, apoi făcu un semn din cap spre Lucas. Vi-l prezint pe maiorul Lucas Winter.

Domnişoara North încremeni, apoi se întoarse încet şi îl văzu Lucas stând acolo, chinuindu-se să nu zâmbească.

— Maior Winter, murmură Amelia, aceasta este buna mea prietenă, Louisa North. Uneori, o ajută pe doamna Harris cu lecţiile noastre.

— Când nu face investigaţii despre pretendenţii tăi, adăugă el.

Femeile chicotiră. El nu era îngrijorat. Puţinii oameni care ştiau de ce se afla el cu adevărat acolo nu erau dintre cei care să spună ceva greşit.

Spre deosebire de biata domnişoară North. Chiar dacă o îmbujorare îi coloră obrajii, ea îi întâlni privirea cu aceeaşi îndrăzneală ca Amelia.

— Iertaţi-mi lipsa de tact, domnule, dar, de obicei, nu avem şi domni prezenţi la ceaiurile noastre.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze. Iar el nu voia să se certe cu prietenele Ameliei. Îi oferi fotoliul lui. Eu sunt intrusul aici.

În timp ce domnişoara North se aşeză, el se îndreptă spre şemineu. În acea frumoasă după-amiază de iunie, focul nu ardea, aşa că se sprijini de poliţă, având o

perspectivă perfectă asupra întregii adunări.

Mai ales asupra cutezătoarei lor conducătoare, Lady Dalila... Numai că în acea zi ea era mai departe ca niciodată de Dalila. Cu părul ei bogat prins strâns în creştet şi rochia cu dantelă şi cu volănaşe, semăna prea mult cu celelalte doamne pentru gustul lui. Şi-ar fi dorit să se ducă la ea, să o cuprindă în braţe şi să sărute gura aceea cuviincioasă până când se îmblânzea într-un zâmbet.

Atunci prietenele ei chiar că ar fi avut despre ce să vorbească!

De parcă i-ar fi citit gândurile, Amelia îi aruncă o privire întunecată, apoi se aşeză înţepată pe marginea unei canapele.

— De fapt, Louisa, amabilul maior a fost de acord să ne ofere opinia lui onestă apropo de subiectul nostru obişnuit.

Tonul ei îl puse şi mai mult în gardă. De ce era atât de tăioasă în acea zi? Avea pur şi simplu emoţii pentru reuniunea de la ceai? Indiferent despre ce era vorba, lui nu-i plăcea. Mai ales atunci când ea schiţă un zâmbet atât de glacial încât ar fi zis că era o rafală de aer arctic.

— Vezi tu, domnule, noi suntem absolvente ale şcolii doamnei Harris. O dată pe lună, ne întâlnim ca să discutăm despre ce ne consumă energia în tot restul timpului.

— Şi despre ce ar putea să fie vorba?

— Despre bărbaţi, îi spuse una dintre doamne, apoi chicoti.

La naiba!

— Găsindu-mă în postura în care mă aflu acum, bănuiesc că trebuie să mă declar expert, spuse tărăgănat Lucas.

— Ah, dar nu doar despre bărbaţi pur şi simplu, adăugă femeia care se numea Lady Venetia. Un anumit tip de bărbat.

— Craii şi vânătorii de avere, pentru a fi mai exacte, adăugă domnişoara North.

— Aşa că, spune-ne, domnule maior, zise Amelia, te declari drept expert şi în privinţa acestui subiect?

În încăpere se aşternu o tăcere mormântală.

El aruncă o privire spre ciudat de ostila domnişoară North, apoi spre Lady Venetia şi, în cele din urmă, spre Amelia, ai cărei ochi căprui, de obicei blânzi, aveau acum o strălucire de oţel.

Fiecare instinct de luptă dinăuntrul lui Lucas se asmuţi. El recunoştea o ambuscadă atunci vedea una. Iar ultima oară când fusese prins în ambuscadă de către englezi, aproape că nu supravieţuise.

De data aceasta, avea să fie diferit.

Încrucişând braţele la piept, schiţă spre ele un zâmbet larg.

— Depinde ce vreţi să spuneţi prin a mă declara expert. Am întâlnit câţiva vânători de avere şi m-am luptat cu partea mea de crai, dar, personal, nu cred că mă încadrez în vreuna dintre categorii. Făcu ochii mici spre Amelia. Nu că ai fi încercat să afirmi aşa ceva, nu-i aşa, doamnă?

— Bineînţeles că nu, răspunse doamna Harris. Când Amelia dădu să deschidă gura ca să răspundă, văduva adăugă în grabă: Ai dori nişte ceai, domnule maior? Tocmai ne pregăteam să-l servim când ai fost anunţat.

Când Amelia rămase pur şi simplu clocotind, el îi aruncă un zâmbet impertinent.

— Mulţumesc. O ceaşcă bună de ceai nu a făcut niciodată rău nimănui.

Doamna Harris le făcu semn slujitoarelor. Una dintre ele veni degrabă cu o tavă de farfurioare cu prăjituri. Alta se îndreptă spre Amelia cu un cărucior cu un serviciu de ceai. Ridică ceainicul cu o formă stranie şi începu să toarne.

— Credeam că americanii nu beau ceai, spuse domnişoara Linley pe un ton arogant, care se potrivea de minune cu felul în care arăta. Mama vitregă a Ameliei spune că americanii beau doar cidru şi bere la halbă.

— Nu a spus aşa ceva, Sarah Linley! Amelia le întinse şervetele şi farfurioare slujitoarelor, care le oferiră tuturor celor prezenţi în încăpere. A spus doar că este greu să găseşti acolo un ceai englezesc bun.

— În Boston? interveni el. Nu înţeleg de ce.

Dar se putea să fi fost mai greu de găsit în Rhinebeck, acolo unde Dorothy Frier era menajeră când Theodore Frier i se alăturase după ce fugise din Baltimore. Nici măcar angajatorul lui Dorothy nu cunoştea motivul real pentru care ea fugise cu bărbatul pe care îl prezentase ca fiind soţul ei înstrăinat. Acelaşi bărbat pe care îl prezentase mai târziu autorităţilor canadiene drept noul ei soţ, *Theo Smith.* Şi se părea că devenise *răposatul ei soţ, Obadiah Smith* odată ce ajunsese în Anglia.

El se uită atent la insipida domnişoară Linley.

— Şi ce mai spune Lady Tovey despre America?

— De fapt, nu prea multe, interveni Lady Venetia. Femeia este atât de timidă încât trebuie să scoţi cu cleştele informaţiile de la ea.

Dorothy Frier timidă? Femeia ale cărei scrisori trimise soţului înstrăinat îl determinaseră pe un tânăr sârguincios să fure o avere de la angajatorul lui şi să se grăbească să i se alăture? O femeie care traversase jumătate de pământ, îşi minţise soţul şi cheltuise banii furaţi? Cel mai probabil, păstra tăcerea de teamă să nu dezvăluie prea multe.

— Dolly este pur şi simplu o fire blândă, adăugă Amelia, ciudat de interesată să-şi toarne ceai. De aceea, bărbaţii mai în vârstă adoră să danseze cu ea la baluri. Îi lasă să vorbească despre necazurile lor pentru că este prea dulce ca să-i întrerupă.

— Ai mare dreptate, spuse doamna Harris. Câte doamne ar permite să se organizeze în casa lor o întâlnire la ceai când ele nu pot fi acolo ca să supravegheze situaţia? Totuşi, Lady Tovey chiar ne-a scris ca să întrebe dacă avem nevoie de ceva pentru eveniment.

Deci femeia era bună cu bărbaţii mai în vârstă şi cu fetele tinere. Ceea ce nu demonstra mai nimic. De vreme ce credea că ea şi Frier erau în siguranţă, îşi permitea să fie bună.

O slujitoare îi aduse ceaiul lui Lucas. El refuză laptele pe care i-l oferi, dar acceptă zahărul. În timp ce sorbi din băutura aromată, ascultă atent ce se spunea despre femeia

pe care o cunoştea doar pe hârtie. Nici măcar fostul ei angajator nu îi spusese prea multe despre caracterul ei.

— Tipic pentru doamna Tovey, zise domnişoara North. Este un suflet atât de darnic! În ciuda faptului că e prea timidă să participe la un proiect precum al meu, a făcut o donaţie generoasă.

Era uşor să fii generos cu banii altcuiva.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ceea ce, desigur, nu era cu putinţă, Amelia aruncă o privire spre Lucas, apoi îi spuse Louisei:

— Sunt convinsă că apreciezi şi modul în care Dolly îţi susţine proiectul din umbră, nu-i aşa?

— Cred că da. Domnişoara North păru uluită. Dar apreciez foarte mult banii. Societatea Doamnelor are nevoie de fonduri.

— Ştiu asta, rosti Amelia pe un ton tăios. Mă referem doar la faptul că banii nu sunt ceea ce contează pentru…

— Cred că domnişoara North încearcă să spună, o întrerupse Lucas, că banii contează întotdeauna pentru femei.

Nu doar pentru Dorothy Frier, ci şi pentru propria lui mamă. Dincolo de toată eleganţa şi bunele ei maniere, mamei lui îi păsase foarte mult de bani.

Când Amelia îi aruncă o privire revoltată, el adaugă:

— Dacă banii nu contau, dumneavoastră, doamnelor, nu v-aţi mai fi aflat aici ca să discutaţi cum să nu vă pierdeţi averile în favoarea unui bărbat, nu-i aşa?

Ar fi jurat că temperatura din cameră scăzuse cu mai multe grade, dar, la naiba dacă avea să-şi retragă vorbele!

Doamnele se întoarseră spre Amelia, evident, aşteptând să le apere.

— Cu siguranţă, domnule maior, spuse ea distantă, nu vrei să spui că doamnele nu au niciun drept să se apere de ticăloşi.

El îşi bău tot ceaiul.

— Subliniez doar că, dacă aţi fi crezut că banii sunt atât de lipsiţi de importanţă, niciuna dintre voi nu s-ar mai fi aflat aici.

— Ne credeţi interesate, i-o întoarse domnişoara North.

Da, dar nu era atât de prost încât să le-o spună.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce doamnele sunt atât de hotărâte să ţină cu dinţii de asta. Dacă averea proprie ar asigura fericirea voastră şi a unui bărbat, de ce să vă sperie ideea unei căsătorii? Pot să înţeleg că un bărbat poate fi prea mândru să accepte banii soţiei, dar de ce ar fi o femeie prea mândră să-i ofere?

— Sunt de acord, maior Winter, spuse domnişoara Linley.

— Oh, taci, Sarah, interveni domnişoara North! Nu te-ai grăbi să fii de acord dacă bărbatul pe care-l vrei tu nu avea un titlu. Apoi se încruntă la el: Şi bănuiesc că ne-ai mărita cu orice ticălos pe care am avea norocul să-l prindem.

Doamna Harris puse o mână pe braţul femeii.

— Sunt sigură că nu se referă la asta, draga mea. Doamna Harris îl fixă cu doi ochi albaştri deveniţi brusc glaciali. Dar trebuie să înţelegeţi, domnule, că este greu pentru o femeie să identifice motivele cererii în căsătorie ale unui bărbatul atunci când ea are o avere, iar el nu are nimic. După cum aţi spus o dată, unii oameni ar face orice ca să pună mâna pe bani. Deci, cum am putea să le cunoaştem vreodată adevăratul caracter dacă este vorba de bani?

Cuvintele îi aţâţară furia. Amintirea certurilor părinţilor lui se ivi ca să-l bântuie – discuţii nesfârşite care amestecau dragostea şi averea atât de limpede, încât nici măcar tatăl lui nu mai reuşise să le separe. Îl făcuseră pe tatăl lui să muncească mai mult, mai repede, mai din greu, încercând să hrănească ambiţiile mamei lui. De fapt, ea fusese cea care îl determinase pe tatăl lui să…

Nu, nu putea să se gândească la asta acum. Nu acolo, printre toate acele copii mai tinere ale mamei lui.

— Un bărbat nu presupune că o doamnă se uită numai la buzunarul lui când îi zâmbeşte, deci de ce aţi crede că un domn are motive ascunse când vă zâmbeşte?

— Poate pentru că aşa se întâmplă de cele mai multe ori? replică Amelia, cu ochi dintr-odată scăpărători.

La naiba, acum vorbea despre el! Ceea ce îi zgândări şi mai mult furia, chiar dacă ştia că ea avea motive întemeiate să nu aibă încredere în el.

— Nu se poate ca o femeie frumoasă ca tine să creadă cu adevărat asta. Ignorând tensiunea crescândă în rândul doamnelor, îşi puse ceaşca pe poliţă. Crede-mă, Lady Amelia, se prea poate ca un bărbat să fie la fel de interesat de tine pentru că îi place cum arăţi şi cum miroşi sau apreciază ce spui sau cum gândeşti, nu pentru că umblă după averea ta.

O tăcere grea se aşternu peste cuvintele lui. Prea târziu îşi dădu seama că puteau fi considerate o declaraţie publică a propriului interes pentru ea. Exact cum le interpretă ea, judecând după îmbujorarea care îi desenă pe obraji un roşu aprins.

Lady Venetia rupse tăcerea cu un râset.

— Felicitări, Amelia! Ai găsit singurul bărbat din istoria omenirii căruia îi pasă ce spune şi gândeşte o femeie.

Cuvintele risipiră tensiunea din încăpere. Celelalte doamne râseră şi începură să vorbească despre bărbaţi şi despre strămoşii lor.

La naiba, practic recunoscuse public că o plăcea pe Amelia şi, în loc ca ea să fie flatată, părea chiar mai înfuriată decât înainte. Ce anume o supărase atât de rău?

Indiferent despre ce era vorba, motivul o împiedicase să răspundă la invitaţia la cină a lui Kirkwood, iar el nu putea să permită un asemenea lucru. Era timpul să o ia deoparte.

El îşi luă ceaşcă goală.

— Lady Amelia, aş putea să mă bucur de încă puţin din minunatul tău ceai?

— Bineînţeles, domnule maior.

Ea luă ceainicul, dar când el rămase pe loc, aşteptând, cu ceaşca în mână, ea se ridică şi se apropie încruntată de el.

El ţinu ceaşca mai aproape de corp, obligând-o să se

aplece ca să toarne ceaiul, apoi murmură:

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Nu acum, răspunse ea şi îi umplu ceaşca.

— Ba da, acum. Am nevoie de doar câteva…

Ea se îndepărtă fără să-l lase să mai termine.

Cu nervii încordaţi la maximum, el îşi trânti ceşcuţa pe farfurioară.

— Nu primesc şi zahăr pentru ceai?

Ea se aşeză la locul ei.

— Am presupus că-l preferi negru, domnule.

„Ca inima ta”, spuseră ochii ei scăpărători. Făcu un semn spre o slujitoare, care se duse iute la el cu bolul de zahăr.

În regulă, dacă nu voia să discute de bunăvoie cu el între patru ochi, avea să o provoace să o facă. Îşi lăsă privirea să rătăcească peste trupul ei, pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine în ultimele zile.

— Chiar şi unui soldat îi pică bine ceva dulce din când în când.

Câteva dintre doamnele care stăteau mai aproape de ei chicotiră, iar Amelia încremeni, dar rămase aşezată şi se întoarse intenţionat pentru a discuta cu o femeie care stătea lângă ea.

În timp ce slujitoarea îi întinse bolul de zahăr, el îi observă designul pentru prima dată în după-amiaza aceea. Aruncă o privire de la bol spre ceainic, apoi izbucni în râs.

Când unele doamne se uitară în direcţia lui, el spuse:

— Numai Lady Amelia putea să aleagă un serviciu de ceai cu crocodili la mânere.

Amelia îşi împinse bărbia înainte cu mândrie.

— Setul este în stil egiptean, domnule, precum tot restul încăperii.

— Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă asta, răspunse el, având în vedere slăbiciunea ta pentru lucrurile exotice – cămile, fregate, mameluci.

— Ce este un mameluc? întrebă Lady Venetia.

El îşi menţinu privirea aţintită spre Amelia.

— O sabie. La bal, Lady Amelia m-a rugat să o vadă

pe a mea.

Când câteva fete chicotiră, iar altele începură să şuşotească, el făcu ochii mici. Unele doamne păreau să înţeleagă gluma lor personală. Probabil citiseră aceeaşi carte despre haremuri ca Amelia şi, judecând după felul în care se înroşiseră, se menţionase ceva şi despre „săbii”.

Înăbuşindu-şi un râset, se chinui să-şi contureze trăsăturile într-o expresie inocentă.

— I-am arătat-o bucuros. Mi-a admirat atât de mult sabia, încât s-a oferit să o cureţe.

Lady Venetia se înecă sorbind din ceai.

— Nici măcar nu ştiam că englezoaicele fac aşa ceva, continuă el fără probleme, dar bănuiesc că atunci când o doamnă îşi doreşte ceva distracţie…

— Domnule maior Winter! Amelia se ridică brusc. Pot să-ţi vorbesc pe coridor?

— Acum? întrebă el, incapabil să reziste.

Buzele i se strânseră într-o linie aspră.

— Dacă ai fi bun.

Cu o încuviinţare din cap, el îşi aşează ceaşca şi farfurioara pe poliţă. Ea îl conduse afară din încăpere, ieşi pe uşă, iar el o urmă, oprindu-se în prag ca să se uite înapoi şi să le facă cu ochiul doamnelor. Când ele izbucniră într-un hohot de râs, ieşi şi închise uşa.

Când se întoarse cu faţa spre ea, Amelia părea gata să explodeze.

— Eşti cel mai arogant, cel mai enervant…

— De ce n-ai acceptat invitaţia la cină a lui Lady Kirkwood?

Ea clipi nedumerită.

— Am acceptat. Am transmis răspunsul dimineaţă devreme.

— Încă nu ajunsese când am plecat de acolo, acum mai puţin de o oră.

Ea se încruntă şi îl chemă pe Hopkins. Când acesta apăru, ea întrebă ce se întâmplase cu mesajul pe care îl trimisese lui Lady Kirkwood.

— John, noul lacheu, a dus-o, milady.

— Nu a ajuns acolo, interveni Lucas.

— Îmi pare rău, domnule, dar aveam nevoie de lachei aici ca să ne pregătim pentru ceai, aşa că l-am trimis cu răspunsul acum două ore. Apoi a fost reţinut pe drum.

Cuvintele îl puseră pe Lucas în gardă.

— Oh?

— O doamnă în vârstă cu o gleznă luxată, cred. A ajutat-o până acasă. Dar John s-a întors, aşa că dacă vreţi să vorbiţi cu el…

— Nu, este în regulă, spuse Lucas încordat. Era ceva ciudat la incidentul acela, dar, la naiba dacă putea să-şi dea seama despre ce era vorba.

Amelia aşteptă până când bărbatul plecă, apoi întrebă:

— Gata, eşti mulţumit?

Liniştindu-se, el încuviinţă din cap. Nu era obişnuit cu felul în care acţionau englezii şi slujitorii lor – probabil lucruri asemănătoare se întâmplau în fiecare zi.

— Spune-mi, continuă ea, ăsta este motivul pentru care te-ai grăbit să vii aici şi să-mi enervezi oaspeţii? Pentru că nu ţi-am răspuns suficient de repede la invitaţie?

Tonul ei încordat îl deranjă. Nu-i plăcea să fie nebunul din poveste.

— Am uitat complet de ceaiul tău afurisit. Şi, cu siguranţă, nu m-am aşteptat să particip. Dacă aveam un dram de minte, o luam ţintă pe urmele lui Pomeroy şi plecam mâncând pământul.

— Îmi doresc să o fi făcut.

Amelia se întoarse spre uşa salonului.

El o apucă de braţ şi se aplecă mai aproape.

— Ce s-a întâmplat? De ce eşti atât de supărată pe mine?

Ea îşi întoarse capul şi se încruntă la el.

— O să discutăm în seara asta.

— O să discutăm acum.

— Nu cu prietenele mele aici, care probabil ascultă pe gaura cheii.

El se uită la uşă, apoi o trase pe coridor în ceea ce se

dovedi a fi un birou, probabil al tatălui ei.

— Atunci discutăm aici!

Îndepărtându-se, se uită la el ca la un soldat britanic care apăra o căruţă de aprovizionare.

— O să discutăm când aleg eu să o facem, domnule.

— Este vorba despre încercarea mea de a-l goni pe Pomeroy? Pentru că trebuie doar să-mi spui, iar eu…

— Din câte îmi amintesc, ţi-am spus deja. Dar nu este vorba despre asta. Ştiu că, în felul tău arogant şi deosebit de enervant, încerci să mă protejezi.

— Atunci este vorba despre fregată. Ai avut timp să te gândeşti la asta şi eşti stânjenită că noi…

— Chiar n-ai nicio ruşine? După ce aruncă o privire iute spre uşa deschisă, ea se apropie de el şi îi şopti: Nu o să avem discuţia asta aici, unde prietenele mele sau doamna Harris pot veni dintr-o clipă în alta. O să fie mai uşor în seara asta.

Întorcându-i spatele, se îndreptă spre coridor, dar el o prinse din urmă din doar câţiva paşi. O cuprinse de talie şi o trase dinspre uşa deschisă.

Când începu să se zvârcolească, el îi şopti la ureche:

— Uşurel, draga mea, noi doi încă n-am terminat.

— Pentru moment, am terminat. Ea se întoarse cu faţa spre el, părând al naibii de supărată. Şi dacă ai impresia că o să stau aici şi o să te las să mă tratezi cu grosolănie de faţă cu prietenele mele care sunt de partea cealaltă a coridorului…

— Să te tratez cu grosolănie? El îşi ieşi din fire. Poate că ar trebui să-ţi amintesc că ţi-a plăcut foarte mult ultima oară când *te-am tratat cu grosolănie.*

Lipind-o de perete, o sărută cu înverşunare, revendicând un răspuns şi fiind încântat când, după un moment de rezistenţă, ea îi răspunse. Şi apoi, după ce ea îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui şi se lipi de el, Lucas îşi dori să-şi strige victoria cu voce tare.

În schimb, îi captură gura cu o înflăcărare care îl nelinişti. Pentru că, dintr-odată, îşi dădu seama că de aceea venise acolo. Nu ca să-l gonească pe Pomeroy. Nu să afle

amănunte despre familia Frier.

Venise acolo pentru asta. Pentru ea. Pentru că, după două zile, fără zâmbetul ei efervescent, comentariile pline de tachinare, parfumul de caprifoi şi fără miracolul seducător al gurii ei, o dorea aşa cum un prizonier îşi dorea eliberarea. Indiferent de locul în care se aflau, îşi trecu mâinile peste trupul ei, peste şoldurile delicate şi ademenitoare, talia care se potrivea atât de bine în mâinile lui şi sânii ei... Oh, Dumnezeule, sânii ei pe care îi mângâie cu degetele, dorindu-şi să-i guste...

Dintr-odată, mâinile ei i se încleştară în păr. Îi trase capul înapoi ca să-l oblige să întrerupă sărutul, apoi îl îndepărtă de ea. În timp ce se uită lung la el, cu buzele înroşite şi cu răsuflarea accelerată, un amestec ciudat de emoţii îi traversă chipul – dorinţă, mânie şi, destul de ciudat, părere de rău.

Apoi o mască se coborî peste trăsăturile ei.

— Sper că ţi-a plăcut, Lucas, spuse ea pe un ton ameninţător. Pentru că este ultimul sărut pe care o să-l mai primeşti vreodată de la mine.

Înainte ca el să apuce să reacţioneze, ea se strecură printre el şi perete şi ieşi din încăpere. Cu mădularul tare ca naiba, el se grăbi anevoios după ea, ajungând pe coridor exact când ea deschidea uşa salonului.

Se opri în uşă ca să spună, cu o voce grijulie:

— Îmi pare atât de rău că trebuie să pleci, domnule maior! O să le transmit scuzele tale celorlalte doamne.

Când ea dispăru înăuntru, el se gândi să intre după ea şi să o facă mincinoasă de faţă cu toată lumea. Dar, în afară de excitaţia de care trebuia să scape înainte să intre, nu fu prea încântat de ideea de a petrece o după-amiază stranie cu ea uitându-se urât şi cu prietenele ei chicotind. Prefera mai degrabă să înfrunte zece soldaţi britanici înarmaţi decât una dintre doamnele acelea afurisite.

Nu conta. Avea să revină la Kirkwood şi să se pregătească pentru *discuţia* din seara aceea. De îndată ce prelua controlul asupra erecţiei lui sălbatice.

Se plimbă pe coridor până când deveni prezentabil,

apoi coborî scările două câte două. *Aventura* din acea zi îi arătase cu siguranţă un lucru: trebuia să o aibă. Nu avea nici cea mai vagă ideea cum să se descurce, cum să prindă cuplul Frier şi să-l ducă înapoi în America şi, în acelaşi timp, să o câştige pe Amelia.

Dar, indiferent ce spusese despre faptul că fusese ultimul sărut, femeia avea să ajungă în patul lui. Era dispus să facă orice ca să ajungă acolo.

Capitolul 14

Dragă Charlotte,

Lord Pomeroy nu este atât de inofensiv pe cât pare. Am auzit că a dobândit o anumită obsesie în timpul războiului. Chiar dacă nu pot să confirm zvonurile, vă sfătuiesc pe tine şi pe Lady Amelia să vă feriţi de el.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

„Eşti absolut ridicolă”, îşi spuse Amelia, în timp ce îşi schimbă rochia pentru a treia oară. „Nu contează nici cât o ceapă degerată ce porţi astă-seară”.

La urma urmei, nu mai avea nevoie să flirteze. Voia să fie directă cu Lucas, să-i ceară dovezi, apoi să decidă cum să acţioneze. Şi totuşi…

În timp ce camerista ei îi strângea corsetul, Amelia se uită încruntată în oglindă. Voia să-l facă să se înflăcăreze. Şi să se înflăcăreze. Şi să se înflăcăreze şi mai mult.

Dacă exista vreo rochie în stare să facă aşa ceva, era rochia de seară roz, din satin şi mătase. Numai corsajul i-ar fi făcut pe cei mai stricţi să leşine – dezvăluia prea mult din pieptul unei domnişoare. Ea se întoarse spre stânga şi înghiţi în sec în timp ce ţesătura transparentă se lipi de silueta ei ca muselina udă.

Acesta era motivul pentru care o purta rareori. De vreme ce avea deja reputaţia de a nu fi prea elegantă, evita hainele care puteau să transforme şi cea mai mică bârfă despre manierele ei în zvonuri despre caracterul ei.

Dar, după ce aflase care era scopul lui Lucas şi după comportamentul lui din după-amiaza aceea, de parcă lui chiar îi păsa de ea, îşi dorea să-l tortureze.

Poate că dorinţa lui de a se însura cu ea era nesinceră, dar cu siguranţa nu şi dorinţa de a o seduce. O simţea de fiecare dată când o săruta cu gura aceea îndrăzneaţă şi mistuitoare sau când îşi trecea mâinile inteligente şi abile peste talia ei, peste şolduri şi… sâni.

El o dorea. Iar ea nu avea să-i permită să o aibă. Aşa că de ce să nu-i arate ce arunca pe fereastră cu manevrele lui ciudate?

Putea să ardă în zadar, cum i se întâmplase ei în ultimele două nopţi, cu mâinile dezmierdând locuri pe care nicio doamnă nu ar fi trebuit să le dezmierde, explorând carnea delicată pe care nicio fecioară nu ar fi trebuit să o exploreze vreodată. Cel mai rău fusese să ştie că nimic nu avea să iasă din povestea aceea. Ştia prea puţine pentru a-şi oferi singură plăcerea şi refuza să-i permită lui Lucas să i-o mai ofere.

El îi compromisese deja viaţa comodă pe care o ducea, naiba să-l ia!

— O să port asta. Clar. Aruncă o privire spre camerista ei. Şi strânge-mi corsetul mai tare! Îmi vreau sânii atât de scoşi în evidenţă, încât să-mi pot mânca cina pe ei.

Camerista păru şocată, dar făcu aşa cum îi ceru stăpâna ei, desfăcându-i corsajul ca să strângă mai tare panglicile. Numai atunci când sânii se ridicară atât cât să se dezvăluie asemenea unor indicatoare perfecte de indecenţă, Amelia acceptă, în cele din urmă, că era de ajuns.

În vreme ce slujitoarea făcea ultimele retuşuri, adăugând perlele grele care atrăgeau atenţia spre sânii ei şi pălăria de Cambridge asortată cu pene de struţ, Amelia

se pregăti pentru confruntarea cu Lucas.

Oh, dacă ar fi putut să discute cu doamna Harris ca să-şi liniştească nervii! Dar văduva plecase la întâlnirea ei de seară cu o oră înainte. În momentul în care Amelia îşi punea gluga pelerinei şi cobora scările, mai avea doar câteva minute de pierdut.

Hopkins o întâlni în capul scărilor, părând buimăcit.

— Milady, avem o problemă. Una dintre roţile trăsurii a crăpat şi trebuie să o schimbăm. Şeful de la grajduri spune că poate să dureze o oră sau mai mult. Poate că ar trebui să-i trimitem vorbă lui Lord Kirkwood ca să ne pună la dispoziţie…

— Nu, te rog, nu te deranja! Pur şi simplu cheamă o birjă. O să fie în regulă.

— Dar milady…

— O să iau un lacheu cu mine. Sunt sigură că o să fiu în siguranţă. Mai ales acum, că scăpase de ciuma Pomeroy. Aş prefera să nu aştept.

Dacă mai trebuia să-şi petreacă un minut în plus cu gândul la ce plănuia să-i spună lui Lucas, avea să explodeze.

— Foarte bine, milady, zise Hopkins cu o încruntare dezaprobatoare.

Apoi îl chemă pe John, care se grăbi să facă rost de o birjă.

În câteva momente, John se întorsese să o însoţească pe scări şi să o ajute să urce în birja neagră şi mare. Nici măcar nu apucă să se aşeze, că aceasta o luă din loc, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Ea ateriză pe ceva mult prea musculos ca să fie o banchetă de birjă. Înainte să apuce să-şi tragă sufletul, mâinile îi fură prinse de la spate, iar ceva moale se înfăşură în jurul lor ca să le lege.

Preţ de o clipă fu uluită, până ce îşi dădu seama despre ce trebuia să fie vorba.

— Lucas, încetează! N-am răbdare pentru jocurile tale în seara asta. Şi în plus…

— Văd că te-am salvat la timp, spuse o voce guturală pe care o cunoştea mult prea bine. Mai ales dacă îi spui

americanului ăluia pe numele de botez.

Panica îi cuprinse pieptul ca într-o gheară.

— Lord Pomeroy? Ea încercă zadarnic să se smucească din poala lui. Dă-mi drumul imediat! Nu o să permit asta!

Ignorându-i protestele şi efortul zadarnic, îi strânse legăturile, apoi o aruncă pe locul de lângă el cu o putere surprinzătoare. I se tăie răsuflarea fiindcă avea panglicile corsetului mult prea strânse şi o luă ameţeala. El îi ridică picioarele în poala lui ca să-i le lege.

De îndată ce îşi reveni, strigă:

— John, ajută-mă! Ajutor!

— N-are niciun rost să strigi după el, draga mea doamnă. Lord Pomeroy îi strânse legăturile din mătase în jurul gleznelor. John a fost în slujba mea cu mult înainte să răspundă la anunţul tatălui tău. În plus, ferestrele astea sunt foarte groase, nu o să fii auzită peste nechezatul cailor. Trăsura asta a fost construită special pentru scopuri militare, ca să protejeze demnitarii străini. Este la fel de tare ca Stânca Gibraltarului.

Frica se instală ca o ghiulea de plumb în pântecul ei. Deci plănuise totul. Probabil el aranjase să se spargă roata de la trăsura ei. Dumnezeu să o ajute!

Amelia încercă să-l lovească, dar rochia ei frumoasă din satin, care se mulase perfect în casă, i se răsuci în jurul picioarelor, iar ea reuşi doar să schiţeze un fâlfâit stupid cu pantofii. Probabil arăta precum o cambulă. În plus, abia mai reuşea să respire. Păcat că nimeni nu îi spusese să se îmbrace pentru o răpire!

El îi fixă legăturile în jurul gleznelor la fel de calm ca Lucas, dar marchizul nu se prefăcea că o ia prizonieră, iar acelea erau noduri adevărate, strânse bine.

— Apropo de Gibraltar, spuse el pe un ton bizar de conversaţional, ştiai că am petrecut timp acolo? Având în vedere dragostea ta pentru exotism, locul acela ţi-ar plăcea foarte mult. Trebuie să facem o călătorie acolo de îndată ce ne căsătorim.

I-ar fi spart capul de Stânca Gibraltarului! Cum putea

să trateze răpirea ca pe o plimbare de plăcere?

— Nu o să scapi uşor din povestea asta!

Aşezându-i picioarele pe podea, se întoarse cu faţa spre ea.

— Am scăpat deja.

În timp ce trăsura coti spre o stradă principală, lumina felinarelor îi inundă trăsăturile, luminând hotărârea sculptată în ele.

Pulsul ei începu să bată nebuneşte. El chiar credea că putea să o oblige să se mărite? Trebuia să-l facă să înţeleagă că nu putea să facă asta înainte să părăsească Londra, unde erau oameni care să o ajute.

Şi înainte să se îndepărteze prea tare ca să-şi mai salveze reputaţia.

— Milord, răpirea asta nu o să-ţi facă niciun bine. Dacă mă târăşti până la Gretna Green şi mă aduci înaintea parohului, pur şi simplu o să refuz să mă mărit cu tine.

— Prostii. Eşti o femeie rezonabilă. Dacă ai de ales între o viaţă respectabilă alături de un erou de război care te adoră şi un viitor îngropat în scandal…

— Dar cum rămâne cu scandalul? spuse ea, preferând să nu se gândească la afirmaţia lui tulburătoare că o adora. Asta o să-ţi distrugă reputaţia impecabilă. De îndată ce oamenii află că ai răpit o femeie împotriva voinţei ei, o să te dispreţuiască.

— Pe omul care a salvat Anglia de Boney? El pufni. În plus, o să fim căsătoriţi cum se cuvine până când aude cineva ce s-a întâmplat. O să fie doar o poveste romantică de spus în jurul meselor de cărţi.

— Romantică! Când am spus în repetate rânduri că nu vreau să mă mărit cu tine?

El îşi împinse înainte bărbia de buldog.

— Dacă aş fi crezut că simţi cu adevărat asta, n-aş fi făcut-o. Dar mi-ai acceptat atenţiile când ne-am întâlnit prima dată…

— Doar pentru că erai un bărbat interesant cu poveşti interesante!

El clătină vehement din cap.

— Am văzut cum te-ai uitat la mine – erai animată, entuziasmată, dornică să mă asculţi. Am fost de multe ori obiectul afecţiunii unei femei, îngerul meu! Îmi dau seama când o femeie mă vrea.

— Când vrea să te strângă de gât, vrei să spui.

El o ignoră.

— Nu lăsa ca părul meu cărunt să te păcălească! Sunt la fel de ager ca oricare alt bărbat mai tânăr. El îşi arcui o sprânceană stufoasă, ceea ce îl făcu să semene şi mai mult cu un buldog. Ştiu cum să fac o femeie fericită în dormitor.

Oh, Doamne! Acum se credea un Casanova.

— Nu mă îndoiesc de capacitatea ta de a fi un soţ bun, spuse ea, încercând să adopte puţin tact. Dar, în ciuda a ceea ce crezi tu, eu nu te văd în rolul ăsta în dormitor sau în altă parte.

Se uită lung la chipul ei împietrit.

— Doar pentru că harpiile alea de la şcoala doamnei Harris ţi-au umplut capul cu poveşti false despre mine. Dacă ai şti cât de departe ar merge femeia asta în încercarea ei de a ne despărţi pentru totdeauna, îngerul meu, ai fi îngrozită! Ca să vezi numai, în dimineaţa asta… El se opri, încruntându-se. Nu o să spun nimic despre asta până când nu eşti gata să auzi adevărul.

Oh, Dumnezeule, credea că doamna Harris îi dăduse purgativul! Oare trebuia să îi spună adevărul? Nu, poate că sinceritatea nu era atât de înţeleaptă în situaţia dată.

— Nu m-ai crede atât de rău, continuă el, dacă femeia aceea nu te-ar fi îndoctrinat împotriva bărbaţilor de un anumit fel.

— Te referi la vânătorii de zestre, rosti ea sec.

— Eu nu sunt vânător de zestre! urlă el, făcând-o să se retragă cu un fior. Marchizul scoase o răsuflare tremurândă. Iartă-mă, dar m-am gândit că ar trebui să ştii. În timp ce zestrea ta ar fi bine-venită…

— Dacă *papa* te lasă să pui mâna pe ea, spuse Amelia.

— O să mă lase când o să afle despre înţelegerea mai mult decât generoasă pe care am de gând să ţi-o propun.

Intenţionez să te tratez aşa cum meriţi, îngerul meu!

Dacă îi mai spunea „îngerul meu” o dată, avea să-l trateze aşa cum merita şi să-şi verse stomacul prin toată trăsura lui special construită.

El o bătu uşor pe genunchi, iar ea se trase înapoi cu o smucitură. Bărbatul se încruntă.

— În cele din urmă, spuse el pe un ton înfiorător, o să recunoşti avantajul partidei. Pentru că o să ne căsătorim. Şi nu o s-o mai dezaprobi până când ajungem în Scoţia.

Frica din pântecul ei se transformă în groază. Nu putea să se gândească decât la un singur fel în care să o determine să fie de acord.

— Nu o să mă mărit cu tine! Iar dacă ai de gând să-mi forţezi mâna şi să-mi răpeşti virtutea…

— În mod cert nu! El scoase un oftat greoi. Nu sunt ca bădăranul tău prieten american, să mă impun în viaţa unei femei după ce am cunoscut-o în urmă cu doar câteva zile.

— Nu, tu aştepţi o perioadă rezonabilă înainte de a o răpi, spuse ea cu un sarcasm aspru. Măcar maiorul Winter n-ar face asta niciodată. Şi nici nu o să accepte ca tu să o faci. În orice caz, spera că nu avea să accepte. O să te găsească înainte să ajungem în Scoţia. Sunt aşteptată la cină la Lord Kirkwood. Când o să vadă că nu ajung, o să investigheze…

— Nu, nu o să facă nimic, sau cel puţin până când o să fie prea târziu. M-am ocupat eu de asta.

Cuvintele ameninţătoare îi cuprinseră gâtul ca într-o gheară. Se zvârcoli frenetic, dar, în ciuda ţesăturii mătăsoase, legăturile se ţineau foarte bine.

Văzând cum se chinuie, el se întoarse îngrijorat.

— Poate că te-ai simţi mai bine dacă ai bea ceva, din moment ce ai ratat cina. Am adus provizii. Ai vrea nişte brânză şi pâine? Poate nişte vin?

Poate că acela era un mod de a-l face să o elibereze.

— De fapt, chiar aş vrea. Dacă ai putea să-mi dezlegi mâinile…

— Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta, spuse el cu tonul îngăduitor al unui tată către copilul recalcitrant. El

desfăcu o sticlă de vin. O să fii nevoită să te mulţumeşti cu ajutorul meu.

Îi ţinu sticla la buze, iar ea şovăi, amintindu-şi de purgativ. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, schiţă spre ea un zâmbet răbdător şi luă o gură.

— Vezi? Absolut sigur. Nu ţi-aş face niciodată vreun râu.

— Legăturile astea spun altceva.

Ea bău puţin vin, un porto bolnăvicios de dulce, după gustul ei.

— Dacă nu te-ai mai zbate aşa, îngerul meu, legăturile nu ţi-ar face nimic. Le-am ales cu grijă – un material moale pentru pielea fină a unei lady.

El o îndemnă să bea mai mult vin, iar ea bău cu nesaţ. Până atunci, nici nu-şi dăduse seama cât de sete îi era.

El zâmbi aprobator.

— M-am gândit eu că o să-ţi placă vinul. Doamnele preferă lucrurile dulci.

„Şi unui soldat îi cade bine ceva dulce din când în când”.

O cuprinse disperarea. Cât de mult îşi dorea să-şi ia înapoi cuvintele aspre pe care i le aruncase lui Lucas în acea după-amiază! Poate că era un ticălos, dar până atunci nu se impusese niciodată cu forţa. Şi chiar ideea lui de a o curta se născuse în parte din vina ei. Dacă nu l-ar fi făcut să o sărute în noaptea în care se cunoscuseră, se putea ca el să nu fi încercat niciodată să folosească săruturile ca să obţină informaţii de la ea.

— Mai vrei vin? întrebă Lord Pomeroy.

— Nu.

Vinul pe care i-l dăduse deja îi căzuse greu la stomac. Şi de ce era atât de convins că Lucas nu avea să le-o ia pe urme?

Înşurubând la loc dopul sticlei, marchizul se întoarse să scormonească prin proviziile lui.

— Atunci mâncare, nişte pâine cu unt.

— Vreau doar să-mi dai drumul!

— Ştiu că este supărător, dar o să-mi dau toată silinţa

să-ţi asigur o călătorie confortabilă.

— Confortabilă! Dacă ţie ţi se pare confortabil să fiu legată ca un porc de dus la piaţă…

— Numai până când îşi face laudanumul efectul, o asigură el.

Ea încremeni.

— Laudanum? Când îi dăduse?… Oh, nu, vinul avea laudanum? Dar am văzut când ai băut şi tu!

— Într-adevăr. Dar sunt mai puţin predispus la efectele laudanumului ca alţii.

Panica îi îngreuna respiraţia. Sau laudanumul provoca dificultăţi de respiraţie? Ea nu luase niciodată… Cum funcţiona? Era căldura aceea necunoscută care îi curgea prin vene? Sau felul în care începu să-şi simtă pleoapele greoaie?

Dintr-odată, îşi dori foarte tare să doarmă.

— M-ai… otrăvit…

— Cu siguranţă nu. Ţi-am dat suficient ca să te calmezi. Nu te teme, îngerul meu! Eu sunt familiarizat cu laudanumul. Mi s-a dat ca să-mi calmeze durerile acum câţiva ani, când am fost rănit în luptă. Sunt un fel de cunoscător de atunci.

Ea clipi.

— Eşti… consumator de opiu?

— Dacă preferi să-i spui aşa.

Detaliul aproape că îl făcu mai interesant. Nu, la ce-i stătea ei gândul? Drogul acela blestemat îi înceţoşa raţiunea.

— Nu prefer să-i spun în niciun fel… Ea clătină din cap ca să-şi limpezească. Ce spuneam?

— Nimic, draga mea.

El îi mângâie obrazul. Sau doar îşi amintea când Lucas…

Amelia se retrase şi fu cât pe ce să cadă de pe banchetă.

— Nu vreau… nu…

El zâmbi.

— Odihneşte-te, îngerul meu! O să te simţi mai bine

mai târziu. Vocea lui părea să vină dintr-un tunel. Ca prin ceaţă, îl văzu cum îi ridică picioarele în poală şi începe să-i dezlege legăturile. Acum hai să te facem mai comodă...

Şi o luă somnul.

Capitolul 15

Dragul meu văr,

S-a întâmplat cel mai groaznic lucru... Păstrăm tăcerea până când vom afla mai multe, dar ştiu că pot conta pe discreţia ta. Lord Pomeroy mi-a răpit biata elevă! Îmi doresc să te fi ascultat... în mod cert, este un monstru! Iar acum sunt cea mai nefericită însoţitoare pentru că mi-am neglijat atât de crunt datoria.

Prietena ta disperată,

Charlotte

— Pentru numele lui Dumnezeu, Winter, stai locului!

Lucas se opri în mijlocul salonului şi îi aruncă vărul lui o privire aprigă.

— A întârziat.

— Femeile fac deseori asta, spuse Kirkwood. Nici măcar mama n-a coborât încă.

— Da, dar Amelia este, în general, punctuală.

— Ştii asta, deşi o cunoşti de o săptămână? Vărul lui pufni. Să înţeleg că ancheta ta merge bine.

— Nu atât de bine pe cât mi-aş dori.

Lucas se aşeză, apoi se ridică din nou, prea agitat ca să stea locului.

— Suficient de bine încât să nu mai ai nevoie de mine după seara asta, sper. Kirkwood îşi ridică picioarele pe sofa. Mă însor.

Lucas se întoarse brusc spre vărul lui.

— Poftim? Când?

— Peste câteva zile, sper, în funcţie de cât timp ne ia mie şi domnişoarei Linley să ajungem la Gretna Green.

— Ce este Gretna Green? întrebă Lucas.

— Este locul în care un mişel vânător de zestre ca mine duce o moştenitoare minoră, cu care nu poate să se însoare în Anglia fără permisiunea tatălui ei. Oraşul se află dincolo de graniţa cu Scoţia, unde este foarte uşor să te însori legal. Am făcut aranjamentele necesare pentru mine şi domnişoara Linley ca să plecăm mâine într-acolo. Înainte să mi se golească buzunarele.

Lucas se uită lung la el.

— Măcar îţi place domnişoara Linley?

Kirkwood ridică din umeri.

— Este un pic gâsculiţă, dar pot să suport asta dacă reuşesc să-mi scot moşia din datorii. În plus, este prea absorbită de ale ei ca să-şi facă griji pentru ale mele… Aşa că viaţa mea o să fie prea puţin diferita faţă de cea de până acum atât timp cât o las să aibă toate zorzoanele şi bijuteriile pe care şi le doreşte. El zâmbi larg. Şi nu cred că desăvârşirea căsătoriei o să fie prea greu de făcut, nu?

Lucas nu răspunse. Nu-şi putea închipui cum era să se culce cu îngâmfata domnişoară Linley, indiferent cât era de frumoasă. Probabil şi-ar fi făcut griji că-şi strică părul.

Spre deosebire de Amelia, care şi-ar fi făcut griji doar să-l înnebunească. Simplul sărut din după-amiaza aceea îi înflăcărase sângele în vene. Dacă stătea să-şi închipuie numai cum ar fi fost ea în pat, el…

Un lacheu intră în încăpere şi îi întinse lui Lucas o hârtie îndoită, cu numele lui scrisă pe ea.

— Iertaţi-mă, domnule, dar am găsit-o pe coridor. Cineva trebuie să o fi adus în timp ce slujitorii erau ocupaţi cu altele.

Nu era surprinzător din moment ce Kirkwood fusese obligat să-şi reducă personalul după ce răposatul lui tată îşi pierduse averea la jocurile de cărţi.

Deschizând biletul, Lucas îl citi repede. Furia îi cuprinse pieptul.

— Nu pot să cred asta! Doamna Harris scrie că Lady

Amelia are o durere de cap şi nu o să vină la cină. El se încruntă şi o citi din nou. Totuşi, îl deranja ceva. Am văzut-o acum câteva ore şi era bine. Cum poate fi atât de bolnavă încât doamna Harris să se vadă nevoită să-şi ceară scuze pentru ea?

Ridicând din umeri, Kirkwood se aşeză în fotoliu.

— Ştii cum sunt doamnele.

— Lady Amelia nu este aşa. Şi sigur nu în seara asta. A insistat să aibă şansa de a vorbi cu mine între patru ochi.

Kirkwood ridică o sprânceană.

— Poate că s-a răzgândit.

— Nu, nu ar face... El se opri brusc. Sărutul lui din după-amiaza aceea o înfuriase cu adevărat. Oare decisese să nu se mai vadă cu el din cauza unui sărut nesăbuit?

La naiba! Nu putea să o lase să facă aşa ceva când era atât de aproape de scopul lui. El o porni spre uşă.

— Mă duc să vorbesc cu ea.

Kirkwood sări în picioare.

— Pe naiba, chiar te duci!

Lucas ieşi pe coridor.

— Ne-am certat în după-amiaza asta şi nu mi-a dat nicio şansă să-mi cer scuze. Aşa că acum o s-o fac să asculte. Chemă să i se aducă pălăria. Spune-i mamei tale să nu mă aştepte la cină.

— Vin cu tine, răspunse Kirkwood tăios. În timp ce lacheul îi aduse şi lui pălăria, îi spuse bărbatului:

— Spune-i mamei că eu şi maiorul am plecat să o luăm pe Lady Amelia.

— Foarte bine, domnule. Să vă trimit trăsura?

— O să mergem pe jos, zise Lucas. Poate că aşa i se potolea senzaţia bruscă de greaţă din stomac.

Dar, chiar dacă Lucas se îndreptă cu paşi repezi spre reşedinţa Tovey, neliniştea lui nu dispăru. Poate că era ridicol, dar avea o presimţire rea în toată povestea aceea. Iar cu ani în urmă, învăţase să nu-şi ignore instinctele.

Când zări reşedinţa, nu văzu nicio lumină la ferestrele de la etaj. Dacă Amelia avea într-adevăr o durere de cap, probabil se culcase, dar doamna Harris trebuia să fie încă

trează. Încă nu era nici măcar ora 7.

Majordomul răspunse imediat la bătaia lui în uşă.

— Maior Winter? Lord Kirkwood? Ce s-a întâmplat? I s-a întâmplat ceva rău lui milady? Ce se petrece?

Lucas schimbă priviri cu vărul lui.

— Lady Amelia nu a rămas acasă cu o durere de cap?

Hopkins părea confuz.

— Cu siguranţă nu. Am pus-o într-o birjă acum vreo oră, a plecat să ia cina cu dumneavoastră şi cu Lady Kirkwood.

Lucas simţi un fior rece pe şira spinării.

— Nu a ajuns. Dar am primit asta.

Întinse bileţelul spre majordom.

Omul îl citi, apoi păli.

— Nu este scris de mâna doamnei Harris. În plus, ea a plecat la o întâlnire cu un prieten acum aproape două ore. Ridică o privire tulburată spre Lucas. I-am spus lui Lady Amelia să nu ia o birjă, dar a zis că o să fie în regulă din moment ce îl avea pe John cu ea…

— Lacheul care a livrat bileţelul ei din dimineaţa asta?

Confirmarea că avea să vină la cină îl aştepta pe Lucas când revenise de la ceai. Dar John întârziase foarte mult până să ajungă acolo. Lucas avu senzaţia copleşitoare că ştia de ce.

— Da, chiar John a ajutat-o să ia birja.

— De ce a luat Lady Amelia o birjă? interveni Kirkwood.

— A insistat, domnule. Când s-a dovedit că trăsura noastră avea o roată spartă, m-am oferit să vă informez, dar ea a spus să nu vă deranjăm.

Totul suna din ce în ce mai rău. Un lacheu lent, o nevoie bruscă de o birjă, bileţele care minţeau. Ceva nu era în regulă.

Lucas se chinui să rămână calm şi să adune informaţiile la un loc; altfel, nu putea să-i fie de niciun folos Ameliei.

— Birja. Tu ai chemat-o?

— Nu, John.

Desigur.

— Cum arăta?

— N-am văzut-o, domnule, dar cu siguranţă am putea să o găsim dacă ieşim în stradă…

— Probabil acum se îndreaptă spre ieşirea din oraş. Pomeroy a găsit ocazia de a o răpi pe Lady Amelia şi nu a ratat-o.

Lucas înjură.

În timp ce majordomul gemu, Kirkwood îi aruncă lui Lucas o privire sceptică.

— Cum Dumnezeu ai ajuns la concluzia asta? Şi de unde să ştie Pomeroy despre cina noastră?

— Lacheul. În dimineaţa asta, a zis că s-a oprit să ajute o doamnă în timp ce livra bileţelul cu confirmarea Ameliei. Mi s-a părut ceva suspect în povestea lui. Lucas se luptă cu neliniştea care i se dezlănţuia în piept. Acum înţeleg… Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu el când am venit aici, dar nu s-a întâmplat asta pentru că John a minţit. De fapt, el ducea bileţelul Ameliei la Pomeroy. Probabil că omul o spiona de ceva vreme.

— Poate fi altcineva, nu Pomeroy, se aventură Kirkwood.

Lucas clătină sumbru din cap.

— Trăsura lui Pomeroy pleca atunci când am ajuns eu aici de dimineaţă. Iar mişcarea asta a fost executată la fel de bine ca orice altă operaţiune militară. Nu numai că a luat-o, ci a lăsat bileţelul ăla ca să risipească orice bănuială până când reuşeşte să scape. Nu s-a gândit că mânia o să mă facă să vin aici. Neliniştea i se transformă într-o furie turbată. A ales o seară în care doamna Harris e plecată. Probabil l-a angajat pe John acum câteva săptămâni…

— Asta înseamnă că John nu o s-o apere pe milady. Prăbuşindu-se pe scaunul de lângă uşă, Hopkins îşi îngropă faţa în mâini. Este vina mea. Ar fi trebuit să insist să aştepte până când se repara trăsura.

— Nu ar fi avut nicio importanţă. Lucas îşi încleştă pumnii. Pomeroy era hotărât să o aibă. Când o să-i prind din urmă, o să-i rup membrele unul câte unul!

El se întoarse spre uşă, dar vărul lui îl opri cu o mână.

— Dacă ai dreptate, atunci o s-o ducă la Gretna Green.

— Dacă vrea să se însoare cu ea, probabil că aşa este. Lucas se eliberă din strânsoarea vărul lui. Şi, spre deosebire de tine, lui nu-i pasă dacă ea vrea sau nu.

— Chiar şi în Scoţia femeia trebuie să fie de acord. Altfel, ceremonia nu este valabilă.

Lucas se uită încruntat la el.

— Tu şi eu ştim că există o mie de feluri în care un bărbat poate să forţeze o femeie să-şi dea acordul.

Kirkwood păli.

— Adevărat. Iar dacă ea e plecată peste noapte, trebuie să se mărite cu el pentru a-şi proteja reputaţia. Este dificil să ascunzi astfel de lucruri, iar în ochii societăţii, să-ţi petreci noaptea cu un bărbat este acelaşi lucru cu a împărţi patul cu el.

Lucas simţi un gol în stomac la gândul că Amelia trebuia să se mărite cu nemernicul de Pomeroy. Se uită la Hopkins.

— Ai vreun cal pe care să-l împrumut ca să mă duc după ei?

— Ar fi mai bine să iei trăsura mea. Kirkwood îl conduse spre uşă. Poţi să călătoreşti mai repede şi să-ţi păstrezi energia ca să-l înfrunţi pe Pomeroy.

— O să ai nevoie de ea dacă tu şi domnişoara Linley…

— O să închiriez una. Kirkwood aruncă o privire spre majordom, apoi aşteptă până ce ieşiră din încăpere, înainte să adauge: Blazonul de viconte, care ţie o să-ţi fie de folos, o să-l ajute pe tatăl domnişoarei Linley să dea de mine. Coborâră în grabă treptele. Asta, dacă nu vrei să merg cu tine.

— Nu este nevoie. Lucas se îndreptă cu paşi apăsaţi spre stradă. Cineva ar trebui să rămână aici ca să le spună doamnei Harris şi părinţilor Ameliei ce s-a întâmplat.

Rămaseră tăcuţi câtă vreme traversară valvârtej strada. Dar, când ajunseră la reşedinţa Kirkwood şi urcară treptele, vărul lui îi spuse:

— Sunt surprins că vrei să faci asta. Este în avantajul tău să-l laşi pe Pomeroy să o aibă; asta o să-i aducă pe cei din Tovey înapoi la Londra. Ai putea să profiţi de problema lor ca să o interoghezi pe Dorothy Frier.

Lucas se uită urât la vărul lui în timp ce intrau cu paşi apăsaţi înăuntru.

— Ce fel de soldat aş fi dacă aş sta cu mâinile în sân în timp ce nemernicul de Pomeroy compromite o femeie nevinovată?

Kirkwood ridică o sprânceană.

— Este englezoaică. De ce îţi pasă?

— Pentru că eu sunt parţial responsabil pentru asta.

Dacă nu l-ar fi gonit pe Pomeroy, dacă nu l-ar fi provocat…

— Trebuie să te cred pe cuvânt. Dar bănuiesc că nu este singurul motiv pentru care vrei să o salvezi.

Ignorându-şi vărul, Lucas se îndreptă spre scări.

— Trebuie să mă înarmez.

După ce porunci să i se aducă trăsura, vărul lui se grăbi după el.

— Ai grijă, Lucas! Nu poţi să ucizi cu sânge rece un erou englez de război.

— Nu-ţi face griji, n-am de gând să le dau compatrioţilor tăi motiv să mă spânzure.

Dar nici nu avea de gând să-l lase pe Pomeroy să-i facă rău Ameliei.

Cu Kirkwood în urma lui, Lucas intră în camera lui ca să-şi ia cutia cu pistolul, dar după ce se gândi mai bine, luă şi sabia, şi puşca.

— Dacă nu-i prinzi până mâine…

— Îi prind în seara asta. Trebuie!

Deschise cutia cu pistolul. Lucas se asigură că avea muniţie potrivită.

— Dar dacă nu reuşeşti?

Lucas se întoarse spre el.

— Nu o să permit să fie compromisă.

— Asta ar însemna să…

— Ştiu, mormăi el. Cineva ar trebui să se însoare cu

ea. Ieşi pe coridor şi coborî scările. Dacă nu mă întorc până mâine, spune-le tuturor că eu şi Lady Amelia am fugit.

Vărul lui îl urmă în tăcere. Când ajunseră la birou, Kirkwood adăugă:

— Stai, Winter! O să mai ai nevoie de ceva. Intră în birou, iar Lucas se grăbi să-l urmeze. Kirkwood scoase o hârtie dintr-un sertar şi începu să scrie. Ca să nu fie prinse, cele mai multe cupluri care vor să fugă trebuie să călătorească o noapte şi o zi până când ajung la Gretna Green, aşa că trebuie să faci şi tu acelaşi lucru. Cum nimeni nu vrea să-i dea unui american informaţii despre un erou de război cum este Pomeroy, iată o scrisoare care îţi poate netezi calea.

În timp ce semnă şi îşi puse sigiliul, schiţă spre Lucas un zâmbet trist.

— O să-ţi fie mai uşor dacă ai un membru al nobilimii de partea ta. Aşa că nu ezita să-mi foloseşti titlul când ai nevoie!

— Mulţumesc.

Lucas luă hârtiile de la Kirkwood şi porni spre uşă.

— Ai bani? întrebă Kirkwood.

Lucas se opri.

— Am destui. Mulţumită generozităţii familiei tale că m-aţi lăsat să rămân aici, nu am cheltuit prea mult din soldă de când am venit. El aruncă o privire spre hârtiile pe care i le dăduse Kirkwood. Vere, eu... Nu ştiu cum o să te pot răsplăti pentru tot ce ai...

— Să o aduci pe Lady Amelia înapoi. Este o răsplată suficientă. Apoi adăugă, cu ochii scăpărători: În plus, cu cât îmi foloseşti mai mult titlul, cu atât o să-l induc mai mult în eroare pe tatăl domnişoarei Linley când o să plece mâine după mine.

— Mult noroc!

— Să ai grijă!

Cu acele cuvinte răsunându-i în urechi, Lucas se repezi spre trăsură. În timp ce porni într-un ritm alert pe străzile întunecate ale Londrei, înţelese vorbele vărului său.

„Să-ţi petreci noaptea cu un bărbat este acelaşi lucru

cu a împărţi patul cu el”.

Dacă o aducea înapoi pe Amelia nemăritată, avea să fie compromisă. Ea nu avea să se mărite niciodată şi urma să fie o paria în societate, chiar dacă Pomeroy nu ar fi atins-o. Părinţii fostelor ei colege aveau să le interzică fiicelor lor să mai vorbească cu ea, de parcă scandalul ar fi fost contagios, iar întreaga ei familie trebuia să trăiască în ruşine.

El ştia câte ceva despre ce însemna să trăieşti în ruşine şi, cu siguranţă, nu i-ar fi dorit aşa ceva nici celui mai groaznic duşman. Poate ca Ameliei cea iubitoare de aventură nu i-ar fi păsat, dar sigur nu ar fi vrut să facă rău propriei familii. Şi nu i-ar fi plăcut faptul că nu avea de ales în acea situaţie. Aşa că el nu avea să permită ca ea să fie compromisă, nu când el îl provocase pe Pomeroy să ia măsuri.

„Dar bănuiesc că nu este singurul motiv pentru care vrei să o salvezi”.

Lucas îşi încleştă pumnii pe genunchi. Nu, nu era. Pur şi simplu nu putea să suporte gândul de a o şti în braţele altui bărbat, când ea era menită să fie…

A lui. Se încruntă. Îşi pierdea minţile când se gândea că era imposibil ca Amelia să fie vreodată a lui. Iubita lui, soţia lui. Să împartă cu el patul, viaţa, viitorul. Chiar dacă ea accepta, de îndată ce avea să afle ce punea el la cale, nu avea să-l ierte niciodată. Şi atunci ce avea să se întâmple?

Avea să rămână fără ea.

Posibilitatea aceea îi provoca o durere în piept. Privind pe fereastră, se chinui să nu se gândească la asta. Acum trebuia să se concentreze pe salvarea ei. Mai târziu, putea să se gândească la toate consecinţele poveştii.

Se rugă numai să ajungă acolo. Pentru că, dacă îi prindea din urmă doar ca să o găsească măritată cu Pomeroy, era obligat să-l ucidă pe acel bărbat.

Capitolul 16

Dragă Charlotte,

Aştept alte veşti cu aprigă nerăbdare, dar ştiu că tu, dragă prietenă, n-ai putea niciodată să fii neglijentă. Indiferent de circumstanţe, sunt gata să sar în ajutorul tău în orice fel cu putinţă.

Slujitorul tău supus,

Michael

Amelia se simţea ca apa trecând peste pietre, fluidă, schimbătoare, stomacul i se strângea din cauza mişcării, iar pleoapele îi erau grele… atât de grele. Era încă un vis nebunesc? Precum cel cu cămila care se transformase într-un crocodil care păzea un ceainic? Sau visul de pe fregată, cu Lucas la cârmă şi Dolly legată de catarg?

Nu, se simţea prea… real ca să fie un vis. Simţi miros de ulei rânced şi ceapă, acoperit de un iz de seu ars şi corpuri nespălate.

Mirosurile străpungeau vălul somnului. Mai avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că era purtată pe scări şi că în jurul ei răsuna sunetul unor voci. Gura îi era teribil de uscată. Înghiţi, apoi deschise gura ca să ceară apă…

Şi o închise din nou. Era periculos să bea. De unde ştia asta?

O voce din apropiere sâsâi:

— Nu poţi să te mişti mai repede? Nu vreau să se trezească înainte să ajungem în cameră.

Cunoştea acea voce. Şi o cunoştea şi pe cea care îi răspunse atât de aproape de cap încât o sperie.

— Iartă-mă, milord, dar mă mişc cât pot de repede. Milady e mai grea decât pare.

Dacă Amelia încă nu ar fi fost ameţită, i-ar fi dat o replică usturătoare lui John pentru acea insultă. Şi, oricum, de ce era cărată de lacheul ei?

Pentru că el nu mai era lacheul ei. Era lacheul lui Lord

Pomeroy. Aceea era cealaltă voce pe care o cunoştea.

— La naiba cu provincia asta, mormăi Lord Pomeroy în spatele lor. La ce s-o fi gândit proprietarul când a refuzat să ne închirieze un cal până dimineaţă?

— Rândaşul mi-a spus că hangiul nu-i riscă pe timp de noapte. Tocmai de aceea este hanul aglomerat. Tipul ăla, Năpastă Scoţiană, a bătut drumurile din apropiere.

— Presupun că te gândeşti că trebuia să te ascult când am trecut pe lângă celălalt han, cu câţiva kilometri în urmă. Că trebuia să ne oprim acolo.

O tăcere încordată veni drept răspuns.

Pe măsură ce ceaţa din mintea ei devenea un simplu văl, memoria îi reveni. Fusese răpită de marchiz. O ducea la Gretna Green. Iar ea trebuia să scape!

Dar îşi simţea membrele atât de grele! Da, îi dăduse laudanum. Şi o legase.

Cu toate astea, nu se simţea legată. Totuşi, nu îndrăznea să sară şi să încerce să fugă, nu pe scări. În plus, nu avea cum să treacă nici de John, darămite de Lord Pomeroy.

Cât timp dormise? Cât era ceasul? Îşi întredeschise pleoapele atât cât să vadă lumânările aprinse care străpungeau întunericul de pe scară. Slavă Cerului că încă era noapte! Dacă reuşea să scape de răpitorii ei, poate că ajungea să se întoarcă acasă înainte ca doamna Harris să tragă un semnal de alarmă.

Ajunseră în capătul scărilor. Printre gene, văzu că hangiul le-o luase înainte şi se afla deja în cameră, poruncind slujitoarelor ce să facă.

— Poftiţi, domnule, spuse bărbatul, în timp ce John o purta într-o încăpere. Soţia dumneavoastră o să se simtă foarte bine aici.

Soţie! Pentru o fracţiune de secundă, ea se panică, crezând că pierduse nu doar călătoria, fiind adormită, ci şi ceremonia. Apoi raţiunea se trezi. Lord Pomeroy nu s-ar fi grăbit dacă deja ar fi fost însurat cu ea.

John o aşeză pe pat, apoi se întoarse. Ea îşi încordă muşchii. Picioarele şi mâinile îi erau cu siguranţă dezlegate.

Iar pelerina dispăruse, lăsându-i la vedere decolteul scandalos.

Fu încercată de un alt moment de panică, amintindu-şi cuvintele lui Lord Pomeroy despre cum avea să o facă să se simtă mai comod, în timp ce ea dormise, el o dezlegase şi îi scosese pelerina. Făcuse şi altceva? O atinsese? O mângâiase?

Îi furase virginitatea?

Nu îşi dădea seama, la naiba! Tot corpul ei se simţea diferit. Era din cauza drogului? Sau din alt motiv?

Se chinui să se liniştească. În clipa aceea, tot ce conta era să scape.

În timp ce marchizul şi John se ocupau de hangiu şi de slujitoare, ea îşi întinse picioarele. Le simţea mai puţin grele, mai normale. Şi faptul că o dezlegase era în avantajul ei. Lord Pomeroy fusese puternic prima oară pentru că o luase prin surprindere, dar nu avea să se mai întâmple vreodată. Nu de îndată ce rămâneau singuri.

Dar avea nevoie de o armă. Cu privirea înceţoşată, studie împrejurimile. Zări doar o pernă... nu foarte utilă dacă idiotul blestemat nu accepta să se culce şi să o lase să-l sufoce cu ea.

Îşi întoarse capul. O noptieră se afla la câţiva centimetri de ea, iar pe ea era un urcior din cositor. Nu era cine ştie ce armă, dar mergea şi aşa.

— O să-l trimit pe lacheu cu cina de îndată ce e gata, milord, spuse hangiul. Şi cu nişte supă pentru biata dumneavoastră soţie bolnavă. Vă asigur că nu o să aibă niciun moment de neplăcere la noi...

— Da, mulţumesc.

Nerăbdător, Lord Pomeroy îi conduse afară din cameră pe hangiu şi slujitoarele, inclusiv pe John.

Ea închise ochii, iar inima i se strânse în piept când îl auzi închizând uşa cu cheia. Trebuia doar să îl lovească suficient de tare ca să aibă timp să o descuie.

— Acum, îngerul meu, murmură el, a venit vremea să te reîmprospătezi. Nu putem să te lăsăm să te trezeşti înainte de nuntă, nu-i aşa?

Inima îi bătu nebuneşte, în timp ce îl auzi scormonind prin punga lui blestemată de *provizii.* Acum sau niciodată, înainte ca John să se întoarcă! Când Lord Pomeroy se aplecă deasupra ei ca să o facă să înghită din băutura lui blestemată, ea avea să-i spargă ţeasta cu urciorul.

Îi auzi paşii aproape de pat. Dar, în timp ce se pregăti pentru unica ei şansă, se auzi un ciocănit în uşă.

— Cine este? întrebă Pomeroy iritat, aflat foarte aproape de ea.

— Cina, milord, răsună o voce înăbuşită de dincolo de uşă.

„Nu!”, ar fi vrut ea să strige cu voce tare. Cum se putea ca John să se fi întors atât de repede?

Gata… nu mai rezista. Deschise ochii, în timp ce Lord Pomeroy se îndrepta spre uşă. Trebuia să o facă; se putea să nu mai aibă altă ocazie. Mâinile lacheului aveau să fie ocupate cu tava pe care era cina, iar Lord Pomeroy urma să deschidă uşa.

Între clipa aceea şi urletul de coşmar pe care avea de gând să-l scoată, putea să-şi recâştige libertatea. Marchizului avea să-i fie greu să-l convingă pe hangiu că ea era bolnavă când urma să stea peste corpul lui aplecat, fluturând un urcior şi urlând ca din gură de şarpe.

Profită de sunetul făcut de zăvor ca să se dea jos din pat în colţul opus. În timp ce el deschise uşa, ea ridică urciorul şi se ascunse în dreapta, pentru ca, odată uşa deschisă, John să nu o vadă când intra.

— Tu! mârâi Lord Pomeroy, iar ea încremeni.

Marchizul se retrase în cameră, apoi ea văzu de ce. Lucas intra cu sabia scoasă şi îndreptată spre gâtul lui Lord Pomeroy.

Inima ei tresări. Lucas venise după ea! În ciuda riscurilor, în ciuda a ceea ce probabil însemna pentru planul lui. Venise să o salveze. Ar fi putut să-l sărute!

— Unde este? Lucas privi dincolo de Lord Pomeroy spre patul gol.

— Ai ajuns prea târziu, rosti Lord Pomeroy, în timp ce Lucas îl forţă să se retragă mai mult în cameră şi închise

uşa, fără să-l scape pe bărbat din priviri.

— Prea târziu? şopti ea.

Marchizul întoarse capul într-o parte, apoi tresări când o văzu stând la doar câţiva metri distanţă, cu un urcior în mână.

La auzul vocii ei, expresia dură de pe chipul lui Lucas se transformă într-o oarecare uşurare, însă continuă să-şi ţină privirea aţintită spre prada lui.

— Eşti bine, Amelia?

— Da. Nu… Nu ştiu. M-a drogat cu laudanum şi tocmai m-am trezit. Putea să-mi facă orice în timp ce dormeam!

— Nu ţi-aş face niciodată rău! Lord Pomeroy făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se îndrepte spre ea, însă Lucas îl împinse înapoi cu sabia. Marchizul se încruntă la Lucas. Şi, cu siguranţă, nu m-aş purta niciodată necuviincios cu o femeie când doarme.

— Atunci de ce ai spus că este prea târziu? întrebă ea.

— Prea târziu ca să-ţi mai salveze reputaţia, spuse el în grabă. Asta am vrut să spun.

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Nu este prea târziu. Aruncă o privire spre fereastră, văzând că încă era noapte. Au trecut doar câteva ore. Dacă eu şi Lucas plecăm acum, putem să ne întoarcem la Londra înainte ca oricine altcineva să-mi descopere dispariţia.

O tăcere asurzitoare se aşternu în încăpere. Lord Pomeroy părea să se simtă foarte incomod, iar Lucas mormăi o înjurătură în barbă.

— Îmi pare rău, draga mea. Chiar dacă Lucas îşi menţinu privirea aţintită asupra lui Pomeroy, în vocea lui se simţeau durerea şi remuşcarea. Am încercat să te găsesc mai repede, dar nu cunosc bine drumurile şi a trebuit să mă opresc de multe ori ca să întreb de Pomeroy…

— Ce vrei să spui, la naiba? întrebă ea.

— Au trecut două zile de când ai plecat.

— Două zile! Ea se uită uluită la el. Nu se poate! Sigur aş fi…

Dar acum, când mintea i se limpezea, putea să cearnă visurile de amintirile înceţoşate. Cineva care o convinsese

să bea de mai multe ori, fusese scoasă din trăsură ca să se uşureze, moţăise într-o trăsură cu prea multă lumină ca să fi fost noapte…

— Vedeţi? spuse Lord Pomeroy pe un ton împăciuitor, care nu o făcu decât să-şi iasă şi mai mult din sărite. O să fii compromisă dacă te întorci nemăritată. Singura modalitate de a-ţi salva reputaţia este să te măriţi cu mine.

— Să mă mărit cu tine! Se îndreptă cu paşi apăsaţi spre el, fluturându-şi urciorul. Apa dădea pe afară la fiecare pas. Să mă mărit cu tine? Tu eşti cel care m-a compromis, la naiba cu toate! Cu o furie tot mai înăbuşitoare, îl lovi cu vasul în braţ. Cum îndrăzneşti să mă ţii sedată timp de două zile? Îl lovi şi în celălalt braţ. Dumnezeu ştie ce mi-ai făcut în timp ce dormeam!

El îşi ridică braţele ca să-şi apere capul.

— N-am făcut nimic, jur!

— Atunci de ce nu mai am pelerina?

— Am dat-o jos doar ca să te las să dormi mai bine, îngerul meu…

— Nu-mi mai spune aşa! Îi lovi braţele încrucişate, cu lacrimi în ochi. N-am fost niciodată îngerul tău! Încercând să-şi înăbuşe lacrimile, îl lovi din nou. Nu o să fiu niciodată soţia ta! Îşi şterse furioasă lacrimile care curgeau. Cum aş putea? Apoi îşi întări fiecare cuvânt cu câte o lovitură: Nu… aveai… nici… un… drept!

— Gata, draga mea. Lucas apăru în spatele ei şi o cuprinse de talie cu mâna liberă. Te-ai făcut înţeleasă.

În timp ce o îndepărta de marchiz, ea aruncă urciorul spre răpitorul ei.

— Nu o să te iert niciodată pentru asta, niciodată!

Lucas îşi strânse braţul pe talia ei şi o trase mai aproape. Cu braţul în care ţinea sabia, coborât acum într-o parte, se întoarse spre uşă.

— Este timpul să plecăm.

— Nu, aşteaptă, te rog! imploră Lord Pomeroy. Îşi coborî mâinile de pe cap, dezvăluindu-şi liniile înroşite ale fetei şi smocurile din părul vâlvoi. Ştiu că acum eşti furioasă, Lady Amelia, dar dacă nu te măriţi cu mine, nu o

să mai poţi ţine capul sus în lume.

— Nu-mi pasă! urlă ea. Prefer să trăiesc o viaţă de fată bătrână compromisă decât să mă mărit cu tine, milord!

— Nu o să fie compromisă, spuse hotărât Lucas. Ea se mărită cu mine.

Pentru o clipă, inima i se opri în piept. El avea să se însoare cu ea? Cu adevărat? Doar ca să o protejeze de scandal? Ce suflet drag!

Apoi, realitatea o izbi în faţă. Dacă nu o făcea ca să o protejeze? Dacă avea impresia că asta avea să-l ajute în cercetările lui?

Ea înghiţi în sec. Nu mai conta de ce o făcea. Trebuia să se profite de ocazie ca să se asigure că Lord Pomeroy nu avea să mai încerce niciodată să o răpească.

— Da, spuse ea, mă mărit cu Lucas.

— Cu un american? urlă Lord Pomeroy. Gândeşte-te ce faci!

Lord Pomeroy vru să înainteze spre ei, dar Lucas îl opri cu sabia.

— Dacă o atingi cu un deget, o să fac ca loviturile ei să pară o joacă de copii. Şi nu o să scapi nepedepsit din povestea asta. O să mă asigur să te văd târât în faţa judecătorului...

— Nu o să faci aşa ceva, spuse Amelia brusc, chiar dacă cuvintele lui o cutremurară. Poate că, la urma urmei, îi păsa de ea. Niciun avocat n-ar lua în serios cuvântul unui soldat american în faţa unui nobil englez când ar auzi cele întâmplate. Are publicul de partea lui. Şi chiar dacă reuşeşti să-l duci la judecată, ţi-ai pierde postul din guvernul tău. Iar familia mea ar fi distrusă. Deci nu are niciun rost. Hai doar să plecăm de aici!

— Nu poţi să pleci cu el, protestă Lord Pomeroy şi îi aruncă o privire rugătoare. El vrea doar averea ta, nu-ţi dai seama?

— Poate să aibă averea mea dacă asta vrea. Amelia ignoră felul în care Lucas se încordă lângă ea. Aş prefera să mă mărit cu oricine – cu oricine, mă auzi? – numai cu tine nu.

Lord Pomeroy păru uluit.

— Dacă mi-ai da o şansă, te-aş putea face fericită. Ştiu că în inima ta îţi pasă de mine.

— Atunci de ce ţi-am trimis purgativul ăla la trăsura ta în Londra? Trebuia să pună punct o dată pentru totdeauna nebuniei lui. Era limpede că amabilitatea şi eschivarea nu funcţionaseră. Eu am fost cea care a poruncit asta, nu doamna Harris. Atât de disperată eram să scap de tine! Când îl văzu atât de uluit, pentru o clipă fu cuprinsă de regret, dar îşi aminti tot ce îi făcuse, iar hotărârea ei se transformă într-un gând nemilos: Nu sunt un înger. Chiar crezi că aş alege un soţ atât de bătrân încât ar putea să-mi fie tată în faţa unui bărbat tânăr şi viril ca maiorul? Că m-aş mărita de bunăvoie cu un bărbat pe care aş fi nevoit să-l îngrijesc cât de curând în anii lui de bătrâneţe? Un bărbat care trebuie să mănânce opiu doar ca să…

— Gata! Dintr-odată, Lord Pomeroy păru mult mai în vârstă decât cei 50 de ani pe care îi avea. Se ridică în picioare cu o demnitate rigidă, ce contrasta cu părul vâlvoi şi cu haina mototolită. Se pare că ai dreptate… nu eşti femeia care am crezut că eşti. Credeam că ai discernământ şi o inimă bună. Se pare că m-am înşelat.

— A fost mai bună decât meriţi, murmură Lucas în barbă.

Din fericire, Lord Pomeroy nu îl auzi.

— N-ai decât să faci ce vrei, milady. Căsătoreşte-te cu un ticălos! Eu nu pot să te opresc.

— Trebuie să fii mai convingător de atât. Lucas îşi flutură sabia. Ai face bine să ţii toată povestea asta pentru tine. Eu şi Lady Amelia am fugit împreună. Vărul meu deja spune povestea asta la Londra, aşa că dacă spui altceva…

— Înţeleg, domnule, rosti Lord Pomeroy pe tonul pompos pe care ea îl dispreţuia. Nu o să te contrazic.

— Bine. Dar Lucas nu îşi coborî sabia. În schimb, îi dădu drumul Ameliei. Du-te şi deschide uşa, draga mea. Şi asigură-te că avem cale liberă!

Ea se grăbi să facă întocmai, dar când deschise uşa, se trezi cu un pistol îndreptat spre ea. John se întorsese.

Lacheul îi făcu semn să se întoarcă.

— Hm, Lucas? spuse ea în timp ce reveni în încăpere. Avem o problemă.

— Aruncă sabia şi îndepărtează-te de Excelenţa Sa, domnule! îi ceru John, apoi îşi schimbă ţinta spre capul lui Lucas. Dacă nu vrei să sfârşeşti chiar aici.

— Pune pistolul jos, John, îi ordonă obosit Lord Pomeroy. Maiorul şi Lady Amelia tocmai plecau.

John clipi.

— Dar, milord…

— Acum, John. Lasă-l jos!

Când John făcu exact ce îi spuse marchizul, Lucas îşi băgă sabia în teacă.

— Mulţumesc, generale. Se îndreptă spre uşă şi o apucă pe Amelia de braţ ca să o tragă după el. O decizie înţeleaptă.

Buzele lui Lord Pomeroy se arcuiră într-un rânjet batjocoritor.

— Îţi doresc să te bucuri de ea. Cu vârf şi îndesat, cu zgripţuroaica aia drept soţie!

— Nu-mi aduce aminte de asta, murmură Lucas, în timp ce traversau în grabă coridorul.

Eliberându-şi braţul din prinsoarea lui, Amelia se repezi pe scări înaintea lui.

— Nu-ţi face griji, domnule, i-o întoarse ea. Nu o să-mi impun prezenţa niciun minut mai mult decât este necesar. De îndată ce ajungem la Londra…

— Liniştеşte-te, draga mea. Când ajunseră la parter, el îşi strecură din nou braţul pe după talia ei şi adăugă: Glumeam.

— Dar eu nu glumesc, Lucas. Ştiu că ai spus că te însori cu mine doar ca să…

— Milady, sunteţi bine! striga o voce din uşă. Era hangiul, care părea uimit.

— Hanul tău a făcut o adevărată minune. În timp ce Lucas se grăbea să iasă, ea adăugă iute: Este amuzant cum reuşeşti să-ţi îmbunătăţeşti starea de sănătate când nu mai ai nimic pe conştiinţă.

O trăsură se opri în dreptul lor. Abia dacă avu timp să-şi dea seama că era trăsura lui Lord Kirkwood înainte ca Lucas să o ajute să urce.

— La Gretna Green, îi porunci vizitiului, apoi urcă după ea.

În timp ce trăsura o luă din loc, ea se lipi de banchetă. Tot ce îşi mai dorea era să găsească un han respectabil şi lipsit de vreun Pomeroy, să mănânce bine şi să facă o baie fierbinte, apoi să stea câteva minute fără să se gândească la viitorul groaznic care o aştepta.

Dar, în mod evident, Lucas încă nu avea să îi permită nimic din toate acelea. Aşa că trebuia să dea cărţile pe faţă şi să spere că el avea să înţeleagă de îndată ce voia să facă.

— Este inutil să mergem la Gretna Green, Lucas. În ciuda a ceea ce i-am spus lui Pomeroy, nu o să mă mărit cu tine.

Cu o încruntare, el îşi aruncă pălăria pe banchetă.

— De ce nu?

— Pentru că ştiu adevăratul motiv pentru care vrei să te însori cu mine.

Faţa lui se întunecă.

— Dacă ai impresia că dau două cepe degerate pe averea ta…

— Nu de asta. Din cauza lui Dolly. Ea trase aer în piept ca să se liniştească. Ştiu de ce ai venit în Anglia. Despre asta aveam de gând să discut cu tine la cina lui Kirkwood. Ai venit să-i găseşti pe Dorothy şi pe Theodore Frier.

În timp ce uluirea i se desenă pe chipul lui Lucas, ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi compromisă sau nu, refuz să te las să te însori cu mine doar ca să-ţi duci la bun sfârşit investigaţia.

Capitolul 17

Dragul meu văr,

Am fost nevoită să-i chem pe părinţii lui Lady Amelia. Încă nu am primit veşti din nord. Apoi, mai este acest ultim scandal cu domnişoara Linley şi Lord Kirkwood. Presupun că nu ar trebui să fiu surprinsă, dar chiar am crezut că Excelenţa Sa are atâta minte încât să nu fugă imediat după ce vărul lui a fugit cu Lady Amelia. Oare la ce i-a stat gândul?

Prietena ta foarte tulburată,

Charlotte

Lucas se uită lung la gura revoltată a Ameliei, la bărbia încăpăţânată şi la ochii strălucitori pe care crezuse cu disperare că nu avea să îi mai vadă vreodată, uşurarea resimţită când o găsise teafără transformându-se iute în mânie.

Nu putu să nu se întrebe de ce ştia şi de cât timp ştia Amelia despre familia Frier. Era prea furios din cauza asta.

— Crezi că este vorba de Dolly.

Probabil că ea simţise încordarea din vocea lui pentru că îşi împinse şi mai mult bărbia în faţă.

— Nu este?

El se aplecă şi o ţintui cu o privire severă.

— Crezi că am călătorit două zile, din trăsură în trăsură toată noaptea, incapabil să dorm, incapabil să mănânc, închipuindu-mi că o să te găsesc dintr-o clipă în alta răvăşită de nemernicul ăla, din cauza afurisitei tale de mame vitrege? Crezi că m-am gândit că salvarea ta o să-mi fie de ajutor în ancheta mea?

Ea clipi.

— Ei bine… da. Expresia de pe chipul ei se îmblânzi. Nu mă înţelege greşit, Lucas, îţi sunt foarte recunoscătoare că ai venit după mine. Dar ştiu că m-ai curtat doar ca să afli mai multe despre mama mea vitregă. Aşa că nu este nevoie să mergi atât de departe încât să te însori cu mine, pentru numele lui Dumnezeu!

Cuvintele ei îl aduseră cu picioarele pe pământ. Dacă ştia că povestea cu curtatul nu era reală, atunci aflase de ceva vreme despre anchetă. Ceea ce însemna că şi ea se prefăcuse interesată de el.

— Ce anume crezi că ştii despre familia Frier? întrebă el cu voce absentă. În mod evident, discuţia lor nu ducea nicăieri până ce el nu reuşea să afle acest lucru. Şi de cât timp ştii?

Ea oftă.

— De când ne-am cunoscut.

El reveni asupra amintirilor, apoi se blestemă cu voce tare.

— Deci ai fost în camera mea în noaptea balului.

De aceea făcuse pe cocheta prostuţă, ca el să nu-şi dea seama că îşi băgase nasul în dormitorul lui. Iar Dorothy şi Theodore Frier probabil ajunseseră în India sau Jamaica până acum.

— Ţi-am văzut notiţele despre nenumăratele Dorothy, continuă ea, şi am recunoscut numele pe care Dolly îl purta înainte să se mărite cu *papa.* Unele detalii i se potriveau şi părea că o investigai, aşa că am decis să aflu de ce.

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Nu i-ai spus? Nici tatălui tău?

— Nu am vrut să-i supăr până ce nu aflam mai multe.

El răsuflă lung.

— Dar în ziua răpirii, am aflat de la… un prieten al doamnei Harris de ce o cauţi pe Dolly. Sau mai degrabă de ce cauţi o femeie ca ea.

— Oh? Şi ce ţi-a spus *prietenul* ăsta?

— Că marina americană te-a însărcinat să prinzi un escroc pe nume Theodore Frier. Şi, din moment ce tu cauţi o femeie pe nume Dorothy Frier, probabil crezi că au legătură unul cu celălalt.

— Sunt căsătoriţi. Putea la fel de bine să-i spună adevărul sau cea mai mare parte. Cu siguranţă, nu îşi dorea ca ea să afle anumite lucruri. Theodore Frier a fost un angajat de încredere al unui constructor de nave timp de cinci ani, până când a început să sustragă fonduri. Ca să

facă asta, a falsificat mai multe documente, iar nimeni de la bancă sau din companie nu i-a pus autoritatea sub semnul întrebării. Până când a dispărut. El aruncă o privire spre peisajul mohorât al Angliei de Nord, uşor luminat de ivirea zorilor. Se chinui să păstreze un ton neutru: Mai târziu, am descoperit că primise mai multe scrisori de la o anume Dorothy Frier în lunile de dinainte. Ultima a fost primită în ziua în care a fugit. Se pare că l-a tulburat aşa de tare, încât a luat banii şi a fugit la Rhinebeck. De acolo, el şi Dorothy au fugit în Canada. L-a prezentat tuturor ca fiind soţul ei, Theodore Smith.

— Dar, vezi tu, aici te înşeli. Dolly a mea este văduva lui Obadiah Smith.

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Aşa spui tu.

— Dolly nu este Dorothy Frier, îţi spun eu. Ea n-ar duce niciodată viaţa pe care o descrii tu şi cu siguranţă n-ar lua niciodată parte la o sustragere de fonduri…

— Nu? A fost în Canada, chiar tu ai recunoscut asta, deşi ai încercat să o acoperi. Momentul sosirii ei în Anglia se potriveşte, arată ca Dorothy şi a venit aici cu o avere.

— Cum ai ştiut despre ave… Ea se opri cu un geamăt. N-ai ştiut, nu-i aşa? Până când ţi-am spus eu.

— Eram destul de sigur, rosti el.

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Are averea aceea de la soţul ei negustor.

— În Boston, nu? Dar pun pariu că, dacă o întrebi, habar nu are despre Boston. Şi nu crezi că este ciudat că soţul ei a târât-o prin toate locurile prin care Theodore a fost cu soţia lui? O femeie care se potriveşte cu descrierea lui Dorothy Frier…

— Nu este Dolly, indiferent ce spui tu! Este cea mai timidă fiinţă. E doar o nefericită coincidenţă că împărtăşeşte acelaşi nume cu soţia tâlharului tău.

— Atunci convinge-mă! i-o întoarse el. Spune-mi adevărul despre ea! Atunci el îşi dădu seama. Mi-ai livrat numai minciuni până acum, nu-i aşa? Ca să-mi distragi atenţia.

— Nu! Ei bine... câteva, la început. Doar ca să văd cum reacţionezi. Ca să-mi dau seama dacă ea era femeia care te interesa.

— Ca să dai fuga la Devon, să o pui în gardă şi să o ajuţi să scape.

— Numai dacă decideam că te înşelai. Tocmai de aceea voiam să vorbesc cu tine la cina lui Kirkwood, ca să mă lămuresc o dată pentru totdeauna că ea nu era persoana pe care o urmăreşti.

De aceea fusese atât de supărată la ceai. Pentru că, în cele din urmă, îşi dăduse seama că el era duşmanul.

Iar el crezuse că motivul era ce se întâmplate pe fregată. Pufni. Ce idiot îndrăgostit fusese! Cu siguranţă, Lady Dalila se ridica la înălţimea numelui ei, folosindu-şi trupul ademenitor ca să-i sucească minţile, chiar în timp ce încerca să descopere adevărul. Şi în tot acel răstimp, niciun sărut şi nicio mângâiere nu fuseseră reale.

Sau fuseseră? Amelia nu ştia să mintă. Nu fusese în stare să-şi joace rolul de cochetă prostuţă nici măcar o zi. Iar acum, că se gândea mai bine, Lucas îşi dădu seama că, din clipa în care începuseră să se atingă unul pe celălalt pe fregată, nu vorbiseră deloc despre Dolly.

„Da, ce zici despre asta?”

— Aşadar, tot flirtul tău, felul în care mi-ai acceptat atenţiile au fost doar o prefăcătorie ca să obţii informaţii. Asta vrei să spui?

— Şi tu ai făcut acelaşi lucru, spuse ea privind pe fereastră. Vocea ei era o şoaptă răguşită. N-am făcut nimic din ce n-ai făcut şi tu.

— Ah, dar eu am fost serios cu fiecare dintre săruturile mele, draga mea. Cu fiecare în parte!

— Mincinosule! Privirea ei se aţinti spre el, iar durerea pe care el o văzu strălucind în ochi îi spuse tot ce trebuia să ştie. N-ai fost serios cu nimic.

— Sunt aici, nu-i aşa? mormăi el. Şi, în ciuda oricărei idei stupide pe care ai avea-o în minte, nu este din cauza lui Dolly. Crede-mă, dacă voiam să o fac pentru investigaţiile mele, rămâneam în Londra până când ea şi

tatăl tău îşi făceau apariţia şi puteam, în sfârşit, să o prind în ghearele mele. În schimb, am venit după tine. Şi ştii de ce?

Buza ei de jos tremură.

— De ce?

El scoase un oftat întretăiat.

— Pentru că n-am putut să suport ideea ca Pomeroy să te forţeze. Mai ales că te-a răpit din vina mea.

— Din vina ta? Ea se încruntă. De ce crezi asta?

— Dacă nu stăteam pe treptele tale în fiecare zi, se prea poate să nu fi luat măsuri atât de drastice.

Un zâmbet uşor atinse buzele ei frumoase.

— Mai degrabă cred că de vină a fost purgativul meu.

— Ce a fost povestea aia despre purgativ?

Când ea îi explică stânjenită, el izbucni în râs.

— Ăsta este motivul pentru care a plecat mâncând pământul de la tine de acasă, înainte de ceai. Retrag ce am spus, draga mea, a fost vina ta!

— Şi-a meritat-o!

— Într-adevăr. Dar aminteşte-mi să nu te supăr niciodată! Văzând felul în care mânuieşti un urcior ca o măciucă şi cum rezolvi problemele cu purgative, nu vreau să fiu duşmanul tău.

Vorbele lui îi amintiră că putea să fie duşmanul familiei ei, pentru că îşi coborî privirea spre mâini.

— Deci chiar ai venit fiindcă ţi-ai făcut griji pentru mine?

— Nu. Când ea îşi înălţă brusc capul, el adăugă cu înverşunare: Am venit pentru că înnebunisem de grijă din cauza ta. N-a avut nicio legătură cu Dolly sau cu Theo Frier. Privirile li se întâlniră. Şi mai mult ca sigur ei n-au nimic de-a face cu ideea de a te duce la Gretna Green. Să mă însor cu o femeie ca să avansez cu investigaţia depăşeşte simţul datoriei chiar şi pentru mine.

— Deci o faci pentru că te simţi vinovat şi crezi că trebuie să îmi salvezi reputaţia.

El clătină din cap.

— Fac asta pentru că te vreau.

Ei i se tăie răsuflarea şi făcu ochii mari.

— Te-am vrut din ziua în care te-am văzut stând pe coridor. Mi-am spus că săruturile şi mângâierile erau doar un mijloc de a-mi atinge scopul, dar când te-am avut doar pentru mine pe fregată, gândul nu mi-a stat la ancheta mea, crede-mă! Iar în ziua aceea la ceai, când ai ameninţat că nu o să mă mai săruţi niciodată, tot ce mi-am dorit a fost să te târăsc înapoi în birou, să te pun pe podea şi să fac dragoste cu tine până când recunoşteai că şi tu mă vrei pe mine.

El se aplecă şi o prinse de mâini.

— Să mă ajute Dumnezeu dacă mă înşel, Amelia, dar sunt sigur că mă vrei. N-au fost doar minciuni între noi, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea pe nerăsuflate.

— Iar dacă un bărbat ca mine duce în pat o englezoaică rafinată din înalta societate fără să se însoare cu ea, o să provoace o mare vâlvă. La naiba, ar putea chiar să mă spânzure! Schiţă un zâmbet spre ea. Nu prea am de ales, nu-i aşa?

— Ca de obicei, Lucas, spuse ea cu amărăciune, înţelegi absolut greşit înalta societate engleză. Acum, că sunt compromisă, nu o să se împotrivească nimeni dorinţei de a duce în patul tău o englezoaică rafinată din înalta societate. Societatea să presupună că n-am vrut să ratez şansa de a fi amanta ta.

— Eu nu vreau o amantă. Când ea încercă să-şi elibereze mâinile, el le prinse mai strâns. Mărită-te cu mine, Amelia!

— Şi ce o să se întâmple când o să încerci să o duci pe mama mea vitregă în America?

— Credeam că ai spus că este nevinovată.

— Este!

El ridică din umeri.

— Atunci nu există nicio problemă. O să mă întâlnesc cu ea, o să lămurim totul şi o să punem capăt poveştii o dată pentru totdeauna. Eliberă mâinile Ameliei doar ca să o tragă în poala lui. Când ea îşi ridică uimită privirea spre el,

Lucas repetă: Mărită-te cu mine, Amelia!

— Nu trebuie să…

O întrerupse cu un sărut, unul lung, înflăcărat şi explorator, care trebuia să-i risipească obiecţiile. Doar când o avu tremurând în braţele lui, el îi eliberă buzele ca să-i şoptească:

— Mărită-te cu mine, draga mea!

Când ea îl privi lung şi nesigură, el îşi dădu seama, ca un pumn primit în plex, cât de mult conta răspunsul ei. În parte, pentru că se simţea cu adevărat responsabil pentru răpire. În mod evident, generalul era îndrăgostit de ea. Dacă nu s-ar fi simţit ameninţat de Lucas, de nevoia de a o salva de maior, probabil că Pomeroy ar fi curtat-o cât ar fi trebuit ca să o cucerească.

Dar vina nu era singurul lucru care îl făcuse pe Lucas să-i facă această propunere. Adevărul era că nicio femeie nu îl fascinase vreodată cum făcuse ea în ultimele zile. Nu se simţise niciodată atât de confortabil vorbind cu o femeie, fiind cu o femeie. Şi Dumnezeu ştie că nu minţea atunci când spunea că o doreşte.

De îndată ce ea avea să-şi dea seama că el avusese dreptate în privinţa mamei ei vitrege, de îndată ce afla tot adevărul despre sustragerea de fonduri, aveau să apară problemele… Dar se putea ocupa de asta mai târziu. În clipa aceea, trebuia să o convingă să-i devină soţie.

— Dă-mi un motiv bun pentru care ar trebui să mă mărit cu tine, Lucas, spuse ea în cele din urmă.

El îi dăduse deja câteva motive bune, pentru numele lui Dumnezeu! Iar dacă voia o declaraţie de dragoste, putea să aştepte până la căderea nopţii. Nu avea de gând să-i dea cheia ca să-l controleze.

Dar ştia ce altceva putea să o îmbuneze.

— Pentru că, draga mea, pot să-ţi ofer mai multe aventuri decât oricare alt bărbat pe care ai putea să-l întâlneşti.

Ştiu că era a lui în clipa în care entuziasmul îi licări în ochi.

— De unde ştii că mai vreau aventuri? spuse ea pe

nerăsuflate. După ultima mea aventură, s-ar putea să decid că sunt împotriva lor.

El râse.

— Tu? Să renunţi la aventuri? Niciodată! Îţi doreşti aventuri ca un pirat barbar care îşi doreşte o pradă.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Crezi că mă cunoşti foarte bine, nu-i aşa?

Ridicându-şi mâna pe gâtul ei, îi simţi pulsul cu degetul mare, în timp ce coborî capul ca să-şi treacă buzele peste ale ei, jucându-se cu ele, dar fără să o sărute cu adevărat.

Când pulsul ei începu să bată nebuneşte şi îi simţi răsuflarea dornică, îi murmură:

— Ştiu cum să te excit şi asta este de ajuns. Continuă să se joace cu buzele ei. Deci ce zici, draga mea? Rişti să te măriţi cu mine şi să descoperi o lume plină de aventură? Sau decizi să fii laşă şi să duci o viaţă plictisitoare de fată bătrână şi compromisă în Torquay?

— Mai există o alegere, să ştii, spuse ea pe buzele lui. Aş putea să devin amanta vreunui explorator şi…

El alungă acea absurditate cu un sărut la fel de feroce ca gelozia pe care ea o provocase intenţionat. Îi dădea foarte clar de înţeles că a treia alegere nu era nicidecum posibilă. Dar, ca să fie sigur că ea înţelesese, el îşi despărţi buzele de la ale ei şi îi şopti:

— Ne căsătorim. Gata cu alegerile!

Mulţumită, ea schiţă un zâmbet care ar fi făcut-o şi pe Dalila să roşească.

— Foarte bine. Dar mai întâi vreau o baie fierbinte, o masă şi un somn bun.

— Poţi să ai toate astea după nuntă.

Se uită pieziş la el.

— Dacă ai impresia că o să mai las să treacă o zi fără…

— Mai degrabă o oră. De ce crezi că Pomeroy era atât de furios? A ratat sosirea la Gretna Green cu doar câteva ore.

Ea se uită uluită la el.

— Şi nu vreau să se răzgândească şi să vină după tine, aşa că mai întâi o să ne căsătorim. O să fie suficient timp pentru mic dejun, baie şi somn după aceea.

Expresia ei se îmblânzi când se apropie să-i mângâie obrazul, cu lacrimi în ochi.

— Mulţumesc că ai venit după mine! Indiferent de motiv.

— Cu plăcere.

El îi întoarse mâna ca să o sărute.

Dar când îi sărută încheietura, apoi braţul şi continuă mai spre interior, ea se ridică brusc din poala lui râzând şi se aşeză pe bancheta de vizavi.

— Nu până ce nu ne căsătorim, domnule. Şi, cu siguranţă, după ce fac o baie şi mănânc ceva. Şi ca să-mi scot corsetul ăsta afurisit.

El îşi lăsă privirea să coboare spre locul în care sânii ei erau împinşi atât de sus. Pentru prima dată, observă cât de provocatoare îi era rochia.

— Asta purtai când te-a răpit Pomeroy?

În mod surprinzător, ea se înroşi.

— Aveam o pelerină când eram în trăsură, dar da, veneam spre Kirkwood purtând rochia asta. De ce?

— Pentru că, dacă apăreai la cină în rochia asta, draga mea, n-aş fi reuşit în veci să trec de discuţia noastră între patru ochi fără să încerc să te răvăşesc.

— Ştiu. Schiţă spre el un zâmbet ispititor. Tocmai de aceea o purtam. Ca să te fac să arzi de dorinţă.

Cumva, spusele ei nu îl surprinseră.

— La naiba, Dalila, tu o să fii moartea mea!

Cu un zâmbet larg, ea îşi dădu pe spate părul desprins şi îşi împinse în faţă sânii frumoşi şi ridicaţi. Iar el arse de dorinţă. Fiecare secundă din restul drumului spre Gretna Green.

Capitolul 18

Dragă Charlotte,

Mă îndoiesc că graba fugilor poate să afecteze reputaţia şcolii. Nu cred că va protesta cineva împotriva nunţii lui Kirkwood; are sânge albastru şi legături bune. Dar cealaltă ar putea să trezească bârfe... Asta, presupunând că maiorul o poate găsi pe Lady Amelia înainte ca marchizul să se însoare cu ea.

Vărul tău îngrijorat,

Michael

Fură căsătoriţi de către unul dintre celebrii preoţi fierari, lângă un han din Gretna Green. Amelia încercă să nu se gândească deloc cum arăta în rochia de seară mototolită şi cu un corset atât de strâmt încât sânii practic i se revărsau în decolteu. Fu nevoită să împrumute ace de păr ca să-şi ridice părul, din moment ce ale ei dispăruseră în timpul orelor în care fusese adormită. Dar preotului nu părea să-i pese de felul cum arăta – fără îndoială, văzuse o mulţime de mirese obosite de călătorie şi se ocupa de nunta lor de parcă era una dintre sarcinile de zi cu zi.

Ceea ce şi era, din păcate. Iar acea aventură i se păru mai cuminte decât se aşteptase. Mai întâi, trebuiră să-şi dovedească dorinţa de a se căsători – ea se cutremură când se gândi cum îşi dorise Lord Pomeroy să se ocupe de toată povestea.

Apoi îşi rostiră jurămintele. Amelia şovăi după ce preotul spuse:

— Vrei să-l iei pe acest bărbat de soţ, să trăiţi împreună după rânduiala lui Dumnezeu în moştenirea sfântă a cununiei? Vei asculta de el şi-l vei sluji, iubi, cinsti şi-l vei îngriji în boală şi în sănătate şi, uitându-i pe toţi ceilalţi, fiindu-i alături atât timp cât veţi trăi?

Era nebună să se mărite cu un bărbat pe care abia îl cunoştea?

— Draga mea? spuse Lucas cu tonul acela senzual, care o făcea să se cutremure.

Atunci, Amelia nu mai şovăi.

— Da, spuse ea hotărâtă.

Nu urmară rugăciuni îndelungate, nicio Sfântă împărtăşanie, nimic care să semene cu slujba nupţială obişnuită a Bisericii Anglicane, într-adevăr, abia dacă păru o nuntă adevărată.

Până ce preotul ceru inelul, iar Lucas i-l puse pe degetul de la mâna stângă. Era prea mare pentru inelarul ei, aşa că îl puse pe degetul din mijloc. Greutatea lui era o conştientizare importantă a noului ei statut.

Nu avea să se mai gândească niciodată la viitorul ei, să se întrebe ce ţară putea să viziteze mai întâi şi dacă ajungea acolo cu pachebotul, cu corăbiile de pasageri sau chiar pe cămilă. Viitorul ei se limitase la omul care stătea lângă ea, iar Amelia abia ştia ceva despre el. Domnul să fie cu ea!

Totuşi, el venise să o salveze când nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, când salvarea ei îi afecta planurile. Sigur simţea ceva pentru ea. Nu dragoste, din moment ce nu menţionase nimic despre asta. Dar o uşoară afecţiune?

Şi, cu siguranţă, foarte multă… dorinţă. Era mai mult decât primeau unele femei de la soţii lor. Bineînţeles, niciuna dintre ele nu trebuia să-şi facă griji că soţii lor aveau de gând să le arunce mamele vitregi la închisoare. Dar Lucas avusese o reacţie potrivită mai devreme: dacă Dolly era Dorothy Frier şi participase la sustragerea de fonduri, merita să fie reţinută. Dacă nu, atunci Amelia nu avea de ce să se teamă.

În plus, cu sau fără Dolly, ea nu se putea gândi la alt bărbat cu care ar fi preferat să se mărite. Gândul acela o făcu să treacă peste restul lucrurilor cu o oarecare uşurinţă.

După nuntă, preotul fierar abordă o stare joviala. Îi prezentă mai multor persoane de la hanul din apropiere, în timp ce ea şi Lucas se aşezară să ia un mic dejun copios. Se părea că, în timp ce nunţile fugare erau un lucru obişnuit, cele dintre soldaţii americani şi fiicele de conţi erau ceva destul de rar.

Veselia festivă a gazdelor era contagioasă, aşa că, în

ciuda epuizării, Amelia îi încântă cu poveşti din Londra. Le povesti chiar şi despre prietena ei scoţiană, Venetia. Spre surprinderea ei, oamenii auziseră de Lord Duncannon şi de persecutorul lui misterios, Năpastă Scoţiană. Din nefericire, nu putu să le spună nimic despre motivul pentru care tâlharul îl ura pe lord.

După micul dejun, Lucas închirie o cameră ca să-şi petreacă noaptea acolo.

— O să plecăm la Londra mâine, îi spuse el. Amândoi avem nevoie de odihnă.

Odihnă, ha! Amândoi ştiau că nu la odihnă îi stătea lui gândul.

Şi totuşi, când urcară în camera lor, el văzu cât de obosită era şi îi ordonă să doarmă. Ea insistă să le scrie lui Dolly şi lui *papa* ca să le spună ce se întâmplase, dar, de îndată ce termină, nu mai avu energie nici măcar pentru baie. Se clătină pe picioare când Lucas începu să o dezbrace. În timp ce îi scotea cămăşuţa şi pantalonaşii, i se închideau ochii.

— Poate că o să trag un pui de somn, murmură ea, când el o băgă în pat, cu eficienţa impersonală a unui slujitor.

Şi adormi înainte să pună capul pe pernă.

La câteva ore după aceea, fu trezită de soarele după-amiezii târzii, care bătea în fereastră. Dormise atât de adânc încât avu nevoie de o clipă pentru a-şi aminti unde se afla. Dar haina de bărbat care atârna pe scaunul din apropiere şi cizmele aliniate cu pantofii ei de seară lângă uşă îi amintiră mult prea bine că nu mai era Lady Amelia. Acum era doamna Lucas Winter.

Dar unde era Lucas? Se întoarse spre şemineu şi îşi văzu noul soţ, pe jumătate aşezat, pe jumătate întins într-o cadă mare de alamă, care nu fusese acolo mai devreme. Avea ochii închişi şi răsuflarea liniştită, dar apa era aburindă, aşa că trebuia să fi adormit.

Bine. Acum trebuia să mai descopere un lucru: Lord Pomeroy îi făcuse ceva câtă vreme fusese sedată?

Nu prea credea. Oh, poate că o mângâiase, dar

corsetul fusese groaznic de strâmt când Lucas îl scosese de pe ea. Pomeroy ar fi trebuit să-i elibereze sânii din corset ca să-i mângâie şi cu greu l-ar fi închis la loc.

Ea înghiţi în sec. Problema nu era dacă îi mângâiase sânii. Despicătura din pantalonaşii ei i-ar fi permis să se împingă… înăuntrul ei.

Sedată sau nu, nu şi-ar fi amintit dacă ar fi săvârşit într-adevăr fapta? Nu s-ar fi simţit diferit, inflamată, iritată sau ceva asemănător?

Nu exista decât o singură cale să afle. Îşi ridică hotărâtă *cămăşuţa,* ca să nu-l trezească pe Lucas şi să-şi studieze cu atenţie pantalonaşii.

Apoi, se lăsă pe spate cu un oftat de uşurare. Nicio urmă de sânge feciorelnic. Nu se putea să-i fi luat inocenta fără să nu lase sânge pe pantalonaşii ei, aşa că încă era inocentă. Slavă Domnului!

Ar fi detestat să ajungă necurată în patul noului ei soţ, chiar dacă nu ar fi fost din vina ei. Asemenea lucruri păreau să-i deranjeze pe bărbaţi.

Un sunet ciudat îi trezi simţurile… un fel de mişcare ritmată. Se trezise Lucas? Ea se ridică şi se uită la el. Nu, ochii încă îi erau închişi. Dar respiraţia părea să i se fi schimbat, iar sunetul…

Se ridică uşor din pat şi se apropie destul de mult ca să vadă că braţul lui se mişca. Ritmic. Făcând zgomotul pe care ea îl auzea.

Vai, dar el nu dormea deloc, ticălosul! În schimb… se atingea. În felul acela.

Chiar dacă se îmbujoră, ea se apropie mai mult. Chiar nu îşi dorea să rateze aşa ceva.

Din păcate, nu putea să vadă sub suprafaţa apei acoperite de săpun. Dar vedea mult deasupra – umerii suficient de laţi încât să mulţumească şi cea mai exigentă femeie, braţe bine făcute, unul dintre ele încordându-se delicios la fiecare mişcare, şi un piept sculptat frumos, acoperit cu râuleţe de păr negru.

Dar Amelia se enervă pentru că nu putea să-i vadă restul trupului. Ei bine, trebuia să îndrepte situaţia.

— Te bucuri de *baie,* soţule?

Lucas tresări la fel de violent ca un lacheu prins moţăind.

— Doamne fereşte, Amelia! Spre amuzamentul ei, el chiar se înroşi, în timp ce coborî privirea ca să verifice dacă *sabia* lui era ascunsă cum trebuia. Nu te mai furişa aşa!

— Ai decis să începi noaptea nunţii fără mine, nu-i aşa?

— Şi, oricum, de ce eşti trează? mormăi el. Mă aşteptam să mai dormi câteva ore. Altfel, nu făceam baie. M-am gândit că este mai bine să o folosesc înainte să se răcească apa.

Ea izbucni în râs.

— Da, văd că profitai din plin de baie.

În cele din urmă, el îşi dădu seama ce văzuse Amelia. Gemu.

— Voiam doar... să mă liniştesc un pic. Pentru ca lucrurile să fie mai uşoare mai târziu.

— Nu mă lăsa să te opresc, spuse ea veselă. Dar ridică-te puţin. Vreau să mă uit.

El clipi.

— Ce vrei?

— Să mă uit la tine cum îţi mângâi *sabia.* De ce nu? Suntem căsătoriţi acum.

Întorcându-şi privirea, el îşi trecu degetele prin părul umed.

— Ai dreptate. Da, ai mare dreptate. Mormăi ceva, de parcă se gândea la un plan. Poate că nu este o idee rea.

— Lucas? insistă ea.

El îşi întoarse privirea spre ea. În timp ce îi studie cămaşa de noapte, ochii i se întunecară într-o nuanţă de negru tăciune. Apoi, buzele i se arcuiră într-un zâmbet înflăcărat, care îi trimise fiori senzuali pe şira spinării.

— Bine, poţi să te uiţi. Lipindu-şi spatele din nou de cadă, el îşi odihni braţele de o parte şi de alta. Dar *sabia* mea o să aibă nevoie de încurajare după ce a fost speriată de moarte de soţia mea.

— Ce fel de încurajare? întrebă ea cu răsuflarea

întretăiată.

Studiind-o cu o privire mai înfierbântată decât focul care mocnea în şemineul din spatele lui, el îi spuse tărăgănat:

— Descheie-te la cămaşă.

— Oh, genul ăsta de încurajare!

Deodată, i se păru că îi era foarte greu să respire. Aceea chiar era o aventură! Ea făcu întocmai, în nerăbdarea ei, bâjbâind uşor cu degetele peste panglici.

De îndată ce se descheie, el îi spuse într-un mormăit gutural:

— Scoate-o!

Nu mai avu nevoie de altă provocare. Simţindu-se teribil de necuviincioasă, o coborî şi îşi dezvălui sânii şi pantalonaşii. Dar privirea plină de dorinţă care o studia o făcu să-l dorească şi mai tare să-l vadă.

— Ai spus că pot să te privesc, îi aminti ea.

El se ridică brusc din apă, iar ei i se tăie răsuflarea. Data viitoare când avea să se vadă cu Venetia, trebuia să răspundă la întrebarea prietenei ei dacă maiorul avea o sabie demnă de venerat. Oh, da, absolut!

Mădularul i se împingea din cuibul de păr, încordat şi la fel de glorios ca orice sabie ridicată în luptă. Îl privi prelung, cu o curiozitate de nepotolit, minunându-se cât de lung şi de gros era, intimidând-o când tot creştea sub privirea ei nesăţioasă. Iar când el îl apucă în mână şi începu să îl mânuiască la fel cum şi-ar fi lustruit sabia adevărată, ea adăugă *viguros* la lista calităţilor lui.

— Bine, Dalila, mormăi el, cu răsuflare tot mai întretăiată, este rândul tău. Pantalonaşii. Scoate-ţi… pantalonaşii.

Schiţând spre el ceea ce spera să fie un zâmbet provocator, ea îi descheie încet.

— Acum, draga mea! spuse el, cu tonul de comandă al unui ofiţer.

— Vai, da, domnule maior! Ce spuneţi dumneavoastră, domnule maior. De îndată, domnule maior!

Amelia îi lăsă să aterizeze pe podea.

Tăcerea lui neaşteptată ar fi tulburat-o dacă nu ar fi fost însoţită de o înteţire a mişcării mâinii pe *sabia* lui.

— Doamne sfinte! spuse el răguşit, scrutând-o cu priviri lacome, pline de admiraţie. Eşti frumoasă ca o operă de artă.

Simţindu-se brusc sfioasă, ea scoase un râset nervos.

— Dacă poţi să spui asta când nu m-am spălat de zile întregi, iar părul meu este peste măsură de încurcat, atunci o să fii un soţ foarte bun.

Mâna lui se opri.

— Un soţ foarte nechibzuit din moment ce grăbesc lucrurile. Ar trebui să vii să faci baie cât mai este apa caldă.

— Avem loc amândoi, nu-i aşa? De ce să nu facem baie împreună?

O expresie de uimire trecu peste chipul lui, apoi încuviinţă din cap.

— Tot ce te face pe tine să te simţi mai comodă…

El se trase în spate, apoi se cufundă din nou în cadă. Se purta destul de straniu pentru un bărbat în noaptea nunţii lui. Desigur, ea nu avea nici cea mai vagă idee despre felul în care se purtau bărbaţii atunci. Poate că aveau la fel de multe emoţii ca femeile.

Când ea intră în cadă şi rămase în faţa lui, el îi spuse:

— Întoarce-te şi aşază-te între picioarele mele.

Ea făcu întocmai. Apa încă era binecuvântat de caldă şi, fiind amândoi în cadă, apa se ridică până aproape de margini. Scoţând un oftat de plăcere deplină, ea se aplecă şi îşi scufundă capul, făcând să se scurgă puţină apă peste margini. Apoi, se ridică din nou şi îşi lăsă capul pe pieptul lui tare, acoperit de păr.

Îi simţi mădularul întărit împungând-o în spate, dar el nu făcu decât să se întindă după săpun şi să-i spele părul, cu mâinile care i se strecurară odihnitor printre şuviţele încurcate, frecându-i scalpul şi făcând-o să se topească sub atenţia lui. De îndată ce el lăsă săpunul deoparte, ea îl luă să-şi spele umerii.

Dar după ce îşi clăti părul, el îi luă săpunul.

— Lasă-mă pe mine, murmură el pe gâtul ei.

Ea se supuse. Şi fu minunat, pur şi simplu minunat!

El începu cu sânii ei, săpunind-o bine. În timp ce degetele lui lungi făceau minuni peste sfârcurile care se întăriseră iute, el îi sărută părul, urechea şi umărul. Curând, mâinile lui erau peste tot, săpunindu-i spatele, apoi pântecul. Îi trecu săpunul peste picioare, în timp ce îşi apăsa gura deschisă peste gât, sărutând, sugând, înflăcărându-i sângele în vene, până ce deveni mai fierbinte decât apa din cadă.

Ea îşi trecu mâinile peste gambele lui, apoi de la genunchi până la coapse, încântată de răsuflarea care i se întretăie când îl mângâie spre interiorul coapselor.

— Dalila, murmură el şi apăsă un sărut aprig pe gâtul ei. Mă tachinezi, nu?

Degetele lui pline de spumă alunecară între picioarele ei ca să o mângâie, la început cu blândeţe, apoi mai îndrăzneţ. Ea îi răspunse pe măsură, frământându-i coapsele până unde putu să ajungă, încântată să îi simtă carnea tot mai tare în spate. El se răzbună când îşi înfipse degetul înăuntrul ei, dezmierdând-o cu atâta iscusinţă, că Amelia gemu.

Dintr-odată, el se opri. Punându-şi mâinile de o parte şi de alta a căzii, se ridică, apoi ieşi din cadă.

— Hai, să mergem în pat, unde pot să fac asta cum trebuie.

Ea râse, în timp ce se clăti de săpun.

— Mi se părea deja că era cum trebuie.

Nu se uită la ea în timp ce se şterse cu prosopul.

— O să fie mai comod pentru tine în pat.

— Serios? Ai găsit vreo soluţie miraculoasă ca să înlături durerea din timpul dezvirginării?

Când el îi o aruncă o privire suferindă, ea îşi dădu seama că se ascundea şi altceva în spatele purtării lui ciudate. Şi era foarte sigură că ştia despre ce era vorba.

Îşi simţi gâtul uscat.

— Crezi că Pomeroy mi-a luat inocenţa, nu-i aşa? Asta te deranjează.

— Nu… da… Ei bine, nu ştim cu adevărat ce a făcut,

nu-i aşa? Întorcându-şi brusc privirea de la ea, îşi înfăşură prosopul în jurul taliei. Putea să-ţi facă orice în timp ce dormeai.

Ea clătină din cap.

— Mi-aş fi amintit.

El se apropie de cadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Amelia, nici măcar nu ţi-ai amintit că ai fost plecată timp de două zile!

— Nu a fost vina mea! se împotrivi ea.

Se întoarse spre ea, cu o expresie de uluire pe chip.

— Bineînţeles că nu a fost vina ta. Nimic nu s-a întâmplat din vina ta. Iar asta nu are legătură cu povestea noastră!

Cu inima strânsă, ea se ridică şi ieşi din cadă, apoi luă prosopul. Îl ţinu în sus ca să-şi ascundă trupul.

— Ba are foarte mare legătură cu asta dacă eşti dezamăgit că s-ar putea să nu fiu castă…

— Dezamăgit. El o privi lung, apoi gemu. Oh, Doamne, sunt un idiot! Nu asta am vrut să… Se apropie şi o strânse în braţe. Pentru mine nu contează dacă mai eşti sau nu castă. Îi sărută tâmpla, fruntea, părul. Însă nu vreau să te rănesc.

O uşurare prudentă îi înflori în piept.

— Este inevitabil dacă sunt castă. Iar dacă nu sunt…

— Dacă nu eşti, nu vreau să înrăutăţesc lucrurile. El îi cuprinse capul între mâini, iar privirea pe care i-o aruncă fu atât de blândă, încât Amelia simţi că i se strânge inima în piept. Poate că el te-a rănit ori ţi-a provocat o durere pe care nu aş vrea să o agravez când… O remuşcare sinceră i se citi pe chip. Nu pot să suport gândul că te-a drogat, că se poate să te fi rănit. Trebuia să împiedic asta. N-ar fi trebuit niciodată să treci prin aşa ceva!

— Nu m-a rănit, Lucas. Ea apăsă un sărut pe buzele lui. Cred că aş şti dacă ar fi făcut-o. Retrăgându-se din îmbrăţişarea lui, se duse să-şi ridice pantalonaşii. Nu este nicio urmă de sânge, vezi?

— Unele femei nu sângerează când îşi pierd inocenţa.

— De unde ştii asta? Obişnuieşti să furi inocenţa

fecioarelor?

— Nu! El se îndreptă de spate la auzul insultei. Am citit într-o carte, pentru numele lui Dumnezeu!

— O carte? Se simţea tot mai bine. Mult mai bine. Aproape buimacă. Aruncând prosopul, se apropie spre el cu un zâmbet uşor care îi arcuia buzele. Ai citit o carte ca să afli lucruri despre femei? Ca să vezi!

Ochii lui o devastară, iar prosopul pe care îl avea înfăşurat în jurul taliei începu să se ridice de la sine.

— Era… un jurnal medical, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

— Ce scuză bună, îl tachină ea, apropiindu-se de el. Îi desfăcu pro scopul şi îl aruncă pe podea. Dar poate fi mai degrabă o colecţie de poveşti adunate de vreun englez care să excite…

Gura lui se apăsă brusc pe a ei, în timp ce îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei ca să o tragă mai strâns, mai înflăcărat în îmbrăţişarea lui. Ea îl luă de gât şi se ţinu bine, în timp ce el îi dezmierdă gura cu o dezinvoltură glorioasă. Părea că trecuseră secole de când se sărutaseră, nu doar câteva ore, iar ea îşi dorea să profite la maximum.

Şi Lucas îşi dorea acelaşi lucru, limba lui avântându-se în adâncurile gurii ei. Avea să-şi dea silinţa ca totul să fie bine pentru ea, chiar dacă era ceva care îl ucidea. Încă nu ştia sigur cât de multe libertăţi îşi putea permite, cât de mult trebuia să o preseze, dar, dat fiind entuziasmul ei când o sărutase, poate că nu trebuia să fie atât de atent pe cât se temea.

Îi sărută buzele, pleoapele, părul… părul ei bogat şi mătăsos, de care nu mai sătura.

— Du-mă în pat, spuse ea pe nerăsuflate pe obrazul lui. Te rog! Am aşteptat prea mult timp ca să aflu cum este să fii cu un bărbat.

— Orice doreşte milady, spuse el, în timp ce o ridică în braţe şi o duse în pat.

O aşeză, apoi se opri doar ca să se uite la ea, la zâmbetul cochet de pe buzele ei, la gâtul de lebădă cu o piele atât de delicată, pe care îşi dorea pur şi simplu să o

devoreze, la sânii dulci şi ridicaţi, care aproape că îl înnebuniseră pe fregată. Urcându-se în pat, îi despărţi picioarele ca să îngenuncheze între ele, în timp ce se uită lung la pântecul ei zvelt şi la pielea fină a coapselor. Şi la ce se dezvăluia în locul în care se întâlneau, deschise, aşteptând. Aşteptându-l pe el.

Pentru o clipă, fu îngrozit. Ce responsabilitate imensă era să îndrepte ce îi făcuse Pomeroy şi, în acelaşi timp, uşurându-i trecerea de la fecioară la soţie. Dacă nu se ocupa de ea cu delicateţe…

— Lucas? spuse ea cu vocea aceea care îi înmuia genunchii.

Iar dorinţa alungă groaza. El se mută mai spre marginea patului, apoi îşi coborî capul spre locul în care buclele ei frumoase şi castanii, încă umede după baie, ascundeau două buze cărnoase pe care pur şi simplu trebuia să le guste.

— Ce faci? strigă ea, încercând să-şi strângă picioarele.

El zâmbi spre ea.

— Îţi ofer o aventură, draga mea.

Apoi îşi îngropă gura în căldura ei alunecoasă.

Mirosea a săpun şi a mosc, un parfum menit să înnebunească orice bărbat. Se abţinu cu greu să nu îşi înfigă mădularul în adâncul ei.

Dar nu putea. Nu avea să o facă. După tot ce îndurase, Amelia merita mai mult.

Aşa că îi oferi ceva mai bun, o dezmierdă cu limba lui, folosindu-şi dinţii şi buzele ca să o excite, încântat de felul în care ea se zvârcolea şi se zbătea, de felul în care se ridica pentru a răspunde la mişcările limbii lui. Simplul ei gust îl duse spre înălţimi îndurerate de excitaţie, dar el continuă şi continuă.

Numai după ce simţi spasmele orgasmului pe gura lui, după ce o auzi cum îi strigă numele, se ridică în genunchi şi profită de starea ei deplină de plăcere ca să-şi împingă uşor mădularul tare înăuntrul ei.

Ea deschise larg ochii.

— Doamne! Este… Oh, eşti aşa de…

El se lovi brusc de bariera inocenţei ei şi se opri.

— Ce se întâmplă? murmură ea.

— După cum se pare, draga mea, ai avut dreptate. Încă eşti fecioară.

Fu cuprins de un val de uşurare. Pomeroy nu îi făcuse rău.

Iar ea era castă. Nu ar fi trebuit să conteze, nu era ca şi cum ea ar fi făcut ceva ca să atragă atenţia acelui nemernic, dar Lucas trebuia să recunoască faptul că asta conta. Nu reuşi să-şi împiedice fiorul rătăcitor şi posesiv care îl cuprinse când îşi dădu seama că el era primul ei bărbat, singurul.

— Dar nu o să mai fi fecioară mult timp.

Fără să-i mai dea timp să se gândească ori să-şi facă griji, o pătrunse.

Ea scoase un strigăt sfâşietor, iar el se cutremură, dorindu-şi să nu fi fost nevoie de asta şi să nu se simtă atât de al naibii de bine îngropat cu totul înăuntrul ei.

El se retrase puţin, iar geamătul ei îl sfâşie.

— Spune-mi dacă doare prea tare şi mă opresc, spuse el răguşit, rugându-se să fie în stare să facă asta.

— Să nu îndrăzneşti! Ea îl apucă de umeri ca să-l ţină pe loc. Doare, da, dar vreau să ştiu restul. Fiecare lucru în parte.

El îi studie faţa şi îşi dădu seama că vorbea serios.

— Slavă Domnului!

Dar când continuă să se retragă, ea se încruntă.

— Ţi-am zis să nu te opreşti, spuse ea, aproape supărată.

— Aşa se face, draga mea. Înăuntru şi afară. Ca mişcarea unei mâini. Mai ţii minte?

Ea făcu ochii mari.

— Oh, da… Sunt o prostuţă.

El o pătrunse din nou, apoi gemu.

— O prostuţă foarte ispititoare şi atrăgătoare. Doamne, femeie, se simte al naibii de bine înăuntrul tău!

— Serios? întrebă ea, afişând un zâmbet de încântare,

precum Dalila. Spune-mi ce simţi! Cartea despre harem nu dădea atât de multe detalii.

El reuşi să râdă încordat.

— Numai tu puteai să înveţi să faci dragoste dintr-o… carte. Sprijinindu-se deasupra ei într-o mână, îi mângâie sânul cu cealaltă şi îşi dori să se fi oprit să-l sugă mai devreme.

O urmă de nelinişte îi cuprinse chipul îmbujorat.

— Lucas, cartea… Ei bine, nu depăşea un anumit punct. Eu nu prea ştiu ce să fac… ce ar trebui să fac.

Aplecându-se să o sărute pe gât şi pe obraz, el îşi înteţi penetrările.

— Fă orice îţi place, draga mea. Orice te face să te simţi bine. Ce te excită.

— Oh. Ea se zvârcoli uşor sub el. Ah… Aşa?

— Dumnezeule, da, spuse el cu un glas răguşit, mădularul lui cufundându-se tot mai apăsat aproape de la sine. Continuă să te mişti aşa…

— Şi poate… Ea linse şi îl trase de sfârc cu gura aceea delicioasă, iar el gemu. Da? îl întrebă, zâmbetul ei viclean devastându-l.

— Da, draga mea Dalila… Oh, da…

După aceea, niciunul dintre ei nu mai reuşi să vorbească. El se chinui din răsputeri să îşi întârzie eliberarea, să aştepte ca ea să ajungă pe culmile plăcerii odată cu el. Dar deveni tot mai greu cu fiecare minut, în timp ce ea îi mângâia umerii, îi tachina sfârcurile, îşi arcuia bazinul în sus, până când simţi că parcă o pătrunse până în adâncurile inimii. Cu fiecare penetrare, încercă să străpungă acea parte din femeia englezoaică, bogată şi nobilă, partea pe care îşi dorea să o cucerească, pe care se temea că nu avea să o posede niciodată, indiferent cât de mult încerca.

— Acum îmi aparţii, Dalila, strigă el, hotărât să facă întocmai. O pătrunse, simţind cum eliberarea se apropia. Tu eşti soţia mea pentru totdeauna…

— Soţul meu, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, cu ochii aţintiţi spre el cu toată ferocitatea unei tigroaice care

îşi revendica partenerul. Pentru totdeauna!

Simţind că se apropie de culmile extazului, el se întinse şi îi mângâie mugurul alunecos al plăcerii, până ce trupul ei se încordă şi degetele i se îngropară în umerii lui în clipa în care îşi găsi eliberarea.

Numai atunci el îşi lăsă sămânţa înăuntrul ei. Iar în momentul acela scurt, glorios crezu că ea putea fi a lui pentru totdeauna. Că puteau să aibă o căsnicie trainică. Că singurătatea goală a ultimilor trei ani chiar se încheiase.

Se prăbuşi deasupra ei, inima ameninţând să-i iasă din piept cu puterea satisfacţiei lui. Cu puterea bucuriei lui intense.

După un timp, se rostogoli de pe ea şi se aşeză pe spate, cu ochii în tavan, savurând gânduri despre minunatul lor viitor ca soţ şi soţie, lăsându-se sedus de speranţă.

Amândoi avură nevoie de câteva momente ca să-şi recapete răsuflarea, de câteva clipe ca ritmul frenetic al bătăilor inimii să se liniştească, în vreme ce soarele apunea în spatele draperiilor dantelate din camera de han în care se auzea zgomotul făcut de oaspeţii care se grăbeau să coboare la cină.

Apoi, ea se apropie de el.

— Chiar a contat, nu-i aşa?

Vocea ei şovăitoare îl luă prin surprindere.

— Ce anume?

— Că eram fecioară. Ţi-am văzut faţa. Chiar a contat.

Cu inima strânsă în piept, se întinse spre ea şi o cuprinse în îmbrăţişarea lui.

— Ceea ce contează pentru un bărbat nu este ca soţia lui să fie castă, e important ca el să fie cel care o iniţiază în tainele plăcerii. Nu o să te mint. Fiecare bărbat îşi doreşte asta. Dar oricum ar fi fost bine. Reuşi să schiţeze un zâmbet. Pentru că orice femeie care nu-şi mai aminteşte de momentul în care şi-a pierdut fecioria este, din toate punctele de vedere, castă ca o călugăriţă.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Şi tu, domnule? Ai fost cast?

Lucas clipi. Nu era o întrebare la care să se fi aşteptat.

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu am fost.

— Nu este corect, zise ea.

— Adevărat, dar aşa este mersul lumii. Iar lumea este un lucru foarte nedrept.

— Parcă nu ştiu, mormăi ea.

El chicoti. Amelia era adorabilă când se enerva.

— Dacă te consolează cu ceva, a fost prima dată când am împărţit patul cu cineva care contează pentru mine, cu cineva de care îmi pasă.

Luminându-se, ea se întoarse să-i vadă chipul.

— Serios?

— Serios.

Ea se strânse mai aproape de el.

— Mă bucur. Şi mă bucur că tu ai fost cel care mi-a luat inocenţa, nu Pomeroy. Pentru că mai există un motiv pentru care un bărbat doreşte ca soţia lui să fie castă în noaptea nunţii lor – să fie sigur că primul copil este al lui.

El încremeni. La naiba! Fusese atât de nerăbdător să facă asta cu Amelia încât nu se gândise nici măcar o clipă la copii. Dar, desigur, căsnicia şi patul conjugal duceau la apariţia copiilor.

Pentru o clipă, se lăsă purtat de o imagine frumoasă cu el şi Amelia, cu fete zâmbitoare zbenguindu-se prin grădină şi băieţii voinici navigând cu corăbii în miniatură în iaz. Ei i-ar fi considerat cariera diplomatică drept o aventură, la fel ca mama lor.

Însă nu putea să-şi înceapă cariera până ce nu punea mâna pe Frier şi nu returna banii pe care omul îi furase de la marina americană. Bani care ofereau familiei Ameliei o viaţă plăcută şi comodă.

Imaginea lui ademenitoare dispăru. Amelia nu avea să-l ierte niciodată dacă îi distrugea familia pentru a îndrepta lucrurile. O convinsese să se mărite cu el, în ciuda temerilor ei, dar ea acceptase crezând că Dolly Smith nu era Dorothy Frier. De îndată ce avea să audă toată povestea şi să afle adevărul, nu avea să mai fie de partea lui.

Nu că ar fi avut vreo importanţă. Erau căsătoriţi şi, chiar dacă l-ar fi urât, el era responsabil de ea… responsabil de copiii lor.

Aşa că pur şi simplu avea să pună legea în aplicare, să clarifice lucrurile, acum că ea intrase în joc alături de el. Era soţia lui şi trebuia să-l susţină chiar dacă nu-i plăcea. Trebuia să respecte regulile pe care el le impunea.

Hm… Amelia nu avea să accepte niciodată ce îi era impus de altcineva. Femeia era cu capul pe umeri.

El gemu.

— Hm? făcu Amelia somnoroasă, cu capul sprijinit pe umărul lui.

— Nimic, draga mea, murmură el. Dormi.

— Mm…

Când ea se întoarse în braţele somnului, el coborî privirea spre părul ei ud, care i se încreţea dulce pe umeri, în timp ce se usca. Când mădularul lui se trezi la viaţă, el îşi lăsă capul înapoi pe pernă.

Dumnezeule, tânjea după ea ca un căţel nătâng. Era primejdios cât de mult îl afecta. Începuse să tânjească după compania ei, nu doar în pat. Nu era bine. Niciun bărbat nu putea să fie stăpân în casa lui când soţia avea o asemenea putere asupra lui. Dumnezeu ştia că tatăl lui o dovedise cu vârf şi îndesat.

Se uită lung şi hotărât în tavan. Bine. Avea să înveţe să nu tânjească prea mult după ea. Să se bucure de ceea ce îi oferea – oh, da, cu siguranţă! –, dar avea să fie atent. Pentru că, dacă se lăsa pradă nevoii pe care o simţea, dacă trăda vreo slăbiciune, ea putea să-l învârtă atât de repede pe degete, încât el nu avea să se mai descurce niciodată.

Iar el nu putea risca să se întâmple asta.

Capitolul 19

Dragul meu văr,

Lord şi Lady Tovey sunt aproape înnebuniţi de îngrijorare, dar eu sunt puţin mai bine. Am fost tentată să le dezvălui informaţiile despre maior pe care mi le-ai trimis acum câteva zile, dar, pentru că încă nu ştim cu ce bărbat a sfârşit Amelia, am considerat de cuviinţă că nu trebuie să-ţi trădez încrederea.

Verişoara ta neliniştită,

Charlotte

Vreun slujitor impertinent îi dădea Ameliei părul de pe faţă, trezind-o încet. Ea apucă mâna, apoi încremeni când îşi dădu seama că era mare şi păroasă şi, evident, de bărbat.

Deschise iute ochii şi îl găsi pe Lucas aplecat deasupra ei, deja îmbrăcat.

— Este timpul să te trezeşti, draga mea, murmură el.

Totul se lumină iute – de ce era acolo, unde se aflau şi ce căuta complet goală între aşternuturi.

Nu mai dormise niciodată goală şi niciodată cu un bărbat. În oricare alt moment, i s-ar fi părut extraordinar de palpitant. Dar fereastra din spatele lui Lucas arăta că încă era întuneric, iar ea se simţea neputincioasă ca o cârpă după noaptea lor animată.

Închizând ochii, se ghemui în pernă.

— Lasă-mă!

— Trezeşte-te, Amelia, spuse el cu un glas mai hotărât.

— Încă nu, mormăi ea.

— Poţi să dormi în trăsură.

Ea oftă. Maiorul „Trezeşte-te înainte de zorii zilei” Winter nu avea să o lase să rămână în pat dacă ea nu lua măsuri drastice. Deschise ochii şi se sprijini într-un cot, ca aşternutul să-i coboare provocator sub sân.

— Iar tu poţi să te întorci în pat.

El încremeni. Ochii lui negri ca smoala o studiară cu un subînţeles înflăcărat, care o făcu să se înfioare. Îi aminti că acum el cunoştea prea bine fiecare linie, gaură şi formă

a corpului ei, că le sărutase sau le mângâiase pe toate la un moment dat în timpul unei nopţi lungi şi foarte aventuroase.

Privirea lui somnoroasă se ridică spre a ei.

— Putem să facem asta în trăsură, Dalila. Acum îmbracă-te! Hanul este plin ochi şi nu o să facem niciodată rost de cai şi de vizitiu dacă nu plecăm devreme.

Îi aruncă o bucată de material, care se dovedi a fi cămăşuţa ei. Îşi aminti vag că el îi spălase hainele şi restul lenjeriei în apa din cadă la un moment dat în timpul nopţii şi le agăţase să se usuce lângă foc. Mirosea a curat, iar căldura încă persistentă a focului se simţea atât de bine…

— Nu, nu! mârâi el când văzu cum ea se cufundă înapoi în cămăşuţa caldă, lipită pe obraz, ca un copil care se ţinea de o pătură. Trebuie să plecăm spre Londra cât mai curând posibil.

— De ce? mormăi ea.

— Nu vreau să-i dăm lui Pomeroy timp să răspândească zvonuri necuviincioase. N-am încredere în el.

— Nu o să spună nimic. O să fie prea stânjenit.

— Nici nu te-ai gândit că o să te răpească, nu-i aşa? Când ea se încruntă, el adaugă: în plus, părinţii tăi trebuie să fie înnebuniţi de îngrijorare.

Ea oftă. Acela era un argument convingător. Se ridică, îşi frecă ochii somnoroşi, apoi aruncă o privire în jur. Camera era în perfectă ordine – cada şi prosoapele umede dispăruseră, rochia şi jupa murdare fuseseră împăturite pe o noptieră, iar pantalonaşii şi ciorapii puşi la uscat atârnau pe speteaza a doua scaune de lemn în faţa şemineului. Era limpede că avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu viaţa de soţie de soldat.

— Vrei nişte ceai? întrebă el.

— Ar fi minunat. Îl privi cum îi turnă o ceaşcă dintr-un ceainic aburind care se afla pe masa de lângă fereastră, apoi îi aranjă pe o tavă mai multe lucruri. Asta este micul dejun? întrebă ea, fără să-i vină să creadă.

La urma urmei, se putea ca viaţa cu un soldat să aibă şi părţile ei bune.

— Micul dejun pentru tine.

Îi puse tava în poală. Avea pâine prăjită şi unt, un ou fiert, felii de costiţă…

— Eu am mâncat deja.

Ea îl privi uluită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de cât timp eşti treaz?

— De câteva ore.

— Nici măcar nu s-a luminat! Eşti nebun?

O expresie chinuită i se citi pe chip.

— Nu dorm prea mult în ultima perioadă.

— Evident că nu. Ea îşi sorbi ceaiul. Chiar sper că nu o să mă trezeşti înainte de zorii zilei în fiecare dimineaţă.

— Depinde de împrejurări, răspunse el încordat. Dar în timp ce călătorim, fii sigură că o s-o fac. Când ea începu să mănânce, el se îndreptă spre un dulap şi scoase o rochie de muselină, o jupă şi o pelerină de lână, le luă şi le puse pe pat. O să te îmbraci cu astea.

Stilul lui pragmatic şi ordinele scurte începeau să o enerveze.

— Oare chiar pot? întrebă ea sarcastic.

El îi înţelese greşit comentariul.

— Ar trebui să ţi se potrivească. I-am spus soţiei hangiului că o s-o plătesc bine dacă îţi găseşte o rochie care să-ţi vină, iar ea a găsit. Dar nu ţi-am găsit pantofi pe măsură, aşa că ai rămas cu pantofii tăi de seară.

— De unde ai avut bani pentru toate astea: nuntă, camera de han, haine?

El păru insultat.

— Primesc o soldă, ca oricare alt ofiţer american.

Oh, Doamne, acum chiar că îi rănise mândria, iar ea ştia că mândria unui bărbat era ceva delicat.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Îmi permit să întreţin o soţie, dacă asta te îngrijorează.

— Sunt sigură că îţi permiţi. Ea se opri şi îşi alese cuvintele cu grijă: Dar în noaptea în care ne-am cunoscut mi-ai spus că banii pe care îi aveai pe vremuri s-au dus. Aşa

că poţi să mă învinuieşti că am presupus că fondurile tale sunt mai degrabă… limitate?

I se încordă un muşchi în maxilar.

— Am vrut să spun că nu am avere. Dar mă descurc destul de bine.

Punându-şi unt pe pâine, ea încercă să pară relaxată, în timp ce abordă ceva ce putea să se dovedească un subiect delicat.

— Există averea mea…

— Nu. Mânia i se citi pe chip. Nu ne atingem de ea.

— De ce nu?

El o privi lung, cu ochii negri de obsidian şi la fel de necruţători.

— Până când nu aflu cum a făcut rost mama ta de bani, nu primim zestrea ta. Din câte ştiu eu, fiecare bănuţ aparţine marinei militare.

— Doar dacă Dolly este vinovată, protestă ea şi puse jos pâinea neatinsă.

— Dacă nu este, iar banii sunt o moştenire legitimă de la răposatul ei soţ, atunci mai vorbim.

Împingând tava deoparte, ea se ridică din pat şi îşi puse cămăşuţa.

— Cum adică o să mai vorbim?

— După ce se termină toată harababura asta cu Frier, aş putea să primesc un post cu siguranţă bine plătit, destul ca să susţin o familie. N-am nevoie de banii tăi.

Ea simţea că mergea pe nisipuri mişcătoare, dar probabil că era cel mai bine să discute chestiunea imediat, cât mai puteau fi raţionali, decât mai târziu, în timpul vreunei crize, când nu mai aveau nici urmă de raţiune.

Ea îşi îmbrăcă pantalonaşii.

— Dacă ai sau nu nevoie de ea, averea există, aşa că pare o nebunie să nu o foloseşti. Când văzu că el se încruntă, ea adăugă în grabă: Nu mă îndoiesc, Lucas, că îţi permiţi să susţii o soţie şi o familie, dar ce rău faci dacă foloseşti banii ca să plăteşti câteva lucruri mai scumpe?

— O să înveţi să te descurci de venitul meu, Amelia, şi gata.

El se îndreptă spre un sac pe care se părea că îl adusese cu el şi scoase un cuţit pe care şi-l îndesă undeva prin haină.

Cu mişcări rapide şi furioase, ea îşi prinse ciorapii.

— De ce ar trebui să fac asta?

El se opri şi se încruntă la ea.

— Pentru că aşa spun eu. Eu sunt soţul tău şi o să fiu stăpânul căminului. Sau englezoaicele din înalta societate nu sunt învăţate asta?

— Oh, sunt instruite, învaţă foarte bine, răspunse ea. De ce crezi că nu m-am măritat până acum?

Replica păru să-l oprească brusc. Trecându-şi degetele prin păr, murmură o înjurătură grosolană.

— Vreau doar să spun că este mai bine să înveţi să trăieşti ca şi cum nu ai avea fondurile nesfârşite pe care erai obişnuită să le ai la dispoziţie.

— Fonduri nesfârşite! Cu sângele învolburat în vene, ea se îndreptă spre el şi îl lovi în piept. Aş dori să ştii, Lucas Winter, că, până când nu a apărut Dolly, eu şi *papa* abia dacă aveam fonduri suficiente ca să punem mâncare pe masă. Cât timp am crescut şi am locuit într-o căsuţă, el ne-a susţinut scriind articole pentru reviste de domni. Când aveam 12 ani, bunicul a murit, iar *papa* a moştenit o proprietate ipotecată. Nu a moştenit niciun ban pentru că nu exista niciunul. Iar în timp ce *papa* îşi petrecea timpul citind despre recolte şi chinuindu-se să pună moşia pe picioare ca să se susţină singură, eu mă ocupam de casă, atât cât putea o fetiţă de 12 ani. Ea îl lovi din nou în piept. Aşa că ştiu foarte bine cum este să ţii de fiecare bănuţ. Ştiu totul despre cărămizile calde din şemineu ca să-ţi menţii picioarele calde pentru că nu-ţi poţi permite un foc care să ardă toată noaptea. Ştiu o sută de feluri în care să gătesc peştele din iazul nostru şi pot să-ţi spun exact cum să faci lumină cu stuf când şi lumânările de seu sunt prea scumpe. Şi, în plus…

El îi prinse degetul mijlociu îndreptat spre el.

— Gata, spuse el arţăgos, când îi cuprinse mâna într-a lui. Am înţeles.

Dar ea nu terminase.

— Am fost fericită când Dolly a venit cu banii, cu bunătatea ei generoasă şi mi-a făcut viaţa mai uşoară. Când am putut să las în urmă o viaţă de trudă şi de resturi pentru posibilitatea unui adevărat viitor la Londra. Când, în loc să citesc despre aventurile altor oameni, puteam să mă duc la muzee şi expoziţii şi să vorbesc personal cu un general ca Lord Pomeroy. Da, recunosc, am fost încântată! Cuprinsă de mânie, îşi eliberă mâna din strânsoarea lui. Dar aş putea şi revin la o viaţă strâmtorată cât ai zice peşte, dacă este nevoie. Indiferent ce crezi despre mine, ştiu foarte bine cum să supravieţuiesc cu puţini bani. Iar dacă ai impresia că o să te las să-mi dictezi cum şi când să-mi cheltuiesc banii care mi se cuvin prin căsătoria noastră…

— Gata, draga mea. Îi cuprinse capul în mâini şi îi apăsă un sărut uşor pe buze. Gata, te implor! Nu ştiam de problemele familiei tale. Am presupus doar că…

— Sunt vreo domnişorică frivolă căreia nu-i pasă decât de bijuterii şi de rochii frumoase şi care o să cheltuiască până te bagă în datorii.

Ea îl împinse într-o parte, deloc impresionată de încercarea lui de a-i domoli mânia cu un sărut.

El se încruntă.

— N-am spus asta.

— Oh, ba da, asta ai spus! La ceai. Ai spus că banii sunt singurul lucru care contează pentru o femeie.

— La naiba, Amelia, eram supărat pe tine în ziua aia pentru că am crezut că refuzi să iei cina cu mine! Nu am vorbit serios.

Îndepărtându-se de lângă ea, el se duse să bage câteva lucruri în sac.

— Sigur a sunat serios.

— Nu avem timp pentru discuţia asta acum, spuse el iritat. Îmbracă-te şi vorbim cât vrei despre asta în trăsură.

Ea îşi dorea să discute în clipa aceea, dar ştia că el avea dreptate.

— Bine. După ce îi aruncă o privire înfuriată, îşi căută corsetul, apoi şi-l puse. Vino să-mi strângi panglicile, te rog!

El aruncă o privire spre ea.

— Nu-ţi pune corsetul. Ne aşteaptă o călătorie lungă. Aşa o să te simţi mai comod.

— O să mă simt mai comod îmbrăcată cu el, îi răspunse ea. Apoi îşi dădu brusc seama de ce voia el să plece cât mai repede. Dar comoditatea nu are nimic de-a face cu asta, nu-i aşa?

El stinse lumânarea de pe masă.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Vrei să nu-mi pun corsetul ca să nu oprească nimic plăcerile tale lascive. Dar, dacă tu ai impresia că o să te las să mă atingi după lucrurile pe care le-ai spus…

— Doamne, femeie! El se întoarse spre ea, cu ochii strălucind ca gheaţa în lumina focului. Tocmai ăsta este motivul pentru care nu m-am căsătorit niciodată. Pentru că n-am vrut niciodată să am o femeie care să mă înnebunească de-a binelea cu limba ei ascuţită. Dumnezeu ştie că am auzit destule de la mama cât am crescut. Cu siguranţă, n-am nevoie de asta de la o soţie!

Cuvintele aspre plutiră în aerul dintre ei, iar în acea clipă, totul căpătă un sens. Amelia ar fi trebuit să-şi dea seama înainte, mai ales după ce îi povestise Lady Kirkwood despre familia lui.

Aşa se explicau atât de multe! De ce era sensibil când venea vorba de bani. De ce arătase dispreţ nu numai pentru englezi, ci şi pentru doamnele din înalta societate. De ce nu o pomenise nici măcar o dată pe mama lui, chiar dacă vorbise despre tatăl lui.

— Mama ta era dintr-o familie bogată, nu-i aşa? întrebă ea încet, Avea legături şi un statut, ca mine. Până când s-a măritat cu tatăl tău.

După felul în care se schimbă la faţă, ea ghici motivul agitaţiei lui.

— Nu vreau să discut despre mama acum, răspunse el tăios. Trebuie să o luăm din loc.

— Dar, Lucas, dacă nici măcar nu-mi povesteşti despre familia ta…

— Nu acum, Amelia. El îşi luă cutia de pistolul. Pune-ţi

sau nu corsetul, nu-mi pasă. Eu cobor să cer să ni se aducă trăsura, în timp ce te îmbraci şi îţi strângi lucrurile. Apoi făcu un semn spre sac. Să-ţi pui hainele la un loc cu ale mele. Dacă nu eşti la uşa hanului peste un sfert de oră, jur că urc şi te cobor pe sus, indiferent dacă eşti îmbrăcată sau dezbrăcată. Ne-am înţeles?

La fel de iute, furia ei reveni. Îşi împinse bărbia în faţă.

— Da, domnule maior. La ordine, domnule maior!

— Bine, i-o întoarse el. Un sfert de oră, Amelia!

Şi apoi plecă.

De îndată ce uşa se închise în urma lui, ea îşi aruncă brusc corsetul în direcţia lui. Practic, el făcuse alegerea privind corsetul în locul ei, nu-i aşa? Nu putea să şi-l strângă singură. Avea să îi fie greu să-şi îmbrace rochia fără ajutor.

La naiba cu nemernicul arogant! Grăbindu-se spre locul în care îi erau împăturite hainele murdare, le ridică iute şi le îndesă în sac. Dacă avea impresia că putea să-i dea ordine ca unuia dintre soldaţii lui, urma să aibă o mare surpriză. Ea nu avea să accepte aşa ceva!

Revenind lângă pat, ridică iute jupa şi şi-o puse. Ar fi trebuit să ştie că avea să se transforme într-un tiran în clipa în care se căsătoreau. Omul fusese o bestie din ziua în care îl întâlnise la Lord Kirkwood.

Îşi trase rochia peste ea, apoi încremeni. Se deschidea în faţă, astfel fiind uşor de legat. Ba, mai mult, chiar dacă avea un corsaj strâmt, care îi împingea sânii uşor înainte, i se potrivea foarte bine. *Papa* nu îi cumpărase niciodată nimic care să nu fie prea mare sau prea mic pentru ea, dar în câteva ore petrecute într-un han dintr-un mic sat scoţian, Lucas reuşise să cumpere o rochie care i se potrivea.

Cu lacrimi în ochi, ea se aşează pe pat. Ce tiran şi ce bestie era! Un tiran care îi spălase sângele de fecioară cu o noaptea înainte cu atâta delicateţe, de parcă ar fi fost un copilaş. O bestie care îi adusese deja micul dejun când ea se trezise, care îi cumpărase haine noi ca să nu mai fie nevoită să poarte o rochie murdară. Care venise într-un

suflet în nordul Angliei pentru a o salva de un bărbat despre care ceilalţi credeau că l-ar fi luat bucuroasă de bărbat.

Dumnezeule, Lucas era o enigmă!

Ştergându-şi lacrimile, se ridică şi se îndreptă de spate. Bine, era morocănos şi avea un temperament vulcanic şi un mod de a fi autoritar, care ar fi pus la încercare pană şi răbdarea unui sfânt. Dar uneori, sub aerul lui războinic, întrezărea un bărbat cu un suflet foarte chinuit, un bărbat care avea intenţii bune, dar care de multe ori aborda greşit problema. Un bărbat pe care chiar îl plăcea… când nu o enerva peste măsură.

Ei bine, ori învăţa să trăiască alături de el, ori îl împuşca. Şi, având în vedere numărul de arme pe care le avea de obicei cu el, nu prea avea sorţi de izbândă cu a doua variantă.

Făcu ochii mici. Exista şi a treia alegere, una pe care niciunul dintre ei nu o luase în considerare. Una care nu îi plăcea prea mult. Dar, din moment ce onoarea îl obligase să se însoare cu ea, poate că ar fi preferat-o. Dacă se dovedea că Dolly era o criminală, cu siguranţă lucrurile aveau să fie mult mai uşoare.

Doar trebuia să vadă cum reacţiona când îi făcea propunerea… Pentru că astfel se dovedea dacă puteau să aibă o căsnicie adevărată. Iar dacă el accepta cea de-a treia variantă, ea pur şi simplu era nevoită să accepte situaţia. Chiar dacă i se rupea inima.

Capitolul 20

Dragă Charlotte,

Nu trebuie să-ţi faci griji pentru eleva ta. Te vei îmbolnăvi. Lady Amelia mi se pare că este o persoană cu o judecată sănătoasă. Nu va permite nici unui bărbat să o calce în picioare.

Slujitorul tău ascultător,

Michael

După ce se pierduse cu firea la han, Lucas se pregătise să suporte în trăsură o mustrare, un acces de furie sau măcar o îmbufnare posacă a proaspetei lui soţii.

Dar Amelia rămase tăcută în faţa lui, înfăşurată în mantia de lână pe care i-o cumpărase el, privind lung şi gânditoare pe fereastră, în vreme ce văzduhul înnorat era luminat de zorii zilei. Cu picioarele strânse sub ea, părea aşa de tânără, încât el simţi un nod în gât.

Încă nu avea 21 de ani, fusese răpită, drogată şi târâtă prin toată Anglia în numai câteva zile. De parcă nu ar fi fost de ajuns, ca să-şi salveze onoarea, fusese obligată să se mărite cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea. Îi fusese răpită inocenta, iar mândria îi fusese călcată în picioare. Totuşi, putea să stea acolo gânditoare, ca o fetiţă pe un scaun lângă fereastră, care aştepta ca tatăl ei să revină acasă.

Sau aşteptând ca soţul ei să se transforme în altceva decât ceea ce era – un american sălbatic. O brută cu colţi. Un bărbat care se pierdea cu firea doar pentru că soţia lui îi oferea averea.

Un idiot care ar fi trebuit să-şi ceară iertare pentru că era un idiot. Şi care habar nu avea cum să o facă fără să o lase să creadă că putea să-l îmbrobodească ori de câte ori avea ea chef.

— Este frumos, nu-i aşa? îl uimi ea când vorbi.

El simţi un nod în gât.

— Da, frumos.

Ameţitor, chinuitor de frumoasă. Iar în lumina cenuşie şi difuză, chipul ei purta strălucirea unui înger de alabastru. Lucas se chinui din răsputeri să nu o cuprindă în braţe şi să o roage să-l ierte.

Dar ar fi fost o nebunie curată. Dacă făcea aşa ceva, putea la fel de bine să-şi deschidă pieptul şi să o îndrume spre locul în care putea să înfigă ţepuşa în inima lui.

Totuşi, nu putea să o lase să se gândească la el ca la

un căpcăun. Trebuia să-i arate că putea să fie sensibil, rezonabil. Nu un idiot.

— Amelia, în privinţa banilor…

— Ştiu, nu vrei averea mea.

— Nu este vorba de faptul că nu vreau, dar nu îţi aparţine.

Ea întoarse o privire supărător de hotărâtă spre el.

— Aşa zici tu. Dar eu cred că te înşeli.

— O să aflăm cu timpul, spuse el evaziv. Până acum, nu mi-ai spus nimic care să arate că mă înşel.

— Adevărul o să iasă la iveală de îndată ce o să vorbim cu Dolly. Ea îşi strânse mai bine mantia în jurul ei. Iar când o să afli cât de tare te înşeli în privinţa ei, o să decidem ce facem cu averea mea.

— Poate că ar trebui să decidem să o păstrăm pentru copiii noştri.

O expresie nesigură i se citi pe chip.

— Tu măcar vrei copii?

El se încordă.

— Din moment ce activitatea mea preferată de petrecere a timpului duce inevitabil la ei, n-am de ales, nu-i aşa?

— Nu am întrebat asta, spuse ea încet.

Nu. Îl întrebase dacă era pregătit pentru toate responsabilităţile care decurgeau dintr-o căsnicie. Cu un oftat, el îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Am presupus dintotdeauna că o căsnicie presupune şi copii, da.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată.

— Mi-a trecut prin cap în dimineaţa asta, Lucas, că… Ei bine, nu trebuie să avem o căsnicie tradiţională dacă nu vrem.

El încremeni, iar inima începu să-i bată de parcă îi sărea din piept.

— Ce vrei să spui?

— Am putea oricând duce vieţi separate. Pe ici, pe colo, cuplurile mai fac asta. M-ai putea lăsa aici în Anglia, în timp ce tu faci ce vrei. Nu este ca şi cum ai fi ales asta.

Încercai doar să faci ceea ce se cuvenea, iar eu apreciez acest lucru. Dar nu trebuie să mergi atât de departe încât să trăieşti cu mine şi să mă sprijini. Ai putea pur şi simplu să-ţi vezi de viaţa ta de burlac, fără să-ţi faci griji pentru o soţie sau pentru copii.

O povară grea îi zdrobi pieptul. Erau proaspăt căsătoriţi, iar ea deja voia să pună punct. Şi, în stilul ei clasic englezesc, venise cu o soluţie cuviincioasă, care să nu o ofenseze pe niciuna dintre prietenele ei din înalta societate.

Numai pe el.

El se strădui să pară la fel de calm ca ea.

— Şi tu ce ai face?

— Nu ştiu. Ca femeie căsătorită, aş avea mai multă libertate. Aş putea călători. Sau aş rămâne în Londra.

— Înţeleg.

El se uită la mlaştinile pustii, care începură dintr-odată să-i oglindească starea de spirit sumbră. Ceea ce îi spunea ea avea sens. Cu siguranţă, i-ar fi simplificat situaţia. Dacă trebuia să o ia pe Dorothy Frier în primire ca să-l prindă pe Theodore Frier, nu mai era nevoit să-şi facă griji în privinţa sentimentelor Ameliei.

Totuşi, simplul gând îi făcu stomacul să se strângă şi inima să-i tresară. La naiba cu ea!

— Presupun că asta ai prefera. Să ai libertatea de a trăi aşa cum îţi place, să ai cât mai multe aventuri, aşa cum…

— Nu. Când el îşi întoarse brusc privirea spre ea, Amelia îşi împinse bărbia înainte. Dar se pare că este ce vrei tu. Pari foarte tulburat de gândul de a fi soţ.

Cu alte cuvinte, el se purtase ca un căpcăun, iar ea avea de gând să se asigure că el renunţa la acel comportament.

— O să mă adaptez. Nu o să-ţi dau numele meu, ca apoi să te abandonez. Eşti soţia mea, iar discuţia se încheie aici.

Vorbise din nou ca un măgar arogant, dar nu-i păsa. Gândul de a fi părăsit îl lovi direct în inimă şi reacţionă ca

oricare alt bărbat aflat sub asediu. Bătu în retragere.

— Lucas, spun doar că…

— Nu vreau să trăim separat, la naiba!

— Iar eu nu vreau să suport un soţ care mă dispreţuieşte pentru că l-am obligat să intre într-o căsnicie pe care nu şi-a dorit-o.

Acum zări lacrimile care licăreau în ochii ei, iar vederea lor îi implântă un pumnal în inimă.

— Nu te dispreţuiesc, draga mea. Şi, cu siguranţă, ai aflat deja până acum că nimeni nu mă poate obliga să fac ceva ce nu vreau. Nu când vine vorba de un măgar încăpăţânat ca mine.

Ea clipi ca să-şi stăpânească lacrimile, de parcă dacă le lăsa să cadă ar fi fost o insultă adusă mândriei ei. El încercă să şi-o închipuie pe mama lui stăpânindu-şi lacrimile şi nu reuşi.

Forţându-se să zâmbească, el căută să spună ceva care să o liniştească.

— Un bărbat nu poate să trăiască singur toată viaţa, o ştii prea bine. După cum ai subliniat în prima noapte în care ne-am cunoscut, sunt un pic cam bătrân ca să mai fiu burlac.

— Practic, eşti cu un picior în groapă.

— Din fericire, am o soţioară tânără ca tine care să mă îngrijească la bătrâneţe, spuse el, în încercarea de a fi uşor amuzant.

— Dacă nu te ucid mai întâi, răspunse ea tăios.

Dar ochii i se uscaseră, iar tonul îi era mai degrabă supărat.

Oftă uşurat. Amelia nu avea să-l părăsească. Iar el nu fusese obligat să implore ori să se poarte prea rău ca să o convingă. Slavă Domnului!

— Desigur, continuă ea, dacă o să avem o căsnicie adevărată, atunci trebuie să ştiu câteva lucruri.

— Mă trezesc devreme, îmi plac ouăle prăjite, prefer şunca, nu jambonul şi…

— Nu astfel de lucruri. Mă refer la lucruri mai importante.

— De exemplu?

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

El încremeni. Ar fi trebuit să ştie că nu avea să-l lase niciodată să scape aşa de uşor.

— Trebuie?

Cufundându-se între perne, ea schiţă un zâmbet spre el.

— Eu ţi-am spus despre ai mei.

— Mi-ai povestit câte ceva despre tatăl tău, dar nimic despre mama ta.

Ea ridică din umeri.

— Pentru că n-am cunoscut-o niciodată, nu i-am cunoscut nici măcar familia. Era orfană când a întâlnit-o tata. Ea a murit la naşterea mea, la scurt timp după ce s-au căsătorit. Dolly este cel mai apropiat lucru de o mamă pe care l-am avut vreodată.

Nu era de mirare că Amelia o apăra pe femeie cu atâta înverşunare.

— Dar nu vorbim despre mine. Spune-mi despre mama ta!

Cu un oftat, el îşi sprijini capul de banchetă.

— Nu sunt prea multe de spus. A fost crescută într-o casă bogată din Virginia, cu mulţi bani şi părinţi conservatori şi severi. Tata era un marinar galant care lupta pentru libertatea Americii. Ea a fugit cu el ca să scape de viaţa ei strictă. Dar şi-a dat seama prea târziu că prefera o viaţă strictă, cu părinţi bogaţi, nu o viaţă liberă, cu un soţ sărac.

Amelia îi aruncă o privire serioasă.

— Iar tu ai decis că eu sunt ca ea.

— Aşa m-am gândit la început, recunoscu el, când fluturai din gene şi-mi spuneai că sunt un soldat bine făcut la fiecare pas. Ceea ce, apropo, a fost un mod foarte inteligent de a-mi distrage atenţia. Ai fi fost o spioană foarte bună.

— Chiar crezi asta? Faţa i se lumină de parcă el îi spusese că ar fi fost o regină bună. Apoi se întunecă. Îmi spui asta doar pentru că nu vrei să vorbeşti despre părinţii

tăi.

În clipa aceea, el îşi dorea atât de tare să-i domolească orgoliul încât ar fi spus orice minciună.

— O spun pentru că este adevărat.

Ea pufni.

— Ţi-ai dat seama că jucam rolul de fluşturatică, îţi aminteşti?

— Nu imediat. Iar eu sunt un bărbat care face investigaţii. Sunt mai greu de păcălit decât majoritatea.

— Şi eu sunt la fel. Ea îl privi hotărâtă. Spune-mi adevărul, Lucas! Tot mai crezi că sunt ca mama ta.

— Nu chiar. Zâmbi uşor. Cumva, nu reuşesc să mi-o închipui pe mama lovind un marchiz cu un urcior. Dar…

El nu îşi încheie fraza, nefiind sigur dacă sinceritatea era o idee atât de bună în clipa aceea.

— Dar?

El şovăi, dar nu avea să îl lase în pace până ce nu îi spunea ceva.

— De îndată ce s-a stabilit într-o casă cât jumătate din cea în care crescuse, nevoită să crească singură un copil, în timp ce tata îşi petrecea cea mai mare parte a timpului ca să pună bazele afacerii lui, aventura căsătoriei şi-a pierdut din farmec.

— Fără îndoială. Nici mie nu mi-ar plăcea să cresc singură un copil. Dacă înţeleg bine, ea a renunţat la tot pentru tatăl tău, apoi el nu a mai fost niciodată prin preajmă.

— Pentru că muncea ca un nebun, încercând să-i facă pe plac, spuse Lucas tăios. Din ziua în care s-au căsătorit, ea şi-a dorit tot mai mulţi bani, mai multe rochii, o casă mai mare într-o zonă mai frumoasă a oraşului, mâncăruri mai rafinate – toate lucrurile pe care şi le doreşte o femeie pretenţioasă.

— Sper că nu vrei să spui că sunt o femeie pretenţioasă.

Pe punctul de a-i da replica, el se opri să se uite la gura ei încăpăţânată, la bărbia ridicată, la gâtul fără bijuterii. Da, îşi permisese obiectele acelea egiptene, dar nu

o auzise niciodată vorbind despre alte lucruri pe care îşi dorea să le cumpere. Bijuteriile ei nu i se păruseră niciodată extravagante, iar rochiile erau mai curând neobişnuite decât scumpe. Pantalonaşii şi ciorapii ei erau din bumbac simplu. Chiar dacă nu o cunoştea de multă vreme, ea îşi petrecuse timpul la întâlniri caritabile şi ceaiuri pentru prietenele ei, nu la cumpărături.

— Nu, recunoscu el. Nu spun asta.

Cuvintele părură să o mai domolească, deşi îşi strânse pelerina şi mai tare în jurul ei.

— Vezi, Lucas? Nu este atât de greu să fii rezonabil, nu-i aşa?

Totuşi, rămase departe de el, ca un raton încolţit, gata să-l muşte de mână. Dintr-odată, Lucas nu mai suportă gândul să o ştie supărată pe el nici măcar un minut în plus. Probabil că nu era chiar simplu pentru o femeie să trăiască alături de el, dar nu se căsătoriseră doar din motive practice. Poate că venise vremea să îi amintească.

Se aşeză lângă ea, de cealaltă parte a trăsurii, şi îi cuprinse faţa în mâini.

— Pot fi un om foarte rezonabil, draga mea, dacă mi se oferă stimulentul potrivit.

În timp ce ea se uită la el surprinsă, Lucas o sărută. Trecându-şi degetele prin părul ei, îi desprinse acele de păr şi o sărută de parcă viaţa lui depindea de sărutul acela.

Când îşi strecură o mână pe sub pelerină ca să-i mângâie sânul, fu surprins să găsească mai puţine straturi de haine decât de obicei. Se retrase cu un zâmbet larg.

— Nu ţi-ai pus corsetul.

— N-am putut să mi-l leg singură, spuse ea arţăgoasă, ştii prea bine.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse el tărăgănat.

— Nu, nu-ţi pare. Dacă era după tine, călătoream dezbrăcată.

— Acum că spui asta…

Cu ochi strălucitori, îi descheie pelerina şi se întinse spre nasturi.

Dar de data asta ea îi dădu mâinile la o parte.

— Oh, nu, nu! O să ne oprim ca să schimbăm caii cât de curând şi n-am de gând să stau dezbrăcată sub privirea ta când o să o facem.

— Bine. Putem rămâne îmbrăcaţi.

— Nu, spuse ea, şi îl opri cu o mână când el vru să-şi descheie pantalonii.

— Te-ai săturat deja de formele mele bărbăteşti? murmură el.

— Nu, dar n-ai terminat povestea despre părinţii tăi.

Cu un geamăt, el se sprijini de banchetă.

— Ce altceva mai este de spus, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu cum şi de ce au murit.

Acela era ultimul lucru pe care voia să-l discute cu ea. Totuşi, ca soţie, avea dreptul să ştie.

Când el şovăi, ea spuse:

— Lady Kirkwood a spus că a fost un episod tragic, dar nu a dat amănunte…

— Tatăl meu s-a spânzurat. În clipa în care spuse asta, îşi dori să nu fi rostit acele vorbe. A legat o frânghie de o grindă într-una dintre clădirile de la Baltimore Maritime şi a împins scaunul pe care stătea în picioare.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Doamne sfinte! Îmi pare atât de rău, Lucas, nu am ştiut. Lady Kirkwood nici măcar nu a sugerat asta.

— Bineînţeles că nu, spuse el încordat. Este secretul ruşinos al familiei. Dar nu a fost chiar un secret – a fost găsit de un funcţionar din companie când omul a venit la lucru. Lucas simţi că i se strânge stomacul. Ziarele din Baltimore au discutat pe larg despre asta.

Lucas privi absent în faţă.

— Nu că aş fi apucat să le citesc. Nu, eu nu eram acolo. Şi până să aflu, a murit şi mama, aşa că ştiu doar puţinul pe care mi l-a spus ea în ultimele ore de viaţă.

Simţi un nod crunt în gât când îşi aduse aminte de revenirea lui neliniştită la Baltimore. Cum dăduse buzna în casă şi găsise nişte străini care locuiau acolo pentru că o cumpăraseră de la tatăl lui înainte să se sinucidă. Îl

îndrumaseră cu amabilitate spre spital, care era ticsit cu rudele mamei lui, pe care nici măcar nu le întâlnise până în ziua aceea. Înconjurată de uliii aceia, abia dacă fusese în stare să vorbească.

— Ea de ce a murit? întrebă Amelia încet.

— De ruşine, răspunse el apăsat. Apoi oftă. Probabil din cauza asta. După moartea tatii, mama s-a mutat într-o casă de oaspeţi şi apoi pur şi simplu a lâncezit acolo. Când nu a mai primit nicio veste de la mine, niciun răspuns la scrisorile ei urgente, în care mă implora să mă întorc, a presupus că am murit şi cred că pur şi simplu a renunţat. Nu mă mai avea pe mine – sau pe tata – ca să am grijă de ea, aşa că s-a hotărât să moară. Când a aflat că trăiesc, a fost prea târziu.

— Dar Lady Kirkwood a spus că a murit acum trei ani. Războiul nu se terminase. De ce nu erai…

— De ce nu eram acolo? Este o întrebare foarte bună.

El răsuflă întretăiat. În cele din urmă, trebuia să afle despre Dartmoor. Dar putea să-i spună totul fără să dezvăluie tot adevărul despre moartea tatălui lui?

Trebuia să o facă. Dar nu putea să-i spună întregul adevăr până când nu rezolva problema cu mama ei vitregă.

Se întoarse să privească pe fereastră, încercând să-şi dea seama de unde să înceapă.

Apoi, în timp ce se uita absent la iarba neagră, pierdut în gânduri, ceea ce vedea i se întipări în minte. Ceva părea ciudat. Norii se ridicaseră, iar acum putea să vadă soarele răsărind… în locul greşit.

— Ce este, Lucas? întrebă Amelia.

Sângele începu să-i fiarbă în vene.

— Ne îndreptăm spre vest, ne adâncim tot mai mult în Scoţia. Ceva nu este în regulă.

— Poate că vizitiul a înţeles greşit…

Cumva, Lucas se îndoia. Scoţând capul pe fereastră, strigă:

— Băiete, ar trebui să ne îndreptăm spre Carlisle!

— Da, domnule, răspunse băiatul. Pe aici este mai scurt drumul.

— Nu se poate…

Trăsura se clătină brusc, aruncându-l înapoi pe banchetă. Când el îşi recăpătă echilibrul şi se întoarse la fereastră, nu mai reuşi să se facă auzit în zarva provocată de copitelor tunătoare.

Nu era bine. Nu era bine deloc. Ştiind că se putea să aibă puţin timp la dispoziţie, scoase de sub scaun cutia cu pistolul şi începu să-şi încarce arma.

— Ce vrei să faci? întrebă ea repede.

— Să urc pe trăsură şi să-i atrag atenţia afurisitului de vizitiu.

— Eşti nebun? O să te sinucizi!

— Dar o să fie o aventură de zile mari, nu-i aşa? spuse el când îşi îndesă pistolul încărcat în centura de la pantaloni.

— Nu este amuzant, spuse ea cu o voce răguşită.

Aplecându-se, apăsă un sărut pe buzele ei.

— O să fiu bine. Am mai făcut asta înainte. Îi întinse cuţitul băgat în teacă. Pentru orice eventualitate, ascunde asta undeva sub haine.

Se apropie de portieră, în timp ce trăsura încetini. Abia dacă avură timp să se ţină bine înainte ca trăsura să se oprească brusc.

Urlete şi voci de bărbaţi care îi înconjurau îl puseră în gardă. Amelia se aplecă spre cealaltă fereastră, iar el o trase iute înapoi.

— Nu-i lăsa să te vadă până când nu ştim cine sunt! mârâi el.

Portiera trăsurii se deschise.

— Hai, ieşi afară, spuse o voce cu un puternic accent scoţian. Şi dacă vrei să trăieşti, să nu faci vreo prostie, da?

Lucas coborî încet ca să aibă timp să evalueze situaţia. Trei bărbaţi mascaţi, în haine pestriţe, se întoarseră cu faţa spre el – unul călare, fluturând un pistol, şi doi pe jos, cu flinte aţintite spre el. Vizitiul trădător ţinea caii.

— Şi doamna ta, spuse tipul călare, cu o voce mai cultivată decât primul.

Lucas îşi dorea să fi putut să-i împuşte pe amândoi pe loc. Dar pistolul lui avea doar un glonţ şi ar fi murit înainte să apuce să-l reîncarce, lăsând-o pe Amelia la mila lor. Chinuindu-se să rămână calm de dragul ei, se întoarse şi o luă în braţe ca să o ajute să coboare.

Din fericire, câştigase suficient timp pentru ca ea să-şi ascunde cuţitul sub pelerină. Dar nu de ajuns ca să-şi aranjeze părul. Care i se revărsa peste umeri ca o mantie bogată de catifea, strălucitor, cârlionţat şi plin de vitalitate. Arăta de parcă tocmai fusese răvăşită, iar gândul că nemernicii aceia o vedeau aşa îl făcu să-şi dorească să îi măcelărească pe toţi.

„Uşurel, omule, uşurel! Nu este momentul să-ţi pierzi cumpătul”.

Bărbatul aflat lângă ei spuse:

— Ce doamnă numai bună pentru flăcăi!

— Nu suntem aici pentru asta, Robbie, le spuse şeful lor, Aşa că ai face bine să-ţi bagi minţile în cap!

Cu inima bătându-i nebuneşte, Lucas îşi strecură braţul pe după talia Ameliei şi o trase mai aproape.

— Poţi să ne iei banii dacă ne eliberezi teferi.

Robbie îşi împinse flinta în faţa lui.

— Dă-i drumul doamnei şi ţine-ţi gura!

Scrâşnind din dinţi, Lucas se supuse.

Scoţianul călare făcu un gest spre Amelia.

— Tu eşti doamna care este prietenă cu Lady Venetia Campbell, nu-i aşa?

— De unde… Se opri dintr-odată şi aruncă o privire acuzatoare spre vizitiu: Trebuie să fi auzit ce am spus la han.

Băiatul ridică din umeri.

— Vorbele circulă repede.

Ea îşi întoarse privirea spre şeful lor.

— Bănuiesc că tu eşti cel căruia i se spune Năpasta Scoţiană.

— Da. El zâmbi. Şi tu, milady, o să fii oaspetele meu o vreme.

Lucas îngheţă.

— Ascultă aici, scoţian blestemat, nu poţi să…

Se opri brusc când Robbie îşi înfipse flinta în pieptul lui.

— Prin părţile astea, eu fac ce vreau, îi spuse ticălosul. Iar în cazul în care decizi să o faci pe curajosul după ce plecăm… Făcu un semn din cap spre Robbie. Asigură-te că n-are nicio arma prin buzunare! Şi caută în trăsură.

Lucas gemu, în timp ce scoţienii îi găsiră nu numai pistolul, ci şi sabia şi puşca de sub bancheta din trăsură. Putea doar să se roage ca ei să nu o cerceteze şi pe Amelia.

Robbie ridică privirea încruntat spre Năpastă.

— Are o mulţime de arme.

Năpastă nu păru deloc prea încântat.

— De ce ai atâtea arme? întrebă el.

— Sunt maior în Garda Marină americană.

— Doamne sfinte, Jamie! murmură bărbatul spre vizitiu. N-ai spus că soţul doamnei este ofiţer yankeu. Ce naiba mă fac eu cu el? Dacă îi dau drumul, nu o să se oprească până ce nu o recuperează pe fată. Nu este vreun lord englez care să stea cu mâinile în sân şi să aştepte ca autorităţile să acţioneze.

— Eu zic să-l ucidem, spuse Robbie şi îşi împinse încă o dată flinta în faţa lui Lucas. Nu merită să suportăm toate problemele pe care o să le provoace…

— Nu omorâm pe nimeni. Năpastă murmură o înjurătură. Se pare că trebuie să-l luăm şi pe el. Se întoarse spre vizitiu. Du trăsura la hanul Cornul Francez din Carlisle. O să fiu şi eu acolo ca să vă dau instrucţiuni!

— Ascultă, strigă Amelia, ce ai de gând să faci cu noi?

Năpastă o privi cu ochi glaciali.

— Ai face bine să te rogi ca Lady Venetia să-ţi fie aşa de bună prietenă precum crezi. Pentru că tatăl ei este cel care va plăti răscumpărarea.

Capitolul 21

Dragul meu văr,

Încă nu ştim nimic despre Amelia şi noul ei soţ, oricine ar fi acesta. Lord Tovey o chinuie zilnic pe Lady Kirkwood ca să afle veşti, dar Excelenţa Sa nu a fost de prea mare ajutor. Ea pare mai preocupată să ştie dacă trăsura fiului ei se va întoarce cu bine decât dacă maiorul Winter a reuşit să-l oprească pe Lord Pomeroy. Niciunul dintre oamenii tăi de contact nu a aflat nimic?

Prietena ta neliniştită,

Charlotte

Ameliei nu-i venea să creadă că simpla menţionarea a Venetiei la han îi făcuse să ajungă prizonieri. Din pricina ei, scoţienii îl împingeau acum pe Lucas pe un deal cu vârful unei puşti, în timp ce Amelia mergea călare înaintea lui Năpastă Scoţiană.

Data viitoare când avea să se roage pentru mai multă aventură, trebuia să specifice şi ce fel de aventură îşi dorea. Povestea cu răpirea devenea teribil de obositoare.

— Este absurd să ţii pe cineva pentru răscumpărare şi să îi rogi prietenii să o plătească, mormăi Amelia spre cel care îi răpise. Ce problemă atât gravă ai putea avea cu Lord Duncannon ca să răpeşti nişte oameni?

— Taci din gură! N-am nevoie de sporovăială ta chiar acum.

Ea rămase acolo clocotind, aşteptând momentul potrivit şi sperând că ea şi Lucas puteau să scape mai târziu. Măcar încă avea pumnalul. Îl ascunsese în singurul loc la care se putuse gândi – în corsajul ei.

Coborâră din vârful dealului, iar Amelia văzu un castel ruinat în valea mică de sub ei.

— Într-acolo ne îndreptăm? Spre ruina aia?

— Aproape. Băieţii spun că este bântuit, aşa că nu o să ne apropiem de el. O mulţime de prostii, aş zice eu, dar nu poţi să le spui asta. El se opri. Şi din moment ce tot

insişti cu vorba, spune-mi ceva util: Lady Venetia este aşa de frumoasă cum susţin ziarele din Londra?

Un răpitor scoţian care citea ziarele din Londra. Ce ciudat!

— De ce întrebi?

— Fără motiv.

Dar îi simţi enervarea. Poate că trebuia să-l încurajeze să dezvăluie ceva care să o ajute să-l demaşte dacă avea să scape vreodată.

— Venetia este cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Bărbaţii se iau la întrecere încercând să se însoare cu ea.

El se încordă.

— Atunci de ce rămâne nemăritată?

— Presupun că încă nu a găsit un bărbat care să-i placă.

— Sau un bărbat cu care tatăl ei să fie de acord, spuse el sec.

— Îi cunoşti personal pe tatăl lui?

El mormăi:

— Gata cu vorbăria! Ai face mai bine să te pregăteşti pentru o lungă şedere în Scoţia decât să încerci să scoţi cu cleştele adevărul de la mine.

Ea oftă. Era limpede că abilităţile ei de spioană trebuiau şlefuite. Era foarte supărător.

În timp ce coborau dealul abrupt, ea zări dincolo de castel un pâlc de fagi şi brazi înconjurat din toate părţile de câmpuri de ovăz. Trecură prin ovăzul pe jumătate crescut, apoi intrară în insuliţa de pădure, croindu-şi drum printre copaci până ce ajunseră în centru. Se opriră lângă un foc stins, unde se părea că tâlharii îşi petrecuseră noaptea.

După ce coborî de pe cal, cel care îi luase în captivitate o ajută şi pe ea să descalece, apoi făcu un semn spre Lucas.

— Legaţi gleznele yankeului şi pironiţi-l de un copac! Se urcă din nou în şa. O iau înainte ca să-i dau instrucţiuni lui Jamie să pregătească un loc mai potrivit pentru oaspeţii noştri.

— Şi femeia? întrebă Robbie. O legăm şi pe ea?

— Ea nu o să se ducă nicăieri fără el... Nu o englezoaică frumoasă ca ea. Dar, dacă vă faceţi griji, legaţi-i mâinile. În faţă, ne-am înţeles? Se uită urât la bărbaţi. Să nu vă treacă prin cap să vă atingeţi de ea. Teafără este mai preţioasă pentru mine.

Cu inima strânsă, Amelia privi cum şeful lor traversează câmpul, lăsându-şi complicii să stea cu ochii pe ea şi pe Lucas ca şi cum ar fi stat cu ochii pe două găini durdulii care erau gata să scape.

Cel mai tânăr dintre ei îşi ţinu puşca îndreptată spre ea, în vreme ce Robbie îl obligă pe Lucas să se aşeze, apoi îi legă mâinile de copac şi picioarele în faţă.

Robbie se ridică şi se întoarse spre ea.

— E rândul tău.

Ea îşi întinse mâinile, jurând că, atunci când avea să se termine totul, intenţiona să-l roage pe Lucas să o înveţe cum să folosească o arma. Nu îşi dorea nici în ruptul capului ca vreodată vreun ticălos să-i lege din nou mâinile.

— Aşază-te, mârâi Robbie când termină.

După ce ea făcu întocmai, el se duse de cealaltă parte a focului stins şi îşi puse puşca jos. Dând la o parte câteva frunze, scoase un urcior dintr-o gaură din pământ, apoi se aşeză şi bău. Prietenul lui se aşeză lângă el pe pământ, lăsându-şi deoparte arma ca să apuce urciorul şi să bea.

Lucas strigă:

— Ce nepoliticos din partea voastră să nu ne oferiţi nimic!

— Ăsta este un foarte bun whisky scoţian, spuse Robbie. Nu-l stric eu pe un yankeu.

— Nu ştiu ce să zic, zise celălalt bărbat. S-ar putea să fie mai uşor de manevrat dacă este ameţit. Şi Dumnezeu nu ştie că niciun yankeu nu ţine prea mult la whisky-ul nostru.

Robbie râse pe înfundate.

— Adevărat. Ei bine, dă-i omului o duşcă! Dar când prietenul lui se ridică, el spuse: Nu, aşteaptă! Vrea doar să te îndepărtezi de arme ca să te atace. Trimite fata!

Cu sângele vuind în urechi, Amelia aşteptă. Nu trebuia să pară prea dornică. Era singura şansă de a-i da lui Lucas pumnalul.

Robbie se încruntă la ea.

— Ei, fato, nu m-ai auzit? Vino să iei urciorul! Te descurci cu el, nu-i aşa, chiar dacă eşti o doamnă frumuşică?

Încercând să pară jignită, ea se ridică şi se duse să apuce vasul cu mâinile legate. Când se îndreptă spre Lucas, folosi gura urciorului ca să-şi împingă pelerina peste umeri, apoi ridică teaca pumnalului între sâni. În clipa în care se aplecă să-i dea urciorul lui Lucas, mânerul era împins bine în afară.

— Interesantă ascunzătoare, murmură Lucas.

Cu mâinile legate, ea nu putea să ţină urciorul şi să mânuiască pumnalul în acelaşi timp, aşa că îi şopti:

— Scoate-l tu!

Îi apropie mânerul de buze.

El îl prinse cu dinţii şi îl scoase uşor, cu ochii strălucind spre ea. Amelia voia să-i spargă capul. Cum putea să se gândească la aşa ceva într-o asemenea situaţie?

De îndată ce el îl scoase, ea strânse urciorul la piept ca să poată prinde pumnalul între degete.

— Lasă-l să cadă în mâinile mele, îi şopti Lucas.

— Hei! strigă Robbie din locul unde se tolănea. Vrei să-i dai să bea tot, pentru numele lui Dumnezeu?

— Îi este sete, atâta tot, răspunse ea peste umăr.

Inima îi bătu nebuneşte când lăsă pumnalul să scape. În timp ce Lucas se aplecă pentru a-şi trece mâinile legate peste el, ea îşi aranjă pelerina la loc.

— Hai, ajunge! strigă Robbie.

— L-am prins, şopti Lucas. Acum distrage-le atenţia!

Ea se îndreptă de spate, se întoarse şi se duse spre bărbaţi. Când înainta suficient ca bărbaţii să fie obligaţi să se întoarcă dinspre Lucas pentru a se uita la ea, Amelia duse urciorul la buze.

— Domnilor, sper că nu o să mă judecaţi pentru asta.

Robbie râse.

— Absolut deloc. Dar dacă poţi să-l dai pe gât dintr-o înghiţitură, jur că-mi mănânc pălăria!

— Bine. Incapabilă să reziste unei provocări, ea luă o înghiţitură, apoi începu să scuipe.

„Dumnezeule, de ce ar bea vreodată un bărbat chestia asta?”

Când Robbie izbucni în râs, Ameliei îi veni o idee şi, asigurându-se că bărbaţii erau cu ochii pe ea, vărsă *din greşeală* băutura pe rochie.

— Drăcia dracului, ce muiere neîndemânatică! ţipă Robbie, în timp ce sări în picioare şi îi luă urciorul.

Ea aruncă o privire peste umăr. Mâinile lui Lucas erau dezlegate, iar acum se ocupa de funiile din jurul gleznelor cu o hotărâre sumbră.

Ea flutură din gene spre Robbie.

— Trece prin ţesătură. Desfăcu panglicile pelerinei cu mâinile legate şi o lăsă să-i coboare de pe umeri. Whisky-ul ăsta groaznic o să-mi distrugă pielea delicată.

Robbie o scrută din priviri, studiindu-i atent rochia udă şi lipită de corp. Slavă Cerului că existau pe lume sânii şi corsajele strâmte!

Prietenul lui spuse:

— Nu uita ce a poruncit moşierul…

— Mă uit doar, asta e tot. Nu fac niciun rău dacă mă uit, nu-i aşa?

Moşier? Năpastă Scoţiană era un om înstărit?

— Atunci lasă-mă şi pe mine să arunc o privire!

Cel tânăr se ridică şi se apropie de ea.

— Dacă vreunul dintre voi ar putea să şteargă whisky-ul, spuse ea cu voce plângăcioasă, v-aş fi atât de recunoscătoare…

— O s-o fac eu, spuse Robbie, fluturând o batistă.

Înăbuşindu-şi un fior, ea aruncă o privire în spatele lor. Lucas era în picioare, târându-se spre celălalt individ cu pumnalul ridicat.

Apoi, totul se întâmplă foarte repede. Din cauza privirii ei sau datorită instinctului celuilalt scoţian, în timp

ce Lucas îşi coborî pumnalul, celălalt bărbat se întoarse, dar pumnalul i se opri în umăr.

Când scoase un urlet, iar Robbie întoarse brusc capul, ea apucă urciorul şi îl izbi în cap atât de tare că se sparse. Dar, chiar dacă se prăbuşi în genunchi, se întindea deja să-şi apuce pistolul.

Lucas urlă:

— Fugi, la naiba, fugi!

Ea se grăbi să ajungă spre locul în care Lucas şi celălalt scoţian se luptau să pună mâna pe pumnal. Lucas îl lovi pe bărbat în umărul rănit şi se eliberă, apoi o apucă pe Amelia de braţ şi o luară la fugă.

Cuprinsă de groază, ea alergă alături de el, chiar dacă pantofii nu îi protejau prea bine picioarele. În spatele lor se auzi un pistol, dar continuară să alerge, să se strecoare printre copaci, să gonească prin pădure. În faţa lor, ea zări lumina soarelui. Se apropiau de capătul crângului.

Între ei şi castelul ruinat se întindea un câmp, dar Lucas nu se opri nici măcar clipă, trăgând-o după el. Ovăzul până la brâu nu putea să-i ascundă de privirile bărbaţilor, dar ea alerga mai iute, ştiind că atacatorii puteau să ajungă repede la marginea câmpului din spatele lor.

Chiar când ajunseră la castel, Amelia auzi un zgomot în dreapta lor şi văzu cum Năpastă coboară dealul în galop şi se îndreaptă spre crâng. Probabil atras de focul de pistol, din fericire, el nu-i văzuse. Încă.

O cuprinse disperarea în timp ce ea şi Lucas se strecurară în ruinele castelului. În jurul lor, ziduri înalte se înălţau spre cer. Nu exista un acoperiş, iar în timp ce studiau locul, îşi dădură seama că arăta puţin mai bine decât o grămadă de dărâmături în câmp deschis.

— Mai ai pumnalul? întrebă ea şi îşi întinse mâinile legate spre el.

— Da. El îi tăie frânghiile. E mult mai util decât flintele şi pistoalele.

Ea se uită pe după marginea zidului şi gemu când văzu că bărbatul călare se întoarse dintr-odată şi se îndreptă spre oamenii lui, care ieşiseră din pădure. Bărbatul

pe care îl înjunghiase Lucas se ţinea de braţul însângerat, dar nu părea să-l încetinească prea tare.

— Trebuie să facem ceva, şopti ea. Dacă ne prind din nou, Robbie sigur o să te omoare.

Lucas aruncă o privire pe după zid, apoi se trase înapoi cu o grimasă.

— Tu du-te să cauţi ajutor. Eu pot să-i reţin destul de mult ca să câştigăm timp…

— Nu te las aici! O să te omoare, Lucas!

— Dacă scapi, poţi să chemi soldaţii să vină după mine.

— Iar când o să ajungă aici, o să fii mort, iar scoţienii ăştia criminali vor fi de mult plecaţi. Ea se îndepărtă de zid şi hoinări prin jur, asigurându-se să nu fie zărită de scoţieni. Trebuie să existe un loc pe aici undeva în care să ne ascundem.

— La naiba, Amelia! El veni după ea şi o întoarse brusc cu faţa spre el. Trebuie să pleci! Nu avem timp pentru asta.

— Dacă este să rămână cineva în urmă, eu trebuie să fie aceea. Eu sunt cea care a cărei viaţă are o valoare pentru ei.

— Nu rămâi!

Întorcând-o, o împinse spre spărtura din zidul care dădea spre câmpia întinsă.

În schimb, ea se îndrepta spre un coş încă se ţinea în picioare.

— Poate că ne-am putea urca în horn.

— Tu n-ai încăpea. Se îndreptă spre ea. Iar eu mai mult ca sigur că nu aş putea să intru.

Ea îngenunche şi se uită înăuntru, sprijinindu-şi mâna pe poliţa de piatră. Un trosnet o făcu să se retragă iute înapoi. Poate că acel castel chiar era bântuit.

Apoi îşi dădu seama că partea laterală a poliţei se mişcă. Ea o privi uluită o fracţiune de secundă, apoi trase. Placa se mişcă spre ea. Era blocată de dărâmăturile din colţ, dar când se uită pe după margine, zări un spaţiu de vreo doi metri pe un metru.

— Este nişa preotului!

Amelia începu să dea dărâmăturile la o parte.

— Ce este nişa preotului?

Îngenunchind, el dădu deoparte o mână de moloz.

Amelia se ridică şi, de data asta, reuşi să tragă suficient de lespede încât să se strecoare înăuntru.

— Ascunzătoarea preotului, dragul meu soţ, spuse ea triumfător, este locul în care o să ne ascundem.

Capitolul 22

Dragă Charlotte,

Iartă-mă că mi-a luat atât de mult timp să răspund, dar nu pot să aflu nimic despre locul unde se află vreuna dintre părţile implicate. Am vorbit cu prietenii lui Lord Kirkwood şi cu consulul american, dar nimeni nu ştie nimic. Este teribil de supărător.

Vărul tău nedumerit,

Michael

Lucas se uită lung în golul căscat şi clătină din cap.

— Eu nu intru acolo. Nici acum, nici altă dată.

Cum alunecase deja în spatele lespezii, Amelia se întoarse şi se încruntă la el.

— Ba da, o să intri. Este singura noastră şansă de scăpare.

— Bine. Ascunde-te tu, iar eu o să-i ţin pe loc ca să creadă că ai plecat. Nu risc să fim amândoi prinşi înăuntru…

— Nu o să fim. Există un mâner de fier înăuntru ca să ne închidem şi un zăvor mic pe care îl apeşi ca să deschizi.

— Fă aşa cum îţi zic, Amelia! Rămâi înăuntru, iar eu îi ţin pe loc. Privirea lui se îngustase, iar ei i se tăie răsuflarea. Dacă ea nu închidea mai repede acea gură a

iadului, avea să îl vadă cum îşi dădea sufletul.

El îşi sprijini umărul în lespede, dar, în timp ce ea îşi dădu seama că el avea de gând să o închidă, Amelia îşi întinse braţul în faţă şi îl apucă de haină.

— În niciun caz, Lucas Winter.

— Mişcă-ţi braţul, îi porunci el.

Ea clătină din cap.

— O să fie nevoie să-mi rupi mâna. Nu mă ascund aici, în timp ce oamenii ăştia te ucid la doi paşi de mine!

La naiba cu ea şi cu încăpăţânarea ei!

— Nu pot, spuse el printre dinţi. Prefer să rămân aici în câmp deschis, putând să lupt, decât să fiu închis acolo.

— Atunci o să-i înfruntăm împreună, pentru că eu nu mă mişc.

Deja putea să audă zgomotele pe care urmăritorii lor le făceau pe pietrişul din jurul castelului. Dacă el nu acţiona repede, ea avea să fie descoperită. Şi, după felul în care blestematul acela de Robbie vorbise despre ea şi o cercetase din priviri…

Închizând ochii, el se strecură prin crăpătura iadului.

O auzi mai degrabă decât să o vadă cum închide lespedea. Începuse deja să transpire, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Nu îl ajuta să stea cu ochii închişi. Nu avea cum să fie suficient aer acolo ca să respire. Aveau să moară în gaura aceea blestemată, sufocându-se în felul în care aproape că se sufocase în acele ultime ore petrecute în tunel…

— Şşşt, îi şopti ea la ureche.

Numai atunci el îşi dădu seama că trebuia să fi făcut un zgomot, scoţând un horcăit sau un geamăt. Şi era ceva inacceptabil.

Printr-un simplu act de voinţă, îşi alungă frica. Nu îşi permitea luxul de a se frânge în bucăţi. Dacă erau descoperiţi, el trebuia să iasă şi să lupte pentru a-i da Ameliei şansa de a fugi. Şi nu avea cum să o facă dacă se transforma într-o masă de carne tremurândă pe podea.

Voci care răsunară foarte aproape îi atraseră atenţia.

— La dracu’, nu puteau să dispară pur şi simplu!

Când recunoscu vocea şefului scoţienilor, el deschise ochii. Într-un întuneric absolut. Panica îl cuprinse din nou, sufocându-l şi înfundându-i plămânii.

Apoi Amelia se lipi de el, tremurând de frica de a nu fi prinsă. De dragul ei, trebuia să rămână stăpân pe situaţie.

— Ţi-am spus că locul e bântuit, murmură Robbie în faţa celulei lor. Au fost luaţi de fantome.

— N-au fost luaţi de nicio fantomă afurisită, spuse şeful lor. Trebuie să fie pe aici pe undeva. El se opri. Sean! urlă el, făcându-i pe Amelia şi pe Lucas să tresară. Sunt pe câmp?

Abia dacă auziră vocea care răspunse.

— Nu-i văd. Poate că stau ascunşi la pământ.

— Ne împrăştiem! O să cercetăm câmpurile din jurul castelului!

Vocile se opriră, dar era şi mai rău, pentru că Lucas putea să audă acum zgomotul făcut de cizme pe piatră, asemenea cadavrelor târâte pe pământul de deasupra tunelului. Asemenea trupurilor oamenilor lui, alături de care ar fi trebuit să fie, pe care ar fi trebuit să-i salveze.

Groaza îl cuprinse din nou în ghearele ei şi îi era tot mai greu să respire…

„La naiba, omule, nu poţi lăsa frica să te înfrângă, nu când viaţa Ameliei este în joc. Gândeşte-te la altceva. La orice altceva!”

Se chinui să asculte ce se întâmpla dincolo de celulă, să urmărească unde erau bărbaţii. Dacă el şi Amelia rămâneau acolo până la apus, probabil reuşeau să scape. Nu era cu putinţă ca trei bărbaţi să stea cu ochii pe toată zona în timpul nopţii şi poate că nici nu aveau să încerce să o facă. Dacă nu îşi găseau repede prada, pur şi simplu puteau să plece.

Dar ideea de a petrece ore întregi în celula aceea uitată de Dumnezeu îl îngrozi din noi, iar inima începu să i se zbată şi gâtul să i se închidă. La naiba, cum avea să reuşească? Nici măcar nu ştia cât timp aveau până ce el şi Amelia rămâneau fără aer.

Dar aerul nu părea stătut. Chinuindu-se să se

concentreze pe altceva decât pe spaţiul închis, îşi dădu seama că simţea un curent de aer de undeva.

Dintr-odată, o eliberă pe Amelia şi se mişcă de-a lungul perimetrului celulei, trecându-şi sistematic mâinile de sus în jos. Când găsi un grătar de fier încastrat în piatră, pe unde pătrundea aer curat, se sprijini uşurat în perete. Măcar nu trebuiau să-şi facă griji că aveau să se sufoce.

Ceea ce doar înrăutăţi şi mai tare lucrurile, ştiind că puteau să rămână închişi acolo câteva săptămâni fără hrană sau apă. Trebuia să testeze mecanismul, să se asigure că uşa avea să se deschidă din nou.

„Nu, nu încă”.

— Nu o să mai rămână mult timp, şopti el, în vreme ce întunericul îl apăsa cu tot mai multă putere.

— Şşşt, dragul meu, murmură Amelia. Ar putea să te audă.

Numai atunci îşi dădu seama că vorbise tare.

— Ori vorbesc, ori ţip, spuse el. Tu alegi!

La naiba, îşi dori să nu fi rostit acele cuvintele. Era îngrozit de ideea ca ea să-i afle slăbiciunea.

— Am o idee mai bună, şopti ea. Se apropie de el, apoi îi cuprinse faţa în mâini, îl atinse, îl mângâie… îl sărută.

La naiba! Ea flutură un colac de salvare în faţa unui om care stătea să se înece, iar el îşi dori cu disperare să se apuce de el, să se piardă în căldura ei. Dar singurul lucru care îl îngrozea mai tare decât întunericul acela infernal era violenta cu care avea nevoie de ea. Dacă ceda, nu avea să mai fie niciodată în stare să îi reziste.

— Nu, răsuflă el pe buzele ei. Sunt bine, îţi jur. O să treacă. Şi trebuie să stăm cu ochii în patru în cazul în care…

— Ne găsesc? Tremuri din toţi rărunchii şi pielea îţi este umedă şi rece. Nu o să mai rezişti nici cinci minute dacă nu mă laşi să-ţi distrag atenţia de la întuneric.

— Pot să mă descurc, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Îl prinse între picioarele ei, iar mădularul lui trădător tresări la atingerea ei. Întinzându-se ca să-şi apese gura pe

urechea lui, Amelia adăugă:

— Şi eu mă pot descurca. Tu nu trebuie să faci nimic. Doar să mă laşi să-l venerez.

Să-l venereze? Despre ce naiba vorbea?

Apoi îi simţi mâinile pe nasturii de la pantaloni şi ştiu. Sau crezu că ştie. Dar, ca de obicei, nu ştia absolut nimic despre soţia lui pentru că, după ce îi descheie pantalonii, ea nu îşi băgă mâna înăuntru, aşa cum se aşteptase el. Nu, ea îngenunche şi îi sărută mădularul.

Dumnezeule! Cu siguranţă, el nu o învăţase niciodată aşa ceva. Aşa că ori fusese destul de nebună cu alt bărbat înainte de a veni în patul lui, ori învăţase din afurisitele de poveşti cu haremuri.

Ar fi pariat pe ultima variantă, din moment ce îi lingea mădularul în loc să-l cuprindă în gură. Aceea era, probabil, ideea ei de *a venera* mădularul unui bărbat, dar gestul îl înnebunea de-a binelea.

— Suge-l! îi spuse el, apoi se afurisi că dădu glas acelui gând. Nu mai auzise zgomote de paşi o vreme, dar asta nu însemna că bărbaţii nu se mai aflau prin apropiere.

Din fericire, nu fu nevoit să mai spună nimic. Gura ei se închise peste mădularul lui, caldă, mătăsoasă şi umedă, iar el crezu că-şi pierde minţile. Îşi întinse mâinile în întuneric ca să-i prindă capul, apoi o trase mai aproape.

Se simţea mult prea bine cu gura ei înconjurându-i mădularul. Limba ei… Oh, Dumnezeule, limba îl ucidea, îl mângâia, îl făcea să se zvârcolească şi să-şi încleşteze pumnii în părul ei. Gura ei trecea peste mădularul lui cu o nesiguranţă atât de dulce încât îl durea inima. Ştiind că ea făcea acel lucru pentru el ca să-l liniştească era chiar mai excitant decât mătasea calda a limbii ei care se răsucea peste mădularul lui în timp ce îl supse şi îl tot supse şi…

Eliberându-se de gura ei, el se aplecă şi o apucă de umeri ca s-o ridice în îmbrăţişarea lui.

— Lucas? şopti ea pe nerăsuflate pe gura lui.

La naiba cu toată mândria!

— Trebuie să fiu înăuntrul tău. Dar nu pot să o fac încet.

— Atunci nu o face încet, răspunse ea, înfăşurându-şi braţele pe după gâtul lui.

O lipi de perete şi îi ridică fustele. Îi prinse picioarele şi i le trecu pe după mijlocul lui, îi găsi centrul dulce şi înflăcărat şi îşi împinse mădularul prin crăpătura pantalonaşilor ca să o pătrundă.

Ea îi înăbuşi geamătul greu cu buzele, îl sărută de parcă nu l-ar mai fi sărutat niciodată, aprig, înflăcărat. Se adânci în gura ei cu gust de whisky şi permise ca gustul şi senzaţia pe care ea le trezea înăuntrul lui să stingă groaza care încă îl ţinea în gheare.

O pătrunse, iar groaza se retrase. O pătrunse din nou mai adânc şi se retrase mai mult. Cu fiecare penetrare, îşi alunga groaza şi, cu fiecare sărut dulce ca miere, ea o gonea tot mai mult, până când ajunseră să se mişte într-un ritm perfect, cufundaţi într-o complicitate menită să învingă coşmarul care îl chinuia.

Iar când îşi găsi eliberarea înăuntrul ei şi îşi îngropă strigătele în căldura delicioasă a gurii ei, mulţumirea dulce care îl purtă în braţele ei alungă frica întru totul.

Rămaseră acolo, gâfâind, sărutându-se, atingându-se. În intimitatea întunericului absolut, el descoperi că lobii urechilor ei erau uimitor de sensibili, că o mângâiere uşoară a degetului lui în interiorul lor putea să-i facă inima să bată nebuneşte, că părea să se bucure de atingerea aspră a favoriţilor lui pe pielea delicată a gâtului.

Ea îi dădu părul după ureche şi îi şopti:

— Eu n-am auzit nimic de ceva vreme, tu?

— Nu. El se opri să asculte, concentrându-se asupra lucrurilor pe care le observa un soldat – zgomotele fireşti, precum vântul, păsările şi vibraţia pământului. Nu sunt prin apropiere. Dar nu trebuie să fi ajuns prea departe.

— Atunci îmi închipui că încă nu putem pleca, murmură ea.

— Nu până la apusul soarelui.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată, cu răsuflarea fierbinte pe obrazul lui.

— De unde o să ştim când apune soarele?

— O să ştiu eu. Zgomotele se schimbă. Iar temperatura aerului care trece prin grătar o să scadă.

— Oh, mă bucur foarte tare că unul dintre noi observă lucruri de genul ăsta.

— Ai fi surprinsă să afli cât de multe înveţi să observi atunci când eşti prins sub pământ…

Se opri când îşi dădu seama de ceea ce tocmai dezvăluise.

— Spune-mi, murmură ea. Te rog! Dacă tu crezi că nu o să… ei bine…

— Nu o să mă înnebunească din nou?

Se opri, apoi îşi dădu seama că nu se mai simţea atât de tulburat. Încă nu-i plăceau spaţiul închis şi întunericul, dar aerul era de ajutor, iar faptul că a o avea în braţe aproape făcea ca totul să fie suportabil.

Aproape.

El alunecă pe podea şi o îndemnă şi pe ea să facă la fel, apoi se rezemă de perete şi o trase în poala lui. Când Amelia îşi lipi obrazul de al lui, Lucas se pregăti să-i spună povestea.

— Corabia mea a fost capturată de englezi spre sfârşitul războiului. Eu am fost luat prizonier şi trimis la închisoarea Dartmoor.

— În Devon? Nu este foarte departe de casa mea. Este un loc înspăimântător.

— Crede-mă, ştiu. Este motivul pentru care nu eram în Baltimore când tata s-a spânzurat. Se pare că părinţii mei nici măcar nu ştiau că fusesem luat prizonier. N-au primit niciodată scrisorile mele. Tata a murit crezându-mă mort.

— De aceea s-a sinucis.

El şovăi înainte să-şi rostească minciuna.

— Da. Vechea amărăciune îl cuprinse din nou. Atunci mama a auzit de la unul dintre prizonierii eliberaţi mai devreme că se putea să fiu la Dartmoor, aşa că i-a scris disperată lui Kirkwood. El m-a găsit, apoi i-a convins pe britanici să mă elibereze. El scrâşni din dinţi. Tratatul a fost semnat în martie la Gent, dar n-am fost eliberat decât în

mai. Unii au fost reţinuţi până în iulie.

— Ceea ce înseamnă că în aprilie erai acolo.

— Da.

El scoase un oftat tremurător.

— Oh, Lucas, murmură ea, cu vocea îngrozitor de blândă. Ai fost acolo în timpul masacrului!

Capitolul 23

Dragul meu văr,

În cele din urmă, Lady Kirkwood a recunoscut în faţa familiei Tovey cel mai uimitor lucru – maiorul Winter a fost închis la Dartmoor în timpul ultimului război. Date fiind evenimentele îngrozitoare care au avut loc în acea perioadă, Lord Tovey este acum chiar mai îngrijorat să afle că se poate ca fiica lui să se fi căsătorit cu un om răzbunător.

Verişoara ta îngrijorată,

Charlotte

Amelia nu trebui să audă răspunsul lui Lucas; îl ştia. Cu un gol în stomac, îl ştia.

Totuşi, el îi spuse:

— Da, am fost acolo în timpul masacrului.

Ea nu reuşi să-şi împiedice lacrimile să i se prelingă pe obraji. Pentru că, în sfârşit, înţelegea de ce îi ura atât de mult pe englezi. Şi de ce avea să îi fie atât de greu să îi accepte vreodată pe ea şi pe compatrioţii ei.

Amelia se strădui să-şi ascundă mila din voce, ştiind că el avea să dispreţuiască o asemenea reacţie.

— Ai văzut... cum s-a întâmplat?

— Am auzit cum s-a întâmplat, ceea ce a fost aproape la fel de rău. El o strânse atât de tare în braţe încât abia dacă mai reuşi să respire. Când au început să tragă, eu

eram la gura tunelului de evacuare. Ceilalţi prizonieri l-au acoperit în grabă cu lespedea de piatră ca să-l ascundă, fără să-şi dea seama că eu încă eram înăuntru. Tonul îi deveni amar şi rece. Soldaţii britanici mă copleşiseră, ucigând şapte dintre americanii mei şi schilodind alţi şaizeci, dintre care unii au murit mai târziu. Tot ce am putut să fac a fost să ascult urletele.

— Dumnezeule! Ea îl sărută pe obraz. N-au menţionat nimic despre tuneluri în relatările din ziar.

— Ziarele britanice au trecut sub tăcere aproape jumătate din lucrurile petrecute la Dartmoor – câţi dintre noi au murit de frig şi din cauza umezelii, focarele de variolă, prizonierii care mureau de foame şi căutau de mâncare prin grămada de măruntaie… El se opri brusc. Nu este o poveste care să fie spusă unei doamne.

— Nu-mi pasă… vreau să o aud. Chiar dacă fiecare cuvânt amar îi rupea inima. După cum au relatat ziarele, prizonierii încercau să sară peste ziduri când soldaţii au început să tragă asupra lor.

— Şi dacă ar fi fost adevărat, ce mai conta, pentru numele lui Dumnezeu? Războiul se încheiase, iar tratatul fusese ratificat. Numai o afurisită de problemă administrativă ne-a ţinut la Dartmoor, dar Shortland, guvernatorul închisorii, a continuat să ne măcelărească! Englezul ăla nemernic şi trufaş…

El se opri, răsuflând greoi. Apoi vocea îi deveni sinistră.

— Ticălosul a susţinut la anchetă că noi aveam de gând să facem ravagii în ţară, dar astea au fost minciuni sfruntate. Era doar frustrat de opoziţia noastră hotărâtă.

— Chiar a declarat prin ziare că ar fi preferat mai degrabă să aibă două mii de prizonieri francezi decât două sute de americani.

— Noi îl uram pe el, iar el ne ura pe noi. Trupul lui se cutremura de revoltă sub ea. Indiferent ce a susţinut Shortland, el le-a ordonat soldaţilor să tragă. Unii soldaţi britanici şi-au descărcat armele peste capul mulţimii, dar restul au fost nişte animale, au măcelărit prizonierii ca pe

nişte câini. Unul dintre cei ucişi era un bărbat de pe corabia mea, care…

Vocea i se frânse. Când începu să vorbească din nou, tonul îi era la fel de aspru şi de glacial ca pereţii din piatră din nişa preotului.

— Am înţeles că a implorat să-i fie cruţată viaţa, dar soldaţii britanici au spus: „Aici, noi nu avem milă” şi i-au tras un glonţ în cap.

O durea sufletul pentru el.

— Iar în timp ce se petreceau toate astea, tu erai prins în tunel?

— Timp de două zile.

Ea fu cuprinsă de un fior.

— Cum Dumnezeu a putut să se întâmple aşa ceva?

Când el ridică din umeri, ea îi simţi mişcarea pe umăr.

— A fost un haos în seara masacrului. Gardienii au avut nevoie de toată dimineaţa următoare ca să facă ordine – o jumătate de zi ca să spele sângele oamenilor pentru care a fost nevoie de doar trei minute ca să fie ucişi şi măcelăriţi. Şi, de îndată ce mii de prizonieri au fost eliberaţi din celulele lor, a mai durat vreo câteva ore ca să se facă o evaluare exactă.

— Şi tot au uitat de tine.

— Până când unul dintre colegii mei deţinuţi, înfuriat de cruzimea masacrului, a decis să se întoarcă să lucreze în tunel. M-a găsit acolo inconştient, însetat, înfometat şi aproape mort.

— Oh, dragul meu! Ea îl luă de gât. Cât de groaznic a fost pentru tine!

Îl cuprinse un fior.

— Am încercat să mişc piatra, dar, de obicei, era nevoie de doi bărbaţi ca să o dea la o parte de deasupra, iar eu nu puteam să o mişc singur de dedesubt. La puţin timp după aceea, am fost nevoit să sting felinarul de frică să nu consume prea mult din aerul respirabil. Mi-am petrecut ambele zile în întuneric, întrebându-mă dacă aveam să mor sufocat ori aveau să vină după mine doar ca să mă umple de găuri, ca pe bărbaţii pe ale căror strigăte…

Când el se opri cu răsuflarea întretăiată, ea îşi lipi capul de al lui şi plânse. Plângea pentru el şi pentru cruzimile pe care le suferise, pentru soldaţii pe care el îi cunoscuse, pentru tatăl lui care murise crezând că el era mort şi chiar pentru sărmana lui mamă.

Plânse pentru că ştia că el nu putea să o facă, pentru că şi acum, după ce îşi deschisese sufletul în celula aceea întunecată, rămase acolo nemişcat, fără urme de lacrimi pe obraji, fără să scoată vreun suspin. Stătea ca un soldat şi suferea în întuneric, la fel ca toţi soldaţii care suferiseră apărându-şi ţara.

— Ştii, draga mea, s-a întâmplat de mult, murmură el. Îşi trecu buzele peste obrazul ei. Şşşt, nu mai plânge!

Faptul că putea să o aline într-o asemenea situaţie o făcu să-şi dorească să plângă şi mai tare. Dar durerea răguşită din glasul lui îi dădu de înţeles că lacrimile ei îl tulburau, iar ea cu siguranţă nu îşi dorea aşa ceva.

În timp ce se chinuia să-şi stăpânească emoţiile tumultuoase, el îi mângâie părul.

— Este în regulă, să ştii, spuse el liniştit. Acum este în regulă.

— Nu, nu este în regulă, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Nu poţi să cobori sub puntea unei corăbii, nu mai ai familie şi îi urăşti pe englezi… Cum să fie asta *în regulă?*

El o strânse mai tare.

— Nu-mi pasă dacă o să mai cobor vreodată sub punte, acum tu eşti familia mea şi nu-i urăsc pe toţi englezii. Numai pe cei în uniforme roşii. Atingându-i uşor obrazul cu nasul, el adăugă cu un glas tărăgănat: Pe tine nu te-aş putea urî niciodată.

— Ai face bine, îi şopti ea.

Dar încă rămăsese atât de multă amărăciune şi furie înăuntrul lui! Le auzise în vocea lui, le simţise în muşchii lui când îi spusese povestea. Aveau să treacă mulţi ani până să fie în stare să uite.

Chiar putea să trăiască mulţumit alături de o englezoaică? Dacă nu reuşea…

Nu, nu avea să se gândească la aşa ceva. Îi spusese că îşi dorea o căsnicie adevărată, iar ea îl credea pe cuvânt. Cumva, voia să alunge trecutul din mintea lui. Voia să-l facă să o iubească.

Lacrimile îi ardeau ochii. Dragoste. Oh, ce vis greu de atins! Avea să o iubească vreodată? Putea să o facă?

Pentru că, în clipa aceea, îşi dădu seama că ea îl iubea. Sentimentul crescuse înăuntrul ei treptat, de zile întregi, dar acum ştia. Îl iubea atât de mult, că simplul gând o durea. Şi avea să-i frângă inima dacă el nu putea să o iubească la rândul lui.

Înăbuşindu-şi lacrimile, îşi odihni capul pe umărul lui. Între timp, avea să se bucure de ceea ce el putea să îi ofere. Ce altceva să facă?

— Ascultă, draga mea, murmură el, poate că ar trebui să încercăm să dormim cât avem ocazia. Când o să putem pleca din gaura asta blestemată, o să ne aştepte o noapte lungă.

— Nu ştiu dacă mă pot relaxa suficient ca să adorm.

— Încearcă. Desfăcându-şi coapsele, o aşeză între picioarele lui, apoi îi lipi capul de pieptul lui. Dar mai întâi spune-mi ce este mai exact ascunzătoarea preotului?

— Când parlamentul scoţian a spus că a fi catolic este o fărădelege, iar protestanţii înnebuniţi au hoinărit prin ţară ca să caute papistaşi pe care să-i închidă, familiile catolice devotate şi-au ascuns preoţii în camere special construite pentru asta. Există nişe ale preoţilor şi în Anglia, de pe vremea Elizabetei, dacă-ţi tune să crezi.

— Cred. Englezilor le place să-şi oblige duşmanii să se ascundă în întuneric.

Dar ranchiuna din vocea lui se atenuase, iar corpul nu îi mai era rigid.

Cu un oftat, ea se ghemui în braţele lui, lăsându-se purtată de căldura lui liniştitoare, de îmbrăţişarea lui mângâietoare. Şi, pe măsură ce se aşternea o pace liniştitoare, ea reuşi să adoarmă, în cele din urmă.

Lucas nu fu atât de norocos. Povestind despre tunel, alungă o parte din groaza lui otrăvită, dar nu putea să se

simtă niciodată în largul lui în întunericul absolut dintr-un spaţiu închis.

Ba, mai rău, povestind despre masacru, trezise amintiri dureroase din zilele care urmaseră după aceea. Ancheta oficială a guvernului britanic îl absolvise pe Shortland de orice responsabilitate. Nimeni nu îi trăsese la răspundere pe soldaţi, pentru că nimeni nu ştiuse cine trăsese şi cine nu. Toată povestea fusese catalogată drept o tragică greşeală de calcul, ambele părţi fiind parţial vinovate.

Da, cum să nu! Bărbaţi neînarmaţi, responsabili că au fost uciși cu sânge rece. Nu în mijlocul câmpului de război, nici măcar în interes de război. Cu sânge rece. Şi pentru absolut nimic.

Nedreptatea poveştii încă îl chinuia.

Amelia se mişcă în braţele lui, murmurând ceva. El îşi alungă din minte amintirile întunecate. Acum trebuia să se concentreze asupra altor lucruri mai importante. Trebuia să se gândească la cea mai bună strategie de a scăpa de acolo. Să se întoarcă pe unde veniseră ori să traverseze câmpurile şi să urmeze drumul mai departe? La ce aveau să se aştepte scoţienii?

Asemenea gânduri îl absorbiră, îl liniştiră. După o vreme, fu învins de epuizarea mai multor zile şi nopţi nedormite, petrecute pe drumuri, şi aţipi.

Visul începu ca întotdeauna. Îmbrăcat doar în uniforma de închisoare, era blocat în tunel, asculta urletele, se sufoca, bâjbâia disperat după cuţitul lui, întunericul învăluindu-l neîncetat…

Se trezi răsuflând greoi şi tremurând, dar de data asta era şi Amelia acolo, trecându-şi mâinile peste el, murmurându-i cuvinte liniştitoare la ureche, sărutându-i obrajii, maxilarul şi gâtul. Îl linişti aşa cum un rândaş liniştea un armăsar nărăvaş, iar sub efectul gestului ei tandru, el în sfârşit se relaxă.

De data aceasta, când adormi, se cufundă într-un somn adânc şi fără vise.

Când se trezi, era întins pe podeaua rece de piatră.

Iar Amelia dispăruse.

El se ridică brusc, cuprins de neliniște, până când îi văzu – văzu, la naiba! – silueta slabă lângă lespedea deschisă, cu luna deasupra capului ei.

— Ce faci? şuieră el când se ridică în genunchi ca să o tragă iute înapoi.

— Este trecut de apusul soarelui. Şi ai avut dreptate. Dacă stai să asculţi, poţi să-ţi dai seama când apune soarele.

Se uită uimit la ea. Dormise toată ziua în locul acela îngrozitor? Uluitor!

Ridicându-se în picioare, el se îndreptă spre lespedea deschisă şi scrută atent din priviri ruinele din faţa lor. Apoi se strecură afară. Când ea dădu să i se alăture, el clătină din cap.

— Rămâi aici. Dacă auzi ceva îngrijorător, închide lespedea şi aşteaptă până când poţi să scapi singură!

Se duse să verifice pe furiş ruinele. Ajuns la margine, se opri să se uite spre pădure. Nu văzu niciun semn de foc prin apropiere, dar lucrul acesta nu îl linişti. Era posibil să fi plecat de teamă ca Lucas şi Amelia să nu aducă soldaţi cu ei sau puteau să stea la pândă şi să-i aştepte să iasă din zona ruinelor.

Trebuiau să profite de situaţie. Era posibil ca el şi Amelia să nu aibă altă şansă.

După ce studie cerul nopţii ca să se orienteze şi să-şi dea seama în ce direcţie să o ia, se întoarse la nişa preotului, uimit că reuşise să intre în celulă fără să i se taie răsuflarea.

— Plecăm. Dar trebuie să-ţi dau mai multe instrucţiuni înainte.

— De ce nu mă surprinde asta? spuse ea cu un râs uşor.

— N-am văzut nici urmă de scoţian, dar asta nu înseamnă că au dispărut. Deci, odată ce plecăm din încăperea asta, nu vorbim până ce nu ajungem la drum. Sunetul are ecou noaptea şi oricum o să ne fie destul de greu să trecem câmpul neobservaţi.

— Bine.

Îşi dădu haina jos şi o puse pe ea.

— Ţine-mă de mână şi nu-mi da drumul până când nu-ţi spun eu. Dacă îţi spun să fugi, o faci şi nu te uiţi înapoi, ai înţeles?

— Da, domnule maior. La ordine, domnule maior!

— Vorbesc serios! Îi cuprinse chipul între mâini. Să nu te opreşti să te certi cu mine ori să încerci să mă ajuţi. Pot să-mi port singur de grijă. Dar, indiferent ce se întâmplă, nu pot să stau liniştit până ce nu eşti în siguranţă.

Ea oftă.

— Da, Lucas.

El apăsă iute un sărut pe buzele ei, apoi o trase după el în noapte.

Traversând tăcuţi câmpurile şi urcând colina, ajunseră fără incidente la drum şi o luară în direcţia care ducea spre Gretna Green. Luna le oferea suficientă lumină ca să vadă, chiar dacă drumul părea pustiu. Nu era de mirare că scoţienii aleseseră să bântuie acea zonă.

Merseră aproape doi kilometri înainte să se simtă în siguranţă şi să vorbească.

— Eşti bine? întrebă el încet.

— O să supravieţuiesc, mormăi ea.

Atunci observă că Amelia şchiopăta.

— Este ceva în neregulă cu piciorul tău? întrebă el neliniştit.

— Nimic care să nu se rezolve cu o pereche decentă de pantofi. Cei pe care îi am sunt aproape rupţi. Mă tem că pantofii de seară nu sunt făcuţi pentru a călători prin Scoţia.

Blestemându-se că nu se gândise mai devreme, el se opri şi îi spuse să şi-i dea jos. El îşi descheie cizmele pe jumătate, îşi folosi cuţitul ca să taie partea de sus, tăie fâşia de piele în două şi băgă bucăţile de piele în pantofii ei. Poate cu bucata aceea de piele în plus putea să mai continue o vreme.

Când ea îşi încălţă din nou pantofii şi făcu câţiva paşi, el întrebă:

— Mai bine?

— Mult mai bine. Mulţumesc. În timp ce îşi continuară drumul, ea îl luă de braţ. Nu-i aşa că eşti un bărbat numai bun de avut prin preajmă când vine vorba de scăpat de răufăcători şi de tâlhari? Din moment ce se pare că atrag câte o aventură pe oriunde mă duc, am nevoie de un tovarăş ca tine.

El gemu.

— Sper că glumeşti, pentru că multe asemenea aventuri o să-mi atragă moartea. El îi aruncă o privire. Nu pot să cred că râzi…

— Ori râd, ori urlu, ca să citez dintr-un anumit maior.

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Ai avut parte de suficienta aventură, nu-i aşa?

— Muşcă-ţi limba! Nu poţi să ai niciodată destulă aventură.

El clatină din cap.

— Îţi jur, draga mea, că nu semeni cu niciuna dintre femeile pe care le-am întâlnit, englezoaice sau nu.

— Sper că o spui ca pe un compliment, domnule maior.

— Absolut. Te-ai descurcat de minune cu scoţienii ăia, cum mi-ai dat pumnalul şi le-ai distras atenţia. Îmi doresc să fi avut mai mulţi soldaţi ca tine sub comanda mea.

Ea zâmbi încântată spre el.

— Deci, până la urmă, nu mă asemăn chiar aşa de tare cu mama ta?

— Draga mea, dacă mama mea ar fi fost vreodată luată prizonieră de nişte tâlhari scoţieni, ar fi leşinat numaidecât. Sau le-ar fi cerut să mărească răscumpărarea ca să-i revină şi ei nişte bani. El îi mângâie mâna. Crede-mă, n-ai nimic în comun ca mama.

Mai merseră ceva vreme în tăcere. Apoi ea îl strânse de braţ.

— Îţi este vreodată dor de ea?

El se gândi o clipă.

— Uneori, cred că da. Avea obiceiul de a fredona de fiecare dată când gătea. Nu ştia să gătească deloc, dar

cântatul ei… El oftă. Avea o voce de privighetoare. Pe vremea când eram copil, chiar şi o cină cu terci şi chiftele era numai bună dacă o auzeam pe mama cântând.

— Tatăl meu mormăie, spuse ea. Doar că nu poate să ţină ritmul, aşa că mormăitul lui sună mai degrabă a împerechere de pisici.

— Tata se pricepea la fluierat…

Tot restul drumului până în oraş, vorbiră despre familiile lor. Spre surprinderea lui, discuţia despre părinţii lui alină uşor durerea îngropată timp de trei ani. Şi îi fu mai uşor să-şi ţină gura atunci când Amelia îi povesti despre Dolly.

Când ajunseră la Gretna Green, cufundată în tăcere şi somn, majoritatea luminilor erau stinse. În ciuda orei târzii, Lucas se întoarse la acelaşi han de unde plecaseră ca să-i pună întrebări despre *vizitiul* lui.

Hangiul jură că nu avusese nimic de-a face cu răpirea, iar Jamie fusese angajat cu doar o săptămână înainte. Lucas era cât pe ce să îl dea pe om cu capul de perete ca să scoată adevărul de la el, când o voce cunoscută răsună în spatele lui:

— Ce naiba se întâmplă aici? Eu şi soţia mea încercăm să… Winter? Tu eşti?

Lucas se întoarse şi îşi zări vărul coborând scările hanului. Se uită lung la el până ce îşi aminti că acesta îi spusese că avea de gând să fugă cu domnişoara Linley. Se părea că reuşise.

Acum Kirkwood se uita de la Lucas la Amelia, chipul fiindu-i cuprins de uimire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu voi doi? Apoi aruncă o privire în spatele lor, prin uşa hanului, spre curtea goală, uimirea întunecându-se într-o încruntare. Şi ce naiba aţi făcut cu trăsura mea afurisită?

Capitolul 24

Dragul meu văr,

Am veşti! Lord Tovey a primit o scrisoare care spune că fiica lui şi maiorul Winter se îndreaptă spre Londra, acum căsătoriţi. Mi-aş dori să fiu de faţă la fericita reîntâlnire. Cu toate acestea, chestiuni legate de şcoală m-au reţinut acolo. Dar, de îndată ce pot reveni în Londra, o voi face. Sunt dornică să aud că scumpa mea Amelia se bucură de viaţa de femeie căsătorită.

Prietena ta foarte uşurată,

Charlotte

După cum se dovedi, afurisita trăsură a lui Lord Kirkwood se afla în Carlisle, chiar la hanul unde Năpastă Scoţiană poruncise să fie dusă. Înăuntru încă erau lucrurile lui Lucas şi ale Ameliei, iar sabia lui de mameluc fusese înfiptă în peretele din spate al interiorului, cu un bileţel:

Spune-i lui Lord Duncannon că nu poate să scape niciodată de Năpastă Scoţiană. Într-o bună zi, voi veni pentru ceea ce îmi datorează, iar când o voi face, va blestema ziua în care mi-a negat ceea ce îmi aparţine de drept.

Tânărul Jamie dispăruse. Se părea că Năpastă îl avertizase pe băiat să fugă atunci când se dusese până la Carlisle ca să lase bileţelul. Aşa că Lucas şi Lord Kirkwood îşi petrecură o zi întreagă cu autorităţile de cele două părţi ale graniţei înainte ca ambele cupluri să poată pleca spre Londra în trăsură lui Kirkwood.

Deşi la început ideea de a să împarţi trăsură li se păru de bun-simţ Ameliei şi lui Lucas, totul deveni cât de curând un chin. Vorbăria neîncetată a lui Sarah îl făcu pe Lucas să se adâncească într-o tăcere deplină. Amelia încercă să schimbe subiectul legat de numărul bijuteriilor pe care Sarah avea de gând să cumpere, dar după o vreme se dovedi imposibil.

Chiar şi Lord Kirkwood începu să dea semne de încordare după prima zi, iar Amelia nu ştia dacă trebuia să-l compătimească ori să-l mustre. La urma urmei, ar fi trebuit să-şi dea seama ce acceptase când fusese de acord să se însoare cu prostuţa Sarah pentru averea ei. Amelia înţelegea situaţia, dar era vina lui că alesese o asemenea femeie.

Dar, dacă zilele Ameliei petrecute în trăsură erau supărătoare, serile prin hanuri erau minunate. Nu călătoriră noaptea pe drumul de întoarcere, oh, nu! Călătoreau ca nişte oameni civilizaţi, într-un ritm relaxat. Aşa că, în fiecare seară, după ce luau cina cu Lord Kirkwood şi cu Sarah, ea şi Lucas se retrăgeau în camera lor – şi în patul lor – cât mai curând cu putinţă. Ca printr-un acord tacit, nu vorbeau despre Dolly sau despre familia Frier; de fapt, nu vorbeau prea mult.

Vorbeau cu trupurile lor, iar trupurile lor erau de-a dreptul vorbăreţe. Amelia nu visase niciodată ca un bărbat să fie în stare să satisfacă o femeie în atât de multe moduri sau ca o femeie să descopere atât de multe secrete în carnea unui bărbat. Şi, dacă momentele de dragoste cu Lucas păreau uneori aproape disperate, ea ignoră acest detaliu. Ştia că era îngrijorat de situaţia cu mama ei vitregă, dar avea să afle cât de curând că Dolly era nevinovată. Apoi, norul ce plutea deasupra capetelor lor avea să se risipească.

Totuşi, în ultima noapte petrecută pe drum, nu mai putură să evite subiectul. În timp ce ea şi Lucas erau întinşi cu satisfacţie în patul lor, cu trupurile goale îmbrăţişate, el rămase privind în gol, cu privirea aceea distrată pe care o avea tot mai des în ultima perioadă. Ea apăsă un sărut pe pieptul lui dezgolit şi, cu o tresărire, Lucas schiţă un zâmbet. Dar Amelia simţi încordarea dinăuntrul lui, în timp ce el îi apucă mâna stângă, apoi îi mângâie inelul.

— O să-ţi cumpăr o verighetă adevărată în oraş, spuse el.

— De fapt, o prefer mai degrabă pe asta.

— A aparţinut tatălui meu. Mama i-a dat-o în primii ani

de căsnicie, iar el a purtat-o toată viaţa.

Ea cugetă la vorbele lui, gândindu-se cât de devotat îi era tatăl ei lui Dolly.

— Lucas?

— Hm? Îi mângâie părul. Dumnezeule, îmi place la nebunie părul tău, greutatea lui mătăsoasă, cum miroase, totul. Ai cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată!

Era un lucru atât de intim spus de soţul ei taciturn, încât aproape că se pierdu cu firea. Dar insistă.

— Ştiu că eşti dornic să se rezolve situaţia cu Frier. Dar promite-mi că o să discuţi cu Dolly între patru ochi, fără ca *papa* să fie prezent. Nu vreau… Nu cred că…

— Ar fi de acord cu o soţie criminală? întrebă tăios Lucas.

— Ar trebui să fie rănit de acuzaţiile tale neîntemeiate, ripostă ea.

El scoase un oftat obosit.

— Discuţia asta o să rămână între noi. Dar numai dacă îmi promiţi că nu-i vorbeşti până ce nu mă confrunt cu ea. Nu vreau să o avertizezi şi să fugă; vreau să mă uit la chipul ei când aude pentru prima dată numele lui Theodore Frier. Îmi eşti datoare cu asta, Amelia!

Într-adevăr, îi era, mai ales după ce el renunţase atât de galant la propriile planuri pentru a se căsători cu ea.

— În regulă, atât timp cât păstrezi totul secret.

Mai târziu, în noaptea aceea, el avu unul din visele lui. Când o trezi cu urletele, ea îl alină cum ştiu mai bine, dar nu putu să nu observe că nu mai avusese un coşmar de când rămăseseră închişi în nişa preotului. Discuţia despre Dolly le adusese înapoi? Şi dacă da, din ce motiv?

A doua zi, în timp ce se apropiau de Londra, Amelia începu să aibă emoţii. Lucas era la fel de serios ca un preot, Lord Kirkwood părea agitat şi chiar şi Sarah îşi ţinea gura. Gândindu-se la părinţii furioşi ai lui Sarah şi la părinţii îngrijoraţi ai Ameliei, cu toţii ştiau că nu avea să fie acea plăcută revenire acasă la care se puteau aştepta cuplurile proaspăt căsătorite.

Era aproape ora cinei când familia Kirkwood îi lăsă pe

Amelia şi pe Lucas la uşa reşedinţei Tovey, nerăbdători să se ocupe de propria revenire acasă. Când Amelia dădu să apuce ciocănelul masiv, Lucas o prinse de mână, şi o înflăcărare neaşteptată licări în ochii lui negri.

— Indiferent ce se întâmplă, nu uita că acum suntem căsătoriţi. Tu eşti soţia mea, iar asta ar trebui să însemne ceva.

Ea îşi ridică bărbia.

— Sper să însemne mai mult decât ceva atât pentru tine, cât şi pentru mine.

El trase adânc aer în piept, apoi ţinu aproape şi o sărută cu o dezinvoltură pasională, care o făcu să i se înmoaie picioarele. Amelia uită că stăteau pe treptele de la intrare, că probabil jumătate dintre vecinii ei îi priveau din spatele draperiilor. Uită că tatăl şi mama ei vitregă aşteptau cu nerăbdare înăuntru ca ei să se întoarcă. Uită că nu avusese de gând să se mărite cu bărbatul acela încăpăţânat şi arogant.

Când Lucas o săruta cu tandreţea înflăcărată a unui iubit, ea îşi amintea doar că îl iubea. Aşa că îl sărută înapoi, punându-şi toată inima în sărutul lor şi rugându-se ca într-o bună zi să poată şi el să o iubească pe ea.

Amelia nu era singura care îşi punea toată inima în sărutul acela. Acum, când se apropia momentul adevărului, Lucas îşi dorea să o revendice înainte ca iadul să se dezlănţuie. Pentru că, dacă avea dreptate şi Dolly era Dorothy Frier, atunci afecţiunea Ameliei pentru el urma să fie pusă serios la încercare. Şi când avea să se întâmple asta, el intenţiona să o aibă de partea lui.

Aşa că nu fu chiar deranjat când majordomul ei deschise uşa şi îi găsi pierduţi într-o îmbrăţişare pasională. Putea la fel de bine să le dea de înţeles că Amelia îi aparţinea.

După ce Lucas o eliberă încet, Hopkins se bâlbâi:

— Oh, îmi cer scuze, milady, am auzit voci şi…

— Este în regulă, Hopkins. Cu un râs reţinut, Amelia îl luă de mână pe Lucas. Şi nu mai sunt *milady,* căci am luat numele soţului meu. Vrei să le spui lui *papa* şi lui Dolly că

am ajuns, te rog?

Nu era nevoie. În secunda în care Amelia şi Lucas trecură pragul, doi oameni ieşiră valvârtej din salon şi se grăbiră să o ia pe Amelia în braţe. Cât timp ce cei trei se îmbrăţişară, râseră şi plânseră, Lucas rămase în spate şi îi privi. Deci, acel gentleman uscăţiv era tatăl Ameliei. Ceea ce însemna că femeia drăgălaşă, cu trăsături delicate, trebuia să fie mama vitregă a Ameliei.

Tatăl Ameliei arăta mai degrabă ca un om studios decât ca un lord, cu ochelari şi vârfurile degetelor pătate de cerneală. Spre deosebire de Pomeroy şi chiar de Kirkwood, Lord Tovey nu părea prea preocupat de aparenţe… părul lui castaniu şi rărit stătea în toate direcţiile, iar haina, cravata şi pantalonii erau la fel de mototolite ca ale lui Lucas, care fusese pe drum zile întregi.

Dar Lucas putea să vadă asemănarea din familie în ochii şi părul ondulat, ambele de acelaşi maro-ciocolatiu care i se păruseră atât de atrăgătoare la Amelia.

Apoi, urma Lady Tovey. În lunile lui de căutări, îşi închipuise o seducătoare senzuală, cu părul de un roşu-închis, nu o zână cu pistrui şi cu părul aproape portocaliu.

Îl tulbura să-şi vadă prada în carne şi oase… dacă ea era într-adevăr prada lui. Nu se comporta ca o femeie perfidă. De fapt, ea fu prima care se eliberă din îmbrăţişare şi îl băgă în seamă.

— Şi acesta este tânărul tău, draga mea? întrebă ea, afecţiunea pentru Amelia fiind evidentă în fiecare cuvânt blând.

— Da! exclamă Amelia, îmbujorându-se când îşi dădu seama că îl părăsise. Îşi lăsă tatăl şi veni lângă Lucas, strecurându-şi mâna pe după braţul lui. *Papa,* Dolly, acesta este soţul meu, maiorul Lucas…

— Ştim cine este. Lord Tovey îl studie atent pe Lucas. Este bărbatul care mi-a furat fiica.

Lucas făcu ochii mici la atacul neaşteptat.

— Lord Pomeroy v-a furat fiica, domnule. Eu doar am furat-o înapoi. Şi dacă nu voiaţi să fie furată, nu trebuia să o lăsaţi singură în Londra ca să fie prada afurisitului vânător

de avere.

Lord Tovey se aprinse.

— Am făcut cum mi-a cerut fiica mea.

— O cerere pe care nu trebuia să o onoraţi, nu cu Pomeroy pe urmele ei.

Strângând braţul lui Lucas în semn de avertizare, Amelia spuse cu un aer nonşalant:

— Iartă cuvintele aspre ale soţului meu, tată. Ca soldat, are tendinţa să fie prea protector cu mine.

— Şi suntem foarte recunoscători pentru asta, domnule maior. Lady Tovey făcu un pas înainte şi prinse braţul soţului ei. Aş fi detestat să o văd pe dulcea noastră Amelia măritată cu bărbatul acela îngrozitor.

Când îi aruncă lui Lucas o privire neliniştită, el înţelese numaidecât de ce Amelia o apăra pe femeie aceea cu atâta înverşunare. Arăta ca o mică orfană pierdută, nu ca seducătoarea versată, de 32 de ani, care crezuse el că era Dorothy Frier.

— Da, *papa,* adăugă Amelia. Nu uita că, dacă nu era Lucas, eram compromisă sau măritată cu Lord Pomeroy.

— Crede-mă, fata mea, este singurul lucru care mă face să fiu politicos în clipa asta. Asta şi raportul bun pe care l-am primit de la doamna Harris despre maior.

— Şi unde este doamna Harris? întrebă Amelia voioasă, trecând peste cuvintele morocănoase ale tatălui ei.

— A fost nevoie să se întoarcă la şcoală, explică Lady Tovey. Dar m-a rugat să vă spun să o vizitaţi mâine.

— Nu pot să facă asta, spuse Lord Tovey. Trebuie să consultăm avocatul despre aranjamentele privind căsătoria. De fapt, eu şi soţul tău ar trebui să mergem în biroul meu chiar acum…

— Încă nu, George, protestă Lady Tovey. Tocmai ne pregătim să luăm cina. Se poate ca biata Amelia şi soţul ei să nu fi mâncat încă, deşi poate şi-ar dori să se schimbe mai întâi. Ea zâmbi spre Lucas. Lady Kirkwood ţi-a trimis lucrurile aici când a auzit că sunteţi pe drum, aşa că totul este la etaj, în camera de lângă dormitorul Ameliei, dacă

vrei să te împrospătezi.

— Mă îndoiesc că poate să aştepte atât de mult, interveni Amelia. Eu chiar nu pot. Suntem morţi de foame.

— Îmi înfometezi fiica, nu-i aşa? mormăi Lord Tovey spre Lucas.

— Mănâncă atunci când vrea, replică Lucas.

— Atunci de ce este moartă de foame?

— Gata, *papa,* spuse Amelia cu un râs forţat. Îţi jur, dacă o să continui aşa, soţul meu o să-şi dorească să se întoarcă în America într-o săptămână.

Replica îl făcu pe tatăl ei să tacă, pe mama ei vitrega să devină serioasă şi pe Lucas să simtă un gol în stomac. Când avea să se întoarcă în America alături de mama ei vitregă, soţia lui urma să li se alăture? Ori voia să-l gonească cu tunete şi fulgere?

Amelia tot sporovăia în vreme ce se îndreptau spre sala de mese. Lucas observase că ea avea tendinţa de a se bâlbâi când era nervoasă, iar în seara aceea nu făcea excepţie. După ce intrară şi se aşezară, ea se avântă într-o poveste puţin modificată despre felul în care o salvase Lucas de Lord Pomeroy.

Ea îşi făcu relatarea suficient de distractivă încât să scoată un zâmbet de la tatăl ei serios. În timp ce le fu servită supa, le povesti scuzele ieftine invocate de Pomeroy pentru că o răpise. Iar când mâncară peştele, omise unele detalii despre partea cu sedarea ei ca să treacă mai departe la felul în care o salvase Lucas, ceea ce păru să-l înmoaie considerabil pe tatăl ei.

Aşa că, desigur, Lucas răspunse la fel prin descrierea episodului în care ea îl lovise pe Pomeroy cu urciorul, ceea ce chiar îl făcu pe tatăl ei să râdă şi pe mamei ei vitregă să zâmbească. Se părea că partea de amazoană a Ameliei nu le scăpase nici lor.

Dar când Amelia începu să descrie nunta lor, Lady Tovey izbucni în plâns.

— Dolly! exclamă Amelia. Ce s-a întâmplat?

— Mi-am dorit atât de mult să particip la nunta ta! se tângui femeia. Sunt convinsă că ai fost o mireasă

splendidă!

— Desigur, spuse Lucas în grabă, tulburat de suspinele zânei.

— Aiurea, zise Amelia râzând. Părul îmi era despletit şi rochia murdară. Am arătat ca o emigrantă de la Revoluţia Franceză.

— Nu pentru mine, interveni Lucas. Ai arătat frumos. Tu întotdeauna arăţi frumos.

De îndată ce vorbele îi părăsiră buzele, şi le dori înapoi… îl făceau să pară un îndrăgostit nătâng.

Dar măcar Lady Tovey nu mai plângea şi încruntările lui Lord Tovey se atenuară. Iar zâmbetul strălucitor pe care Amelia îl schiţă spre Lucas îl făcu să-şi dorească să sară peste masă şi să o sărute până ce se pierdea cu firea.

La naiba, situaţia aceea îl ucidea! Tot ce îşi dorea era să-şi ia soţia şi să fugă din Anglia, să uite de Dorothy şi de Theodore Frier, să uite de datoria lui, să uite de dreptate.

Nu, nu putea. Şi dacă permitea ca zâmbetele soţiei lui să-l ispitească să ignore motivul pentru care venise acolo, el era un om de nimic.

Era timpul ca investigaţia lui să înceapă. Îi promisese Ameliei să nu spună nimic care să-l neliniştească pe Lord Tovey, dar asta nu însemna că nu putea să-i pună lui Lady Tovey câteva întrebări cu subînţeles.

— Înţeleg că eşti din Boston, Lady Tovey, spuse el pe un ton relaxat, privind chipul lui Dolly.

Ea îşi întoarse brusc privirea spre el, dintr-odată prudentă.

— Eu… Ei bine, răposatul meu soţ era din Boston. Ea îşi ridică paharul de vin cu o mână tremurândă. Am locuit acolo când eram căsătoriţi. Luă o înghiţitură pentru a se întări, apoi îi zâmbi. Ai fost vreodată în Boston, domnule maior?

— Nu, doamnă. Cel mai aproape de Massachusetts am fost când am vizitat Rhinebeck, din New York.

Când faţa ei păli, el simţi un gol în stomac. Nu era singurul care observă reacţia lui Dolly, căci şi Amelia părea la fel de afectată.

— Ce ai făcut în Rhinebeck? se aventură să întrebe Lady Tovey.

El şovăi, întrebându-se cât de departe îndrăznea să meargă fără să rupă promisiunea făcută Ameliei.

— Am fost acolo într-o misiune pentru marină.

— Ce fel de misiune? şopti femeia făcând ochii mari.

El sorbi lung din vin, fiind mai agitat decât se aşteptase. Una era să prinzi o uşuratică neobrăzată care îşi făcuse iubitul sau soţul să fure o avere de la marină şi alta să chinuieşti o zână lipsită de apărare.

— O misiune, zici? interveni Lord Tovey. Este aceeaşi misiune pe care a menţionat-o doamna Harris? Investigarea dispariţiei unui criminal?

Când Lucas se uită încremenit la el, Lady Tovey şopti:

— Despre ce vorbeşti, dragul meu? Doamna Harris nu a menţionat nimic despre criminali.

Lord Tovey îi aruncă soţiei o privire înţelegătoare.

— Ştiu, dragostea mea. Mi-a spus în dimineaţa asta, înainte să plece. Mi-a povestit despre misiunea reală pe care o are maiorul Winter aici. Erai atât de ocupată să te pregăteşti pentru sosirea Ameliei, că nu te-am mai deranjat cu detaliul acesta.

— De unde a aflat doamna Harris?

Lucas îi aruncă soţiei lui o privire întunecată.

— Nu-ţi aminteşti, Lucas? întrebă Amelia în grabă. Vărul doamnei Harris a aflat informaţiile de la o legătură de-a lui din marină.

Exact, uitase detaliul acela. Şi, bineînţeles, preamilostiva văduvă Harris transmisese mai departe informaţiile. Era limpede că Lord Tovey nu avea nicio idee despre importanţa detaliilor, ceea ce însemna că nu ştia absolut nimic despre activităţile soţiei lui. Dar judecând după felul în care Dolly se făcu albă la faţă, ea începea să ghicească de ce se afla Lucas acolo. Se părea că şi zânele aveau secrete întunecate.

— Deci, maior Winter? Lord Tovey începu să-şi taie carnea de vită din farfurie. Este aceeaşi investigaţie? Cea despre delapidarea fondurilor de la o companie maritimă?

Lucas studie chipul lui Dolly.

— Da. În timp ce se uita lung la el, cu o confuzie crescândă în ochi, el adăugă intenţionat: Sunt pe urmele unui bărbat pe nume Theodore Frier. Şi a însoţitoarei lui.

— Însoţitoare? spuse Lord Tovey, evident, fără să-şi dea seama de neliniştea lui Dolly. Au fost implicaţi doi criminali?

Lady Tovey se ridică brusc.

— Iertaţi-mă. Revin de îndată.

În timp ce ea se grăbi spre uşă, Lord Tovey se mai servi cu friptură de vită.

— Soţia mea nu vrea să fie nepoliticoasă, maior Winter, îi explică bărbatul, dar, în starea ei, mirosul de mâncare îi face uneori râu.

Era neliniştită. Lucas se ridică.

— Întâmplarea face că ar trebui să... mă duc la toaletă. Scuzaţi-mă.

Era o ieşire stângace, dar nu-i păsa. Nu voia nici în ruptul capului să o lase pe Dorothy Frier să-şi ia zborul acum, dacă acela era lucrul la care se gândea ea.

Totuşi, spre uimirea lui, Lady Tovey se plimba pe coridor când el ieşi. Chiar dacă păru să se sperie când îl văzu, îşi duse un deget la buze şi făcu un semn spre salonul din faţă. El o urmă într-acolo, cu sângele învolburându-i-se în vene.

Ea închise uşa, apoi se întoarse cu faţa spre el şi ochii aprinşi de furie.

— Ştiu ce vrei, maior Winter. Dacă eşti într-adevăr maior.

Reacţia ei îl buimăci.

— Te asigur că sunt. De ce aş minţi în privinţa asta?

— Pentru că ai minţit despre atâtea alte lucruri, spuse ea hotărâtă. Ştiu că povestea asta despre sustragerea de fonduri este o farsă. Tu te afli aici pentru bani. Frângându-şi mâinile, ea se îndreptă spre foc. Ei bine, pot să-ţi dau o parte din ei. Am bijuterii în valoare de cel puţin 5.000 de dolari. Se întoarse spre el, cu lacrimi licărind în ochi. Sunt convinsă că pot să fac rost şi de restul dacă îmi dai timp.

El o privi lung, şocat că totul părea atât de uşor. Chiar dacă nega sustragerea de fonduri, era probabil doar o încercare de a-şi salva mândria.

— Deci recunoşti că eşti Dorothy Frier.

— Desigur, recunosc asta. Nu sunt o proastă; ştiu ce se întâmplă. Te-ai căsătorit cu fiica mea vitregă ca să pui mâna pe averea ei pentru că probabil ai crezut că nu o să poţi să-ţi recuperezi banii altfel. Ea încercă să-şi înăbuşe lacrimile fierbinţi. Trebuia să vii mai întâi la mine! Ţi-aş fi dat orice ca să nu spui nimic despre trecutul meu. Sunt încă dispusă să-ţi ofer totul, dar numai dacă juri că te întorci în America şi nu o bagi pe biata mea Amelia în povestea asta. Oricine poate să-şi dea seama că ea este deja pe jumătate îndrăgostită de tine, aşa că trebuie să pleci câtă vreme ea încă îşi poate reveni după ce o să-i frângi inima.

— Nu m-am însurat cu Amelia pentru bani, la naiba! mormăi el.

Ea îşi împinse bărbia în faţă, chiar dacă tremura foarte tare.

— Dacă te prefaci că-ţi pasă de ea, nu o să obţii nimic în plus. Este şi aşa destul de rău că nu are nici cea mai vagă idee despre ce şantajist nenorocit eşti, dar…

— Amelia ştie totul… De ce sunt aici, cine eşti şi ce ai făcut.

— Ce am făcut? Dorothy se uită lung la el. Eu n-am făcut nimic!

— Atunci de ce-mi oferi bani, de ce îţi ascunzi trecutul…

Uşa salonului se deschise ca să îi dezvăluie pe Amelia şi pe tatăl ei.

— Îmi pare rău, Dolly, spuse ea încet. Eu… eu am încercat să-l reţin în salonul de luat masa, dar când Lucas a plecat, a devenit bănuitor.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? întrebă tăios Lord Tovey. Maior Winter, ce înseamnă toate astea?

Preţ de o clipă, toţi rămaseră acolo încremeniţi. Lucas era dispus să-i spună totul bărbatului, dar îi promisese Ameliei că nu avea să o facă. Şi, în mod evident, Dorothy

era sfâşiată.

Apoi, ea îşi îndreptă privirea spre Amelia, iar expresia de pe chipul ei se schimbă, devenind aproape rugătoare.

— Ce anume ţi-a spus soţul tău despre mine, scumpa mea?

— Despre Dorothy Frier, vrei să spui? întrebă Amelia în şoaptă.

Dorothy tresări.

— Da. Despre mine.

Când chipul Ameliei se întunecă, Dorothy se întoarse spre Lucas.

— Ce minciună i-ai spus? Ce crede că am făcut?

— Ea nu a crezut niciodată că ai făcut ceva, spuse Lucas tăios, în timp ce urmărea cum ultima speranţă se frânge pe chipul Ameliei. Tu eşti cea care i-a frânt inima, la naiba! Eu ştiam că eşti Dorothy Frier de la bun început, dar ea a tot insistat că nu se poate să fii soţia lui Theodore Frier…

— Soţia? Şocul se citea pe chipul lui Dorothy. Nu am fost soţia lui Theo.

— Amanta, iubită…

— N-am fost nimic din toate astea, om oribil ce eşti! Lady Tovey se îndreptă de spate. Eu am fost sora lui Theodore Frier!

Sora? Pentru o clipă, toată lumea lui Lucas se întoarse cu susul în jos.

Apoi îşi aminti ce mincinoasă era femeia.

— Pe naiba ai fost… eşti! Nimeni în Baltimore nu a menţionat că are vreo soră, iar angajatorul tău din Rhinebeck te-a descris ca fiind soţia înstrăinată a lui Theo.

— Asta s-a întâmplat pentru că, atunci când m-am prezentat pentru postul de menajeră, familia Webb a spus că îşi dorea o femeie căsătorită. Aşa că le-am arătat o miniatură cu mine şi cu Theo şi le-am spus că suntem înstrăinaţi. Partea asta este adevărată – nu-l mai văzusem pe Theo de mulţi ani. Apoi, într-o bună zi a apărut în Rhinebeck ca să-mi spună că renunţase la jocurile de noroc şi că îşi găsise o slujbă bună în Baltimore. Nu mai aveam

cum să-i spun lui Webb că minţisem.

— Şi totuşi, te aştepţi să credem că ne spui adevărul.

— Eu ştiu că spune adevărul, interveni Lord Tovey cu o voce răguşită. Era fecioară când a venit în patul meu.

— George! spuse Dorothy cu o îmbujorare. N-ar trebui să-i spui ceva atât de intim…

— Ca să-l împiedic pe ticălosul ăsta să te acuze de Dumnezeu ştie ce, o să spun tot ce trebuie. Lord Tovey îl privi lung pe Lucas. Pe cinstea mea, soţia mea a fost castă când ne-am căsătorit. Mi-a spus că Obadiah Smith era prea bătrân ca să mai consume căsătoria, iar eu am crezut-o. Se apropie de soţia lui. Aşa cum o cred acum, când spune că acest Theodore Frier este fratele ei.

— O să vedem noi ce spune Theo de îndată ce vorbesc cu el! Lucas o fixă pe Dorothy cu o privire întunecată. Unde este?

Tremurând, ea îşi strecură palma în mâna soţul ei.

— Este la Lisieux, în Franţa. Dar mă tem că nu o să poţi să vorbeşti cu el.

— De ce nu?

— Pentru că este mort.

Capitolul 25

Dragă Charlotte,

Am auzit că ambele perechi de proaspăt căsătoriţi s-au întors în oraş. Zvonurile spun că noul socru al lui Lord Kirkwood a acceptat fără tragere de inimă termenii înţelegerii pe care a propus-o Excelenţa Sa. Cât despre maiorul Winter, nimeni nu a spus ce reacţie a avut noul lui socru.

Vărul tău bârfitor,

Michael

Mort?

Amelia se uită lung la mama ei vitregă la fel de şocată ca Lucas. Şi rănită, dar mai ales confuză. Dolly se făcea vinovată de ceva? Ceea ce susţinea chiar era adevărat?

Bănuiala întunecă fruntea lui Lucas.

— Frier este mort, repetă el.

— A murit de pneumonie. Dolly îşi rosti iute cuvintele. Într-o noapte de iarnă, a căzut într-un râu când era beat. A făcut pneumonie şi nu şi-a mai revenit niciodată.

Lucas se încruntă la ea.

— Cât de convenabil!

Dolly îl privi lung, cu ochii limpezi.

— Este adevărat, indiferent ce crezi tu.

— L-am urmărit în jumătate din Franţa şi n-am găsit pe nimeni care să spună că a murit. Ultimul loc în care v-aţi aflat împreună a fost Rouen…

— Nu, a fost Lisieux. Am plecat din Rouen cât încă aveam închiriată o cabană. El făcea mereu asta – se muta dintr-un loc în altul ca să scape de urmăritori.

— Eu şi Armata Statelor Unite.

— Nu! Cartoforii ăia din Baltimore. Cei care s-au supărat atât de tare când a câştigat bani la un joc de cărţi în care l-au acuzat că a trişat. Ea miji ochii spre Lucas. Cei pentru care, în mod evident, lucrezi.

Când *papa* o cuprinse pe Dolly în îmbrăţişarea protectoare a braţului lui, Amelia gemu. Dolly era exact genul de om care să creadă o poveste inventată şi livrată de cineva la care ţinea.

— Dolly, interveni Amelia înainte ca Lucas să-şi dezlănţuie mânia asupra bietei femei, Lucas lucrează mai mult ca sigur pentru Marina Statelor Unite. Are scrisori de recomandare care îl descriu ca reprezentant naval. Iar familia Kirkwood poate să confirme povestea lui.

Lucas se încruntă la Amelia.

— Ea ştie că spun adevărul. Încearcă pur şi simplu să acopere urmele lui Frier. Când îşi întoarse privirea spre Dolly, deveni din nou maiorul Winter, investigatorul militar. Dacă ai fi crezut că Theo şi-a câştigat banii cinstit, nu l-ai fi

lăsat să te prezinte drept soţia lui. Nu ţi-ai fi schimbat numele, nu ai fi fugit în Canada…

— Theo mi-a spus că avea să fie urmărit de cartofori până la capătul pământului pentru banii lor. Şi, ca să fiu sinceră…

Ea îşi coborî privirea spre mâini.

— Da, spuse Lucas tăios, hai să fim puţin cinstiţi!

Dolly începu să plângă, iar Amelia, chiar dacă ştia de ce făcea asta, era convinsă că Lucas avea să creadă că era una dintre tacticile folosite de mama ei ca să obţină ce îşi dorea.

— Las-o în pace! spuse *papa* şi o cuprinse în braţe pe Dolly. Ţi-a spus ce ştie.

— Nu mi-a spus nici jumătate din cât ştie, replică Lucas. Până acum a spus o grămadă de minciuni.

— Lucas, te rog! zise Amelia încet.

— Şi tu crezi că a fost înşelată, nu-i aşa? răbufni el. Plânge puţin, iar toată logica dispare. Dar gândeşte-te, Amelia, dacă Frier chiar este mort, iar mama ta vitregă a crezut că el şi-a câştigat averea la un joc de cărţi, de ce să mintă despre modul în care a obţinut-o? De ce să inventeze un răposat Obadiah Smith? De ce să te mintă pe tine, pe tatăl tău…

— Pentru că mi-a fost teamă că Theo chiar a trişat! izbucni Dolly, cu lacrimi curgându-i pe obraji. N-am putut să-i spun lui George… Ea se uită lung la soţul ei. Ştiam că o să fii consternat dacă ţi-aş spune că averea mea provenea din aşa ceva. Şi chiar nu eram sigură de asta.

— Pentru că nu este aşa, la naiba! urlă Lucas.

— Eu nu ştiam, nu-i aşa? strigă Dolly. Mi-am dorit atât de tare să-l cred pe Theo! Ajunsesem la capătul puterilor. Soţia domnului Webb se îmbolnăvise, iar el începuse să bea şi… să-mi facă avansuri obscene. Când am încercat să-i spun că vreau să plec, el a refuzat să-mi dea o scrisoare de referinţă dacă îmi părăseam slujba şi nu aveam unde altundeva să mă duc. Oraşul era mic… Mi-a spus că avea să se asigure că nu mai lucram niciodată. Dolly tremura violent. I-am scris lui Theo şi l-am întrebat dacă pot să

locuiesc cu el, iar el a acceptat. Dar domnul Webb m-a amenințat că mă acuză de furt dacă plec, așa că i-am scris din nou lui Theo ca să-l anunț că nu mai pot veni…

— Și el a furat o avere. Lucas se încruntă. Pentru tine. În loc să vină acolo și să te ajute să ieși din încurcătură. Asta este ceea ce susții?

Ea oftă.

— Nu. Dacă într-adevăr a furat banii, a făcut-o pentru el. Sunt sigură că și-a spus că o făcea pentru mine, dar cel mai probabil a profitat de șansa de a se îmbogăți. La început, asta a fost cauza înstrăinării noastre. El a adoptat un stil de viață nepotrivit după ce părinții noștri au murit, așa că am devenit menajeră și n-am mai avut de-a face cu el până când nu a susținut că s-a schimbat și că își dorește să fim din nou o familie. Când a acceptat acea slujbă, eu l-am crezut. Dar Theo avea o slăbiciune pentru lucrurile frumoase…

— La fel ca tine, mormăi Lucas.

Inima Ameliei i se strânse în piept când își privi soțul. Pentru Lucas, Dolly era doar o altă femeie ca mama lui.

— L-ai implorat pe Frier să vină să te salveze, nu-i așa? întrebă Lucas cu amărăciune. L-ai implorat să-ți ofere o viață mai bună, iar el s-a conformat.

— Gata, domnule maior, spuse tatăl Ameliei, încordându-și brațul pe talia lui Dolly. Soția mea nu este vreo vrăjitoare meschină. Majoritatea banilor ei s-au dus în proprietatea mea și în zestrea Ameliei. O să renunț la cât se poate de multe fonduri, cu condiția să-ți dovedești acuzațiile. Moșia mea este ipotecată și nu poate fi vândută, dar dacă scot la licitație unele lucruri…

— George, nu o să te las să vinzi lucrurile la care ții, spuse Dolly.

— Stai liniștită, draga mea, nu contează. Tatăl ei apăsă un sărut pe fruntea lui Dolly. Îmi pasă doar de tine și de copil. Și de Amelia, bineînțeles, chiar dacă sper că noul ei soț încă este dispus să o susțină, îi aruncă lui Lucas o privire disprețuitoare. Având în vedere că s-a însurat cu ea ca parte a investigației lui…

— M-am însurat cu ea ca să-i salvez reputaţia, spuse Lucas tăios, clar tulburat de afecţiunea evidentă a părinţilor ei. În plus, banii nu contează. Eu vreau… noi vrem dreptate: Theodore Frier judecat, condamnat şi executat pentru crimele lui.

În timp ce Dolly tresări când auzi cuvântul „executat”, Amelia se minună de cruzimea din vocea lui Lucas. De ce era atât de hotărât să-l prindă pe Frier?

Papa adăugă:

— Soţia mea ţi-a spus deja – este mort.

— Iartă-mi scepticismul, domnule. Soţia ta a spus atâtea minciuni, încât numai dovada limpede a morţii omului o să mă convingă de contrariu. Şi mă îndoiesc să aibă o asemenea dovadă.

Toţi ochii se întoarseră spre Dolly, care tremura.

— E… eu am un certificat de deces.

— Soţul tău… Oh, scuză-mă, fratele tău, rosti Lucas maliţios, este un falsificator, doamnă. Falsificarea unui certificat de deces nu ar fi presupus un efort aşa de mare.

— Dacă nu mă crezi, atunci du-te să-i vezi mormântul în Lisieux, spuse Dolly.

— Oricine ar putea să ridice o piatră de mormânt, replică Lucas.

— Un om din sat i-a pregătit corpul. Numele lui este Lebeau. Sunt sigură că dacă te duci acolo şi vorbeşti cu el…

— Cum să nu! Iar dacă nu o să-l găsesc, o să spui că trebuie să se fi mutat. Sau că a murit. Ai un răspuns pentru toate, nu-i aşa, Dorothy?

— Nu-i spune aşa soţiei mele! interveni *papa.* Acum este Lady Tovey, iar tu o să-i te adresezi cu respectul cuvenit.

Amelia gemu. „Oh, *papa,* este ultimul lucru pe care ar trebui să i-l spui soţului meu arogant dacă vrei să o salvezi pe Dolly”.

Expresia de dispreţ glacial care cuprinse chipul lui Lucas ar fi făcut şi un duce să se ruşineze.

— O să-mi amintesc acest sfat când o s-o arestez şi o s-o duc o înapoi în America, pentru a-şi spune minciunile în

persoană, în faţa guvernului meu.

— Lucas, nu… începu Amelia.

— Ea nu a făcut nimic greşit! protestă tatăl ei.

— Numai să mintă despre locul în care se află Frier. Iar dacă trebuie să o iau în custodie ca să-l scot pe fratele ei din ascunzătoare, o s-o fac fără nicio ezitare.

— Nu-mi iei soţia nicăieri, la naiba! Aşteaptă un copil şi este într-o stare delicată. Nu o să risc să mai pierd o soţie în chinurile naşterii. Mai ales când ţi-a spus tot ce ştie!

Cu ochii strălucitori, Lucas îşi încrucişă braţele la piept.

— Poţi să dovedeşti asta?

Papa nu răspunse pentru că nu putea. Nici Amelia nu putea. Totuşi, ea ştia în adâncul sufletului că Dolly era vinovată doar de faptul că tot timpul crezuse orbeşte în fratele ei, la fel cum ea avea încredere oarbă în oamenii pe care îi iubea.

— Lucas, îi ceru Amelia, fii rezonabil!

Privirea lui se întoarse spre ea, atât de distantă şi de rece încât îi îngheţă sângele în vene.

— Nu-l las pe Frier să scape doar în baza cuvântului dat de sora lui.

De ce mai conta? Pentru că Frier era englez?

— Măcar investighează povestea lui Dolly înainte să iei o măsură atât de drastică încât să o duci înapoi în America. Du-te în Franţa, vezi dacă mormântul fratelui ei este acolo!

— Şi apoi să mă întorc şi să aflu că toată lumea e plecată, nu-i aşa? Tu ai fi pe undeva pe unde n-aş putea să te găsesc, în timp ce ea o să fugă la fratele ei, oriunde s-ar ascunde acum.

— Cum poţi să crezi că aş fi de acord cu o asemenea înşelăciune?

Inima Ameliei se frânse când văzu că o privea cu o asemenea neîncredere după toate prin câte trecuseră.

— Ce-ar fi dacă aş călători în Franţa cu tine, maior Winter? interveni tatăl ei. Dolly şi Amelia ar putea să rămână aici, în timp ce noi doi obţinem dovada afirmaţiilor

soţiei mele. Eu aş fi garanţia ta pentru Dolly. Adăugă pe acelaşi ton dispreţuitor pe care îl folosise Lucas: Astfel, dacă soţia mea însărcinată se întâmplă să fugă, m-ai putea lua pe mine în America. Aranjamentul ăsta ţi-ar satisface solicitarea de dreptate?

Lucas deveni rigid.

— Asta nu ar împiedica-o să-i scrie ca să-i dea de veste. Din câte ştiu, el se ascunde în ţinutul…

— Nu o să te las să-mi iei soţia. Mai întâi, o să mă lupt cu tine prin tribunale.

— Nu încerca să joci la cacealma cu mine, domnule, spuse Lucas cu răceală. Să ajungem la tribunal ar însemna ca toate astea să apară prin ziare şi nu ai risca în veci un asemenea scandal.

— Scandalul nu înseamnă nimic pentru mine. Ceea ce nu o să risc este să-mi pierd soţia sau copilul în faţa dreptăţii tale îndoielnice. El făcu ochii mici spre Lucas. Iar înainte de a merge mai departe, mă aştept să-ţi dovedeşti acuzaţiile la adresa fratelui soţiei mele.

— Da, maior Winter, interveni Dolly, cu disperare în voce. Susţii că Theo a furat banii, dar soţul meu a spus la cină că au fost deturnaţi de la o companie numită Jones Shipping. Aşa că nu este cu putinţă ca fratele meu să-i fi furat.

Lucas scoase o înjurătură în şoaptă.

— De ce nu? întrebă Amelia, fiindu-i brusc teamă să afle răspunsul.

— Deoarece compania la care lucra Theo nu era Jones Shipping, îi explică Dolly. Ci Baltimore Maritime.

Capitolul 26

Dragul meu văr,

Chiar sper ca Amelia să se adapteze bine la noua ei situaţie. Bănuiesc că maiorul poate fi o persoană dificilă.

Dar, dacă există o femeie care poate să-i schimbe temperamentul, aceea este Amelia.

Prietena ta devotată,

Charlotte

La naiba! Lucas abia dacă reuşise să facă faţă fără ca Amelia să afle tot adevărul. Dar ar fi trebuit să ştie că mama ei vitrega însemnase pierzania lui.

Trase aer în piept. Poate că Amelia nu-şi amintea numele companiei tatălui lui. I-l spusese vreodată?

Când aruncă o privire spre ea şi o găsi încremenită, cu ochii acuzatori îndreptaţi spre el, simţi un gol în stomac. Îşi amintea.

— M-ai minţit, îi şopti ea, cu ochii mari.

— Nu, spuse el. Pur şi simplu nu ţi-am spus totul.

Ea făcu un pas în faţă, cu ochii scăpărători.

— Este un lucru foarte important, iar tu te eschivezi, nu crezi? Tatăl tău s-a spânzurat nu doar pentru că te-a crezut mort, ci şi pentru că sustragerea de fonduri a lui Frier i-a distrus compania. Ea făcu ochii mari. Din acest motiv averea familiei tale *a dispărut* acum câţiva ani, nu-i aşa?

Încet, el încuviinţă din cap.

— Nu puteam să-ţi spun asta. Era parte din investigaţia mea…

— Aiurea! Obrajii ei frumoşi se îmbujorară de mânie. N-ai putut să-mi spui pentru că ar fi trebuit să recunoşti că nu este vorba doar de datoria de a găsi un criminal. Este vorba de răzbunare pentru tatăl tău!

— Este vorba de dreptate, la naiba! Se înfurie. Şi exact din cauza asta nu ţi-am spus. Pentru că ştiam că o să presupui că nu sunt corect, că născocesc acuzaţii din motive personale.

— Şi nu faci asta? Marina americană a menţionat Jones Shipping, aşa că…

— Jones Shipping era implicată, spuse Lucas tăios. La fel marina americană şi compania tatălui meu. El trase

adânc aer în piept. Jones Shipping semnase un contract cu marina prin care să le furnizeze mai multe corăbii şi să le recondiţioneze pe celelalte. Asta includea mii de tunuri, pentru care Baltimore Maritime a contactat Jones Shipping ca să le producă.

— Un demers de care se ocupa Theodore Frier, bănuiesc? şopti ea.

— Un demers din care Theodore Frier a sustras metodic toate fondurile.

— Iar tatăl tău a fost învinuit, trase ea concluzia, cu perspicacitatea ei obişnuită.

— Bineînţeles că a fost învinuit, rosti Lucas absent. Frier a falsificat semnătura tatălui meu săptămână de săptămână, sustrăgând bani de la Jones Shipping, apoi mutând fondurile furate într-o bancă dintr-un alt stat.

— Theo a fost dintotdeauna bun la socoteli, interveni Dolly.

Furios, Lucas îi aruncă o privire glacială.

— Tocmai din acest motiv l-a angajat tata. Şi pentru că mama era cucerită de acest om cu origine britanică şi maniere minunate. El ignoră remuşcările evidente de pe chipul femeii, în timp ce vechea rană îl strângea de gât. Aşa că tunurile au fost trimise, iar angajaţii plătiţi, în timp ce facturile pentru materiale creşteau şi nu erau achitate.

Se încruntă spre Dorothy.

— Atunci fratele tău a fugit, lăsând în urmă un munte de obligaţii financiare şi semnătura tatălui meu pe documentele bancare. Aşa că marina americană şi Jones Shipping au venit după tatăl meu, crezând că el şi Frier participaseră împreună la complot. L-au încolţit până când le-a oferit celor de la Jones Shipping propria lui companie nepreţuită ca să compenseze pierderile. A scos la licitaţie tot ce iubea, iar după ce a făcut tot ce a putut…

— S-a spânzurat, continuă Amelia încet.

Lucas se întoarse cu faţa spre soţia lui.

— Da. Mama deja îl dispreţuia pentru că permisese sustragerea de fonduri, iar tata oricum credea că murisem. Nu mai avea pentru ce să trăiască. Nimic.

Lord Tovey păru uluit.

— Ai fi moştenit compania tatălui tău dacă nu era fratele soţiei mele. Deci banii nu sunt ai marinei americane şi nici ai acestei companii, Jones Shipping. Ci ai tăi.

— Nu-mi pasă de bani, mârâi Lucas. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie!

— Ci doar de Theodore Frier, spuse Amelia.

— Oh, da, asta vreau! Vreau ca Frier să fie spânzurat ca tatăl meu. Vreau dreptate şi, după ceea ce i-a făcut familiei mele, merit dreptate!

— Bineînţeles că meriţi, spuse Amelia. Chiar meriţi şi răzbunare. Dar împotriva lui, nu a lui Dolly. Nu poţi să spânzuri un mort, Lucas.

— Am doar cuvântul mamei tale vitrege, care spune că omul este mort.

Lucas nu îl voia pe Frier mort. Nu putea să suporte gândul că ticălosul scăpase de umilinţa unui proces, de chinul de a fi spânzurat în public. Nu era corect, la naiba!

Amelia făcu semn spre mama ei vitregă.

— Hai, Lucas, nu poţi să crezi că este în stare să pună la cale un complot ca să-şi ascundă fratele…

— S-a arătat în stare să mintă ca să-l protejeze, nu-i aşa? Era enervat că soţia lui continua să-i ia partea mamei ei vitrege. Dacă trebuie să o duc în America pentru a dovedi că minte, atunci o s-o fac.

— Vrei doar să o chinuieşti pentru că nu poţi să-l chinuieşti pe el. Singurul lucru de care se face vinovată este că a fost destul de naivă încât să aibă încredere în fratele ei netrebnic.

— Iar tu eşti destul de naivă încât să ai încredere în ea, Amelia, răbufni Lucas, chiar dacă vorbele ei conţineau un oarecare adevăr. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că nu eşti cel mai bun judecător de caractere. Credeai că Pomeroy este inofensiv.

Ea îl fixă cu o privire bântuită.

— Ai dreptate… sunt un judecător de caractere neinspirat. Vocea îi coborî într-o şoaptă îndureratăă. La urma urmei, am fost destul de nebună încât să am încredere în

tine. Dar nu mai am. Gata!

Când se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră, el se uită lung după ea. Gata? Ce naiba voia să însemne? Ce avea de gând să facă?

Se duse după ea, apoi se opri ca să-i spună noului lui socru:

— Putem discuta în detaliu de dimineaţă. O să am dovezile pregătite şi mă aştept să văd acest certificat de deces pe care soţia ta pretinde că îl are. Când Lord Tovey încuviinţă din cap, Lucas adaugă: Dacă soţia ta dispare până atunci, domnule, sau încearcă să-şi contacteze fratele, o să te consider responsabil, ne-am înţeles?

— Amândoi o să fim aici de dimineaţă, te asigur, spuse contele sec.

Lucas plecă după soţia lui.

O găsi urcând iute scările şi o luă pe urmele ei.

— Unde te duci?

— În camera mea.

— În camera noastră, vrei să spui.

— Vreau să spun camera mea. O să pun un slujitor să-mi mute lucrurile.

— Nu, nu o să pui nimic.

Fu nevoit să se grăbească pentru a ţine pasul cu ea. Amelia urcă valvârtej scările, de parcă o urmăreau nişte ogari.

— Asta nu schimbă nimic între noi.

— Ba schimbă totul. Nu o să împart patul cu tine până când nu-ţi bagi minţile în cap.

— Până când nu sunt de acord cu tine, vrei să spui. El o urmă pe coridor pană la o uşă aflată în capătul opus. Până ce nu o mângâi uşor pe cap pe mama vitregă pe cap şi nu-i spun: Mulţumesc pentru informaţie, doamnă, şi îmi pare rău că ţi-am tulburat cuibuşorul liniştit!

— Dacă aş fi crezut că pur şi simplu îţi faci datoria, Lucas, nu interveneam. Când el pufni, ea îi aruncă o privire sfâşietoare. Dar nu îţi faci doar datoria, iar amândoi ştim asta.

Intră în cameră şi se întoarse ca să-i închidă uşa în

nas, dar el împinse piciorul în faţă ca s-o blocheze. Îşi pierdu controlul, intră cu forţa, apoi se întoarse şi închise uşa în urma lui.

— Pleacă, şopti ea.

— Nu plec până când nu rezolvăm problema asta. Când ne-am căsătorit, ai fost de acord că, dacă mama ta vitregă se dovedeşte a fi Dorothy Frier, mă laşi să mă ocup de ea cum consider de cuviinţă.

— Nu am spus asta. Am spus că, dacă a jucat un rol în sustragerea de fonduri, merita să fie prinsă. Dar nu a jucat. Şi nu joacă.

— Dar a călătorit cu Frier şi a cheltuit banii, deci este singura care mă poate duce la acest om.

— El este mort şi tu ştii asta! Îşi încleştă mâinile în pumni. În inima ta, ştii acest lucru. Când el se încruntă, luptându-se să ignore gândul că se putea să aibă dreptate, vocea ei deveni mai blândă: Dar dacă recunoşti că el este mort, nu ţi-ai mai face dreptate. Aşa că ai permis ca dorinţa de răzbunare să nu te lase să vezi adevărul.

— Iar tu ai permis ca afirmaţiile false ale unei femei cu faţă drăgălaşă să te facă să nu vezi faptele, mârâi el.

— Ce fapte? Ai vreo dovadă că Frier este în viaţă?

El îşi încleştă maxilarul. Nu avea. Dovezile lui chiar susţineau povestea lui Dorothy pentru că nu găsise nicio urmă a bărbatului în Rouen. Dar asta se întâmplase pentru că Frier trebuia să-şi fi dat seama că îl urmărea cineva şi hotărâse să se despartă de sora lui ca să scape de urmăritori.

Doar dacă nu cumva Dorothy chiar nu mintea, la urma urmei.

— Exact cum am crezut, spuse ea încet. Nu ai fapte.

— La naiba, nu pot să pun pur şi simplu capăt investigaţiei, bazându-mă pe cuvântul unei femei care a recunoscut mai multe neadevăruri…

— Exact, le-a recunoscut. Singurul lucru pe care nu o să-l recunoască este ceea ce nu vrei tu să auzi. Chiar şi soţul ei o crede…

— Pentru că are de ales între acest lucru şi faptul că

soţia lui poate să apere un criminal şi nu o să accepte ultima variantă.

— Totuşi, tu poţi să accepţi cu uşurinţă că soţia ta este o nebună. Sau, mai rău, că încearcă din răsputeri să te mintă dacă întorci spatele.

— Nu este vorba despre noi, Amelia, spuse el tăios.

— Chiar aşa? Ea se apropie cu paşi hotărâţi de el. M-am măritat cu tine când fiecare instinct îmi spunea că sunt nebună să fac asta. Dar ştii de ce?

— Pentru că nu ai vrut să trăieşti ca o fată bătrână şi compromisă în Torquay?

— Dacă era aşa, mă măritam cu Pomeroy, care nu căuta să-mi distrugă familia. Ea îl înfruntă direct: M-am căsătorit pentru că am avut încredere în tine. Pentru că erai onorabil şi just, iar eu ştiam că o să acţionezi cum se cuvine cu Dolly. Ameliei îi tremură buza de jos. Dar asta a fost înainte să-mi dau seama că ura care arde în inima ta este atât de puternică încât să acapareze impulsuri mai rezonabile.

— Rezonabile! Crezi că e rezonabil să iei de bun cuvântul unui mincinos?

— Nimeni nu-ţi cere să faci asta. Eu nu ţi-o cer. Te rog să dai o şansă poveştii ei, du-te în Franţa! Vezi dacă poţi să afli adevărul prin mijloace independente. Iar dacă nu reuşeşti şi încă vrei să-mi târăşti familia prin curţile de judecată…

— O să accepţi decizia mea, continuă el sarcastic.

— Da. Pentru că atunci o să ştiu că nu încerci doar să dai în noi fiindcă nu poţi să dai în Theodore Frier.

Lui i se tăie răsuflarea, deranjat de faptul că soţia lui era în stare să-i citească atât de bine emoţiile. Într-adevăr, era înclinat să facă aşa cum îi sugerase tatăl ei numai pentru a se convinge că afirmaţiile mamei ei vitrege erau false.

Dar ca soţia lui frumoasă să i-o ceară îl scotea din sărite. Îşi jurase să nu o lase să-l ducă de nas, iar acum făcea exact acest lucru.

— Şi dacă nu mă duc în Franţa? Cât timp o să mă

pedepseşti refuzând să mă primeşti în patul tău?

Ea îi aruncă o privire plină de regret.

— Dacă măcar nu-i confirmi povestea, atunci nu o să-ţi refuz patul, Lucas. O să-ţi refuz totul. Poţi să faci tot ce vrei, dar eu o să trăiesc cu *papa* şi cu Dolly, ajutându-i să facă faţă unui scandal pe care l-ai iscat ca să elimini un mort.

Cuvintele îl învăluiră asemenea unor valuri care loveau carena unui vas. Avea de gând să-l părăsească. La urma urmei, după toate prin câte trecură împreună, ea avea totuşi să-l…

— La naiba, nu o s-o faci! Panica îi strânse pieptul mai tare decât orice îndurase în nişa preotului. N-ai decât să te dezlănţui în criza ta de nervi dacă vrei, dar eşti soţia mea şi nu o să te las să-mi forţezi mâna cu ameninţări inutile.

— Nu este o ameninţare inutilă, rosti ea. Nu pot să trăiesc cu un bărbat în care nu pot avea încredere.

El se chinui să ascundă groaza pe care i-o trezi afirmaţia ei.

— Din câte îmi amintesc, draga mea, spuse el, încercând să-şi păstreze tonul neutru, jurămintele noastre nu includeau cuvântul *încredere,* dar îmi amintesc ceva despre supunerea ta.

— Şi asta vrei? O nevastă care să ţi se supună orbeşte, ca soldaţii aflaţi sub comanda ta? Care să nu-şi exprime niciodată propria părere, care să nu-ţi ceară niciodată nimic?

Ceea ce îşi dorea era ca ea să nu-l părăsească. Dar afurisit să fie dacă avea să recunoască!

— Nu contează ce vreau eu pentru că nu o să primesc, nu-i aşa? N-ai putea să fii o nevastă supusă nici dacă viaţa ta ar depinde de asta.

— Iar tu nu vrei supunere oarbă din partea unei soţii, indiferent ce spui.

Dintr-odată, simţi că avea şansa de a obţine ceea ce îşi dorea – mândria şi pe soţia lui acolo unde şi-o dorea.

— De ce să nu aflăm, draga mea? Dacă o să fii nevasta mea supusă pentru o noapte, o să plec în Franţa.

Dar trebuie să faci exact ce-ţi spun eu. Pentru că, dacă nu reuşeşti, dacă îţi arăţi voinţa obişnuită, atunci o să fac ce vreau cu mama ta vitregă şi nu o să mai vorbim de traiul separat. De acord?

Ce strategie excelentă! Soţia lui nu reuşise să joace rolul de prostuţă când se cunoscuseră, aşa că nu avea să reuşească niciodată să se supună orbeşte o noapte întreagă. Iar dacă ea avea să dea greş în această privinţă, el putea să câştige ce îşi dorea.

Iar de dimineaţă, când avea să accepte cu mărinimie să plece în Franţa, nu avea să pară că cedase în faţa rugăminţilor ei, ci faptul că era generos. Şi de îndată ce stabilea în Franţa că avea dreptate în privinţa lui Theo Frier, ea nu mai avea să opună rezistenţă când el urma să o folosească pe mama ei vitregă pentru a-l scoată pe om din ascunzătoarea lui.

Era un plan strălucit – asta dacă ea accepta provocarea.

Pentru o clipă, se temu că ea nu avea să o facă. Ochii ei se îngustară câtă vreme îi studie chipul. Apoi, schiţă spre el un zâmbet suspect de încântat.

— Cum doreşti, soţule. Când începem?

Capitolul 27

Dragă Charlotte,

Ai motive întemeiate să-ţi faci griji în legătură cu Lady Amelia şi cu soţul ei. Este puţin probabil ca un ofiţer din marina americană să tolereze imprudenţa soţiei, iar dintre toate elevele tale, Lady Amelia pare cea mai capabilă de imprudenţă.

La fel de imprudentul tău văr,

Michael

— Acum este cel mai potrivit moment, spuse Lucas.

Amelia încuviinţă din cap. Nu degeaba îşi petrecuse ultimele nopţi încălzind patul soţului ei. Ştia ce îi plăcea şi începuse să înveţe la ce se aştepta din partea ei. Nu voia o soţie supusă, indiferent ce îşi tot spunea sieşi.

Dar venise vremea ca şi el să afle. De fiecare dată când Amelia încerca să aibă o discuţie raţională cu Lucas, el răspundea provocării cu autoritate. Nu voia să aibă acea bătălie de fiecare dată când apărea vreo problemă asupra căreia nu reuşeau să cadă de acord. Şi nici nu avea de gând să-l vadă cum distrugea viitorul lor – şi al familiei ei – pentru că nu putea să lase trecutul în urmă. Dacă să fie supusa era lucrul de care avea nevoie ca să-l convingă să se ducă în Franţa, avea să o facă. Pentru că, atunci când avea să găsească mormântul şi să discute cu oamenii din Lisieux, cum mai putea să ignore faptele?

Aşa că avea să fie supusă în seara aceea chiar cu preţul vieţii. Şi, judecând după licărirea din ochii diabolicului ei soţ, el avea să se asigure că aşa urma să fie.

Lucas se îndreptă spre fotoliul ei preferat şi se aşeză, apoi făcu un semn spre valizele care fuseseră aduse de la reşedinţa lui Lord Kirkwood.

— Poţi să începi, nevastă, prin despachetarea hainelor şi aranjarea tuturor lucrurilor. În timp ce ea încuviinţă din cap şi se îndreptă spre valize, el adăugă: Şi vreau ca totul să fie împăturit frumos. Nimic din obiceiurile tale dezordonate, mă auzi?

Ea încleştă din dinţi.

În următoarele două ore, el îşi mârâi ordinele în stânga şi în dreapta ca un general pe linia frontului, până ce ea începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o mare greşeală când se măritase cu un militar. După despachetat, urmară sarcini mai intime. Îi ceru să-i scoată haina, vesta, lavaliera şi cizmele, ceea ce ea execută cu aceeaşi eficienţă rece pe care el o arătase dintotdeauna.

Când îi porunci să-i cureţe şi să-i lustruiască cizmele, ea se chinui din răsputeri să-şi ţină nervii în frâu. O însărcina cu îndatoririle unui slujitor când amândoi ştiau că

soţiile de ofiţeri nu se ocupau de asemenea lucruri casnice. Încerca să o facă să se supună voinţei lui la fel cum se purta un ofiţer cu un soldat.

Foarte bine, nu avea decât să se chinuiască din răsputeri. Cât de curând, avea să cunoască adâncimile voinţei unei femei.

Când termină cu cizmele, care străluceau ca noi, Lucas nu mai părea la fel de înfumurat ca atunci când începuseră. Fără îndoială, se aşteptase ca ea deja să renunţe la a fi supusă.

El o privi vreme îndelungată şi, în cele din urmă, arătă spre uşă.

— Mama ta vitregă mi-a dat să mănânc puţin la cină, nevastă. Du-te jos şi pregăteşte o tavă cu mâncarea potrivită ca să-mi potolesc foamea, apoi adu-o sus!

— Da, soţule, spuse ea cu aceeaşi voce sfioasă pe care o avusese toată seara.

De astă dată, răspunsul ei îl făcu să arcuiască o sprânceană.

— Şi fără purgative.

— Bineînţeles că nu, spuse ea, în timp ce se întoarse spre uşă, chiar dacă ideea devenea tot mai tentantă.

O luă pe scările din spate ca să nu dea peste părinţii ei, apoi se duse agale în bucătărie. La urma urmei, el nu îi spusese să se grăbească.

De fapt, erau mai multe lucruri în privinţa cărora nu fusese specific. Poate că venise vremea să ducă la extrem jocul acela de supunere.

Când reveni mai târziu în încăpere, cu o tavă cu pâine neagră, cârnaţi şi compot de mere, soţul ei încruntat se mutase în patul ei. Stătea sprijinit de tăblia patului, cu picioarele întinse, încrucişate la glezne, şi cu cămaşa descheiată.

— Nu te-ai grăbit deloc, nu-i aşa?

— Servitorii de la bucătărie s-au dus la culcare, spuse ea, de parcă aşa se explica totul.

În ciuda nemulţumirii lui evidente, ea nu se apropie de el cu tava după ce închise uşa în urma ei, ci rămase

acolo perfect nemişcată.

— Ei bine? spuse el. Ce mai aştepţi?

Ea îşi ascunse un zâmbet.

— Ordinele tale. Nu ştiu unde vrei să pun tava.

Cu o încruntare, Lucas lovi uşor noptiera de lângă el. Schiţând o încuviinţare din cap spre el, ea se apropie şi o puse acolo, asigurându-se că îi oferă o privelişte detaliată spre sânii ei când se aplecă. Felul în care lui i se tăie răsuflarea îi dădu o oarecare satisfacţie.

Satisfacţie care deveni şi mai mare atunci când el o trase în poala lui. Ea rămase acolo rigidă, privindu-l cu ochii lipsiţi de expresie ai unui soldat în timp ce o studie. Apoi el aruncă o privire spre mâncare, iar încruntarea lui se accentua.

— Ştii că nu-mi plac cârnaţii sau pâinea neagră.

— Ai spus mâncare. N-ai specificat ce anume vrei.

— O soţie supusă n-ar aduce ceea ce îi place soţul ei?

— Ai cerut supunere oarbă. Din moment ce n-ai spus ce mâncare să-ţi aduc, am adus ce era la îndemână. Ea zâmbi dulce. Ţi-am adus mere, iar astea îţi plac.

— Sigur că da. Atunci de ce nu-mi dai să mănânc?

Glasul lui răguşit îi dădu fiori de dorinţă. Naiba să-l ia! Dacă îl transforma într-un joc senzual, nu putea niciodată să-şi impună punctul de vedere.

Dar, oricum, poate că reuşea să folosească acea ocazie în avantajul ei.

— Bine, murmură ea, mişcându-şi posteriorul în timp ce se întinse să ia furculiţa.

— Nu cu furculiţa, spuse el. Cu degetele.

Fără îndoială, el se aştepta ca ea să protesteze că merele în compot nu se puteau mânca aşa ori să se plângă pentru că mânca în patul ei.

Nu avea să-i dea o asemenea satisfacţia. Chinuindu-se să schiţeze un zâmbet, ridică o felie de măr, o trecu prin zeamă, apoi i-o apropie picurând de gură.

Cu zeama care i se scurgea pe bărbie, el mâncă mărul, apoi arătă spre maxilar.

— Curăţă-mă!

— Mă duc să iau o cârpă.

Ea dădu să se ridice din poala lui.

— Nu, mârâi el. Foloseşte-ţi gura.

Gura? Oh, era diabolic! Dacă ea îi lingea bărbia, lucrurile aveau să avanseze în mod firesc.

Aşa că trebuia să-i zădărnicească planul.

— Cum doreşti, soţule, murmură ea, apoi se aplecă înainte şi îi curăţă zeama de pe maxilar cu dinţii.

— Au! El se retrase cu o smucitură şi se uită urât la ea. Ce faci?

— Ai spus să-mi folosesc gura.

— Ştii foarte bine la ce parte din gură m-am referit.

Ea îşi înălţă capul.

— N-aş îndrăzni niciodată să mă gândesc…

El o întrerupse cu o sărutare, iar ea aproape că îi răspunse, sedusă de gustul, atingerea şi parfumul lui. Dar se opri la timp şi îşi impuse să rămână nemişcată, în timp ce gura lui o mângâia pe a ei, iar limba lui se apăsa pe buzele ei închise.

— Sărută-mă înapoi, mârâi el.

Ea se supuse, dar numai cu gura. Îşi păstră trupul nemişcat ca o piatră, cu mâinile încrucişate în poală.

La început, el nu păru să observe. Îi posedă buzele mai înflăcărat ca niciodată, limba lui se avântă adânc, în timp ce îşi trecu mâinile iscusite peste şoldurile, pântecul şi sânii ei. Dar când ea continuă să rămână pur şi simplu acolo, el se retrase şi se uită încruntat la ea.

— Am spus să mă săruţi înapoi.

— Te sărut.

— Dar nu mă atingi.

— O să te ating bucuroasă de îndată ce-mi spui ce să ating. Şi cum. Şi când.

— Deci ăsta este jocul tău. Dacă nu-ţi dau comanda exactă, tu nu acţionezi de una singură.

— Sunt pur şi simplu o nevastă supusă…

— Eşti pe naiba! El o privi clipe îndelungate. Bine. O să fiu mai mult decât fericit să îţi dau ordine până în cel mai mic detaliu pentru că, mai devreme sau mai târziu, tot o să

te revolţi. Nu poţi să te abţii.

Ea se uita pur şi simplu la el, mai hotărâtă ca oricând să-şi continue campania de rezistenţă pasivă.

— Ridică-te şi scoate-ţi hainele, îi ceru el. Şi, în cazul în care vrei să înţelegi greşit cuvântul „haine”, te vreau dezbrăcată. Ne-am înţeles?

— Perfect, spuse ea, şi se ridică în picioare.

Începu să se dezbrace încet, dar după secunde bune, soţul ei îi anticipă tactica de tachinare şi murmură:

— Repede, draga mea! Ai un minut.

Să descheie, să dezlege şi să desfacă totul? La naiba cu el, chiar era hotărât să-i pună răbdarea la încercare! Avu nevoie de tot minutul pus la dispoziţie, aşa că numai după ce termină şi rămase acolo, în timp ce el o studie, îşi dădu seama cât de tulburător era să rămână complet dezbrăcată în faţa unui bărbat îmbrăcat. Ultima dată când rămăsese goală în faţa lui fusese şi el gol. Şi se simţise absolut diferit.

Ceea ce simţea acum semăna mai mult ca întâlnirea lor de pe fregată, când ea fusese „prizoniera” lui. Dar acela fusese un joc, cu mize mai mici decât cele de acum. Pentru că acum nu era un joc. Era un război. Şi rămânea de văzut cine avea să câştige.

El o studie în voie, lăsându-şi privirea intimă să hoinărească peste sânii ei descoperiţi, pântecul tremurător, buclele care se umezeau rapid la întâlnirea dintre coapsele ei.

Trebui să-şi înfigă degetele în palme ca să nu se acopere. Când, în cele din urmă, el ridică privirea spre a ei, putu să citească în ochii lui o hotărâre de a cuceri care o oglindea pe a ei.

— Îţi aduci aminte de noaptea nunţii noastre? întrebă el. Când ai vrut să mă priveşti în timp ce mă satisfăceam?

Prudentă, ea încuviinţă din cap.

El îi zâmbi cu tot farmecul viclean al unui seducător înnăscut.

— Acum este rândul tău. Vreau să te privesc cum te satisfaci.

Să o ajute Dumnezeu! Îmbujorarea îi coloră obrajii

când îşi dădu seama la ce se referea.

Dar ea nu ar fi putut niciodată… nu făcuse niciodată… Ei bine, o făcuse, dar nu aşa. Se atinsese în intimitatea patului ei, sub cearşafuri, pe furiş. Ceea ce se întâmpla acum era absolut înfiorător.

Şi o ştia şi el, ticălosul, după zâmbetul lui tot mai larg.

— Acum, nevastă. Pune-ţi mâna între picioare şi mângâie-ţi părţile intime pentru plăcerea mea!

Ea căuta cu disperare o modalitate prin care să-i interpreteze greşit ordinul, dar era prea tulburată pentru a născoci ceva. Înroşindu-se din cap până în picioare, ea se supuse.

Carnea îi era deja umedă şi excitată, dar acum părea să vibreze de-a dreptul sub propriile degete, atât de puternic încât era sigură că putea să vadă şi el. Totuşi, nu avea de unde să ştie, pentru că nu suporta să se uite la el în timp ce o privea.

Lucas îşi dădu seama imediat.

— Uită-te la mine, draga mea, îi ceru pe tonul lui tărăgănat şi senzual care o făcea întotdeauna să se cutremure.

Ea îşi ridică privirea şi îl găsi uitându-se nu la mâna ei ocupată, ci la chipul îmbujorat.

— Foloseşte-ţi cealaltă mână ca să-ţi mângâi sânii, îi porunci.

Totuşi, când ea se supuse, el nu se uită la mişcările mâinii ei, ci continuă să-i privească faţa.

Apoi, ea îşi dădu seama ce făcea. Reacţia îl interesa, îşi dorea stânjeneala ei. Şi poate că îşi dorea şi să o vadă în timp ce se pierdea în plăcere şi renunţa la stăpânirea de sine pe care voia să o câştige pentru el.

Ha! Acum ştia cum să îi zădărnicească planurile.

Aşa că făcu întocmai cum îi spuse, mângâind petalele umede de carne, trecându-şi degetul peste mugurul excitat şi îndurerat. Dar se împotrivi oricărei reacţii, deşi avu nevoie de toată voinţa. Se chinui să-şi mângâie mecanic trupul, de parcă se pieptăna ori se spăla pe dinţi.

Nu era uşor în timp ce el o privea, studiindu-i chipul,

sperând să vadă semne ale pierderii stăpânirii de sine. Dar cu privirea lui înflăcărată aţintită spre ea, mânia nu făcu decât să i se dezlănţuie, fiindu-i mai uşor să rămână rece şi distantă, în timp ce îşi trecea degetele peste propria feminitate.

Cu cât o făcea mai mult, cu atât se adâncea mai tare încruntarea lui, până când îşi îndreptă ochii scăpărători spre ea nu doar cu dorinţă, ci şi cu mânie.

— Vino aici, la naiba!

— Cum doreşti, soţule.

Ea se apropie de pat, înăbuşindu-şi necruţător zâmbetul triumfal. Putea să îi poruncească să facă multe lucruri, dar nu putea să-i ordone să simtă plăcere, iar el începea, în cele din urmă, să-şi dea seama.

— Dezbracă-mă, îi porunci el.

— Cum doreşti, soţule, repetă ea absentă.

— Şi încetează să mai spui asta, mormăi el.

— Bine.

Se apucă să-l dezbrace, dar era mai greu decât se aşteptase. Nu atât din cauza ciudăţeniei de a scoate pantalonii unui bărbat care era aşezat – un bărbat excitat, care era aşezat –, ci pentru că putea să-i miroasă parfumul şi să-i simtă răsuflarea întretăiată şi fierbinte pe obraji.

După ce îi trase pantalonii, el se avântă într-o nouă tortură. Începu să o sărute şi să o atingă. În timp ce îi descheia nasturii, îi sărută obrazul, fruntea, urechea. Îi desprinse părul, îl mângâie, îl frecă între degete, trecându-i-l peste sâni din nou şi din nou.

Şi apoi, când sfârcurile îi deveniră tari şi dureroase, dornice de o mângâiere mai hotărâtă, el îi dezmierdă sânii, dar cu o atingere delicată care putea doar să excite, să nu satisfacă, până când ea ajunse să se chinuiască din răsputeri să nu-şi împingă sânii în gura lui şi să nu-l implore să îi cuprindă în gură.

Adică exact ceea ce îşi dorea el.

Bestia! Împieliţatul! Nu avea să-l lase să câştige. Nu voia să o facă.

Se chinui să-i scoată pantalonii, încercând să-i ignore

mângâierile. Dar nu era atât de uşor să ignore erecţia năvalnică ce se ridica înaintea ochilor ei, cerându-i atenţia.

Când el o surprinse privind-o, îi spuse răguşit:

— Atinge-mă!

Ea ridică privirea spre el, iar intensitatea sălbatică a ochilor negri aproape că o făcu să renunţe.

Dar voinţa îi era mai puternică. Menţinându-i privirea cu una perfect distantă, ea îi atinse intenţionat… glezna.

El scoase o înjurătură necuviincioasă.

— Ştii prea bine unde vreau să mă atingi… El se opri brusc. Nu contează, am o idee mai bună. Ridică-te pe pat şi vino deasupra mea.

Ea clipi, neştiind prea sigur ce voia să spună, dar când se urcă peste picioarele lui, el o apucă de mijloc, apoi o aşeză astfel încât să-i stea călare pe coapse, chiar peste mădularul lui.

— Pune-ţi mădularul meu înăuntrul tău, exact acolo unde tocmai au fost degetele tale, îi spuse el cu răsuflarea întretăiată, fără să lase loc pentru vreo interpretare greşită.

Iată ceea ce îşi dorise! Cât de interesant, diferit… şi aventuros. Desigur, vicleanul ticălos ştia exact cum să o ispitească pentru a o face să lase garda jos.

Putea să facă tot ce îi cerea fără să cedeze în faţa farmecelor lui?

Putea. Trebuia. În seara aceea, ea se lupta pentru viitorul lor.

Schiţând spre el o încuviinţare din cap, care doar îi adânci încruntarea, dar care nu păru să-i atenueze erecţia, se înfipse în membrul lui tare, ceea ce îi luă ceva vreme pentru că el rămase aşezat şi cu spatele sprijinit de tăblia patului. Dar când ea se coborî cu totul, lipindu-se hotărâtă de vintrele lui, el închise ochii cu un aer de pur extaz.

— Da, draga mea, aşa! Degetele lui se înfipseră în şoldurile ei. Doamne, ce bine mă simt înăuntrul tău!

Şi ea se simţea bine, atât de bine încât nevoia de a se mişca pe el deveni aproape irezistibilă. Dar trebuia să reziste acelei nevoi.

Rămase acolo nemişcată, atentă să nu-l atingă decât

în locul în care se împreunau.

După o clipă, el deschise ochii.

— Mişcă-te, la naiba!

— Bine.

Ea îşi sprijini mâinile pe coapse şi se mişcă în cercuri.

Privirea încruntată pe care i-o aruncă ar fi putut să aprindă şi un gheţar.

— În sus şi în jos, Amelia.

Chinuindu-se să nu zâmbească, ea îşi trecu mâinile în sus şi în jos peste coapse.

— Amelia… spuse el cu un ton de avertizare.

— Nu asta vrei? întrebă ea inocent.

— Ştii prea bine că nu. Vreau să faci dragoste cu mine.

— Atunci trebuie să fii mai specific în cererile tale, ciripi ea, absolut încântată. Cum să fac dragoste cu tine? Ce parte ar trebui să mişc mai întâi? Unde? Cât de des? Când…

— Să te ia naiba!

Cuprinzându-i capul între mâini, el o sărută cu o disperare care răsună până în adâncurile pântecului ei. Totuşi, ea rămase acolo fără să-l atingă, fără să se mişte.

Îşi despărţi gura de a ei şi mormăi:

— O soţie supusă ar trebui să ştie ce vreau de la ea.

— Ar fi în stare să-ţi citească gândurile? Ca să vezi! Nu mi-am dat seama că un asemenea talent vine la pachet cu supunerea. Ea schiţă un zâmbet răutăcios. Şi ştii foarte bine că orice soţie care s-ar supune orbeşte n-ar sta aşezată în poala ta decât dacă i-ai cere-o. Ar fi prea stânjenită. Şi mult prea ocupată să stea drepţi în faţa ta. De fapt, dacă aş fi cu adevărat o soţie supusă…

Ea dădu să se ridice de pe mădularul lui, dar el o prinse la timp.

— Gata, îi spuse tărăgănat la ureche. Gata, femeie cochetă şi insolentă. Dă-mi ce vreau, Amelia!

— O soţie supusă? şopti ea, în timp ce el îşi trecu gura peste pulsul care bătea frenetic pe gâtul ei.

El şovăi, apoi scoase un geamăt adânc.

— Nu. Pe tine. Doar pe tine. Tu eşti singura pe care o

vreau.

Ei i se tăie răsuflarea, neîndrăznind să creadă că tocmai câştigase.

— Şi dimineaţă? Ce o să se întâmple atunci?

Mâinile lui alunecară în jos şi îi cuprinseră sânii, îi frecară din nou sfârcurile întărite, iar gura caldă şi delicată îi dezmierdă urechea.

— O să plec în Franţa, bine? Dar dă-mi-o pe Dalila înapoi. El îşi împinse şoldurile sub ea, în timp ce mâinile îi mângâiară febril sânii. Te rog, draga mea, fii Dalila mea în seara asta, pentru că de dimineaţă ne aşteaptă o perioadă foarte lungă de abstinenţă…

Fu singurul lucru de care avu nevoie ca să o facă să se mişte, ca să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui şi să-i acopere faţa cu săruturi. Se mulă pe el, alunecând în sus şi în jos pe mădularul lui, mişcându-se cu înflăcărare.

Nu mai făcuseră niciodată dragoste aşa, dar se simţea de parcă se născuse pentru asta. Era cea mai extraordinară senzaţie să îl aibă în adâncul ei, dar având în acelaşi timp controlul, fiind în stare să se apese pe el exact acolo unde îşi dorise să îl simtă tare în ea.

— Da… spuse el cu răsuflarea întretăiată, în timp ce ea îl călărea în febrilitatea dorinţei. Da, Dalila, da… mai repede, draga mea… Dumnezeu sfinte, mai repede, mai repede…

Ea făcu exact cum îi ceru el. Din moment ce câştigase, îşi permitea să fie generoasă. Iar el îi răspunse cu toată înflăcărarea pe care şi-o putea dori, degetele dezmierdându-i sfârcurile, gura posedând-o pe a ei şi oferindu-i o plăcere atât de bogată încât crezu că avea să-şi dea duhul.

După ce se lăsă la nesfârşit în voia mădularului lui, simţind tensiunea care creştea înăuntrul ei, Amelia îşi despărţi buzele de ale lui.

— Asta este ceea ce vrei? întrebă ea, simţindu-şi propria eliberare la un pas. Asta îşi doreşte soţul meu, soldatul mare şi bine făcut?

— Ştii că da, spuse el, cu vocea lui aspră şi guturală.

El îi muşcă uşor buza, apoi o dezmierdă cu limba. Te vreau pe tine, draga mea, doar pe tine…

Ea îşi încleştă pumnii în părul lui, fiindcă o dureau picioarele sub forţa propriilor mişcări.

— Dar numai… dacă fac aşa cum spui tu.

— Aşa cum vrei tu. El închise ochii. Aşa cum îţi place… numai nu… nu mă părăsi!

Ea simţi un nod un gât.

— Nu o să te părăsesc, îi jură ea.

— Dacă încerci, o să te caut… până la capătul pământului.

Cuvintele lui înflăcărate o învăluiră într-un iureş de fiori. Era afirmaţia cea mai apropiată de o declaraţie de dragoste pe care o spusese Lucas vreodată şi care îi ajunse la inimă.

— Nu este nevoie de asta. Ea îi apăsă un sărut pe buzele şi pe pleoapele închise. Nu o să te părăsesc niciodată, dragostea mea!

La auzul cuvântului dragoste, el deschise iute ochii şi îi căută chipul.

— Nu o să ai linişte până când nu o să ajung să fiu frânt şi sângerând la picioarele tale, nu-i aşa?

Numai Lucas putea să vadă dragostea ca pe o înfrângere. Chiar şi atunci când ea îşi înfipse şoldurile cu mai multă înflăcărare, simţindu-se cuprinsă de extaz, îl fixă cu o privire aprigă.

— Nu o să am linişte până când nu o să mă iubeşti la fel cum te iubesc eu pe tine…

Dorinţa care îi cuprinse trăsăturile întunecate fu atât de puternică, încât nici încruntarea lui nu reuşi să o ascundă.

— Doamne, ai milă de mine, gemu el. Pentru că este al naibii de sigur că… tu nu o să ai!

Apoi se arcuiră împreună, vibrând, penetrându-se, pierduţi unul în altul, în nevoia şi dorinţa reciprocă – îndrăzni ea să creadă – de dragoste.

Când el îşi eliberă sămânţa înăuntrul ei şi îi strigă numele cu toată înflăcărarea unui jurământ, cu toată

disperarea unei rugăciuni, ea îl strânse în braţe şi lăsă ca iubirea ei să îi învăluie pe amândoi, în speranţa că era de ajuns, jurându-şi că avea să fie de ajuns.

Mult după ce se prăbuşi peste el, mult după ce inimile lor regăsiră un ritm normal, iar ea rămase epuizată şi satisfăcută peste corpul lui puternic, îşi repetă jurământul în gând. Îl iubea. Şi cumva, îl învăţase să o iubească.

El se întinse şi o trase în îmbrăţişarea lui, lipindu-i capul de pieptul lui şi trecându-şi buzele peste părul ei.

Abia mai târziu, după ce răsuflarea lui deveni liniştită, iar ea fu sigură că el adormise, găsi curajul să îi spună din nou, pe furiş, în şoaptă:

— Te iubesc, Lucas.

Abia atunci se lăsă purtată de epuizarea dulce care o făcu să închidă pleoapele.

Când se trezi de dimineaţă, el dispăruse, iar razele soarelui se strecurau prin perdelele din mătase. Se ridică brusc, panicată, blestemându-şi obiceiul de a dormi buştean. Sigur nu ar fi plecat fără să-şi ia rămas-bun!

Dar o scurtă examinare a încăperii îi arăta că sacul lui lipsea, împreună cu cizmele şi cu o parte din haine. Cuprinsă de groază, trase pe ea o cămaşă de noapte şi un halat, apoi coborî scările în grabă.

O găsi pe Dolly în salonul de dimineaţă, privind absentă pe fereastră.

— Unde este Lucas? întrebă Amelia.

Când Dolly se întoarse spre Amelia, ochii îi erau roşii.

— A plecat în Franţa cu tatăl tău. Nu ştiai?

— Ştiam, dar…

Se prăbuşi într-un scaun. Sperase să îi fi spus ceva înainte să plece, ceva care să-i dea o speranţă pentru viitorul lor.

— George mi-a sugerat să ne întoarcem la Torquay ca să-i aşteptăm. Oricum, sezonul se termină, iar dacă rămâi aici, o să fie nevoie să faci faţă bârfelor legate de fuga voastră. Dolly îşi privi lung mâinile. Aşa putem să spunem că tu şi Lucas sunteţi în luna de miere. Nimeni nu trebuie să ştie că eşti în Torquay. În plus, dacă George trebuie să

aranjeze să vândă reşedinţa din oraş când se întoarce…

Ea se opri cu un suspin.

— Oh, Dolly, spuse Amelia, chinuindu-se să-şi lase deoparte propriile necazuri. Se grăbi să se aşeze lângă mama ei vitregă şi îi puse braţul pe umeri. Totul o să fie bine, îţi promit! Lucas nu o să ceară niciodată bani de la *papa,* o să vezi. Iar în Franţa o să găsească dovezi că fratele tău este mort şi astfel o să se încheie toată povestea.

— Tu mă crezi în privinţa lui Theo, nu-i aşa? întrebă Dolly cu o şoaptă tristă. Mă crezi că n-am vrut niciodată să vă înşel?

— Fireşte, draga mea. Fireşte.

Lacrimile alunecară din nou pe obrajii lui Dolly.

— Să ştii că nu te-aş fi învinovăţit dacă ai fi făcut-o. Am văzut dovezile soţului tău în dimineaţa asta, toate documentele bancare, relatările din ziare şi… Se opri cu un hohot de plâns. Theo a fost exact cum a susţinut soţul tău – un bădăran, un ticălos, un hoţ.

— Tu n-ai ştiut, zise Amelia încet.

— Ba da, se împotrivi Dolly. În adâncul sufletului, bănuiesc că ştiam. Pur şi simplu n-am vrut să recunosc.

Când femeia izbucni în plâns, Amelia o cuprinse în braţe şi îi murmură lucruri liniştitoare şi lipsite de sens, întrebându-se ce ar fi făcut în locul lui Dolly. Probabil i-ar fi spart capul lui Theo Frier cu un urcior. Şi nemernicului din Rhinebeck.

Dar nu era în firea lui Dolly. Ea îşi dorise dintotdeauna să creadă în partea bună a oamenilor, iar când nu putea, se retrăgea. Sau, în cazul celor pe care îi iubea, evita adevărul. Dolly îşi petrecuse jumătate din viaţă ascunzându-se de anumite lucruri, iar Theo Frier profitase de atitudinea ei.

După o vreme, când suspinele se mai liniştiră, Dolly se retrase.

— Ascultă-mă, draga mea! Nu trebuie să permiţi ca toate astea să intervină între tine şi soţul tău.

— Este în regulă, eu…

— Nu, vorbesc serios. Un zâmbet delicat îi arcui buzele. Nu accept să-l pierzi din cauza mea. Oricine are ochi poate să-şi dea seama că maiorul Winter te adoră.

Ameliei i se strânse inima în piept. Dacă o adora, avea un mod ciudat de a i-o arăta, fugind în Franţa, fără să-i dea nici măcar un sărut de rămas-bun.

— Chiar crezi asta?

Dolly încuviinţă din cap.

— Desigur, tatăl tău crede cu totul altceva. Este prea supărat ca să-şi dea seama. Dolly schiţă un zâmbet printre lacrimi. Şi-a petrecut jumătate de noapte jurând că o să-l snopească în bătaie pe maior.

Amelia râse cu amărăciune.

— Nu este o surpriză. Şi eu îmi petrec jumătate din zile jurându-mi să-l snopesc în bătaie pe maior.

— Şi cealaltă jumătate? Cum ţi-o petreci?

Simţi un nod în gât.

— Vrând să-l strâng atât de tare în braţe încât să nu se mai îndoiască vreodată că îl iubesc.

Dolly zâmbi sincer.

— Sunt convinsă că ştie, draga mea. Şi sunt sigură că şi el te iubeşte.

Dumnezeule, spera să fie aşa! Pentru că nu ştia cum avea să supravieţuiască dacă nu o iubea.

Capitolul 28

Dragul meu văr,

Soţul şi tatăl Ameliei s-au dus în Franţa cu o misiune pe care nici ea, nici mama ei vitregă nu o pot divulga. Draga mea elevă a devenit teribil de melancolică, ceea ce-mi spune că biata Amelia îl iubeşte pe maior. Pot numai să sper ca, spre binele ei, el să-i împărtăşească sentimentele. După cum am învăţat prea bine din căsnicia mea, să iubeşti un bărbat care nu te iubeşte nu duce decât la dezamăgire.

Neliniştita ta verişoară,

Charlotte

„Te iubesc, Lucas”.

Lucas se aşteptase ca, în cele din urmă, cuvintele acelea să-şi piardă puterea asupra lui. Şi totuşi, după o săptămână în care trecuse Canalul Mânecii, apoi prin provinciile franceze pe care le traversase cu mai puţin de o lună înainte, cuvintele acelea nu făceau decât să-l devoreze şi mai tare. Străluceau în zorii fiecărei dimineţi, răsunau în fiecare pas pe care îl făcea, se învolburau înnebunitor în visele lui noaptea.

Îl ajutau după fiecare coşmar chinuitor.

La început, încercase să se convingă că Amelia le spusese doar ca să-l manipuleze. Dar, după ce retrăise zile de-a rândul fiecare moment petrecut alături de soţia lui, renunţase să mai creadă aşa ceva. Dacă o crezuse vreodată.

Amelia nu era ca mama lui. Dacă ar fi fost, i-ar fi spus că îl iubea când ar fi crezut că putea să câştige ceva, ca atunci când reputaţia îi fusese ruinată. I-ar fi aruncat cuvintele acelea când îl implorase să dea dovadă de milă faţă de mama ei vitregă.

Nu le-ar fi spus după ce îşi expusese punctul de vedere. Nu le-ar fi rostit cu înflăcărare în timp ce făceau dragoste. Cu siguranţă, nu i le-ar fi şoptit când îl crezuse adormit.

Aşa că el trebuia să le accepte ca fiind adevărate: ea îl iubea. Soţia lui fermecătoare ca Dalila îl iubea. Şi, în loc să alerge într-un suflet în Anglia şi să-i jure devotament etern, el se afla într-un cimitir din Lisieux, alături de socrul lui morocănos.

Pe toată durata lungii lor călătorii, Lucas şi Lord Tovey discutaseră despre cariera militară a lui Lucas, despre perspectivele lui de consul şi chiar despre perioada petrecută la Dartmoor. Lucas ascultase detalii despre cum creşteau livezile de meri ale lui Lord Tovey, despre câte oi

făcuseră miei în primăvara trecută şi care arendaş se descurcase bine. Singurul lucru despre care nu vorbiseră era cel care îi afecta cel mai mult… soţiile lor. Era de parcă se temeau că, dacă vorbeau despre situaţia aceea, totul ajungea să devină realitate.

Dar acum se uitau lung la o piatră de mormânt pe care niciunul dintre ei nu putea să o ignore. Pe ea scria:

Aici se odihneşte Theodore Frier,
frate şi prieten drag.
Fie să-şi găsească în moarte pacea
refuzată în viaţă.

Lucas citi cuvintele cu un gol în piept. Amelia avusese dreptate când îi spusese că era condus de răzbunare. Pentru că în clipa aceea, când vedea cuvintele scrijelite în piatră, dezamăgirea lui era atât de copleşitoare, încât îşi dădu seama cât de mult îşi dorise ca Dolly să mintă.

— Pare autentic, spuse Lord Tovey de lângă el.

— Da.

Dar amândoi ştiau că nu voia să însemne prea mult.

— Ce facem acum? Am putea să mergem pe urmele acelui individ, Lebeau, care a pregătit corpul pentru înmormântare. Poate că omul care se ocupă de arhivele parohiei nu ştie unde s-a dus, dar sigur trebuie să ştie cineva.

Disperarea din vocea lui Lord Tovey atinse o coadă sensibilă dinăuntrul lui Lucas. Omul era îngrozit de ideea de a-şi pierde soţia, iar Lucas înţelegea perfect ce simţea.

— Am putea să vorbim şi cu doctorul de aici, continuă Lord Tovey. Bărbaţii de la han au spus că se întoarce în după-amiaza asta. Se poate să ştie mai multe despre moartea înregistrată în arhivele parohiei.

Lucas oftă. Dacă doctorul nu ştia nimic despre moartea aceea, ar fi avut un motiv în plus să-l găsească pe Lebeau. Şi pentru ce?

Să dovedească faptul că Frier era viu? Ca să se asigure că răzbunarea nu-i fusese suflată de sub nas de o

întorsătură a sorţii?

La urma urmei, probabil tot ce avea să afle era acolo… nimic solid. O mulţime de lucruri mărunte, dar nicio dovadă palpabilă.

Cum Lucas tot nu răspunse, socrul lui mormăi:

— Spune-mi ce să fac, domnule maior. Zi-mi cum să procedez sau o să înnebunesc tot făcându-mi griji pentru ce o să faci cu Dolly a mea!

Lucas se încordă, cutremurat până la oase de o asemenea disperare. O înţelegea mult prea bine. Existau unele lucruri pentru care merita să renunţi la mândrie şi să implori pentru izbăvirea, iertarea… soţiei tale.

Lucas privi lung chipul bântuit pe care ajunsese să-l ştie atât de bine în ultimele zile, tâmplele grizonante şi ochii căprui îndureraţi, care îi aminteau atât de mult de Amelia.

— Crezi că Frier este mort, nu-i aşa?

Speranţa apărută brusc în ochii lui Lord Tovey era atât de zguduitoare, încât Lucas fu nevoit să întoarcă privirea.

— Da. Dar aici nu este vorba despre ce cred eu. Contează ce crezi tu. Şi ce dovadă o să accepte guvernul tău.

Lucas rămase tăcut o vreme, apoi, în cele din urmă, recunoscu ceea ce nu îndrăznise mai înainte.

— Atâta vreme cât îşi primeşte banii, guvernul meu o să accepte ce spun eu. Dacă fac un desen cu piatra de mormânt, raportez ce am găsit aici şi le dau certificatul de deces, probabil o să accepte ce le spun. Pentru ei, banii contează.

— Eşti sigur? întrebă Lord Tovey răguşit.

— Da. Cel care şi-a dorit cel mai mult să-l vadă pe Frier târât înapoi la bara de acuzare am fost eu. Dacă îl declar mort, o să o accepte situaţia din moment ce ştiu cu câtă îndârjire mi-am dorit să fie prins.

— Ah! făcu Lord Tovey.

O mulţime de sensuri ascunse într-un cuvânt. Evident, după o săptămână, înţelese ceea ce Amelia spusese în seara aceea la Londra – că Lucas era condus de mai mult

decât sustragerea fondurilor. Lucas voia dreptate pentru tatăl lui şi pentru sine. Şi putea, în sfârşit, să accepte faptul că era puţin probabil să o obţină, cel puţin din partea lui Frier.

Avusese destul timp în călătoria aceea să revadă probele în lumina afirmaţiilor lui Lady Tovey. Lucrurile pe care le ignorase până acum se conturau mai clar în mintea lui. Precum maniera evazivă a fostului angajator al lui Dorothy când Lucas îl întrebase de ce plecase femeia. Sau lista de rapoarte excelente pe care le lăsase în urma ei în fiecare loc în care trăiseră.

Fusese atât de hotărât să o vadă ca pe o seducătoare manipulatoare, încât potrivise întocmai dovezile. Pentru că aşa îi convenise. Pentru că aşa îl îndemnase ura pe care o simţea.

Pentru că investigaţiile lui îi dăduseră ceva pentru care să trăiască atunci când toată viaţa lui fusese o lungă înlănţuire de durere.

Dar, în sfârşit, avea şansa să obţină altceva decât durere – o soţie care i se potrivea, care voia să-i poarte copiii şi să aibă o viaţă cu el, care îl iubea.

Scoase un oftat tremurător când se întoarse spre tatăl soţiei lui.

— Aşadar, ţi-ai pune în joc onoarea şi titlul pentru a demonstra că soţia ta spune adevărul?

Lord Tovey se uită lung la el.

— Aş fi nebun să nu o fac. Mi-am petrecut doi ani învăţându-i stările de spirit, aflând ce o face să plângă şi ce o face să râdă. Doi ani de luat micul dejun şi cina împreună, doi ani de memorat fiecare pistrui pe chipul ei drag, doi ani ca să ştiu când minte şi când spune adevărul.

Lucas îşi arcui o sprânceană.

— Nu ştiai că are un frate.

— Nu, dar ştiam că are un trecut.

Lucas clipi. Se părea că el nu era singurul care ascunsese lucruri.

— În ciuda a ceea ce crezi, continuă Lord Tovey, soţia mea nu este o mare susţinătoare a minciunii. Am bănuit

după vreo săptămână de la nuntă că Obadiah Smith era o pură invenţie pentru că nicio femeie care a mai fost căsătorită nu putea să fie atât de constant surprinsă de intimităţile unei căsnicii ca sfioasa mea soţie. La vreo lună după aceea, mi-am dat seama că avea un secret întunecat care nu-i dădea pace. Dar n-am făcut niciodată presiuni asupra ei pentru că ştiam că o să-mi spună când nu-i va mai fi frică să nu mă piardă dacă mi se destăinuia. Vocea îi tremură. Când putea, în sfârşit, să accepte că o iubeam prea mult ca să permit să fim despărţiţi.

Lui Lucas i se puse un nod în gât.

— Eşti la fel de romantic ca Amelia. Care, apropo, nu şi-a dat niciodată seama de nimic din ce mi-ai spus despre soţia ta. A crezut de la bun început că Dolly este nevinovată, indiferent ce-i spuneam eu.

— Asta pentru că Amelia şi-a dorit cu disperare o mamă, iar Dolly i-a oferit-o. Şi pentru că fiica mea nu şi-ar putea închipui ca un om iubit de ea să o mintă altfel decât într-un mod foarte superficial. Când îşi oferă încrederea, o face cu toată inima şi ar fi nevoie de un efort supraomenesc ca o persoană pe care ea o iubeşte să distrugă această încredere.

„Nu pot să trăiesc cu un bărbat în care nu pot să am încredere”.

Iar acum putea să aibă încredere în el? Era în stare să aibă încredere în el pe viitor?

Îi spusese că, dacă el pleca în Franţa şi confirma povestea lui Dorothy, ea avea să accepte decizia pe care el urma să o ia la întoarcere. Dar nu era nebun. Dacă ţâra numele familiei ei prin noroi într-o încercare zadarnică de a scoate la iveală un bărbat care se putea prea bine să fie mort, ea nu avea să-şi mai revină vreodată.

O asemenea decizie putea nărui încrederea în el cu aceeaşi siguranţă cu care o făcuseră eschivările lui. Avea să o piardă. Dintr-odată, era un sacrificiu mult prea mare în viaţa lui.

— Prea bine atunci, spuse el, şi se întoarse spre ieşirea din cimitir, am terminat aici. Cred că a venit timpul

să plecăm acasă.

*

Trecuseră două săptămâni de când tatăl şi soţul Ameliei plecaseră în Franţa, iar ea mai avea puţin şi-şi pierdea minţile. Torquay nu era un oraş animat nici în cele mai bune momente, iar în starea ei din clipa aceea, îl vedea absolut îngrozitor. Cu prea puţine lucruri care să-i ocupe mintea, avea prea mult timp ca să-şi facă griji pentru Lucas.

Singurul lucru bun era că ea şi Dolly stăteau mult împreună. Atunci Amelia îşi dădu seama cât de greu trebuia să fi fost pentru Dolly să-i mintă pe toţi, pentru că acum, când putea să vorbească în voie, nu mai putea să se oprească. Îi povestise Ameliei despre părinţii ei, despre copilăria petrecută în New England, despre perioada groaznică în care fusese menajeră în Rhinebeck. Părea atât de uşurată, încât era mai relaxată decât fusese vreodată, în ciuda grijilor legate de viitorul lor, care atârna de un singur fir. Era limpede că secretele din trecutul ei o chinuiseră un timp şi scăpase de o greutate enormă când avusese ocazia să le scoată la iveală. Aşa că poate, la urma urmei, Lucas făcuse ceva bun.

Atât timp cât nu o trimitea pe Dolly în America.

După o perioadă potrivită în care pretinsese că fusese în luna de miere, Amelia reluase corespondenţa cu Venetia. Disperată să afle noutăţi, îi scria prietenei ei în fiecare zi, susţinând că ea şi Lucas mai petreceau ceva timp la ţară înainte să revină în Londra.

De la doamna Harris, care ştia despre călătoria lui Lucas în Franţa, aflase că Lord Pomeroy venise în oraş şi nu spusese niciun cuvinţel despre ea şi Lucas. Totuşi, se dusese vorba perfidiei lui şi, în timp ce unii o respingeau ca pe un zvon, alţii îl excludeau din cercul lor de cunoştinţe. Ba, mai important de atât, părinţii erau mai atenţi cu fiicele lor în preajma lui, ceea ce o bucură enorm pe Amelia.

Totuşi, nu primise nicio veste de la Venetia. I se părea

ciudat din moment ce prima ei scrisoare fusese o relatare completă despre întâlnirea dintre ea şi Lucas cu Năpasta Scoţiană. Desigur, ziarele din Londra o acoperiseră deja, citând descrierea făcută de Kirkwood despre acea întâmplare şi lăudându-i pe maiorul Winter şi pe soţia lui pentru fuga lor reuşită. Dar Amelia voia să audă ce putea să-i spună Venetia despre Năpastă Scoţiană.

Tocmai de aceea, când în sfârşit sosi o scrisoare, într-o dimineaţă devreme, Amelia o parcurse cu nerăbdare. Însă doar îi ridică mai multe întrebări:

Acum, dragă prietenă, legat de experienţa voastră bizară pe drumurile din Scoţia, mărturisesc că, atunci când am citit ziarele, n-am avut nici cea mai vagă idee că se poate să am vreun rol în răpirea voastră. Cât de îngrozitor! Dar nu ştiu ce înseamnă. Încă nu ştiu de ce Năpastă Scoţiană nu-i dă pace lui papa, *iar* papa *spune că nici el nu ştie. Din păcate, a mai avut una dintre crizele lui dureroase şi tocmai din acest motiv mi-a luat atât de mult timp să răspund la scrisoarea ta. Iar în starea lui actuală, mi-e teamă să insist pe lângă el pe tema asta. Dar poţi să fii sigură că, de îndată ce se va simţi mai bine, o voi face.*

Scrisoarea era continuată de rugămintea de a-i da mai multe informaţii despre viaţa în doi. Amelia nu ştiu dacă să zâmbească ori să plângă în timp ce o citea. Sau cum putea să răspundă.

Dar chiar când începu să se gândească, un slujitor se repezi valvârtej în salon.

— A venit stăpânul, milady! A venit acasă!

Cu inima bătându-i nebuneşte, Amelia alergă pe coridor, ajungând în acelaşi timp cu Dolly, care se aruncă în braţele soţului ei cu un strigăt de bucurie. Însă nici urmă de Lucas.

— *Papa?* întrebă Amelia. Unde este soţul meu?

Tatăl ei era prea ocupat să-şi îmbrăţişeze soţia ca să-i mai arunce Ameliei măcar o privire.

— O să ajungă şi el în seara asta, răspunse. A avut

ceva de făcut înainte.

Simţi că inima i se scufundă în piept.

— Ceva legat de Dolly?

Privirea tatălui ei se întoarse iute spre ea.

— Nu, draga mea, nu. Îmi dau seama că am ajuns înaintea scrisorii pe care am trimis-o din Franţa. Dar totul este bine. El se uită duios la Dolly. Maiorul Winter a decis să nu mai continue cu chestiunea asta. O să facă un raport complet despre moartea fratelui tău pentru guvernul lui. O să ne asigurăm ca restul banilor furaţi să fie returnaţi şi o să punem punct acestei poveşti.

Pe Amelia o cuprinse un val de uşurare atât de copleşitor încât i se înmuiară genunchii.

— Şi el unde este?

— S-a dus la închisoarea Dartmoor. Spunea că vrea să o vadă acum, că este goală.

— Şi l-ai lăsat să meargă singur? strigă Amelia. Ai înnebunit? Pentru numele lui Dumnezeu, asta o să-l facă să se gândească din nou la tot ce i s-a întâmplat rău!

Porunci unui lacheu să-i aducă pelerina şi boneta.

Tatăl ei o privi cu o nelinişte evidentă.

— Ascultă-mă, o să fie bine. Există unele lucruri pe care omul trebuie să le facă singur.

— Se prea poate, spuse ea, în timp ce lacheul o ajută cu pelerina. Dar ăsta nu este unul dintre ele.

— Amelia… dădu să spună tatăl ei.

— Las-o, George, interveni Dolly. Nu este la mai mult de câteva ore cu trăsura, iar dacă o ajută să se simtă mai uşurată, ar trebui să plece. Îşi puse capul pe pieptul lui. Să ştii că a fost o lungă aşteptare pentru amândouă.

Tatăl Ameliei se mai îmblânzi. Niciodată nu putea să-i reziste lui Dolly.

— Tot ce vrei tu, dragostea mea. Aruncă o privire spre fiica lui. Am acostat la Plymouth, dar încă încerca să găsească pe cineva care să-l ducă cei 50 de kilometri până la Princetown când am plecat eu. Aşa că, dacă pleci acum şi iei trăsura mea, ai putea să ajungi acolo la scurt timp după el. Ia un lacheu cu tine!

— Desigur. Îşi sărută tatăl pe obraz. Mulţumesc, *papa.*

La puţin timp după aceea, se îndrepta spre Princetown. Chiar dacă închisoarea Dartmoor se afla în Devon, ea nu fusese niciodată acolo. Două ore mai târziu, în timp ce trăsura urca tot mult, îşi dădu seama de ce. Pentru că niciun om cu mintea la cap nu s-ar fi dus de bunăvoie într-un loc atât de dezolant.

Încă parte din Anglia sălbatică, formaţiunile stâncoase şi mlaştinile de nestrăbătut ale ţinutului pustiu erau legendare. Auzise că zona era adesea învăluită în ceaţă, dar în acea zi cerul era limpede, oferindu-i o privelişte sumbră a zidurilor de granit ale închisorii Dartmoor. Urâtă şi izolată, închisoarea era flancată la un capăt de Princetown, un oraş aflat acolo doar pentru a servi închisorii. Pe măsură ce trăsura traversa ţinutul, ea zări câteva semne de viaţă. Acum, că toţi prizonierii plecaseră, oraşul părea părăsit.

În timp ce trăsura ei se apropia de închisoarea propriu-zisă, inima i se strânse în piept când şi-l imagină pe Lucas închis în locul acela neprimitor, măcinat în permanenţă de umezeală şi de frig, doar cu o privelişte sumbră cât vedeai cu ochii. Închipuindu-şi-l obligat să se supună ordinelor unor bărbaţi la fel de aroganţi ca el însuşi, să suporte nenumăratele umilinţe la care erau supuşi prizonierii de război, inima continuă să i se strângă în piept. Chiar dacă se resemnase cu gândul de a renunţa la răzbunarea, revederea acelui loc avea să-i trezească acea dorinţă. Cum altfel?

Îl găsi pentru că, în timp ce ea continua să urce, el stătea nemişcat în faţa intrării cu arcadă de piatră. Părea că venise pe jos din oraş, căci nu era nicio trăsură prin apropiere.

Dacă el auzi apropierea trăsurii, nu arătă acest lucru, căci nu-şi schimbă poziţia militară – cu braţele îndoite la spate şi picioarele uşor îndepărtate, în timp ce privea lung porţile de lemn încuiate.

Purta o uniformă – nu cea pe care o văzuse la bal, ci alta, fără centură roşie – care atârna pe el. Ca o soţie cu adevărat îngrijorată, ea se întrebă cât de bine mâncase în

ultimul timp. Sau cât de bine dormise, pentru că în timpul călătoriei până în Franţa probabil fusese nevoit să coboare sub punte.

Părea atât de pierdut în gânduri, încât ea avu grijă să-l avertizeze de apropierea ei rostindu-i numele înainte să ajungă la el.

El şovăi o secundă, apoi se întoarse cu o expresie plină de uimire.

— Amelia! Ce cauţi aici?

Ea reuşi să schiţeze un zâmbet, chiar dacă chipul lui tras o făcu să-i dea lacrimile.

— Nu cred că este un loc în care să vii singur.

Spre uşurarea ei, el îi răspunse cu un zâmbet.

— Ţi-a fost frică să nu o iau de nebun la fugă prin mlaştini, nu-i aşa?

— Mi-a fost mai degrabă frică să nu uiţi că ai o soţie, spuse ea încet, chiar dacă inima îi era în gât.

El întinse braţele, iar ea se duse spre ele cu nerăbdare, fără să se împotrivească în vreun fel când el o cuprinse într-o îmbrăţişare atât de strânsă încât abia mai reuşi să respire.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el în părul ei. Mi-ai lipsit în fiecare clipă în care eram departe.

— Văd cât de mult ţi-a fost dor de mine, îl tachină ea, înăbuşindu-şi lacrimile. În loc să vii acasă, ai venit la închisoarea asta nesuferită.

Cu un chicot, el se retrase, dar nu îi dădu drumul, ci doar se întoarse cu faţa spre porţile închisorii, cu un braţ înfăşurat în jurul taliei ei.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, spuse el.

— De la cine?

— De la tot. De la război. De la părinţii mei. El trase aer în piept. De la răzbunarea mea. Ai avut dreptate. Faptul că l-am urmărit pe Frier nu a fost legat de dreptate, ci de răzbunare. Dar nu numai pe el. Îşi îngropă degetele în pielea ei. Pe englezi, pentru… batjocura asta. Pentru bărbaţii ţinuţi peste timpul legal, bărbaţi împiedicaţi să se întoarcă la familiile lor. Bărbaţi ucişi cu sânge rece.

— Bărbaţi închişi în galerii subterane, chinuindu-se să respire.

El încuviinţă din cap.

— În mintea mea, Dartmoor a marcat începutul problemelor mele. Eram convins că, dacă nu era închisoarea asta, aş fi fost acasă şi aş fi putut să-mi ajut familia. Frier n-ar fi luat banii sau, dacă ar fi făcut-o, l-aş fi prins înainte să-i cheltuiască, iar tata putea fi salvat.

O expresie gânditoare i se aşternu pe chip.

— Dar adevărul este că puteam să fiu oriunde după încheierea războiului. Marinarii s-au întors în Alger în 1815. Şi alte evenimente ar fi putut să mă împiedice să revin acasă, mai ales că n-am fost niciodată prea dornic să asist la certurile constante ale părinţilor mei. Dartmoor nu a marcat începutul problemelor mele… a fost doar o altă tragedie de război.

Îl cuprinse un fior rece.

— Acest lucru este cel mai greu de înfruntat. Că nu este nimeni de vină, că nu ai pe cine să pedepseşti.

— Nici chiar pe Theodore Frier? întrebă ea şovăitor.

El schiţă un zâmbet.

— Nici chiar pe el. Este mort, ştii şi tu.

Ea se lipi mai tare de el, simţindu-se atât de uşurată încât i se muiară genunchii.

— E mort, la fel ca locul ăsta. El se uită gânditor la lacătul ruginit de pe poartă. M-am aşteptat să o regăsesc la fel ca atunci când am fost aici, cu soldaţi britanici mărşăluind şi prizonieri în haine galbene nepotrivite. Dar, desigur, nu mai este aşa. Pentru că viaţa merge mai departe. El făcu un semn spre buruienile care creşteau în crăpăturile zidurilor abandonate ale închisorii. Până la urmă, timpul erodează totul, nu-i aşa?

— Nu totul, murmură ea, apoi îşi puse inima în palmă şi i-o oferi: Nu iubirea.

El trase aer în piept.

— Nu, nu iubirea. Întorcându-se spre ea, îi cuprinse obrazul în palmă. Asta este motivul pentru care am venit azi aici, ca să fiu sigur că pot să las totul în urmă, să văd

dacă pot fi bărbatul de care ai nevoie.

— Şi ce ai decis? întrebă ea într-o şoaptă îndurerată.

— N-am de ales. Te iubesc, Amelia. Ochii lui îi fixară înflăcărați pe ai ei, tandri, chinuiţi. Nu suport gândul de a trăi nici măcar o zi fără tine. Aşa că, dacă să te păstrez alături de mine înseamnă să-mi uit trecutul, atunci o să încerc.

Inima ei se umplu de bucurie.

— Eu nu te rog să-ţi uiţi trecutul, dragostea mea. Te rog doar să nu-i permiţi să distrugă prezentul. Ea îl luă de gât. Sau viitorul nostru.

— Nu o să-i permit, jură el, apoi o sărută cu toată dragostea pe care ar fi putut să şi-o dorească vreodată.

Tuşea lacheului tatălui ei îi aminti că nu erau singuri, iar ea se retrase îmbujorată.

— Probabil ar trebui să ne retragem într-un loc mai intim.

— Cum ar fi un consulat în Maroc? întrebă el.

Se uită lung la el, uimită.

— În corespondenţa care mă aştepta când am revenit din Scoţia se afla o scrisoare prin care mi se oferea postul de consul american. Am citit-o în dimineaţa în care eu şi tatăl tău am plecat în Franţa.

— Adică în dimineaţa în care ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun?

El schiţă un zâmbet trist.

— Mi-a fost teamă să te trezesc, teamă că, dacă te vedeam în toată gloria ta dezgolită, putem să-mi anuleze hotărârea. Zâmbetul lui dispăru. Trebuia să-mi dau seama că hotărârea mea a dispărut în clipa în care te-am găsit în faţa camerei mele, vrând să-mi zădărniceşti planurile cu fluturatul tău din gene şi cu afirmaţia ta despre soldatul mare şi bine făcut.

Ea îşi trecu mâinile peste umerii lui.

— Eşti un soldat mare şi bine făcut. Soldatul meu mare şi bine făcut!

— În curând o să fiu consulul tău mare şi bine făcut. O licărire neastâmpărată i se aprinse în ochi: Dacă soţia

pisăloagă de care mi-am făcut rost, cea care se enervează când iau decizii fără să o întreb, este de acord. Este motivul pentru care încă nu am răspuns la acea scrisoare. Devenind serios, el îi studie chipul. Ştiu că-ţi plac aventurile, draga mea, dar după toate prin câte am trecut de când ne-am întâlnit, se poate ca viaţa în străinătate să-şi fi pierdut din farmec. Condiţiile pot fi primitive şi, din moment ce zestrea ta o să ajute la înapoierea banilor furaţi de Frier, venitul nostru o să fie destul de modest. Nu o să ne putem permite…

— Lucas… începu ea pe un ton de avertizare.

— Vreau să spun că singura veselă cu crocodil pe care o s-o cumpărăm o să fie cea găsită prin bazarurile ieftine din Tanger.

Tanger! Acel simplu cuvânt trezi imagini încântătoare cu mozaicuri, frumuseţi şi expediţii primejdioase prin desert.

— O să pot călări o cămilă?

El izbucni în râs.

— Dacă vrei tu. La naiba, draga mea, dacă accepţi să trăieşti cu mine în Maroc, o să mă asigur că o să şi mănânci cămilă.

— O să fie de ajuns să merg călare pe o cămilă, mulţumesc. Foarte bine, sunt de acord să accepţi postul. Dar cu o singură condiţie.

— Care anume? întrebă el cu o sprânceană groasă arcuită.

— Să nu te aştepţi să fiu o soţie ascultătoare.

Cu un râset, el o luă de braţ şi o conduse spre trăsură.

— Nu cred că aş putea să trăiesc cu tine dacă ai fi ascultătoare. Ultima dată aproape că m-ai ucis.

— Serios? Mintea îi zbură la următoarea lor întâlnire senzuală. În cazul ăsta…

— Oh nu, nicidecum, mârâi el când o ajută să urce în trăsură. Şi în privinţa asta ai avut dreptate, draga mea. Nu vreau o soţie ascultătoare. Când i se alătură pe bancheta din trăsură, o cuprinse în braţe. Ceea ce-mi doresc este o soţie iubitoare.

— Slavă Domnului! Pentru că asta, dragul meu soţ, ai deja.

Epilog

Dragul meu văr,

Am primit cel mai frumos cadou de la draga mea Amelia Winter săptămâna trecută – un ceainic în formă de cămilă! Şi mi-a dat de veste că aşteaptă al doilea copil. Spune că maiorul Winter este încântat şi că nu încearcă să-i limiteze mişcările prea mult. Dar ştiind-o pe Amelia, indiferent ce va încerca el, ea va ieşi învingătoare.

Prietena ta,

Charlotte

Soarele apunea la vest de Tanger, când un zgomot venit de pe coridorul clădirii Misiunii Americane îl făcu pe Lucas să se întoarcă dinspre uşile franceze deschise ale noului lui birou. La câteva secunde după aceea, soţia şi fiica lui cu ochi căprui, Isabel, intrară valvârtej în încăpere, urmate îndeaproape de tânăra dădacă marocană pe care o angajaseră ca să aibă grijă de ea de îndată ce Amelia aflase că mai aştepta un copil.

— Pe unde ai umblat, domnişoară? se prefăcu supărat Lucas, chiar dacă ştrengăriţa lui chicotea deja destul de tare încât să-i tresară buclele castanii. Nu-mi spune că iar ai intrat în bucluc!

— Nu bucluc, tati, strigă Isabel. Aventură!

Nu ştia dacă trebuia să râdă ori să geamă. Scumpa lui fetiţă încă nu avea trei ani şi deja putea deja să spună cuvântul *aventură.* El aruncă o privire spre uluitoarea lui soţie şi ridică o sprânceană.

— Asta este numai vina ta. Închipuie-ţi numai – dacă fiica noastră este dornică de aventură la vârsta asta, fiul

nostru va ieşi probabil din pântec ţinând un pistol în mână.

— Îţi dai seama că se poate să nu fie băiat, zise Amelia cu ochi strălucitori, în timp ce îşi mângâie burtica. Dolly mi-a spus că l-a simţit că se mişcă la cinci luni pe Thomas, dar ceva timp mai târziu pe Georgiana. Eu sunt deja în cinci luni şi încă nu am simţit. Deci bebeluşul poate să fie fată.

— Atunci să fie Domnul milostiv cu mine dacă este aşa, o tachină el. Nu mă descurc cu cele două femei pe care le am deja. Zâmbi spre fiica lui. Ei bine, scumpo? Ce crezi că o să se întâmple dacă mama o să-ţi dea o surioară?

— Mai multă aventură, tati!

El chicoti.

— Probabil. Băgându-şi degetele mari în buzunarele pantalonilor, el coborî privirea spre ea. Deci prin ce fel de aventură ai trecut cu mama în după-amiaza asta, în timp ce tati era în audienţă la sultan? Aţi ascultat peştii din golf? Le-aţi scris mesaje piraţilor? Aţi bătut un tâlhar?

Isabel râse, sunetul dulce încălzindu-i sufletul.

— Tati prostuţ, spuse ea, şi întinse braţele spre el.

El o luă în braţe cu un mormăit amuzat.

— Prostuţ, eu? Îţi arăt eu ţie prostuţ, viermişorule…

Şi se prefăcu a-i mânca urechea, în timp ce ea chicotea şi se zvârcolea.

— Am dat un tur prin toate sălile şi am făcut o lista cu ce o să ne trebuiască, spuse soţia lui. Locul ăsta este uimitor! Guvernul tău are idee cât valorează proprietatea asta?

— Dacă n-au idee, o să mă asigur că le dau de veste. El şi-o aşeză pe Isabel pe sold. Deci îţi place, nu-i aşa?

— Îmi place! Amelia zâmbi încântată spre el. Este minunat! Sunt destule încăperi ca să avem câţi copii ne dorim. Şi stăm chiar în inima oraşului. Avem grădini, fântâni şi…

— Şi asta. El arătă spre uşile franceze. Vino să vezi! Cu Isabel în braţe, o conduse pe Amelia pe terasa de la etajul patru, apoi îi arătă: Când e cerul limpede ca acum, poţi să vezi Gibraltarul de aici.

— Dumnezeule! şopti Amelia, în vreme ce cuprinseră din priviri priveliştea – portul fremătând de viaţă, albastrul strălucitor al Strâmtorii Gibraltarului şi chiar oraşul vechi.

În timp ce râmaseră toţi trei să privească strâmtoarea, pe Lucas îl cuprinse o stare de pură mulţumire. Nu se aşteptase niciodată să aibă o viaţă atât de fericită, să aibă o soţie adorabilă, o fiică plină de viaţă şi să aştepte alţi copii. Dartmoor era o amintire îndepărtată, la fel şi coşmarurile lui. Nu mai avusese nici măcar unul de când plecase din Franţa, în urmă cu trei ani. Putea chiar să suporte, dacă era nevoie, să coboare sub puntea unei corăbii.

Nu că şi-ar fi dorit. Îi plăcea să fie consul, se bucura de perioadele de linişte întrerupte de momente de pură surpriză. Iar veniturile lui se dovediseră mai mult decât potrivite pentru nevoile lor. De fapt, trăiau chiar foarte bine. Nu se atinseseră de banii pe care socrul lui insistase să-i trimită în fiecare lună în încercarea de a da înapoi ceea ce furase fratele soţiei lui. Iar Amelia chiar reuşise să-şi cumpere vesela exotică. Asta pe lângă covoarele berbere, vizitele la palatul sultanului şi o plimbare pe o cămilă.

Iar acum asta, după trei ani de locuit prin locuinţe modeste, fuseseră şocaţi când sultanul hotărâse să ofere Misiunii Americane un consulat care se afla într-un palat. Se mutaseră chiar în acea zi, dar Amelia se pregătise deja să-l transforme într-un cămin.

Isabel se zvârcoli în braţele lui, pierzându-şi interesul faţă de privelişte.

— Tati, jos!

Râzând, Amelia luă fetiţa şi se duse înăuntru ca să o dea pe copilă dădacei, spunându-i să o hrănească şi să o pregătească de culcare.

Când Amelia reveni, Lucas îşi înfăşură braţul în jurul taliei ei şi se întoarseră să admire priveliştea. După câteva clipe, ea râse.

— Ar trebui să-i scriu lui Lord Pomeroy şi să-i spun că pot să văd Gibraltarul ori de câte ori vreau.

Pomeroy… El nu se mai gândise la ticălosul acela de

mult timp.

— Ce mai face generalul zilele astea? Vreunul dintre nenumăraţii tăi corespondenţi ţi-a dat vreo veste?

— În cele din urmă, şi-a găsit o soţie… îţi vine să crezi? Nu ştiu ce contesă din Italia cu o avere imensă. Sunt sigură că o să fie foarte fericiţi împreună atât timp cât pe ea nu o deranjează să-i lustruiască din când în când pipa de opiu.

La auzul comentariului necuviincios, el îi aruncă o privire şi o găsi privindu-l cu ochi strălucitori. Purta una dintre rochiile ei marocane, în culori vii, care întotdeauna îi înfierbânta sângele în vene şi îi accelera pulsul. Judecând din zâmbetul înflăcărat, ispititoarea lui soţie ştia exact ce efect aveau asupra lui ea şi rochia ei.

— Apropo de lustruit, spuse el în timp ce o trase înăuntru, am fost atât de ocupaţi să ne pregătim de mutat în ultimele zile, încât sabia mea a ruginit un pic. I-ar prinde bine puţină atenţie.

— Serios? Ea îi aruncă o privire ştrengărească. Mă duc imediat să aduc o cârpă.

— N-ai nevoie de o cârpă, mormăi el când o cuprinse în braţe. Mâna ta o să fie mai mult decât perfectă.

— Pentru o sabie atât de frumoasă ca a ta? Cam greu. O să am nevoie de o cârpă, de lustru şi…

El o întrerupse cu un sărut mai fierbinte decât soarele deşertului. Când ea se retrase câteva clipe după aceea, zâmbea aşa cum numai Lady Dalila ştia să o facă.

— Prea bine, bănuiesc că putem să ne descurcăm cu mâna mea. Privirea îi deveni seducătoare. Sau cu gura mea. Sau cu alte câteva lucruri potrivite pentru adorarea armamentului fin al unui bărbat.

— Tânjeşti după puţină aventură, nu-i aşa? murmură el, în timp ce *armamentul lui fin* reacţionă numaidecât.

— Întotdeauna. Ea îl trase spre noul lor dormitor. Când vine vorba de bărbatul pe care-l iubeşte, o femeie niciodată nu are parte de suficientă aventură.

Sfârşit